

Giới thiệu Tiểu Khuynh Nữ Phụ

Thể loại: Hiện đại, tình cảm lãng mạn, hắc bang, âm nhạc điện ảnh, trường học, np

Nữ chủ: Tang Trung

Nữ phụ: Tang Họa

Nam chủ: Tịch Nguyệt Thần, Dung Phượng Khuynh, Lạc Ảnh Ca, Tuyết Hàn Tịch, Dạ Diễm, Lăng Băng Kỳ, Cố Tuyết

Mộc Lung Hoa từ nhỏ đã có một giọng ca thiên thần nhưng sau một vụ tai nạn đã mất khả năng ca hát. Từ đó lúc nào trên gương mặt cô cũng là nụ cười buồn bã.

Tình lại cô phát hiện chính mình đang trú ngụ trong thân xác của cô gái có tên Tang Họa. Bất ngờ hơn đây lại chính là nữ phụ cực kỳ thâm hiểm trong tiểu thuyết cô vô tình xem được.

Tất cả mọi người chỉ thấy rằng cô ấy là một nữ phụ độc ác tranh giành tình nhân với nữ chính nhưng chẳng ai biết thân thể cô ấy đang thương nhường nào. Có bí mật gì mà cô ấy chẳng thể nói ra?

Một lần nữa mở mắt tài năng của Mộc Lung Hoa cô lại tỏa sáng trên thân xác của cô gái xấu số. Và bí mật kinh hoàng về thân phận của Tang Họa cũng dần được hé lộ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuynh Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Bước đầu tiên

Mộc Lung Hoa mở mắt, đôi mắt màu tím nhạt mê ly khẽ đảo qua vài vòng xung quanh, tâm tình đột nhiên trầm xuống. Một ngôi nhà trọ nhỏ? Cô đoán vậy. Khắp nơi vô cùng bừa bãi, giống như quanh năm không ai dọn dẹp. Đồ ăn thừa thãi lại lảng trên sàn nhà, quần áo, đồ lót sắc sỡ màu sắc nằm vất vưởng khắp nơi. Căn phòng có thể hình dung như một đồng rác chưa phân hủy. Khẽ nhíu đôi mày thanh tú, Mộc Lung Hoa chống tay ngồi dậy, cảm thấy đầu óc xoay vòng vòng, cả người cô nóng ran. Dường như do tác dụng phụ của rượu thì phải? Nhưng.. cô nào biết uống rượu. Mái tóc hồng như thác loạn rối tung trên đôi vai gầy, trông đến mê say. Nhẹ nhàng xò đôi dép bông ấm áp, cô nặng nề lê bước tìm hướng vào phòng vệ sinh. Có lẽ như Mộc Lung Hoa vẫn chưa ý thức được chuyện gì đang xảy ra với bản thân thì phải?

Phòng vệ sinh nhỏ bé, đứng trước tấm gương đục mờ Mộc Lung Hoa lâm vào tình trạng đại ra, sững sờ. Chóp chóp đôi mi dày cong vút của mình.

Người trong gương?

Ai đây?

Cô ngay lập tức nhìn ra sau lưng mình, đùa chứ nơi này ngoài mình cô thì làm gì còn ai vào đây được nữa. Nhưng.. đứng rồi! Đây là đâu? Cô gái xinh đẹp trong gương này là ai? Mái tóc hồng sắc sỡ xoắn đầy trên đôi vai uốn lượn chạy thẳng xuống vòng eo thon gọn. Làn da trắng mịn như ngọc không chút tỳ vết, ngay cả những đốt ngón tay cũng thon dài như búp măng, tinh tế hồng hồng. Khuôn mặt trái xoan bao nhiêu phụ nữ mơ ước, sống mũi cao nhỏ nhắn như người Tây, lông mày cong cong như vầng trăng khuyết. Đôi môi quyến rũ tràn đầy khiêu khích mang sắc hồng đỏ tươi như hoa anh đào.

Đây? Là ai?

Tại sao Mộc Lung Hoa lại ở trong hình hài của cô gái trông trẻ tuổi 17 này. Hơn nữa, dáng người thật hoàn mỹ, đôi gò bồng đầy đặn như ẩn như hiện sau lớp áo ngủ mỏng tanh. Hiện lên bộ nội y hồng nhạt (tg: chơi nổi) với những đường cong nóng bỏng. Vòng eo con kiến không một chút mỡ thừa, vòng ba khiến mọi cô gái đều thèm thuồng mơ ước. Cô bàng hoàng, há hốc mồm kinh ngạc nhìn cô gái trong gương, như một con hồ ly tình yêu mị quyền rũ. Tâm tình đột nhiên trở nên rối loạn, cô lao đảo lủi về hai bước như không muốn tin đây là sự thật. Ngay lập tức chạy vọt ra ngoài, lục tung khắp mọi nơi, thái độ vô cùng khẩn trương và hồi hộp. Giống như cô sắp phải đi chạy nạn ở xứ người.

Đâu rồi? Nó ở đâu?

Trái tim Mộc Lung Hoa căng như dây đàn, chỉ cần một hành động nhỏ nhỏ là có thể “phụt” ngay tích tắc. Đồ vật đã lộn xộn trong như ổ rác lại bị cô làm rối tung lên, gây tò mò là tả khắp không gian, thật sự nhìn căn phòng chẳng giống dành cho người ở. Đây rồi, trái tim Mộc Lung Hoa khẽ rung lên. Cô lấy trong hộp tủ thứ năm một thứ dùng để xác định thân phận hiện tại của cái thân xác này. Chứng minh nhân dân:

Tên: Tang Họa

Ngày sinh: 14 - 2 - 19..

Tang Họa? 17 tuổi? Mộc Lung Hoa khẽ lẩm bẩm, lông mày nhíu lại vô cùng hình sự, hình như cô thấy tên này ở đâu rồi thì phải, rất quen thuộc là đằng khác.

Tang Họa! Tang Họa con gái nuôi của Tổng giám đốc giới điện ảnh Tang Minh. Đúng rồi, cô reo lên vậy có nghĩa là.....!!!! Đầu óc Mộc Lung Hoa quay cuồng, nói như thế thì cô đã xuyên không vào cuốn tiểu thuyết “Sủng Ái Vu Một Thân” nơi bà tác giả hoành hành ngang dọc đam mê ngược nữ phụ lên trời xuống đất, thế còn hơn chữ thăm mà sủng nữ chính thì ôi thôi rồi, hận còn chưa cho nàng ta cả thế giới. Chủ nhân thân xác mà Mộc Lung Hoa đang đóng quân này tên là Tang Họa, chị gái của nữ chủ xinh đẹp thuần khiết có mệnh đào hoa rơi là tá là Tang Tương. Dưới sự ưu ái của bàn tay tác giả, Tang Tương trời sinh có giọng hát mê hoặc lòng người, có cái đầu thông minh đầy mưu kế và nhan sắc chẳng kém gì hoa hậu lại sở hữu cái nét thuần khiết như sương như khói nên ngay lập tức cướp đi trái tim của nam chủ đầu tiên chỉ với một ánh nhìn (tuyệt nhiên chung tình ấy). Từ việc đi học hay lần sân vào thế giới âm nhạc điện ảnh thì đều ngay lập tức có hàng tá nam nhân thân phận hỗn tạp nào là nam thần, ảnh đế, thiếu gia đi theo hầu hạ, che chở bên cạnh. Nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Khi ở nhà, Tang Tương còn là con gái cưng, cục vàng của Tang Minh và bà mẹ kế Gia Lăng Tuệ. Còn về danh tiếng của Tang Họa ư? Việc tốt làm thì chẳng ai thấy còn tiếng xấu mới đọng tay thì đồn xa. Lãng lơ, kiêu ngạo, quyến rũ nam chủ, ganh ghét em gái là con gái nuôi của nhà họ Tang. Con gái nuôi? Mộc Lung Hoa có chút bất đắc dĩ, buồn cười thật, Tang Họa rõ ràng là con gái danh chính ngôn thuận của nhà họ Tang, cô vốn cũng từng là công chúa trên tay của cha mẹ ruột. Nhưng khi mẹ cô mất đi, ông ta đưa thứ con gái ngoài dã chủng và mộ đàn bà ta bước vào nhà đặt đi tất cả. Con gái của họ chỉ thua cô 1 tuổi, nói như vậy thì ngay từ đầu ông ta đầu chung thủy với mẹ Tang Họa. Vậy mà dù thế nào đi nữa, người sai đến cuối cùng vẫn luôn là Tang Họa. Ngu ngốc, lãng lơ, cũng vì các người mà ra cả thôi, cũng vì hoàn cảnh mà các người khiến cô gái từng lương thiện ấy nuôi trong mình một con quỷ. Cách đây hai ngày, vì đòi đánh Tang Tương mà cô bị hai ông bà trách mắng sau đó đuổi ra khỏi nhà. Mặc cho con gái cưng của họ giả giọng thánh nữ xin thay cho Tang Họa họ vẫn thẳng tay đuổi cô ra khỏi nhà nơi vốn dĩ phải thuộc về cô.

Mộc Lung Hoa rơi vào trầm ngâm, đôi mắt tím xinh đẹp của cô âm u không thấy đáy, cả người cô kiềm chế uất hận mà run lên. Trời đã cho cô sống lại lần thứ hai, vậy thì, Tang Họa à, Mộc Lung Hoa tôi sẽ đòi lại công đạo cho cô, coi như cảm ơn về thân xác này vậy. Tang Họa, Mộc Lung Hoa tôi từ bây giờ sẽ là cô. Một Tang Họa hoàn toàn khác, tạm biệt nhé.

◇≡◇

Đã ba ngày trôi qua, tất cả diễn ra vô cùng tĩnh lặng và buồn xê. Căn phòng tồi tàn khi trước đã được cô dọn dẹp vô cùng ngăn nắp, nhìn chung cũng không có hạt bụi nào. Nói cho cùng, lúc trước khi xuyên Tang Họa là người theo chủ nghĩa tự lập, dù có cha mẹ nhưng cô không bao giờ muốn họ giúp đỡ, Tang Họa nghĩ cô cần phải tự lực cánh sinh đó mới có thể tồn tại trong xã hội đầy bon chen hời hả này. Nhưng dù vậy, ở thế giới này, cô không có ai làm người thân. Cội lòng cô cứ cảm thấy trống vắng, hiêu quạnh. Ba mẹ cô ở thế giới đó, bây giờ ra sao nhỉ? Tang Họa nhìn trong gương, mái tóc hồng lòe loẹt đã biến mất, thay vào đó là màu nâu hạt dẻ khỏe khoắn, tươi trẻ. Gương mặt một tính khiết, lạnh mịn. Cái cốt cách quyến rũ lười nhát như hồ ly đã không còn nữa. Trang phục nhả nhún kín cổng cao tường với chiếc váy đen ren tím xếp ly dài ngang đầu gối lộ ra đôi chân trắng nõn nuột nà, chiếc áo sơ mi cách điệu với chiếc nơ tím ngay trước cổ. Trông như một thiếu nữ đầy nét ngọt ngào. Tang Họa giờ đây chính là cái cốt cách đậm đặc, nhẹ nhàng mà thanh tao toát ra từ trong xương cốt, vô cùng đáng yêu. Tang Họa thăm nhủ, tiền tiêu tháng này cũng sắp hết rồi, không thể cứ thế mà chết đói được. Cô cần phải kiếm công việc gì đó làm thôi, dù gì lúc trước cô cũng vừa đi học vừa làm thêm đấy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuyết Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Đụng độ đồng nghiệp nữ phụ

Thành phố phồn hoa đẹp nhất Trung Quốc nhộn nhịp và tấp nập. Con đường rộng lớn bằng phẳng người người qua lại đông đảo, những tòa nhà cao ốc cao chọc trời vô cùng đồ sộ. Dưới gốc cây Tigon to lớn, những đóa hoa nhỏ bé lạt trong gió bay bay trên không trung, mang một sắc hồng mảnh mai, nhẹ nhàng. Nó khẽ đậu lên mái tóc nâu nhạt như sóng biển của một cô gái, thiếu nữ đó ngược đôi mắt tím long lanh của mình nhìn lên cao, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo như búp bê, làn da trắng nõn, đáy mắt tĩnh lặng không cảm xúc nào, cô gái xinh đẹp ấy thu hút ánh nhìn của tất cả người đi đường. Đẹp một cách giản dị, trang nhã lại đáng yêu của một thiếu nữ mười bảy tuổi. Đó còn ai ngoài Tang Họa cô cơ chứ.

Đáy mắt Tang Họa chứa đựng những tầng sương mơ hồ, mông lung như nó đang ở một miền xa xôi nào đó. Trên tấm bảng điện tử to lớn, hình ảnh cô ca sĩ xinh đẹp đập vào mắt cô lúc này. Cô gái ấy đang hát, như muốn hòa vào thế giới của riêng mình. Âm nhạc, đã bao lâu cô không còn nghĩ về nó nữa, ước mơ của cô. Ước mơ của Tang Họa ư? Chính là mong muốn sẽ có một ngày được đứng trên sân khấu lớn, hát bài hát do chính mình sáng tác. Nhưng cô chẳng thể nào thực hiện được nó sau tai nạn kinh hoàng kia, dây thanh quản bị hỏng. Cô sẽ không bao giờ hát được nữa. Nhưng bây giờ, cô không chắc, liệu cô có còn khát khao như khi xưa và tràn đầy tự tin như khi xưa không?

Dòng suy nghĩ của Tang Họa nhanh chóng bị cắt đứt sau một chuỗi âm thanh ồn ào huyền ảo đằng xa. Chuyện gì vậy? Đám đông bu vào một chỗ cứ như ruồi thấy mật, Tang Họa cau mày nâng bước đi đến.

“Đồ ăn này bản thiếu, sao này dám trộm tiền của tao hả?” “Đó là tiếng nói oang oang của một cô gái xinh đẹp, nhưng những từ ngữ ấy thoát ra trên cái miệng nhỏ nhắn kia thật sự không hay ho chút nào. Tang Họa mặt lạnh đánh giá cô ta. Có lẽ cô ta là dân ca sĩ hát đường phố. Ăn mặt như thế này, nói sao nhỉ? Nó hơi thiếu vải cho lắm.

“Em xin lỗi, sau này em sẽ không dám nữa. “Người đi đường xì xào bàn tán, lại chẳng có ai lên để giải quyết chuyện này. Lòng người chẳng lẽ lại thối nát đến mức như vậy sao? Tang Họa nhìn cậu bé, cả người bản thiếu, khuôn mặt lem lem nước mắt không ngừng cầu xin sự tha thứ từ ta à. Cậu bé đối đến mức phải ăn cắp vài đồng bạc lẻ để có thể lấp cái bụng rỗng không của mình.

“Mày có biết tao kiếm tiền cực khổ lắm không hả thằng ranh? Mày nói xem nếu tao cũng đi ăn trộm rồi xin lỗi thì người ta có tha cho tao không hả? Hôm nay tao phải đánh cho mày một trận nên thân. “Cô ta vén tay áo lên, mặc kệ có bao nhiêu người vây xem nhưng cô ta lại chẳng nề nan gì trực tiếp giơ tay lên tát một cú lật trời vào mặt thằng bé, mọi người đều nín thở chờ đợi kịch hay. Nhưng..

Bàn tay cô ta trong tích tắc bị ai đó chặn lại, lơ lửng giữa không trung. Ai ai cũng bất ngờ.

“Đù rồi đấy. “Tang Họa lãnh đạm lên tiếng, thanh âm nhẹ nhàng như thế nhưng lại khiến cô ta không rét mà run. Nhìn cô nàng vẫn đang thất thần ngay tại chỗ, Tang Họa gạt tay cô ta ra sau đó nhẹ nhàng đến bên cậu bé vỗ về “Ồn rồi, em có đau ở đâu không?”

“Cảm ơn chị, chị thật tốt. Chị có phải là tiên nữ hay không ạ? “Cậu bé ngơ ngác nhìn người con gái đẹp như tiên giáng trần trước mặt mình. Chỉ có thần tiên mới đẹp như vậy, cũng chỉ có thần tiên vừa đẹp lại vừa đối tốt với cậu bé như vậy thôi. Cậu nói ngây ngô của cậu bé làm cho Tang Họa mỉm cười dịu dàng, thật sự toát ra hơi thở của thần tiên tỷ tỷ. Bất cứ ai cũng đều bị mê hoặc bởi nụ cười đó.” Cô ở đâu ra vậy hả? Khi không lại xen vào chuyện của người khác. “Cô gái kia lúc này đã tỉnh táo trở lại, ả giận run lên, hai tay bấu chặt vào nhau căm giận nói. Đôi mắt hằn đầy tia lửa phóng về phía Tang Họa. Vẫn giữ nụ cười nhả nhặn trên môi, chẳng ai biết cô gái ấy đang nghĩ gì. Đại nãi cô đang rập trung để nhớ lại vài thứ gì đó. Cô gái trước mắt, mái tóc đen nhánh buộc cao đầy nổi loạn, khuôn mặt kiều kỳ với nhưng được nét như họa. Đôi mắt bồ câu long lanh kiều ngạo. Cô ta, Tang Họa trong lòng chấn động, một trong những đối thủ nặng ký của Tang Trương - Truy Linh Thụy. Cô ta là con gái của một gia đình khá giả, cho rằng mình có gương mặt xinh đẹp nên vô cùng kiêu căng. Nhưng thay vào đó lại có giọng hát thiên bẩm hay như vàng anh. Cô ta đem lòng yêu một trong n+ nam chủ trong hậu cung của Tang Trương. Rắp tâm hại nàng. Sau đó, cô ta được bán vào hộp đêm làm gái mại dâm**. Cả nhà chết thảm không biết lý do vì sao. Cuộc đời cô ta không còn gì để diễn tả bằng hai chữ “tàn tạ”. Tang Họa không vô tâm, nhưng cũng sẽ không ngu ngốc đến mức đem mình dính vào một trong những người có liên quan đến câu chuyện này. Cái cô muốn, chính là một người qua đường chờ xem kịch hay diễn ra trước mắt. Khẽ híp mắt lại, Tang Họa nhẹ nhàng thốt lên từng chữ, đều đều, lại sắc lẹm như muốn róc từng miếng thịt người nghe. Làm cho cô ta lại một lần nữa thấy nhiệt độ xung quanh giảm dần.

“Đánh một đứa bé ốm yếu vì sinh tồn mà ăn trộm. Giáo dục cô bỏ quên ở nhà rồi à? “Đào mắt một hồi, đôi mắt tím lạnh lẽo của Tang Họa xoáy sâu vào ả ta, như muốn nuốt chửng tâm can của ả, giễu cợt. “Hay là cô vốn không được giáo dục đàng hoàng.”

“Cô.. “Ả cứng họng.

“Là một ca sĩ, hãy dùng miệng mình để nói ra những điều tốt đẹp, đừng nghĩ rằng miệng chó có thể phun ra ngà voi. Cô làm sĩ nhục đến danh dự của một ca sĩ đấy. “

“Được, nếu cô đã nói như vậy. Tám tháng sau tôi muốn cô tham gia chương trình “Siêu Sao “tìm kiếm tài năng âm nhạc lớn nhất thế giới. Để xem ai rốt cuộc mới là người hiểu về âm nhạc. “Truy Linh Thụy khẩu khí rất lớn, lời nói hùng hồn thách thức Tang Họa. Quá kiêu căng rồi, Tang Họa biết tác giả cho cô ta một giọng hát thần thánh để có thể lọt vào top trong nhưng ngay lập tức sẽ bị nữ chủ đánh bại. Điều đó sẽ làm cho Tang Trương vô cùng nổi bật và tỏa sáng. Mục tác giả biết lợi dụng ghê nhỉ? Truy Linh Thụy có tài thật đấy, nhưng mãi mãi cũng sẽ không bao giờ ngóc đầu được trước hào quang của nữ chủ đâu? Lôi Tang Họa vào, có mà chết chum à lại được thời làm nền cho cô ta.

“Vì sao tôi phải đua với cô, thật là nhảm chán. “Tang Họa hờ hững buông ra một câu, rồi quay lưng bước đi. Có lẽ thái độ vừa rồi hoàn toàn đã chọc điên vào con ngựa chiến Truy Linh Thụy. Cô ta ngao cổ gào lên, hét thất thanh. Như người đó thiếu nợ gì cô ta vậy.

“Cô, được. Tưởng cô khí phách lắm chứ. Ai dè, cả đời cô chỉ xứng là một con rùa rụt cổ mà thôi. “

Ngay lập tức, bàn chân dừng lại. Tang họa lăm bầm: “Rùa- Rụt- Cổ. “

Trong quá khứ.

“Mộc Lung Hoa, chỉ mới như vậy mà cậu muốn từ bỏ tình yêu ca hát. Tôi thật sự đã nhìn lầm cậu. “

“Mộc Lung Hoa, cậu đứng lên cho tôi. Dây thanh quản hỏng thì sao chứ, cậu còn tay, cậu có thể chơi nhạc cụ. Không phải cậu yêu dương cầm sao? Tại sao cậu muốn từ bỏ tương lai đầy huy hoàng này chứ. “

“Mộc Lung Hoa, coi như tôi nhìn nhầm cậu. Cậu không xứng ca hát, Mộc Lung Hoa cứ như thế này, cậu chỉ mãi mãi là một con rùa rụt cổ không hơn không kém. “

Rùa rụt cổ...

Rùa rụt cổ ư?...

Không phải, không phải đâu?

“Được, tôi chấp nhận. “

Ánh mắt kiên cường chứa tầng tia kiên quyết, màu mắt tím long lanh giữa sắc trời lồng lộng, muôn vàn tigôn rơi vẩn vương rơi trên mái tóc nâu bầu bĩnh. Thật sự, không thể nào quên. Nhìn thấy Truy Linh Thụy cao ngạo mỉm cười thỏa mãn. Hét lên: “Tôi tên Truy Linh Thụy. “

Tang Họa cũng nhẹ nhàng trả lời, giọng nói ngọt ngào tan vào gió truyền đến tai Truy Linh Thụy: “Tôi là Tang Họa. “

Xoay người rồi đi, rồi nhanh chóng vào hòa dòng người giữa lòng thành phố. Dù vậy, nhưng cốt cách cô nổi bật giữa biển người. Âm trầm, nhẹ nhàng. Nhưng Tang Họa hoàn toàn quên mất một điều, đáng nhẽ ra hành động vừa rồi cũng như việc thách đấu ấy phải diễn ra giữa hai người Truy Linh Thụy và Tang Tương mới phải.

Phía xa, một siêu xe đen bóng đứng trong góc khuất ở đó từ rất lâu, có thể là trước cả lúc Tang Họa xuất hiện để xử lý vụ việc vừa rồi. Cửa kính hạ xuống, một đôi mắt đẹp như lưu ly khẽ dõi theo bóng người đi xa dần, lóe lên tia bất ngờ. Thần thái trầm ổn như bá vương dụ hoặc. Đôi môi bạc khẽ nhếch, Tang Họa? Người con gái vừa rồi chính là Tang Họa ư? Nụ cười ngây ngất, khuôn mặt thanh thoát dịu dàng. Tịch Nguyệt Thần nhủ mảy may nghi vấn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuyết Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Khí phách nữ phụ

Thời hạn xin nghỉ phép đã hết, hôm nay là ngày đầu tiên cô đi học tại thế giới này. Không biết có được yên ổn không? Tang Họa dậy từ sớm, cô có thói quen trời chưa sáng đã tập chạy bộ, sau đó ăn qua loa nì gói rồi mới đi học. Bây giờ cũng như thế thôi, thay vào người đồng phục học sinh của trường Shallow, Tang Họa ngắm mình trong gương. Đồng phục cao cấp của một học viện lừng lẫy thế giới. Váy ngắn xếp ly dài ngang đầu gối, chiếc áo sơ mi trắng được thắt cavat. Tóc buộc cao bằng một chiếc ruy băng màu xanh ngọc, những lọn tóc mai rơi rớt. Khuôn mặt mộc vừa xinh đẹp vừa xa lạ trong gương làm cho Tang Họa không thích nghi mấy. Toát lên vẻ đáng yêu của một nữ sinh trung học tính nghịch, hòa nhã.

Học viện Shallow, ngôi trường cổ xưa được xây dựng từ rất lâu dành cho con em quý tộc, con ông cháu cha trên toàn thế giới. Không cần phân biệt người da gì? Chỉ cần có tiền thì học viện luôn luôn nghênh đón. Nó thực chất là một tòa lâu đài mà nhà vua không biết đã đổ biết bao nhiêu của cải vàng bạc để xây dựng lên tặng cho người vợ thân yêu của mình.

Chiếc Coinesegg Regera, dòng xe thể thao nổi tiếng thế giới xuất hiện ngay trước cổng của học viện Shallow và chỉ trong tích tắc đã thu hút ánh mắt của tất cả học viên đang có mặt. Cánh cửa mở ra, một đôi chân trắng muốt thon dài mang lên chân một đôi giày cao gót hàng hiệu đặt xuống đất. Khiến cho những cô gái thêm nhỏ dãi.

“Nè, đó không phải là đôi giày cao gót chỉ sản xuất đúng một cái trên thế giới thôi sao?”

“Đây là quà mà Dung Thiếu gia tặng cho nữ thần Tang Tương đó.”

Đúng, cô gái vừa rồi không ai khác chính là nữ chủ Tang Tương danh tiếng vang ca khắp bốn biển. Dáng người nhỏ nhắn bước xuống, đồng phục học sinh khoác lên người Tang Tương trong thật vừa vặn tôn lên vóc người hoàn mỹ. Mái tóc đen nhánh xuống dài xõa dài tới eo, khẽ đưa ngón tay thon dài tháo đi kính mắt màu đen to bản, lộ ra gương mặt tinh xảo như một con búp bê, làn da trắng nõn mịn màng như da em bé. Rèm mi cong cong, đôi mắt nâu khói lấp lánh ý cười không che dấu đi sự kiêu ngạo của bản thân. Đôi môi hồng nhụy làm bao nhiêu nam sinh chết chỉ với một ánh nhìn. Đứng trong góc khuất, Tan Họa dõi mắt theo Tang Tương, đôi môi cau lên nụ cười nhạt, đầy mong chờ.

“Xin lỗi thầy, em vào lớp.”

Tang Họa tự nhiên bước vào lớp, cả lớp lúc này đang trong giờ học. Thầy giáo ngưng giảng bài đột nhiên quay xuống nhủ mảy may nhìn Tang Họa, cất giọng ồm ồm. “Em gì kia, học sinh mới à?”

Cả lớp ba mươi mấy con mắt ngược lên nhìn, ngay lập tức vô vàn trái tim liên tục bắn lên bụi giảng. Nam xinh ngất ngây trong khuôn mặt ấy, nữ gan lì cùng bội phục. Xem ra nữ thần Tang Tương có đôi thủ rồi.

“Thầy không nhận ra em sao ạ? Thầy Hoắc?” “Tang Họa nghiêng đầu, cười nhạt. Hoắc Hà vị giáo sư nổi tiếng nghiêm khắc lạnh lùng được giao viên khắp nơi ngưỡng mộ với trình độ tài giỏi như tiền sĩ của ông ta. Lão này có một ác cảm chẳng mấy tốt lành gì đối với Tang Họa, cô nữ sinh thường xuyên bỏ tiết, và ngủ giữa giờ trong tiết Toán Học của ông. Sách vở không ghi chép đầy đủ, thậm chí là chửi thề ghê. Trong balo ngoài son phấn ra thì chẳng còn gì. Chật, phải xây dựng lại hình tượng của một nữ sinh xuất sắc rồi.” Em là? “Khẽ đẩy gọng kính, che đi đôi mắt hằn sâu vết chân chim. Ông ta nhìn chăm chăm Tang Họa, vẫn không nhận ra cô học trò cũ ngày nào mà mình không để vào mắt. Đơn giản vì cô thay đổi quá nhiều.

“Tang Họa, lớp 11** , điều đó có khiến thầy nhớ ra chút nào chưa ạ?” “Cô mở miệng, như báo danh.

“Sao có thể?” “Ngay lập tức, tiếng nói đầy bất ngờ xen lẫn bụi tức vang lên, khiến cho cả lớp dời sự chú ý về chủ nhân của lời nói ấy. Tang Họa nhủ đôi môi thanh tú, quay sang nhìn. Cô gái xinh xắn ấy có lẽ vì quá ngạc nhiên cho nên đã đứng bật dậy, trạng thái rất kích động. Nếu như là Tang Họa trước kia thì cô ta sẽ như một con chó điên uống phải chất kích thích mà vô lên đóp lấy con mồi. Nhưng Tang Họa bây giờ sẽ không làm cái điều ngu ngốc ấy lần nào nữa.

“Sao lại không có thể, con người luôn luôn thay đổi. Tại sao tôi lại không được?” “Nhếch môi, lại khiến cho cô ta lạnh đến thấu xương. Nhưng ả vẫn cố biện minh cho lỗi lẽ của mình. “Một con hồ ly ngu xuẩn như cô, còn bày đặt ở đây nói lí lẽ.”

Cả lớp vô cùng bất ngờ, tất cả ngay lúc này đều có chung một suy nghĩ. Cô gái xinh đẹp như nữ vương đó thật sự là Tang Họa ư? Quá mức vi diệu.

Không để ý đến ánh mắt mọi người, Tang Họa nâng bước, bước đến trước mặt cô ta, rèm mi hạ xuống. Âm thanh róc rách cuốn hút con người, nhả ra như tơ nhện quấn lấy tâm can.

“Ti Tiểu Từ, cô nên nhớ xã hội không cho cô có cái quyền xúc phạm người khác. Hờ ly? Thôi nào, chẳng phải cô cũng có phần đấy ư? Cô ăn nằm với giáo viên khiến bụng mình to như cái trống, sau đó lại dùng tiền để hủy đi đứa bé chưa kịp chào đời. Vì trốn chạy mà chuyển trường đến đây. Còn lên giọng không cho tôi nói lí lẽ. Cô cũng thật nham hiểm. “Đôi mắt Tang Họa lấp lánh ý cười, cả lớp và ngay cả Ti Tiểu Từ đều nghe không sót câu nào. Trong chớp mắt cả lớp và thầy giáo chấn động, lại nổi lên như làn sóng ri nhau bàn luận. Ti Tiểu Từ mặt sớm đã biến sắc. Tại sao cô đã che dấu kỹ như vậy, dùng tiền để bịt miệng những ai liên quan đến vụ việc ấy. Cứ tưởng đã xong xuôi, tại sao cô ta lại biết được. Ti Tiểu Từ mang theo ánh nhìn uất hận chĩa thẳng vào Tang Họa nhưng cô hờ hững. Vì quá xấu hổ, cô ta liền ôm mặt chạy ra ngoài. Ha, chắc sẽ không bao giờ thấy cô ta ở trường này đâu nhỉ?

Việc này Tang Họa cũng phải cảm ơn bà tác giả chém quá đắt tay. Vốn dĩ sự thật này bị phanh phui cũng là nhờ Tang Tương khai bày, ôi, cô đi trước một bước không biết có sao không nhỉ? Mà chắc không sao đâu? Tang Tương còn nhiều thứ để thể hiện mà.

“Tang Họa, cô làm vậy là có ý gì?”

Đang chìm trong suy nghĩ, Tang Họa chợt cảm thấy cổ tay mình đau nhói. Cô cau mày ngược lên, một khuôn mặt yêu nghiệt ngay lập tức đập vào mắt cô. Một khuôn mặt có thể hợp hồn phái nữ ngay trong tích tắc. Cái khuôn mặt nhìn hoài mà cũng không tìm ra một chút khuyết điểm dù nhỏ nhất. Mũi thẳng, đôi mắt phượng hẹp dài hàm chứa mùa xuân đầy ma mị, mái tóc đỏ rượu lấp lánh giữa những tia nắng xen qua cửa kính luân phiên nhau nhảy nhót trên cao. Hơi thở của gió xuân khiến người ta kinh tâm động phách. Yêu nghiệt vô hạn, phong tình vô biên.

Đúng là hại nước hại dân.

Nhưng Tang Họa ngay lập tức chấn chỉnh lại suy nghĩ của mình. Cô lạnh lùng giật cổ tay của mình ra khỏi bàn tay cứng như thép của hắn, xoa xoa chỗ bắt đầu sưng tấy lên. Giọng nói đầy chế giễu.” Dung thiếu gia, anh trước giờ đâu có quan tâm đến ai ngoài Tang Tương yêu quý của anh. Thôi nào, anh có ghét tôi thì nói luôn một thể, đừng mượn việc của người khác rồi lấy cái cớ đó chửi mắng tôi. “Dung Phượng Khuynh có chút không thể tin được, mới ban đầu vẫn còn thờ thẩn ngăm anh nhưng ngay lập tức thái độ lại chuyển hóa một cách đáng ngờ, lạnh lẽo toát ra hương vị của nữ vương. Dung Phượng Khuynh anh nhìn lầm rồi phải không? Nhưng mà dù gì cũng đã nói trúng ý đồ của mình, anh vì cái gì mà không thừa nhận.

“Không ngờ sau mấy ngày tu luyện, miệng lưỡi cô ngày càng thâm độc hơn rồi. Phải, tôi lợi dụng nó mắng chửi cô đấy, thì sao nào?”

Tang Họa quát mắt lạnh căm nhìn Dung Phượng Khuynh, anh ta là nam chủ thứ hai trong dàn hậu cung lèo lẻo “của Tang Tương, mang một khuôn mặt yêu nghiệt vạn phần. Tuy Tang Họa lúc trước không ngừng đeo bám mọi nam chính khác, nhưng thực chất cô vẫn dành cho người con trai trước mắt một tình cảm đặc biệt. Cô không dám làm gì vô lễ với anh, Tang Họa chỉ biết nhìn anh từ xa, luôn luôn im lặng mặc cho anh mắng chửi mình vì không đối xử tốt với Tang Tương người anh yêu vô cùng sâu sắc. Tang Họa cô lúc này ném cảm giác đắng chát trong lòng, ký ức của hai người dung hợp vào nhau khiến cho cô cứ tưởng mọi chuyện đều do mình làm. Tang Họa à, nỗi đau của cô cũng là nỗi đau của tôi. Bây giờ tôi sẽ chấm dứt nỗi đau này cho chúng ta. Mặc dù cơ thể bây giờ là của tôi, nhưng trái tim vẫn theo cảm tính mà nhói lên đau đớn. Tang Họa phóng tia nhìn lãnh đạm về phía Dung Phượng Khuynh, tất cả sự kìm nén đều dấu sâu trong đôi mắt cô, run nhẹ bàn tay đang nắm chặt lấy nhau, cất giọng. “Tôi nói cho anh biết, Tang Họa tôi lúc trước mặc cho anh chửi bới, đánh đập, khinh bỉ. Không phải vì tôi yếu ớt nhu nhược, cũng không phải vì tôi ngu ngốc hết lần này đến lần khác không phân biệt đúng sai, mà là vì “tôi yêu anh “. Dung Phượng Khuynh, anh nghe cho rõ đây. Từ bây giờ Tang Họa tôi sẽ đối đãi với anh như một người bình thường. Anh nói gì, làm gì thậm chí là yêu ai cũng không liên quan đến tôi. Anh nghe có hiểu không Dung thiếu gia?”

Đầu óc Dung Phượng Khuynh như nổ tung, cảm giác lúc này trong anh là gì nhỉ? Khi cô nói câu ấy, trái tim anh như nhói lên. À đúng rồi, đó chính là mất mát. Anh hình như đã đánh mất một cái gì đó vô cùng quang trọng, có lại không trân trọng, mất rồi mới biết hối hận. Dung Phượng Khuynh hoàn toàn ngây ngốc. Giọng nói quyết liệt của cô, anh còn nghe thấy cả nỗi đau thất lòng.

“Xin lỗi đã làm trễ giờ giảng của thầy ạ. “Tang Họa không mấy may quan tâm, cô ngồi xuống bàn học, trực tiếp lấy sách vở. Cả lớp vẫn hóa đá toàn tập.

◇≡◇

Vừa đến nhà ăn, đập vào mắt cô là cái nhà hàng năm sao son son thiếp lộng lẫy này. Chùm đèn hoa lệ đặt ngay trên đỉnh đầu tỏa ra những tia sáng vàng nhạt ấm áp, những bức tranh sơn mài của những đồ sĩ nổi tiếng treo trên bức tường được dát bằng thạch anh. Tang Họa trong lòng trầm trồ khen ngợi, đúng như tác giả miêu tả. Vô cùng tuyệt đẹp, khiến ta có cảm giác ngon miệng. Có lẽ Tang Họa không biết, vẻ đẹp trời ban của cô. Nổi bật trong những lùm hoa xinh đẹp.

“Cô ta là ai vậy? Đẹp quá? “Một nam sinh áo trắng trông rất bảnh bao.

“Không biết Nữ thần của chúng ta với cô gái này ai đẹp hơn nhỉ? Cô gái có cái móng tay màu đen bôi bác trầm trồ suy nghĩ.

“Theo mình thấy, cô gái đó chính là hình mẫu sắc đẹp hoàn hảo nhất. “Đôi chân dài miên man, cô nàng nào đó thốt lên.” Suyt, nhỏ thôi, Fan của Tang Tương có thể đốt cháy cả nhà cậu đấy. “Cô gái có làn da trắng, ngay lập tức bật mồm cô nàng chân dài, lo lắng ngó xung quanh.

“Chị hai. “Tang Họa đánh mất, phát hiện ra người vừa mới gọi cô không ai khác chính là Tang Tương, cô em gái thánh mẫu ngay đến một con kiến cũng không dám giết, à cái đó chỉ là lúc có người thôi, nhỏ giả tạo “chăm phần chăm đầy “. Tang Tương ngồi giữa đại sảnh, trung tâm của tất cả ánh nhìn. Một chiếc bàn được đan lát không rõ chất liệu màu vàng nhạt vô cùng xinh đẹp, Nhánh hoa Mân Côi đặt trong một lẵng hoa tinh tế tạo cảm giác lãng mạn, đẹp đẽ. Đồ ăn ngon tuyệt bày biện vô cùng đẹp mắt làm cho Tang Họa hơi cúi xuống nhìn thức ăn trong tay mình. Ngoài đậu hũ ra thì chỉ có rau và rau, bây giờ cô chẳng còn đủ tiền để có thể ăn sung sướng như trước kia nữa. Tang Họa nhìn Tang Tương, quả là nữ chủ có khác. Đã là thánh mẫu thì lúc nào cũng là mái tóc dài đen nhánh thướt tha và đôi mắt nâu khói không một tia tạp chất, hệt như một con thỏ trắng thuần khiết và ngây thơ.

Tang Họa khẽ gạt đầu, rồi tìm một chỗ trống ăn cơm. Ngay từ đầu đến giờ, cô chẳng thèm đoái hoài gì đến người con trai đang ngồi bên cạnh Tang Trương cả. Nói đúng hơn là cũng không rảnh rỗi để quan tâm đến nam chính của người khác. Cô biết, Tang Trương chính là nữ thần trong lòng giới trẻ, một siêu minh tinh vô cùng nổi tiếng khi lấn sân vào giới âm nhạc và điện ảnh. Tang Họa chật lưỡi, không hồ danh là nữ chính, cái câu chị hai mà ả thốt ra thật chất là để đỉnh chính “cô là Tang Họa. “ Cũng vì lời nói đó, cả nhà ăn như một lần sóng ngầm thay phiên trao đổi tin tức.

Tang Trương vô cùng ngạc nhiên, cái khí chất băng lãnh của cô ta là từ đâu mà ra. Khuôn mặt tinh xảo thánh thiện còn hơn cả cô nữa. Máu tóc nhuộm nâu của Tang Họa trông hết như quý tộc tây phương. Tang Trương biết rằng, lúc trước Tang Họa sai vô số phần son cho nên cô ta đã vô tình che lấp đi vẻ đẹp thánh khiết của mình để thay vào đó là cái vẻ hồ ly, lăng lo. Nhưng về sau Tang Trương sẽ biết, nó thật sự có phải là do Tang Họa “vô ý” hay không? Nổi bực tức khiến cô giãy lên xéo xuống phần ăn của mình, âm thầm nghiền răng ken két. Tang Trương quên mất bên cạnh cô còn có một người khác. Tuyết Hàn Tịch bên cạnh thâm ý nhìn Tang Trương, cô gái này là đang ganh tị sao? Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy một Tang Trương nhỏ nhen ích kỷ như thế. Tuyết Hàn Tịch là con lai, dung mạo tuấn mỹ như hồ ly thêm vào nét Tây lăng từ, đôi mắt màu lục bảo như chim ưng khẽ híp lại. Tóc đen như mực dài qua cổ rối loạn trên vai. Thật sự vô cùng mê người. Không nói gì? Tuyết Hàn Tịch dời mắt đến bóng lưng nhỏ bé của Tang Họa. Nghe nói cô ta thay đổi rồi, anh cứ tưởng là tin đồn như thi ra là thật. Từ việc cô ta ăn mặc đẳng hoàng đến cái thần thái lãnh đạm kia và việc không còn bám theo anh nữa. Tuyết Hàn Tịch chắc chắn cô ta đã thay đổi, toàn bộ con người.

◇≡◇

Tang Họa chỉ vừa động đũa, vài con kiến chết không biết từ đâu rơi xuống vào thức ăn của cô. Tang Họa đen mặt, một khoảnh cảm lạnh.

“Ăn như thế này mới gọi là ngon chứ. “ Khuôn mặt trắng sữa của một tên con trai thò ra ngay bên cạnh cô, trông vô cùng thư sinh. Phải rồi, hẳn là Khương Hạo, đi theo Tuyết Hàn Tịch ra sức nịnh bợ, xum xoe hẳn. Khương Hạo luôn luôn gây khó dễ cho Tang Họa, nhưng Tang Họa lúc đó chỉ cần rằng không dám làm gì? Vì hẳn là đàn em của Tuyết Hàn Tịch cơ mà. Nhưng.. dần xuống, Tang Họa nén cảm giác muốn giết người cô cố đè sâu trong lòng. Mọi người đều hứng thú rù nhau nói xấu Tang Họa. Tuyết Hàn Tịch vẫn luôn nhìn cô không nửa điểm rời mắt, điều đó khiến Tang Trương vô cùng tức giận, trong lòng ả thâm dùng thiên ngôn vạn ngữ chửi bới Tang Họa. Nhưng ngoài mặt, cô chu môi, giả bộ ngoan ngoãn tức giận thay cho chị gái mình.

“Tịch, anh xem. Tên đó sao dám bắt nạt chị gái của em. “ Tức giận thì chạy đến bảo vệ, ở đây lý lẽ thì được gì.

Tuyết Hàn Tịch không để ý đến lời Tang Trương, anh vẫn chung thủy chú mục vào Tang Họa, cô gái này. Khí thế đột nhiên trở nên lạnh lẽo, hơi thở bức người xuất phát từ trong tận xương tủy, để xem Tang Họa cô thay đổi như thế nào.

Tang Họa im lặng, khuôn mặt xinh đẹp như đóng băng. Nhìn từ dưới lên chỉ là một khoảng nước lạnh, nhu hòa. Thật sự, Tang Họa lúc này không ai có thể đọc được suy nghĩ của cô cả.

“Thế nào, chê à? Ăn đi tao đặc biệt làm cho mày đó, đãi ngộ tốt như vậy...”

Đi xa giới hạn rồi đấy, đôi mắt tím lạnh lẽo của Tang Họa lóe lên, ngay lập tức cô hung hăng nắm lấy cái đầu hẳn đang kê ngay bên người mình đập mạnh xuống bàn vang lên tiếng cái “Cốp “ mặt bàn lung lay, khói hơi cũng biết lực đạo cô ra mạnh tới cỡ nào. Một vài người bất ngờ đến độ làm rơi đũa, Tang Trương rơi vào trạng thái chết lâm sàng. Tuyết Hàn Tịch sững sờ nhưng ngay sau đó đôi môi quyến rũ câu lên một nụ cười đầy thích thú. Tuyết, hành động nhanh lẹ, vô cùng quyết đoán.

Tang Họa lãnh đạm đá ghế ngồi dậy, bàn tay vẫn khư khư nắm lấy tóc của Khương Hạo giật ngược về sau. Đấy mắt cô một tầng lãnh huyết, phong phạm của một bậc nữ vương.

“Khương Hạo, có cần tôi cho cậu vài cái tát mới nhớ ra là kiến chỉ dành cho những loài sâu bọ thôi hả? Đặc biệt là cậu đấy? “ Rõ ràng chỉ là một câu nói bình thường lại đủ sức làm cho Khương Hạo lúc nào mặt cũng nghênh nghênh lên trời tràn đầy khiếp sợ. Tang Họa nói thế khác nào đang trắng trợn nói Khương Hạo hẳn là loài sâu bọ.

“Buông tao ra, không tao giết mày.”

“Cho dù cậu có là kẻ dưới trướng của tên Tuyết Hàn Tịch nào đó đi chăng nữa thì cũng đừng nên quá quắt. Nên nhớ con chuột bị dồn đến đường cùng thì cũng có ngày vồ lên chọt mù mắt con mèo đấy. Đừng có được nước làm tới. “ Khinh thường lời đe dọa của Khương Hạo, Tang Họa nhếch môi, mỗi câu mỗi chữ hào hùng khí thế. Mùi hương hoa nồng nàn tỏa ra ngào ngạt từ người Tang Họa, nụ cười xinh đẹp lại tàn nhẫn nhân tâm. Khương Hạo hẳn thực chất chỉ là một tên nguy quân tử nói được mà không làm được, hẳn vốn chỉ là một con chó ngao mạn, kiêu căng của Tuyết Hàn Tịch có thể quay lại cắn chủ bất cứ lúc nào. Nói cho cùng cũng chỉ là một tên hữu danh vô thực mà thôi. Tang Họa vừa nói, vừa quét mắt nhìn Tuyết Hàn Tịch chăm chọc. Lực đạo trên tay cũng không vì đó mà giảm xuống. Nhưng, khuôn mặt xinh đẹp của Tang Họa đột nhiên trở nên cứng ngắt. Cô vừa nhìn thấy gì? Tuyết Hàn Tịch hẳn cả đời chỉ ôn nhu với một người con gái mà hẳn yêu duy nhất. Nhưng giờ phút này, hẳn đang nhìn cô nở nụ cười. Đôi mắt lục bảo sáng như sao trời ấy như mờ như ảo chứa cả tất cả buồn vui âu lo của thế gian, đôi mắt đầy ma thuật làm người ta nguyện đắm chìm trong những cảm xúc mà chính mình tạo ra. Đấy mắt đầy tia cương chiều, sủng nịnh cùng yêu thương. Tang Họa khó tin, đây không phải là ánh mắt dành cho người mình yêu sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuyết Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Tuyên chiến

Mùa đông trở mình, lạnh lẽo mang sự lạnh giá xâm nhập đến mọi góc ngách ở khắp nơi. Ngoài cửa sổ màu trắng, giàn hoa Mân Côi rực rỡ đỏ như huyết không cưỡng chế khí trời mà nở rộ. Xinh đẹp muôn phần. Thế nhưng, trái ngược với bên ngoài lạnh lẽo bao nhiêu thì bên trong bầu không khí lúc này tựa như hóa diễm son thu nhỏ. Không gian rõ ràng rộng lớn, lại mang hơi thở áp lực kinh người.

Tang Họa cùng Tuyết Hàn Tích trong âm thầm đấu mắt với nhau. Dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người, hai đôi mắt hai màu giao nhau, tóe lên tia lửa. Bên cạnh phần, bên hông đậm ý cười. Khóe môi Tang Họa cứng đờ, khuôn mặt chảy vài vạch đen, bàn tay kia cũng vì thế mà trong vô thức thả lỏng. Ngay sau đó, ánh mắt Tuyết Hàn Tích ấy lóe lên tia hoảng hốt mà chẳng ai bắt được, không biết việc gì xảy ra khiến cho tên đó đột nhiên thay đổi ánh mắt như vậy nhưng lập tức cô cảm nhận bàn tay mình đột nhiên trở nên đau nhói, mảnh liệt kích thích tế bào não. Đau đến mức khiến cô ản nhẩn cần rằng nhìn không được hết lên. Mẹ nó, thật khôn kiếp, Khương Hạo hẳn thừa dịp cô không để ý thả lỏng mà dùng hết sức lực bình sinh của gã lật ngược thế cờ cắn mạnh vào mu bàn tay cô. Thật mất hết thể diện nam nhân mà. Đấy mắt Tang Họa lạnh buốt, nhắc chân đá thẳng vào bụng hắn một cái, tên kia liền mất thăng bằng bổ nhào trên mặt đất không thể chột vật hơn được nữa. Một số người chứng kiến màn này không nhìn được che miệng khúc khích cười. Tang Họa nắm chặt vết thương trên tay, không nhìn lấy tên đó lần nào nữa, cổ địu bót nỗi đau ấy.

“Chị hai? Chị không sao chứ? A!! Máu chảy nhiều quá?” Ngay lúc này, khi màn đã hạ. Tang Trương mới hốt hoảng chạy tới, gương mặt thiên sứ tràn đầy mồ hôi vô cùng đáng thương. Nhưng ai biết trong lòng ả hả hê đến mức nào. Nếu như Tang Họa còn không biết tâm địa răn rết của ả thì giờ phút này cũng nổi lên lòng thương cảm như bao người rồi.

“Cảm ơn, nhưng chị không dám để em gái phải lao tâm khổ trí như vậy. Điều đó làm chị, rất hổ thẹn.”

“Hổ thẹn gì chứ, chúng ta là chị em một nhà mà, phải giúp đỡ lẫn nhau chứ.”

“Phải, người một nhà giúp đỡ lẫn nhau.”

Tang Trương à, tôi toàn thấy cô đập tôi xuống vũng lầy chứ chưa bao giờ thấy cô nâng tôi lên cả.

Cũng không muốn nói gì thêm, Tang Họa nhanh chóng xoay người nhưng đôi mắt cô vô tình lại như hữu ý lơ dềnh nhìn sang trái, trái tim thoáng chốc như chùng lại. Dung Phượng Khuynh đứng trên lầu bên kia, mắt phượng nhìn xuống giống như hoàng đế cao ngạo nhìn thần dân thuần phục dưới chân mình, mà chính lúc này, tâm tình tựa như dòng nước chảy xiết không thể ngăn cản cảm xúc xót xa cứ ồ ạt tràn ra từ cõi lòng. Dung Phượng Khuynh lúc này rất muốn tiến lên, nhưng lại bị kim hãm bởi nỗi sợ hãi vô hình nào đó, vì thực chất anh lấy tư cách để quan tâm đến cô. Còn Tang Họa, cô nhìn anh, cũng chẳng biểu đạt cảm xúc gì, tâm như đã chết, cứ thế rời đi. Nếu đã tuyệt tình thì một chút quan hệ cô cũng không muốn cùng hắn dính líu gì với nhau nữa.

◇≡◇

Tang Họa lơ đãng đi trên sân bóng rổ, muốn đến khu y tế để băng bó vết thương, vừa đi vừa nghĩ ngợi lung tung, hờn cô hiện giờ có lẽ đang đặt trên tận chín tầng mây xa xôi ngàn trùng nào đó. Mọi việc diễn ra, hoàn toàn làm nguyên tác xáo trộn đi không ít? Cô rốt cục làm như thế nào cho phải bây giờ? Đột nhiên, cảm nhận được nguy hiểm đang cách mình một khoảng không xa, Tang Họa ý muốn xoay người tránh né, nhưng thân thể này lại không mấy linh hoạt, và lại cô cũng không phải dạng đả nữ hay bàn tay vàng gì, cũng chả phải là thần thánh cầu toàn cho cam. Cho nên, có muốn né cũng không được. Số phận nữ phụ, sao có thể sửa.BỐP...!!!!

Thế là mọi chuyện cứ như thế mà xảy ra. Tang Họa ngã trên mặt đất, vết trầy xước trên đầu gối bắt đầu tụ vè. Phía bên phải, một trái bóng vàng lăn lóc như trên người, lại có chút giẫm cọt bản thân. Y tế còn chưa tới, người lại thêm một vết thương nữa rồi.

“Xin lỗi, có làm bạn bị thương không?” Một người con trai phía xa xa đi tới, giọng nói mang hơi thở của phiến lá mặt trời tỏa vào không gian. Tang Họa không may may để tâm, lời nói vô cùng lạnh nhạt.

“Đau thì đã đau, cũng chả phải gì to tát?”

Chàng trai nhú mày, nhìn cô gái đẹp như hoa trước mắt. Hơi chút khó hiểu. Lần đầu tiên, có một người lại không đồ trước mị lực của mình.

“Thế nào? Đầu gối bị thương rồi, để tôi em đến phòng y tế.”

“Chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, cũng không nhọc lòng Lạc Học Trường “tự thân vận động” như vậy đâu?”

Phải, người con trai này chính là nam chủ thứ ba Lạc Ảnh Ca cũng là anh họ của chủ thể này. Đôi mắt nặng nề ngược lên, người con trai tuần dật như thần trước mắt mình. Anh họ ư? Cô có chút buồn cười, người này cũng chỉ quan tâm, lo lắng, cưng chiều mỗi mình Tang Trương mà thôi. Lúc bé, dù Tang Họa có cố làm gì đi chăng nữa, thì cũng chỉ đổi lại một ánh mắt vô tâm của chàng trai trước mắt. Cho đến cuối cùng cũng vì người con gái ấy, Lạc Ảnh Ca không chút kiêng nể hành hạ cô, khiến cho Tang Họa mỗi ngày đều sống trong địa ngục, nghĩ đến lại thấy đau lòng. Càng nghĩ, con giận càng sâu, đôi mắt tím ấy lại xinh đẹp long lanh.

Cố chống lại một đôi mắt tím xinh đẹp mê ly, Lạc Ảnh Ca thấy có gì đó không đúng.

“Tang Họa?”

Lạc Ảnh Ca nghi hoặc đoán, Tang Họa im lặng ngầm thừa nhận. Nực cười, vì sao cô phải sợ mà không dám nói ra thân phận của mình cơ chứ. Như xác nhận được thân phận người trước mắt, Lạc Ảnh Ca nở nụ cười niềm nở lại không che dấu sự khinh bỉ trong đôi mắt. Thế nhưng cô gái trước mắt thật sự

là Tang Họa lắng lo, ngu ngốc ư? Thật sự là khác một trời một vực.

“Thì ra là Tang Họa học muội hạ cổ tới thăm, tôi còn tưởng nhân vật phong vân nào cơ chứ.”

“Tôi không rảnh rồi đến vậy.”

Tang Họa đi đến nhắt bóng rổ lên sau đó theo bản năng chơi bóng chuyên nghiệp của mình mà ném về Lạc Ảnh Ca, lại vô tình để lộ tài năng của mình. Đây không phải là thần thái chơi bóng của một cao thủ chuyên nghiệp sao? Lạc Ảnh Ca kinh ngạc, anh nhìn quả bóng yên lặng nằm trong tay mình không nói nên lời.

“Cô biết chơi bóng?”

Tang Họa nghe thế, khề rừ mắt, rèm mi như những cánh bướm xinh đẹp rung rinh. Dưới rèm mi dày, từ mâu xinh đẹp lóe lên tia hờ hững và lạnh nhạt.

“Tôi chưa bao giờ nói tôi không biết chơi.”

“Thử xem nào?”

Vân đạm phong khinh nhả ra ba chữ.

“Không-hứng-thú.”

Vì cái gì mà bà phải nghe theo lời người, chẳng lẽ cứ người muốn là bà đây không thích cũng phải bởi ả, cô nhanh chân bước đi thật sự rất muốn cách xa người kia ra mấy thước. Nhưng chỉ vừa đi tầm mười bước chân. Đôi mắt đột nhiên trở nên lạnh toát, Tang Họa đưa tay lên, chỉ trong một cái nâng tay tạo nhả. Quả bóng rổ được đối phương ném tới, trong nháy mắt ngoan ngoãn nằm trong lòng bàn tay cô. Quả bóng vàng xoay vòng trên ngón tay trở xinh xắn của Tang Họa không có dấu hiệu dừng. Quả thật rất chuyên nghiệp, chỉ có những kẻ lâu năm mới đạt được tới trình như thế. Quả bóng vàng như trôi người, nằm trên ngón tay cô liên tục xoay vòng vòng.

Ai cũng mở to đôi mắt trầm trồ.

“Phản xạ tốt đấy, nhưng không biết chơi như thế nào? Hay cô chỉ biết như thế mà thôi?”

“Nhìn mặt mà bắt hình dong là không được đâu Lạc học trưởng ạ?” Cô lơ đãng chẳng buồn để ý thái độ khinh thường của ai kia.

“Đầu đi! để xem trình độ cô thế nào.” Lạc Ảnh Ca anh chưa bao giờ phải hạ mình để nghị như vậy, lại đối với một người anh coi như vô hình. Nhưng cô gái trước mắt thay đổi kỳ lạ lại làm dậy lên hứng thú cho anh. Tang Họa nghi hoặc, nhìn phía sau lưng Lạc Ảnh Ca là những tên chơi bóng rổ chuyên nghiệp đang khiêu khích nhìn mình. Nhưng đối với trình độ bất thầy của cô, họ chỉ là tay mơ mà thôi. Không xứng để cho cô thể hiện. Như cảm nhận được ánh mắt của Tang Họa, Lạc Ảnh Ca có chút bất đắc dĩ, anh bồi thêm một câu.

“Voi tôi.”

“Chấp nhận.” Sau vài giây suy nghĩ, cô gật đầu. Tên này, luôn luôn đặt mình tại vị trí đế vương, nếu như không hạ bệ hắn. Hắn chắc chắn sẽ không coi ai ra gì? Chỉ tiếc một điều nếu lần này chấp nhận khiêu chiến, đảm bảo sau này cô tuyệt đối sẽ không sống yên.

“Tôi sẽ không nhường cô đâu?”

“Câu này phải để tôi nói mới đúng.”

●●●

Sân bóng rộng lớn với những tiếng cổ vũ reo hò mãnh liệt, trong hàng trăm người hội về. Chỉ thấy một cô gái đáng người linh hoạt, từng bước xoay người luồn lách.

Lạc Ảnh Ca phòng thủ trước mặt Tang Họa, điềm tĩnh như thường, đôi mắt anh tập trung quan sát từng cử động dù là nhỏ nhất của cô. Đôi mắt tím ánh lên tia khiêu khích, Ảnh Ca nhíu mày, đây là khinh thường ư? Phong thái cô gái trước mắt như mãnh hổ bề thế, khuôn mặt rạng ngời dưới ánh hào quang. Hai người bây giờ như tắm trong mồ hôi. Trái bóng cứ liên tục nảy lên 1 cái.. 2 cái.

Trận đấu bắt đầu từ lâu, nhưng vẫn chưa có cái nào lọt lưới.

Tang Họa đôi mắt thâm sâu khó lường, thể thao đối với cô chỉ là một công cụ để giết thời gian mà thôi. Kiếp trước, cô lao đầu vào học tập còn những thời gian còn lại chính là thể thao và thể thao. Đột nhiên, Tang Họa nhoén miệng cười, đôi môi hồng rực rỡ nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ. Nụ cười ấy khiến cho Ảnh Ca ngất ngây.

“Sơ hở” Tang Họa đập mạnh trái bóng xuống sàn, lọt qua kẻ chân Ảnh Ca. Một bóng người vụt cao lên trời, ai nấy đều nín thở chờ đợi. Lạc Ảnh Ca dờ dẩn, cõi lòng vẫn đang say trong nụ cười ấy. Đến khi phát hiện ra thù đã không còn kịp. Thế là, điều gì đến cũng đã đến.

Tiếng huýt còi của trọng tài vang khắp sân vận động, ai ai cũng đều sững người. Lọt lưới rồi, trái bóng Tang Họa dẫn dắt lọt lưới ngay trong mắt của hầu hết toàn thể sinh viên học viện Shallow. Cô ta, từ lúc nào lại giỏi như vậy? Tang Họa lạnh nhạt đi đến, tựa như nữ thần hờ hững buông một câu không

nhau không chậm.

“Anh thua rồi.”

Rầm...!!! Đây chính là xét đánh chói tai phải không nhỉ? Chất giọng của Tang Họa tuy không lớn, nhưng đủ để những người ngay cạnh cô tiếp thu được. Nhất là tên Lạc Ảnh Ca này.

“Cô biết chơi bóng từ lúc nào thế hả? Tang Họa, rốt cuộc cô là ai?”

Tang Họa ngược lên nhìn, bây giờ cô mới chính thức ngắm kỹ dung nhan của tên nam chính này. Vâng, anh ta sở hữu vẻ đẹp của thần mặt trời apollo đầy toàn năng. Mái tóc vàng nhạt dài đến gáy mỗi khi lay động lại sinh ra một cỗ tư vị thanh nhã không nói nên lời, đôi mắt mang sắc xanh của đại dương tràn đầy dũng mãnh, sự cuồng nhiệt bùng nổ của tuổi trẻ. Người này, thần thái nóng bỏng, chỉ cần một lần thoáng nhìn là ghi nhớ cả vạn năm. Cốt cách thanh cao, ấm áp mang hương vị của mặt trời. Nhưng sẽ không vì thế mà Tang Họa quên mất hiện giờ cô đang ở trong vị trí như thế nào.

“Thứ nhất, tôi biết chơi bóng nhưng tôi chưa bao giờ thể hiện nó trước mặt ai. Cũng đừng hỏi tôi như thế, trông khi anh hoàn toàn chẳng biết gì về tôi cả. Thứ hai, đại thiếu gia à? Tại sao anh lại hỏi tôi, tôi là ai? Trong khi anh đã trả lời sẵn rồi. Tôi, là Tang Họa.”

“Cô đang tính chơi lạc mềm buộc chặt. “Lạc Ảnh Ca gần từng chữ, đem hồ nghi của mình tuôn ra ngoài.

“Tôi không quan tâm đến suy nghĩ người khác. Muốn nghĩ gì thì tùy, tôi chả có quyền can thiệp.”

Tang Họa xoay người rời đi, bóng lưng bé nhỏ của cô xuất hiện trong đôi mắt sâu không thấy đáy của Lạc Ảnh Ca. Tại nơi đây, dưới sự chứng kiến của không biết bao người. Cô đã cho họ thấy, sự thay đổi ngoạn mục của một con người. Sự thay đổi, để trở thành nữ thần trong mắt họ. Xong rồi, cuối cùng cũng giải quyết xong rồi. Tuyệt Hân Tịch cho đến Dung Phụng Khuynh và Lạc Ảnh Ca. Ngày hôm nay bà cô này đã chấm dứt luôn một thể với họ, tránh cho đêm dài lắm mộng.

●▽●

Lặng lẽ bước vào phòng y tế, Tang Họa khép mạnh cửa ra vào, lúc này mới một mội tựa lưng vào tường thờ dài ra một hơi. Dù khuôn mặt có lãnh đạm đến mức nào thì Tang Họa cũng không thể không thừa nhận, trái tim cô... rất đau. Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ khối thân thể này lại chất chứa bí mật gì ư? Đứng trước mặt Lạc Ảnh Ca, thân thể này không kim được mà run lên vì ai đó, giống như sợ hãi lại như muốn được đón nhận chút tình cảm từ người anh họ kia. Thứ mà mỗi khi anh dùng sự âu yếm trao cho Tang Họa, Tang Họa vẫn đứng một bên nhìn mà lòng thầm ao ước.

Một mội dựa vào tường, sau đó vô lực trượt xuống, cô ngồi bệt vào một góc nhỏ thu người lại. Tang Họa im lặng nhìn bàn tay in hằn vết răng sắc nhọn sâu hoắm đến rỉ máu của mình. Và đầu gối thì xây xát vết thương. Không một ai bên cạnh thay mình vuốt xoa, thay mình đau lòng. Chỉ có thể một mình chịu, tự mình an ủi mà thôi. Nghĩ lại, chỉ mới một ngày mà không biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra, đôi mắt với những đôi mắt khinh bạc cùng lạnh lẽo. Tang Họa cô chỉ có thể dùng khuôn mặt lạnh giá để bảo vệ chính mình, che chở cho sự yếu đuối chẳng ai nhận ra. Tang Họa tự băng bó vết thương cho mình, ở thế giới không ai thân thích, cũng chẳng có ai để nương tựa. Cô cũng chỉ có thể dựa vào chính sức lực mình mà thôi. Nhìn vết thương đã được băng bó, môi khẽ nhếch lên, Tang Họa nhỏ giọng: “Tang Họa à, sao cô cứ mãi đại dột như vậy.” Cầu xin một thứ tình cảm vốn dĩ không thuộc về mình, đến cuối cùng lại bị nó chà xát trái tim, quay lại cắn xé. Như vậy, ngu ngốc lắm có biết không? Tang Họa cảm thấy buồn ngủ, có lẽ là mệt mỏi quá độ, cô ưu nhã che tay ngáp một cái. Nằm trên giường y tế, khẽ thiếp đi. Ước gì, cuộc sống cũng có thể bình thản như trong giấc ngủ thì tốt biết mấy.

Cánh cửa một lần nữa lại mở, bóng người thanh tú nhẹ nhàng tiến vào. Nhìn người con gái an ổn chìm trong giấc ngủ ấy, đôi mắt phượng hẹp dài như ni non, bạc môi khẽ mở, xinh đẹp vô bờ.

“Tang Họa, tôi có lẽ, đối với em. Sai lại càng sai.”

????

Nửa đêm, Tang Họa giật mình tỉnh dậy. Tiếng lạch cạch không muốn dừng của cánh cửa sổ cũ kỹ quên cài then. Từng giọt mưa phún hồi hả lách tách len theo cửa sổ thuận lợi tràn vào. Tang Họa hơi nheo mắt. Lạnh quá...!!! Cô miết cưỡng ngồi dậy, bàn chân trần va chạm vào mặt sàn lạnh buốt nhất thời khiến cô hơi rụt về. Sau đó, cố gắng nhấc bước đến bên cửa sổ, vron hai bàn tay trắng mịn kéo nó về. Thế nhưng...

Từ dưới nhìn xuống, dãy phòng của cô nằm trên tầng thứ 4. Đêm đen tịch mịch, lá cây xao động, thiên không chìm trong bóng đêm cô độc. Dưới bóng đèn điện đang lập lờ như muốn tắt. Một bóng người đang nằm co ro vì lạnh, bộ quần áo rách nát bao bọc thân người gầy guộc lẳng lẽ nhạt nhòa trong bóng đêm không ai hay. Vài phút lơ lửng bên khung cửa sổ, trái tim Tang Họa dâng lên một cỗ mùi vị xót xa, khó nói. Đầu là con người, thế nhưng ngay từ khi sinh ra họ phải lệ thuộc vào số phận mà chúa đã cho. Cùng là con người, thế nhưng hoàn cảnh lại vô cùng khác nhau. Tang Họa im lặng, bàn tay đang dần dần nắm chặt lại. Ân xin, không nhà không cửa, đâu phải là cái tội cơ chứ. Người ấy, không ai khác chính là người phụ nữ không nơi nương tựa cứ thoát ẩn thoát hiện đi đi về về cho đến khi trời mới trở về đây, tìm một nơi nào đó an ổn tựa vào mà ngủ. Tuy rằng cô một vài lần cũng có giúp bà ấy, nhưng mà sự chiếu cố ấy đâu thể là cả đời được.

Không nghĩ ngợi nữa, Tang Họa ôm một bọc chăn còn hơi ấm, xỏ đôi dép mềm, cầm chiếc ô trong hướng tầng trệt đi xuống.

“Lạnh lắm đúng không? “Người phụ nữ ấy ngược lên, hốc mắt đỏ hoe, từng hạt ngọc đọng trên đôi mắt buồn bã hằn lên vết nhăn ấy. Khiến người ta thăm nhủ, đó là nước mắt hay thật ra chỉ là nước mưa mà thôi. Mà trong đôi mắt mờ mịt ấy chính là sự đón đau, bất lực khôn cùng.

“Cô không sao chứ?”

“Cứu..” Giọng nói yếu ớt khê vang lên, rất nhỏ.

“Cứu nó, làm ơn cứu lấy con tôi. “

Chỉ có như vậy, Tang Họa lúc này mới thật sự ngộ ra được, trong lòng bà ấy, được che đậy kín đáo bởi những lớp áo rách rưới, đầy bụi. Người phụ nữ ấy vương tay, lộ ra khuôn mặt của một đứa trẻ con, trông đã 7, 8 tháng tuổi. Cô vươn tay tới, cảm nhận từng cơn nóng rát bỏng người của đứa trẻ truyền đến tay mình. Sốt, Tang Họa cả kinh, khuôn mặt đứa trẻ ấy đỏ hồng như hòn than, tựa như đang sắp trút đi hơi thở cuối cùng. Cô bàng hoàng, bên tai vẫn luôn nghe lời cầu xin của người thiếu phụ không tiền không của ấy. Chiếc ô rơi trên mặt đất ước chừng nước mưa, cô nhanh chóng lấy tấm chăn bọc trong quanh đứa trẻ ôm chặt nó vào lòng chạy băng trong màn mưa. Cô không phải là một người lương thiện gì, nhưng trái tim, cô có nó. Và phần còn lại, người phụ nữ ấy, đáng sinh thành của đứa trẻ này. Cô không thể nhắm mắt cho tình mẫu tử ấy chia lìa được.

Trời mưa tầm tã, đáng người nhỏ nhắn chạy đi trong màn đêm, bóng lưng kiên cường ôm trong lòng một đứa trẻ đang hấp hối. Một giờ sáng, con đường vắng tanh bóng người. Chỉ đôi lúc, sẽ có vài ba chiếc ô tò đi qua, chỉ là họ đầu đủ rảnh rồi để ban phát tình thương mến thương cho một con người vào lúc này. Tang Họa đứng bên lề đường, lòng nóng như lửa đốt, tay không ngừng vỗ về đứa trẻ nằm trong lòng cô. Một ý nghĩ đột nhiên lóe lên trong đầu. Đành liều mạng một phen vậy.

Một chiếc xe sắp sửa lao tới, chỉ chờ có thể Tang Họa không nghĩ ngợi nhiều đánh cược tính mạng xong ra giữa đường, cả người nhịn không được run lên bất chấp nguy cơ mình có thể hay không toi đời vào lúc này. Nhưng cũng thật may, chiếc xe vội vã dừng lại kéo theo là tiếng ken kết chà xát mặt đường, ánh đèn pha vàng chói hắt lên người cô, Tang Họa nhắm tịt mắt lại, bờ môi thâm tái. Tấm lưng yếu ớt chịu sự tra tấn của những hạt mưa mùa đông lạnh giá.

Đôi dầy hãng Venus xa hoa bước xuống, từng bước hướng về phía cô gái to gan kia mà đi đến. Chỉ thấy cô gái ấy cố gắng nặn ra từng chữ một.

“Có thể.. giúp tôi? “ Lời nói cầu xin, nhưng lại không mang tư tưởng hạ mình cầu khẩn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuyết Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Đau lòng

“Có thể giúp tôi? “ Dù là lời cầu xin hay đề nghị đi chăng nữa, nhưng khi nhìn vào đôi mắt kiên cường kia. Bất cứ ai cũng không có khả năng từ chối.

“Cảm ơn bác sĩ, đã nửa đêm thế này mà lại làm phiền ông. “

“Không sao đâu, cứu người là việc của những người hành nghề y như chúng tôi mà. Và lại, cô gái à, nếu như cô đưa đứa bé đến chậm hơn một bước. Thì e là chúng tôi cũng không tài nào cứu chữa được, cô làm tốt lắm. “ Vị bác sĩ hiền hậu mỉm cười nhìn cô gái xinh đẹp lễ độ trước mắt mình mà âm thầm tán dương trong đầu. Thiếu nữ xinh đẹp này thoát nhìn trông rất trẻ, lại vô cùng hiểu biết. Ở cô gái này toát ra một hương vị đặc thù, dù thái độ vô cùng biết ơn nhưng thần thái xa cách lại khiến người ta không dám đối diện vào đôi mắt sâu không thấy đáy kia. Thế gian có những người như cô gái trẻ ấy thoát nhìn cũng không phải nhiều.

“Bác sĩ quá lời rồi. “ Tang Họa đậm mặt, lời nói vô cùng khiêm tốn.

Tang Họa lặng lẽ ngồi bên giường, ngắm nhìn khuôn mặt đang say giấc nồng của đứa trẻ ấy, đôi mắt tím nhạt mơ hồ của cô nhu hòa như mùa xuân. Thấy nó khê cựa mình, cô vội vàng vỗ về nó. Yên tĩnh, đưa đứa trẻ một lần nữa trở về với giấc ngủ. Đứa trẻ này, khi cô ôm nó lại không cảm thấy một trọng lượng nào cả.

Một cơn gió lạnh len qua khe cửa khê thổi qua, bay bay những lọn tóc mai, Tang Họa bất giác rụt người xoa xoa hai bả vai của mình. Quên mất, cả người cô bây giờ ướt nhẹp vì nước mưa. Mái tóc nâu cũng lách tách vài giọt nước, không tự chủ mà bất giác run lên khe khẽ. Lạnh quá!! Đột nhiên, một chiếc áo vest được khoác lên đôi vai gầy của cô. Tang Họa kinh ngạc, nhanh chóng xoay người. Sau đó, lại vô cùng hốt hoảng nhìn người trước mắt, chỉ là thái độ đó đã nhanh chóng được che lấp bởi khuôn mặt lãnh đạm mỗi ngày.

“Tuyệt Hàn Tịch, tôi không nghĩ người chiếu cố chúng tôi lại là anh. “ Ngoài hành lang, không khí mát lạnh tràn vào, mùi thơm của những loài hoa thảo được tràn trong khoang mũi át đi mùi ếte khó chịu. Tang Họa đứng nép một bên, bình thần tựa vào tường. Nếu như ai có mắt, cũng biết rằng lời nói của cô mang tính đùa cợt.

“Đứa bé ấy, là của ai? “ Không lang mang vòng vo tam quốc. Tuyệt Hàn Tịch hẳn luôn luôn đi thẳng vào vấn đề. Và vấn đề ấy, có lẽ cũng chính là vấn đề cấp thiết nhất ngay lúc này. Tang Họa nghe thế, cũng có hơi ngạc nhiên, Tuyệt Hàn Tịch hẳn vô cớ lại đi hỏi cô vấn đề này? Quan trọng với hắn ư?

Tên này đột nhiên lại nhiều chuyện lên từ bao giờ vậy. Nhưng nếu hần muốn biết thì cô cũng sẽ chân thành mà trả lời.

“Tất nhiên không phải của anh “Lông mày sắc bén khẽ giật, Tuyết Hàn Tịch bất động tích tắc, nhìn Tang Họa. Đứa trẻ này, chẳng lẽ là của... Nhưng ngay lập tức, cô bồi thêm một câu, lạnh lẽo đem suy nghĩ ngu ngốc của anh đá văng ra đầu. “Lại càng không phải của tôi.”

Có lẽ như Tuyết Hàn Tịch không hề hay biết, sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn từ Tang Họa, anh ở trong lòng bất giác thở phào nhẹ nhõm.” Đó là một người quen “ạ “. “Người quen lạ, chắc là vậy rồi.

“Cô thay đổi rồi. “Không phải một câu hỏi, mà nó chính là câu trả lời từ tận đáy lòng của Tuyết Hàn Tịch. Điều đó làm cho Tang Họa thoáng tia bờ ngỡ nhưng rất nhanh sau đó lại trở về đáng vẻ như thường ngày của mình. Cô nhún vai, giọng nói bất cần tỏ vẻ không quan tâm.

“Tôi không thay đổi, chỉ là cách sống của tôi thay đổi thôi. Tôi vẫn là Tang Họa của ngày xưa, chỉ là tôi học cách “vứt bỏ “những thứ không phải của mình. “Phải, chính là “vứt bỏ” chứ không phải là “buông tay“. Đó chính là sự kiêu ngạo cuối cùng mà cô dành cho Tang Họa ở kiếp này, Tuyết Hàn Tịch hơi buồn bã. Lại có cảm giác kỳ lạ khó tả những tưởng mình đã bị vứt bỏ ư?

“Cảm ơn anh, vì đã cho tôi đi nhờ xe. Tiền viện phí tôi sẽ trả nhưng không phải là bây giờ. “Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc mình cũng sẽ phải có lúc mượn tiền của tên nam chính này. Lúc ra khỏi nhà, cô cũng chẳng kịp mang theo bất cứ thứ gì cả. Cô cũng chỉ có thể nhờ cậy hần lần này mà thôi. Mà điều đó làm cho Tuyết Hàn Tịch hơi ảo não.

Cô gái này, đang cố tình phôi sạh quan hệ của chúng ta.

“Chỉ là một ít tiền, cô cũng đừng tính toán chi li như vậy. Tôi cũng không phải thiếu tiền, đến cứu một đứa bé mà cũng đòi từ cô. “Giọng nói anh thể hiện rõ sự bất mãn của mình. Bây giờ, anh không thể biết được trong đầu cô gái này đang nghĩ cái gì nữa.

Nhưng Tang Họa lại không muốn như thế. Cô đã muốn cắt đứt toàn bộ quan hệ với người đàn ông này, thì cho dù đến một chút liên hệ cuối cùng cô cũng không muốn để lại.

“Tôi không muốn mang nợ với bất kỳ ai. Tất nhiên càng không muốn mang nợ với người ghét mình và đặc biệt là những người tôi cho là không quan trọng. “

Quán bar “Hoàng Cung “ nổi tiếng nhất nhì trong giới thương lưu. Là một nơi của những tên công tử tiểu thư ăn chơi, có tiền, có quyền. Vì vậy, mà nơi này chính là không thiếu ba thứ.

Thứ nhất: Tiền

Thứ hai: Gái đẹp

Thứ ba: Dục vọng

Những vũ điệu hoang dã, những đôi chân dài miên man, những hành động ám muội bóng mắt, dưới ánh sáng lấp lờ, cuồng nhiệt, táo bạo, kích tình, đây chính là thiên đường ở địa ngục.

Một góc khuất, chai rượu vang của Pháp ngày càng cạn dần. Một dáng người tuấn mỹ vô trù trong góc khuất lại trở nên vô cùng nổi bật vì bề ngoài của mình. Một chữ “đẹp “thật sự vẫn không thể nào diễn tả hết. Chàng trai sở hữu vẻ đẹp vạn người mê, nhân thân cảm phần hiện đang trong bộ dáng cả lơ phát phơ, người không ra người. Vậy mà, đáng vẻ quyền rũ như con mèo lười làm bất kỳ ai cũng say mê. Làn da bạch ngọc như ẩn như hiện dưới chiếc áo sơ mi thảo ba cúc trên. Đột nhiên, một giọng nói cao ngạo vô tình lại hờ hững một lần nữa vang lên bên tai người con trai ấy.

“Tôi nói cho anh biết, Tang Họa tôi lúc trước mặc cho anh chửi bới, đánh đập, khinh bỉ. Không phải vì tôi yếu ớt nhu nhược, cũng không phải vì tôi ngu ngốc hết lần này đến lần khác không phân biệt đúng sai, mà là vì “tôi yêu anh “. Dung Phượng Khuynh, anh nghe cho rõ đây. Từ bây giờ Tang Họa tôi sẽ đối đãi với anh như một người bình thường. Anh nói gì, làm gì thậm chí là yêu ai cũng không liên quan đến tôi. Anh nghe có hiểu không Dung thiếu gia? “Đặt mạnh ly rượu xuống mặt bàn, bóp chặt tay lại. Một vệt nước dài bên mép li khẽ xuất hiện. Dung Phượng Khuynh khổ sở gục đầu xuống. Rốt cuộc là vì sao? Tang Họa, sao tôi lại cứ luôn nghĩ đến cô. Lúc trước, Tang Họa không khi nào mà không đeo bám Dung Phượng Khuynh thế nhưng anh lại luôn dùng thái độ bài xích chán ghét cùng khinh bỉ trao cho cô và cũng không tiếc những lời chửi rủa độc địa. Chỉ vì, cô làm tổn thương Tang Tương đơn thuần thiện lương ấy. Còn bây giờ, thoát khỏi Tang Họa rồi, anh nên vui mới phải? Nhưng mà, càng nghĩ lại càng không ngờ đến, anh cư nhiên nhớ đến cô ta, nhớ đến phát điên lên được. Không còn cô ấy ngày ngày âm thầm bên cạnh, không còn có người cam chịu lời lẽ buốt giá tâm can từ anh. Đường như, trong cuộc sống này. Bất giác anh đã quen sự xuất hiện của Tang Họa, mọi lúc mọi nơi. Cho nên, bây giờ không có cô bên cạnh, Dung Phượng Khuynh có cảm giác trống rỗng, chẳng ai có thể lấp đi được.

“Khuynh, chúng ta về thôi. Anh uống say quá rồi. “Cho dù người ấy có là Tang Tương đi chăng nữa. Tang Tương vẫn trung thành với màu trắng nền nã, nhưng với những đường nét cắt xẻ táo bạo đã khiến cho màu trắng trên người cô ta trở nên tục tiểu, khó chịu. Khuôn mặt thanh thuần như thiên sứ giáng thế, tựa như đoá Bạch Liên trắng trong như tuyết. Làn da trắng muốt như yêu tinh ẩn hiện dưới những lớp vải mỏng tanh. Dung nhan mỹ lệ, yêu tinh câu dẫn. Lúc này, ai có thể tin được cô ta lại chính là thiên sứ bé nhỏ trong lòng công chúng?

“Cô là ai? “Dung Phượng Khuynh lờ mờ ngốc đầu lên, dung nhan yêu nghiệt đập vào mắt Tang Tương khiến cô ta đột nhiên e lệ đỏ mặt. Người con trai trước mắt, cô ta thật sự muốn một lần nuốt hần vào bụng. Dưới những đôi mắt thêm thường của nữ nhân. Tang Tương ngoan độc quất mắt, nhìn gì mà nhìn. Đây là một trong số đàn ông của cô. Phải, là một trong số đàn ông của Tang Tương này. Anh ta chính là Boss lớn ở đây, ngoài ra thân thể còn là

đại thiếu gia cháu đích tôn dòng chính của gia tộc họ Dung tồn tại lâu đời. Nắm giữ nguồn cội sống của đất nước, mạch kinh tế trải dài khắp năm châu. Dung Phụng Khuynh còn có một danh phận khác, đó chính là thiếu chủ Âm Các môn nghe danh là sợ mất mặt. Đứng đầu tập đoàn Mafia nắm mọi quyền chỉ huy. Người đàn ông quyền lực như vậy, ai mà không muốn.

“Em là Tang Trương, người con gái mà anh yêu nhất đây. Anh làm sao vậy? “Đôi mắt nâu khói đầy vẻ gợi tình, cô ta ôm lấy Dung Phụng Khuynh lại cố tình dùng bộ ngực sữa của mình ngo ngoáy trong lòng Dung Phụng Khuynh. Còn anh, khi nghe thấy cô ta nói như thế. Đột nhiên trong lòng trở nên nhói đau, khuôn miệng xinh đẹp lẩm bẩm không ngừng.

“Người con gái tôi yêu nhất ư? Người con gái tôi yêu nhất? Là cô ư?

“Phải, để em đưa anh về. “Về, Tang Trương đang tính không biết đưa anh đến nơi nào. Nhà cô ư? Cô còn không muốn đâu, cô muốn ở với anh ấy. Nhà Dung Phụng Khuynh, à~ anh ấy ở một mình cơ mà. Liệu sau khi đưa anh ấy về, có phát sinh chuyện gì không nhỉ? Nghĩ đến thế, cô đột nhiên mỉm cười ti tiện.

“Về, chỉ bằng đưa tôi đến khách sạn không phải tốt hơn sao? “Dung Phụng Khuynh nhếch môi, lập tức ngàn hoa thất sắc. Đừng tưởng anh không biết gì, tuy say, nhưng vẫn không bỏ sót biểu hiện trên khuôn mặt cô ta, đôi mắt hiện lên tia chán ghét mà Tang Trương hiện đang chìm vào tư tưởng dâm dăng của mình liệu có thể nhận ra ư? Tất nhiên là không rồi.” Chúng ta.. “Chỉ nghe đến thế, Tang Trương bày ra bộ dáng e thẹn, như thiếu nữ thật chọc người triều mến. Chỉ cần như thế, dù là ai thì cũng nguyện sa ngã. Vì cái gì? Dung Phụng Khuynh đột nhiên có suy nghĩ muốn tự sát, anh tại sao vì một người như thế, lại không cần đến một người yêu anh. Lại không tiếc bảo vệ con đàn bà trước mắt mà chà đạp tình yêu của cô ấy. Nghĩ đến thế, khuôn mặt tà mị của Dung Phụng Khuynh vận vẹo quỷ dị. Hung hãn đẩy Tang Trương ra, giống như mình vừa chạm phải thứ gì đó vô cùng ghê tởm.

“Cút!!! “

Tang Trương suyt chút nữa đã ngã nhào trên mặt đất. Cô ngây ngốc nhìn Dung Phụng Khuynh. Chẳng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lần đầu tiên, anh lại đối với cô như vậy. Hay là, vì sự thay đổi của con tiện nhân Tang Họa kia. Thứ con nuôi không chính thống ấy. Càng nghĩ đến, bàn tay nhỏ nhắn càng bóp chặt lại, gân xanh như ần như hiện nổi lên. Dung nhan mỹ lệ hung hãn trở nên độc ác, vận vẹo xấu xí hơn bao giờ hết.

“Cảm ơn đã đưa tôi về, hiện tại trong người tôi cũng không có bao nhiêu. Đợi có tiền lương, tôi sẽ hoàn trả cho anh. “Cô đứng dưới lầu, tay ôm một đứa trẻ đang ngủ ngon lành trong chăn ấm. Điềm đạm cảm ơn người con trai đẹp tuyệt trần trước mắt mình. Đây là lần thứ hai cô nói về vấn đề tiền bạc rồi.

“Cô đi làm thêm? “Tuyệt Hàn Tịch kinh ngạc mở miệng hỏi. Kỳ lạ, Tang Họa đại tiểu thư của Tang gia kiêu căng ngạo mạn hống hách vô đối, mười đầu ngón tay chưa bao giờ làm việc nặng vậy mà cũng có lúc phải đi làm thêm ư? Cũng phải rồi, Tuyệt Hàn Tịch chút nữa quên mất, cô gái này là đang thay đổi cách sống của mình mà. Chẳng ai biết, trong đôi mắt anh lấp lánh ý cười và anh cũng không biết.

“Anh biết mà tôi bị đuổi ra khỏi nhà. Nếu không đi làm thì tiền đâu mà sống. “

“Không cần trả đâu. “

“Tôi không cần anh thương hại. “

“Cô... “Tại sao sự quan tâm của anh trong mắt cô lại biến thành sự thương hại thế kia.

“Con của tôi!!! Con của tôi. “Cắt đứt lời của Tuyệt Hàn Tịch chính là một người ăn mày bẩn thỉu, đó là cách nhìn nhận của Tuyệt Hàn Tịch đó mà. Bà ta chạy tới, khuôn mặt nhăn nhoe nhoe lệ, khóc nức lên. Ôm lấy đứa con từ bàn tay của Tang Họa. Bà biết, làm như vậy là vô cùng thất lễ với ân nhân, nhưng mà bà đã bắt an từng giờ, lòng bà nóng như lửa đốt. Thời gian cứ thế trôi qua, tựa như đứt từng đoạn ruột. Tang Họa thấy được điều đó, đôi mắt trở nên dịu dàng hơn bao giờ hết, ân cần khuyên nhủ.

“Thằng bé ngủ rồi, không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa. Cô nên yên tâm. “

“Cảm ơn cô, cảm ơn cô. Cô thật sự là bỏ tất sống của những người nghèo khổ như chúng tôi. Huhu, sau này có làm trâu làm ngựa tôi cũng cam tâm tình nguyện. “Người phụ nữ ấy rồi rít cảm ơn, bà ôm đứa trẻ quý trên mặt đất liên tục dập đầu, nụ cười hạnh phúc trên khóe môi thế nhưng khuôn mặt lệ lại rơi đầy. Hạnh phúc, có đôi khi khiến chúng ta rơi lệ. Tang Họa thất kinh, cô cũng quý cuồng nâng bà ấy đứng dậy.

“Cô đứng lên đi, cháu nhận không nổi đâu ạ. Đây là một ít tiền, cô mua chút đồ cho bé. “Tay người phụ nữ run bần bật, nhìn số tiền mà người con gái xinh đẹp trước mặt cho bà, lệ ngày càng không tự chủ được tràn ra. Thế gian này, tìm đâu ra một người con gái vừa đẹp người vừa đẹp nét thế kia. Bà quả thật may mắn. Nhưng mà, người ta đã giúp con mình như thế, mình còn mặt dày mày dạn mà nhận tiền ư? Không, không được.” Đây là tâm lòng của cháu, cô nhận cho cháu vui. “Tang Họa không cười nhưng trong đôi mắt lại dạt dào như mùa xuân nở rộ. Cô nhét vào tay bà ấy một ít tiền mà cô ban nãy cô mượn từ người đàn ông này. Người ta đã nói, giúp người thì phải giúp cho trott. Và lại, đứa bé này vô cùng đáng yêu mà hoàn cảnh người phụ nữ này cũng vô cùng tội nghiệp. Nhưng Tang Họa ơi Tang Họa, hoàn cảnh lúc này của cô cũng chẳng khá hơn người ta là bao đâu. Tuyệt Hàn Tịch kinh ngạc đứng bên cạnh, vốn tưởng cô gái này mượn tiền của mình là để chi tiêu khi vốn liếng hiện đang ít ỏi. Ai ngờ, lại mượn để giúp đỡ cho một người lang thang không quen không biết. Anh nên nói cô ngốc hay là phải nói cô có lòng bao dung thương người đây?

“Anh thấy không? Có một người mẹ vì con mình như vậy. Ai mà không muốn. “Nhìn người phụ nữ ôm đứa con rồi đi, trong lòng cô vô cùng thanh thản, thì ra làm một việc gì tốt thì cõi lòng ta sẽ bình yên đến như vậy. Tuyệt Hàn Tịch đứng một bên chứng kiến sự việc từ đầu đến cuối, cũng không thể thốt nên lời. Cô gái này, tại sao lại thay đổi đến chóng mặt như vậy. Khiến anh phải nhìn cô bởi một ánh mắt khác. Cảm nhận ánh mắt nóng bỏng đặt trên

lưng mình. Tang Họa giật mình, cô quên mất, mình đã vô tình giảm sự cảnh giác xuống mức thấp nhất rồi.

“Làm như vậy, cô được gì? “Giờ phút này, anh đã không còn nghi ngờ cô nữa. Không, có lẽ là từ lúc cô ôm đứa trẻ ấy lao đến trước xe của anh. Đôi mắt kiên cường bất khuất, cả người gồng lên che chắn cho một đứa trẻ không có bất cứ liên quan gì đến mình. Có lẽ, là từ lúc đó.

Anh đã phải lòng cô.

“Tôi đã nói rồi, tôi đang thay đổi cách sống. Và đây, chính là cách sống của tôi. “Nhận thấy cuộc nói chuyện có chút gì đó bất bình thường, Tang Họa cuối đầu thâm nhủ có lẽ nên chấm dứt tại đây.

“Tôi lên nhà đây, tạm biệt. Cảm ơn “Tuyết tổng “đã giúp đỡ.

“Tuyết tổng” chỉ trong một câu, cô đã đẩy quan hệ của họ ra xa hơn nữa rồi.

Tang Họa đứng trên lầu, bình thần mở cửa đi vào phòng. Vì vội vàng cho nên cô quên khóa cửa, có điều nghèo như cô thì ai thèm ăn trộm cơ chứ. Chỉ vừa mới bước vào phòng, chuông điện thoại với bản nhạc ballad buồn bã đột nhiên vang lên. Có chút buồn bực, 3 giờ sáng. Là ai điên gọi cô vào lúc này. Tang Họa cầm máy phát hiện ra một hàng dãy số lạ. Cũng không có việc gì lạnh lùng bất máy, cô muốn xem là ai trốn trại vào lúc này.

“Alo? “Giọng nói điềm tĩnh, làm người đầu giây bên kia tay cầm điện thoại có chút run. Tang Họa đi đến ban công, ngấm nhìn mưa rơi, bay bay trên bầu trời bình lặng.

“...”

“Là ai vậy? Sao không lên tiếng? “Vẫn giữ thái độ lãnh cảm, Tang Họa lại càng thêm khó chịu. Mẹ nó, rốt cuộc là tên điên nào vậy kìa. Nhưng thực chất, người đầu dây bên kia sớm đã bị giọng nói vô cùng hồ hởi của ai làm cho bất động. Có chút mừng rỡ vì những tưởng sẽ không bao giờ được nghe giọng nói của cô ấy. Lại có chút nhói đau vì hai ta bây giờ chẳng là gì. Haha, thì ra hẳn cũng sẽ có ngày điều đúng như vậy.

“Có biết như thế là bắt.. “

“Tôi nhớ em “Lời nói “bất lịch sự “còn chưa trôi ra khỏi miệng thì bị cô nuốt lại trở vào. Giọng nói của một người đàn ông? Đúng rồi, và cũng vô cùng quyến rũ.

“Anh là ai? “

Chân chừ một chút đầu dây bên kia lại vang lên câu nói y hệt như ban đầu.

“Tôi nhớ em “

“Anh nhầm số rồi đây. “Tang Họa suy nghĩ, ở thế giới này chẳng ai dùng lời nói thâm tình ấy để nói với mình đâu. Có thể chỉ là nhầm máy mà thôi. Còn tính đập máy, thì giọng nói bên kia lại trở nên gấp rút và dồn dập lạ thường.

“Tang Họa, tôi nhớ em “

Bất động thanh sắc, Tang Họa đứng như trời trồng một hồi lâu. Tang Họa, là tên của cô cơ mà. Vậy, người bên kia hẳn là người quen. Nhưng kẻ đó lại không chịu nói ra danh tính. Cũng được thôi, nếu như Tang Họa cô đã muốn chấm dứt tất cả vậy thì mặc kệ là ai, cô cũng không cần phải mềm mỏng nữa. Nghĩ ngợi một lúc, Tang Họa buông nhẹ một câu. Đủ làm trái tim của ai bên kia chết đứng.

“Còn tôi thì không nhớ anh. “

Không chân chừ tất máy, Tang Họa xoay lưng bước vào phòng. Cũng chính lúc này, khi bóng lưng cô rời đi. Một dáng người cao lớn xuất hiện giữa trời mưa tầm tã, mái tóc đỏ như rượu vang ướt nhẹp ộp vào gò má hoàn mỹ, quyến rũ như hồ ly. Khí chất tà mị không vì bộ dáng chật vật lúc này mà giảm xuống, ngược lại càng tăng thêm vào phần mê hồn, quyến rũ chết người. Tay cầm điện thoại dán lên tai hồi lâu cũng không có dấu hiệu thả xuống. Mắt phương hẹp dài câu hồn đoạt phách lại nặng trĩu đau thương vẫn như cũ dán mắt vào bóng lưng vừa biến mất kia.

Chàng trai ấy, còn ai khác ngoài Dung đại thiếu gia Dung Phượng Khuynh đầu đội trời chân đạp đất đây.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuynh Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Dung Phượng Khuynh bỉ ổi

Trong giờ học, không gian yên tĩnh đôi lúc vang lên tiếng lật sách và giảng bài của giáo viên. Ngồi cạnh cửa sổ gần cuối lớp, thiếu nữ tay chống cằm tỏ vẻ nghĩ ngợi, đôi lúc lại men qua cửa sổ nhìn ra xa, tâm tư đã đặt đi nơi nào. Mái tóc buột hờ một bên đôi lúc sẽ theo gió mà nhẹ nhàng lay động, khuôn mặt sáng như trăng rằm. Nhưng đến một tia biểu cảm cũng thấy không xuất hiện. Chẳng ai biết, Tang Họa cô đang nghĩ gì cả.

Cô có nên đảo lộn câu chuyện của tác giả hay không? để tránh cho mình không bị cuốn sâu vào tình tiết. Lại càng không thể xảy ra hiệu ứng bướm bướm. Khiến cho việc Tang Họa thay đổi, thì mọi việc cũng từ thế thay đổi theo. Tang Họa biết rằng, cô là một nhân vật nữ phụ vô cùng quan trọng, trái ngược với nhân vật nữ phụ khác chỉ hoành hành vài ba chương sau đó sẽ bị nam chính đá bay thì Tang Họa lại bị hành hạ từ đầu cho đến cuối truyện, đến khi chết cũng không yên ổn. Tang Họa chết rất thảm, chết rất đau. Sau khi dùng những cực hình biến thái lên người cô, họ ném tấm thân rách nát thân tàn ma dại của cô vào rừng, mặc cho cô tự sinh tự diệt, mặc cho cô bị đám thú rừng ăn không còn một mẩu xương. Tuy rằng những việc đó cô đều không chân chính thừa nhận cô, nhưng khi nhớ lại vẫn đau lòng như cũ. Cho nên cô cần bài xích tất cả những người liên quan đến câu chuyện, cần phải giảm thiểu sự tồn tại của chính mình ở mức thấp nhất, mọi việc sẽ càng rắc rối hơn nếu như cô để lộ ra tài hoa kiếp trước của mình.

“Tang tiểu thư, mặc dù tôi biết cô học “ vô cùng giỏi “ nhưng mà cô có thể đừng xem tờ giấy này là bộ mặt của tôi mà nhìn lên bức giảng được không? “ Tang Họa chìm trong hàng tá suy nghĩ không có đầu hiệu dứt, bàn tay cầm bút vẽ ngoằn ngoèo lên tập mà cô chẳng ý thức được. Ngay lúc này, một giọng nói sắc lẹm vang lên, Tang Họa hơi ngước mắt lên đối diện với một đôi mắt sắc như dao ẩn nấp dưới gọng kính trông như sát thủ, bộ đàm đỏ chóc bắt mắt làm bà ta trở nên nổi như cồn, Tang Họa mở miệng, giọng điệu bình thản chẳng có gì là mình đang bị bắt quả tang.

“ Cô gọi em? “

Lão xử nữ nghe xong tức muốn nổ đom đóm, bà ta dù sao cũng là giáo sư kiêm tiến sĩ ở đây gia thế cũng hiển hách không thua kém gì. Vậy mà đến một đứa học trò nhỏ bà cũng không thể trị nổi. Nên biết, cô gái hư đốn này lúc trước vẫn còn là đại tiểu thư của Tang gia có thể lực trong giới giải trí, nhích hơn nhà bà một chút cho nên bà vẫn phải cam chịu “ ngậm bồ hòn làm ngọt “. Nếu không phải bà ta biết quá khứ của Tang Họa bề bộn đến mức nào và cô ta hiện giờ cũng đang trở thành một tiểu thư thất sủng. Nếu không bà ta cũng không có can đảm để quát nạt như thế.

“ Nếu em đã giỏi như vậy rồi, thì giúp cô dịch bài này xem sao? “

Tang Họa đưa mắt tới, nhìn hàng chữ tiếng anh đến học kỳ sau mới học dài đằng đẵng khiến người ta nhức mắt. Khóe môi không tự chủ giương lên. Đây chính là mục xử nữ trong cuốn tiểu thuyết “ Sủng Ái Vu Một Thân “ mà bà tác giả năng lực đầy mình cho sắm một vai vô cùng bôi bác. Nay đã phí 40 tuổi xuân mà hiện giờ vẫn còn độc thân “ vui tính “ Ngã Tư Á, giáo viên dạy môn anh văn. Mỗi tình thì dùng mực nước biển Thái Bình Dương kể ra vẫn còn không đủ, tình này đi thì tình khác lại đến nhưng chả có ai kéo dài lâu đến một tháng. Tình cảnh côi cút như hiện giờ khiến bà ta trở thành lão xử nữ nổi tiếng âm hiểm khó tính nhất trong mắt học sinh. Lão xử nữ này chính là luôn luôn làm khó Tang Họa nhưng bên ngoài lại trái ngược hoàn toàn, rất biết dùng bộ mặt tươi cười như hoa ấy lừa cô. Tang Họa đột nhiên có suy nghĩ, muốn chọc cho lão xử nữ này tức một chút. Ok. Thích thì cô chiều. Cả lớp vẫn còn đang thích thú khi có người gặp nạn với bà lão xử nữ quái thai và hơn hết chính là người mà họ ghét cay ghét đắng ấy. Nhưng, niềm vui chỉ mới ở ngưỡng cửa thì ai cũng đã há hốc mồm khi nhìn cái khuôn miệng xinh đẹp của cô gái kia lưu loát đọc ra một hàng tiếng anh giống như tiếng mẹ đẻ. Vô cùng kinh ngạc. Tang Họa sau khi đọc lâu lâu từng dòng chữ tiếng anh thì cũng không tỏ ra ngạo mạn mà đôi mắt tĩnh lặng như hồ thu nhìn lão xử nữ.

“ Có cần em dịch ra luôn cho cô không ạ? “

“ Không. không cần đâu. “ Mồ hôi hột thi nhau rơi đầy trên mặt. Lão xử nữ cầm một cái khăn lụa mỏng lau lau sau đó khẽ hắt giọng lấy lại phong độ mọi khi tiếp tục giảng bài. Mà Tang Họa cũng bắt đầu chú ý đến bài giảng của bà ta. Cuối lớp, một đôi mắt âm trầm vẫn chú mục dán lên bóng lưng cô. Tang Họa biết là ai, cơ mà cô cũng lười quản.

Giờ giải lao, Tang Họa đến một nơi vắng vẻ, dựa vào thân cây to lớn, yên lặng nhìn dãy số lạ hoắc lạ hoắc không ngừng réo ỏi trên điện thoại mình, nghĩ đến chuyện tối hôm qua, nên cũng tắt máy. Cho đến cuộc gọi thứ hai, ba liên tục vang lên. Bị làm phiền quá độ, Tang Họa lạnh lùng ấn nút nghe.

“ Alo? “

“ Tao nghĩ mày sẽ vẫn tiếp tục cúp máy chứ? “ Giọng nói lạnh lùng không chút độ ấm xuyên thấu qua màn nhĩ. Tang Họa đột nhiên âm trầm, khuôn mặt lạnh lẽo, tựa như có thể đóng băng tất cả mọi vật xung quanh. Nếu cô đoán không nhầm thì chủ nhân giọng nói này, còn ai.

“ Có chuyện gì? “

“ Năm ngày nữa là sinh nhật của Tang Trương. Mày dù sao cũng là chị nó, tránh cho lời ra tiếng vào mày bắt buộc phải tới dự, xong tiệc thì đi đâu thì đi. “ Ông ta, Tang Minh chính là cha của Tang Trương em gái cô. Lời nói quá vô tâm, khiến cho nội tâm của Tang Họa trở nên xao động mãnh liệt. Đây là cha cô ư? Là người cha mà Tang Trương hết lòng tôn kính?

“ Sinh nhật của Tang Trương? “

“ Hừ, đến sinh nhật em gái mày mà mày cũng quên à? “

Sinh nhật của cô ta, việc gì cô phải nhớ đến. Có điều, hôm ấy cũng là..

“ Được. “ Suy nghĩ một hồi, Tang Họa đồng ý. Dù sao cô cũng muốn xem mặt mũi của Tang Minh và Lăng Gia Tuệ trông như thế nào?

Trong nguyên tác Tang Họa sống dưới danh phận là tiểu thư Tang gia, nhưng ngay đến một chút tình thương cô đều không có. Cứ như là một cái bóng tồn tại hay không tồn tại cũng chẳng quan trọng trong mắt họ. Nhớ một lần Tang Họa và Tang Trương đều sốt rất cao nằm trong bệnh viện có thể gây

nguy hiểm đến tính mạng. Trong lúc đó, chỉ nghe giọng nói lạnh lùng của người đàn ông vang lên trong điện thoại.

“Mặc kệ các người làm gì, ta muốn con gái của ta hoàn toàn lạnh lẽo. Việc cứu nó là sự ưu tiên hàng đầu. Còn đứa khác, không cần quan tâm.”

Một mối dựa vào thân cây, sao đột nhiên cô cảm thấy chóng mặt thế nhỉ. Hay là sáng chưa ăn gì? Cô có nên đến nhà ăn mà lấp đi cái bụng trống rỗng của mình không? Từ hôm qua đến giờ cô vẫn chưa có gì vào bụng. Tiền phòng trọ tháng này cũng sắp tới ngày phải thanh toán, mà cô lại còn đang nợ người ta. Tang Họa hoa cả mắt. Việc cứ bận rộn suy tính mỗi ngày phải đấu tranh để tồn tại như thế nào khiến cho thân thể cô trở nên suy yếu. Không biết nghĩ gì Tang Họa xoay đầu lại.

“Sao anh lại ở đây? “Ôm trái tim đang đập loạn lên vì bất ngờ, khốn kiếp, Tang Họa nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Lạc Ảnh Ca mà nghi hoặc nhủ mảy, liệu anh ta có nghe thấy gì không?” Sao tôi lại không ở đây? Tôi có thể đi bất kỳ đâu mà tôi muốn. “Lạc Ảnh Ca híп đôi mắt câu hồn đoạt phách của mình nhìn Tang Họa. Anh bộ giống ma lắm sao? Tang Họa nghe thế cũng có chút an lòng, tên này nói như vậy chắc là không nghe thấy gì đâu?

“Vậy anh đi chết được không?”

“Cô có cần phải độc mồm độc miệng như vậy không?”

“Nếu không phải vậy thì người ta đã không đặt cho tôi cái tên là “Ác Phụ. “Cô cười khẩy, rõ ràng anh ta không phải là kẻ năm lần bảy lượt mắng chửi cô trước mặt toàn thể mọi người là “Ác phụ” sao? Chỉ vì cô vô ý làm đổ nước sôi lên đầu Tang Tương. Còn nói cô “Tiện nhân “a~ cô nhớ nhầm. Không phải chỉ duy nhất mình hần mà còn có Dung Phượng Khuynh kia nữa. Để bây giờ còn oán trách với ai? Anh ta không thấy quá trơ trẽn sao? Lạc Ảnh ca rơi vào trầm mặc, có chút trách bản thân mình quá đáng. Đáng lẽ ra sau khi tổn thương cô ấy anh phải nghĩ đến hậu quả mà mình sẽ gánh chịu sau này cơ chứ. Càng nhìn người con trai này cô chỉ có chán ghét và chán ghét. Cô vội xoay người, nhanh chóng rời khỏi. Nhưng mà chỉ mới bước được vài bước, trước mắt cô nhanh chóng chìm trong một mảng tối đen. Bước chân lao đảo, cuối cùng rơi vào vòng tay của ai đó mà ngất đi.

“Tang Họa!!! Tang Họa!!! Nghe tôi nói gì không? Tỉnh lại đi!! Tang Họa!!! “

♥

Nếu như thế giới này không có ánh sáng thì tốt biết mấy. Thì ta sẽ không cần mỗi sớm mai thức dậy. Không cần phải đối diện với những gương mặt bạc bẽo lạnh lùng kia. Ẩn nấp trong bóng tối thì sẽ chẳng có ai làm ta tổn thương hơn nữa. Giá như cứ ngủ mãi, ngủ mãi thì tốt biết mấy. Nắng hắt lên màu tóc vàng nhạt đẹp tựa tơ trời, phảng phất một cổ tư vị phong tao thanh nhã, mang mùi thơm của hương mặt trời dịu nhẹ xua tan bóng đêm. Lạc Ảnh Ca nhìn người con gái một mình nằm trên giường bệnh ấy, cõi lòng hệt như bị kim đâm, rỉ máu từng giọt.

“Cô gái này thể lực suy yếu, lại không ăn uống điều độ, sức đề kháng quá kém cho nên mới bị nhiễm phong hàn. Cho nên thân thể mới suy nhược như vậy, ngài nên chăm sóc cô ấy nhiều hơn.”

“Cảm ơn. “Nhẹ nhàng hướng vị bác sĩ được mời về từ bệnh viện nổi tiếng nhất hiện đang làm tại trong học viện, tao nhả cuối đầu. Lần đầu tiên, anh hạ thấp bản thân chỉ vì một người.

“A!!! Xin ngài đừng làm vậy. Tôn thọ lão già này mất. “Vị bác sĩ này giống như thụ sủng nhược kinh, suýt chút nữa đã nhảy toan lên. Kiếp đảm hoa tay múa chân. rất ít người biết, Lạc Ảnh Ca chính là hoàng tử nước Y, mẹ ngài chính là chị gái ruột của chủ tịch Tang Minh, Tang Dung. Thân phận muốn bao nhiêu tôn quý thì có bấy nhiêu tôn quý, tiền bạc nhiều vô kể, quyền thế ngập trời. Ngoài mặt, người ta chỉ biết Lạc Ảnh Ca là thiếu gia của dòng tộc họ Lạc. Giàu có vô kể. Vậy mà, người này lại có thể không kiêng nể cuối đầu cảm ơn ông. Haha, ông sống đến cuối đời cũng đã có chuyện mà hãnh diện, nếu như ông kể lại chuyện này với đám bạn, e là đám bạn ông sẽ ganh tị đến chết thôi.

Nhìn bóng lưng của vị bác sĩ biến mất sau cánh cửa. Lạc Ảnh Ca sầm nảo đi đến bên giường bệnh, anh khẽ vén những lọn tóc vương vãi trên khuôn mặt cô, để lộ ra làn da tái nhợt xanh xao. Tang Họa, anh nên làm gì với em đây? rõ ràng cô ấy không bao giờ làm gì quá phận với anh. Rõ ràng cô bé chỉ dám nhìn anh trao yêu thương cho người khác. Vậy mà anh lại hận cô, hận cô thay thế thân phận bé gái mà anh hết mực cưng chiều, hận cô vì tại sao có khuôn mặt giống như đúc cô bé ấy, vì thế mặc dù anh không thích Tang Tương. Nhưng lúc ấy, Lạc Ảnh Ca nghĩ rằng, anh thả ban phát hết tình cảm của mình cho Tang Tương cũng sẽ không lưu lại chút chân tình gì cho Tang Họa. Anh đã sai rồi phải không? từng bước đây cô bé ấy ngày càng rời xa chính mình.

♥

Cửa phòng bệnh khẽ mở, Lạc Ảnh Ca cầm một bát cháo nghi ngút khói tiến vào. Vẫn có chút chậ vật khó khăn vì anh chưa bao giờ làm công việc này cả. Liếc nhìn bên giường, thiếu nữ ấy đã tỉnh dậy từ lúc nào. Cả người đang chìm đắm trong cảm xúc riêng. Khuôn mặt mỹ lệ ấy không một tia biểu cảm.

Tang Họa tri động nhìn lên trên trần nhà cao rộng, đôi mắt cơ hồ không nhắm. Ngoài cửa sổ, tiếng phong linh đình đang khẽ gõ tạo ra thanh âm vui tai, dễ nghe. Sau khi ý thức được chuyện gì đang xảy ra, đầu có chút ần ần đau.

“Tang Họa, tỉnh rồi ư? “Nghe có người gọi mình, cô lơ đãng quay sang. Thấy anh đang tiến về phía mình trên tay còn cầm một tô cháo, đạm mạc cất lời:

“Anh rót cuộc muốn làm gì? Tôi không nhớ mình có cái gì để anh lợi dụng cả.”

Mặc kệ câu nói vô cùng khó chịu của Tang Họa, anh biết rất rõ cô gái trước mắt đang muốn đã kích mình. Nhưng mà, đột nhiên anh lại không nổi làm cô một lần lại một lần nữa tổn thương.

“Anh là anh họ của em, không được sao?” “Lần đầu tiên, anh nói rằng anh là anh họ của cô ấy. Lần đầu tiên anh vạch rõ ra quan hệ của chúng ta.

“Anh là anh họ của tôi? Khi nào vậy? Sao tôi lại không hay biết. “Tang Họa giả ngu, nụ cười khinh miệt thoát ản thoát hiện trên khóe môi. Lạc Ảnh Ca không màng quan tâm, cầm một muống cháo nhỏ, thổi cho đỡ nóng. Sau đó đưa lên môi cô.

“Ăn đi. “Tang Họa vẫn như cũ yên lặng nhìn muống cháo như đang mời gọi trước mắt mình. Nếu như là Tang Họa trước đây, có lẽ cô sẽ vui đến nỗi quên mất trời trăng mây gió. Nhưng mà cô bây giờ không phải là Tang Họa ngu ngốc khi trước, càng không cần tình thương của những kẻ đã từng vứt bỏ mình. Tang Họa hiện tại, cô không cần ai cả.

Đôi mắt Tang Họa chợt chùng xuống, một điều gì đó đột nhiên tái hiện lên trong đầu cô. Cô cuối đầu nhìn chén cháo trên tay Lạc Ảnh Ca còn hun hút khói, đẩy mắt lóe lên tia minh quang. Bàn tay giờ cao, trong lập tức.

“Xoảng. “Tiếng động huyền ảo, Tang Họa mắt lạnh chăm chăm nhìn chén cháo mình vất xuống lăn lóc một nơi, mảnh vỡ văng khắp nơi. Quay mặt sang nhìn Lạc Ảnh Ca còn đang ngây ngốc.

“Cháo của anh, không biết đã bỏ độc gì?”

Chỉ để lại một câu, Tang Họa mỉm cười mĩa mai. Không nhìn đến Lạc Ảnh Ca dù chỉ một lần, cô ung dung bước đi, hoàn toàn coi anh như không khí. Không, nếu nói thế thì đến cả hô hấp cô cũng bài xích mà hít vào.

Có ai biết, tìm anh lúc này như thế nào không? Chẳng ai biết, khung cảnh ngày ấy đột nhiên tái hiện trong đầu anh. Lời nói của cô cũng chính là câu nói đã xé rách lòng của Tang Họa vào chín năm về trước. Tang Tương ngây thơ thuần khiết thì làm sao che hết về lộng lẫy của Tang Họa. Mọi người chỉ biết nâng niu bao bọc Tang Tương mà quên mất Tang Họa cũng chỉ là một cô gái. Anh rút cuộc cũng biết cái gì là gieo nhân nào, gặt quả đó rồi.” Anh họ, anh ăn chút cháo gì đi. Đợi ba mẹ em về, rồi đưa anh đi đến bệnh viện. “Bé gái tinh xảo như búp bê tay run run cầm chén cháo nóng hổi hương bé trai nằm trên giường bệnh mà ăn cần quan tâm. Nhưng mà, đối lại đó chính là sự khinh khi cùng dèm pha hiện lên trong đôi mắt của cậu bé trai vô cùng xinh đẹp ấy.

“Cô nghĩ cô có tư cách gọi tôi một tiếng anh họ ư?”

“Buông ra, tôi muốn tìm Tiểu Tương.”

“Nhưng em ấy đã ra ngoài với ba mẹ. “Cô bé rụt rè nói, bàn tay nhỏ nhỏ liên tục thổi thổi vào muống cháo mình vừa múc, sau đó hướng cậu bé ấy mỉm cười.

“Anh ăn đi.”

“Vậy sao cô không cút luôn đi. Cháo của cô, không biết đã bỏ độc gì.”

“Xoảng” một tiếng, bé gái chẳng biết chuyện gì xảy ra. Chỉ ngỡ ngác nhìn bàn tay trống không của mình. Chén cháo mà cô vất công làm cả ngày bây giờ lại nằm dưới mặt sàn lạnh ngắt kia, những mảnh vỡ vụn vãi khắp nơi. Cô bé rút tay về, ản nấp dấu vết sưng tấy vì bỏng đó sau những lọn vải mềm màu trắng. Lúc ấy, bất kể là thân xác hay trái tim cô bé, lúc này chỉ tồn tại chung một cảm giác...ĐAU!!!!

♥

“Tang Họa, tôi là Dung Phượng Khuynh đây.”

Sau khi nghe được cái tên này, Tang Họa nhận ra được người hôm trước gọi cho cô không ai khác chính là anh ta, không mấy may quan tâm, Tang Họa định ấn nút tắt thì đầu dây bên kia lại vang lên một câu vô cùng dòn dập.

“Đừng tắt máy, làm ơn, đừng tắt máy.”

Đây là.. câu xin ư?

“Muốn gì đây, tôi không có nhiều thời gian dư thừa. “Tốt thôi, cô cũng muốn xem Dung Phượng Khuynh hẳn muốn kể lể cái gì? Miếng cưỡng trả lời.

“Đến chỗ tôi.”

“Không muốn. “Muốn cô nghe lời anh? Chuyện cười.

“A!! Tang Họa. Nếu như cô không đến tôi sẽ chết cho cô xem. Sau đó, tôi sẽ tung tin đồn. Mỹ nam thiếu gia dòng tộc họ Dung chết trên giường của Đại tiểu thư Tang Họa. Đảm bảo, cô sẽ trở nên nổi tiếng. “Rành rọt từng chữ, nhẹ nhàng từng tiếng, khiêu khích từng câu. Khóe mắt Tang Họa hơi giật giật, tự nhủ có phải rằng mình nghe nhầm rồi không? Dung Phượng Khuynh hẳn là có cái bản mặt này ư? Tuyệt đối là không rồi. Vậy thì cái người đang nói chuyện với cô là đây? Uy hiếp! Phải, anh ta chính là uy hiếp cô. Dẫn xuống, phải dẫn xuống. Cô tự an ủi trong lòng, run rẩy cảm điện thoại. Đề nén ý niệm muốn giết tên gia hỏa kia trong đầu.

“Được, xem như anh giỏi.”

♥

9 giờ tối, bar “Hoàng Cung” Tang Họa đen mặt bước vào, cả người chơi nguyên một cây đen, khoác bên ngoài là chiếc áo jean mài rách. Mang đôi giày ba ta đen, đầu đội mũ lưỡi trai che khuất gương mặt. Âm thầm bước vào hộp đêm nổi tiếng nhất trong giới thượng lưu này. Khẽ đảo mắt, khắp nơi chìm trong những vũ điệu uốn éo ghê tởm, tiếng nhạc xình xịch dồn dập vang lên, nữ giới như rắn hổ mang quấn quýt lấy nam giới. Khóe môi cô hơi giật giật, nếu không phải vì bị đe dọa thì nằm mơ cô cũng sẽ không bao giờ đến cái nơi “rừng thiên nước độc” này. Bất quá trong nguyên tác, Tang Họa cô ăn chơi sa đọa, không chỗ nào là không có mặt. Đảo mắt một vòng, rất nhanh sau đó, cô đã tìm thấy mục tiêu của mình.” Anh gọi tôi đến đây là để làm gì? Dung thiếu gia?” Tang Họa đi đến, đứng như bức tượng nhìn Dung Phượng Khuynh đang say khướt, cả người nồng nặc mùi rượu, vô tâm lên tiếng.

“Không thích. “

“Cái gì không thích? “ Tang Họa có chút dở khóc dở cười nhìn người đàn ông to xác thể nhưng lại có tính trẻ con trước mắt mình.

“Không thích gọi Dung thiếu gia, nghe rất xa lạ. “

Đôi mắt ngoan lệ nhìn chăm chọc vào Dung Phượng Khuynh. Tên này rốt cuộc ăn trứng phải cái gì? Thái độ thay đổi còn nhanh hơn cả một tờ giấy. Không phải... muốn chơi cô đấy chứ? Ôn nhu với cô rồi trả thù cô bằng cách cho cô rơi từ Thiên Đường xuống Địa Ngục.

“Từ khi nào thì tôi và anh lại thân nhau đến vậy chứ? “

“Từ bây giờ. “ Dung Phượng Khuynh thủ thủ, anh gạt gù cái đầu của mình. Rất nhanh sau đó, một tiếng động khe khẽ vang lên. Dung Phượng Khuynh úp mặt vào vai Tang Họa, liên tục gọi tên cô.

“Tang Họa...!!! Tang Họa...!!!

“Cút ra khỏi người tôi. “ Trán cô chảy vài vạch đen, nghiêng răng nói. Nhưng mà, dù có lay chuyển như thế nào thì làm sao một cô gái thân thể suy nhược như cô có thể chống trả với một đại nam nhân như anh ta. Vì vậy chỉ có thể mắt nhắm mắt mở tùy tiện để cho anh vui vào cổ mình, cọ cọ như một đứa con nít.

“Dung Phượng Khuynh. “ Cô khẽ thở dài, nên làm gì với anh ta đây.

Phải nói sao bây giờ Tang Họa không biết nhà của Dung Phượng Khuynh, dù trong lời văn tác giả có miêu tả nhưng là cô vẫn nhàm chán mà lướt qua. Cho nên bây giờ...

Bất đắc dĩ Tang Họa phải lờ cái cây to đùng của Dung Phượng Khuynh đến nhà trọ nơi mình ở. Có lẽ, đối với những cô gái khác, khi một người đàn ông xinh đẹp như vậy say sưa và không hề có bất kỳ khả năng chống cự nào hiện tại nằm trong tay mình. Họ sẽ xem như một miếng vàng sai hoai không hết mà đem ra đổi đãi. Nhưng mà, những cô gái ấy không phải là Tang Họa. Tang Họa cô sống đã hai kiếp, biết cái gì nên làm và cái gì không nên làm, quan trọng nhất bản thân cô bây giờ còn là nữ phụ bi thảm nhất trong truyện, để bảo vệ an toàn cho bản thân tốt nhất là cô không nên dây dưa hay trên chọc gì nam chủ của nữ chủ tránh hậu quả đáng tiếc về sau. Và cũng vì nghĩ cho mình, Tang Họa trực tiếp để hân tịa vào tường cạnh cửa ra vào ở bên ngoài mà ngủ. Còn mình thì không may mắn quan tâm, tắm rửa thoải mái leo lên giường đắp chăn thoải hoạt thiếp đi.

Trời đêm nay, có vẻ rất lạnh a~

Bịch...!!!!

Tiếng động bên ngoài khiến cho Tang Họa lơ mơ tỉnh dậy, cô nhìn đồng hồ trên điện thoại của mình 12 giờ 30 phút sau đó cảnh giác đi đến mở cửa. Lại thấy tên Dung Phượng Khuynh nằm lăn lóc giữa đường, mắt đi phong thái của bật nam nhân đại trượng phu mà bà tác giả luôn muốn giữ gìn. Tang Họa có nên thở dài, nhìn trời bên ngoài lạnh đến như thế, cũng có hơi mùi lông đối với nhân vật hiện tại có cái tướng ngủ giống y hệt gấu koala. Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, cho nên cũng rù lông từ bị nắm lấy hai chân hân lờ xềnh xệch vào phòng. Mặc kệ hình thức có hơi kỳ cục một chút xong Tang Họa cho hân nướng nhờ như vậy cũng đã là miễn cưỡng lắm rồi. Tên này ăn gì mà nặng khiếp, cô quẹt quẹt mồ hôi, leo lên giường ném cho tên kia cái gối. Cả con người luôn trong tinh thần đề cao cảnh giác lại đột nhiên ngủ đi lúc nào không hay. Hoàn toàn xem việc nam nữ ở cùng nhau là “tuyệt đối không thể” của mình quăng đi đầu mất. ♥

Sáng sớm tỉnh mơ, thoang thoang hương hoa lài trong không gian thoáng đãng, mát lạnh. Từng ngọn cỏ non mềm rì rào trong gió. Rèm cửa màu ren trắng bay lất phất, những hạt sương đục mờ bám vội vào khung cửa kính. Cảnh đẹp như một bức thơ.

Chiếc giường trắng nhỏ nhắn, thiếu nữ xinh đẹp động lòng người khép hờ đôi mắt, rèm mi dài cong vút như cánh quạt diêm nhiên khẽ vênh lên, lại hơi xao động trong những luồng gió. Làn da trắng nõn như phát ra ánh sáng giữa những tia nắng len lỏi qua khung cửa sổ. Mái tóc nâu như thác rối loạn trên vai, thanh thuần như đóa hoa Bách Hợp dạt dào linh khí, lại tựa như đóa Tịch Nhan thâm lặng sớm nở tối tàn. Khóe môi khẽ mở, hơi thở đều đặn. Hiện đang...rúc vào lòng nam nhân kia mà yên bình ngủ. Người con trai bên cạnh, phảng phất như đất trời phiêu đảng, trắng cùng phải nếp, hoa cũng phải thẹn. Một vẻ đẹp kinh tâm động phách, nhật nguyệt mơ màng, mỗi một lần đảo mắt lại phong tình vạn chủng, quyến rũ như ma, tà mị như yêu. Nam nhân ấy một tay nâng đầu, đôi mắt phượng hẹp dài đầy yêu thương nhìn người con gái ngủ say trong lòng mình. Đôi môi tựa tiểu phi tiểu nhếch lên một đường cong hoàn hảo. Mái tóc đỏ như rượu vang tán loạn, rũ xuống bờ vai lưỡi nhác dụ hoặc. Thật là một buổi sáng mất máu.

Đôi mắt tím khẽ mở ra, ban đầu vẫn còn mơ hồ buồn ngủ nhưng ngày sao đó.

“Chào buổi sáng, vợ yêu. “ Tang Họa kim nét cảm giác muốn đập vỡ đầu của mình hung hãn đập vào bụng Dung Phượng Khuynh một phát, khiến cho

hắn vẫn chưa kịp phòng bị gì đã oanh oanh liệt liệt nằm trên đất mẹ.

“Sao anh lại mò lên giường của tôi hả?”

“A~ anh cũng không biết nha~ anh có chứng bệnh bị mộng du mà. Anh bị oan, là bị oan. Anh không biết gì cả.” Dung Phụng Khuynh ngốc lẳng ngồi trên mặt đất, gương mặt yêu nghiệt ngập tràn ai oán thế nhưng ý cười trên mắt ngày càng nở rộ.

“Mông du?” “Cô nhũm mày, tràn đầy đe dọa.”

“Phải! Phải!” “Ai đó liên tục gạt đầu như gà mổ thóc.”

“Hi vọng anh là bị như vậy?” “Biết cũng chả làm được gì để cho tên đó lòi cái đuôi chuột của mình ra, Tang Họa ừ rừ lắc đầu lại không để ý nét cười tà mị trên khóe môi của ai đó. Thôi, coi như cô ngủ chung với một con chó vậy. Chắc chắn nếu như ai đọc được suy nghĩ của Tang Họa lúc này, sẽ ngay lập tức thổ huyết mà chết ngay tại chỗ.”

Dung Phụng Khuynh khẽ đảo mắt tìm bóng dáng của Tang Họa. Vì đây là một phòng trọ nhỏ, không có lầu một hay phòng gì, chỉ có mấy cái vách ngăn mà thôi. Trong một thoáng, anh mỉm cười tao nhã đi đến chỗ Tang Họa đang mài mê nấu nướng.

Tang Họa thật ra cũng không tính là nấu ăn, cô đang bận bịu với hai gói mì tôm cũng như bữa ăn sáng thông thường của mình. Thì đột nhiên một cánh tay rộng lớn vòng qua eo cô, tay còn lại với những ngón tay thon dài tinh tế áp vào trán của Tang Họa. Cô còn ngửi được cả mùi hương của hoa anh đào của người nào đó.

“Anh thấy không, tôi đang cảm hưng khí đấy. Chỉ cần anh làm gì tùy tiện, anh về châu diêm vương chắc rồi.” “Tang Họa vợ vội con dao cạnh mình sau đó dơ lên khuôn mặt nguy hiểm cùng đe dọa. Vậy mà Dung Phụng Khuynh một chút cũng không lo lắng, mà lại nói ra một câu ngớ ngẩn đến Tang Họa cô cũng không hiểu.” “Đờ sốt rồi ha?”

“Tôi bị sốt ư?” “Tang Họa trong lòng sùng sốt. Nói như thế chẳng lẽ tên này cả đêm qua chăm sóc cô. Quả là, Tang Họa rất sợ uống thuốc, cho nên khi biết được đã giảm sốt rồi thì thuốc mà Lạc Ảnh Ca đưa cô một viên cũng chưa từng nhìn tới. Không ngờ bệnh cũ lại tái phát.”

“Còn đứng đây làm gì, mau lại chỗ kia ngồi đi. Tránh làm tôi vương vãi.” “Nghe thế, ai đó đột nhiên bấu môi, hệt như một đứa con nít hờn dỗi lâu bâu đi về phía bàn kia ngồi.”

“Tang Họa, em có phải keo kiệt lắm hay không? Dù gì anh cũng là khách nhà em?” “Nhìn bát mì đặt ngay trước mặt mình đang phả hơi nóng hổi, Dung Phụng Khuynh cau có. Thức ăn này, anh là còn chưa có ăn qua.”

“Im mồm đi, có ăn là may cho anh lắm rồi. Nếu không thích lập tức rời đi, kiếm một nhà hàng sang trọng nào đó. Không cần phải ở đây chê này chê nọ, buổi sáng của tôi mỗi ngày chỉ có thế mà thôi.” “Cô trừng mắt, hung hãn lườm Dung Phụng Khuynh một cái, thật là mới sớm mà cô đã dùng không biết bao nhiêu biểu cảm mà nói chuyện với hắn. Nhìn bát mì phả hơi nghi ngút, Tang Họa bắt đầu ăn. Dung Phụng Khuynh nhìn Tang Họa động đũa, cũng rất tự nhiên cầm đũa của mình lên ngoan ngoãn thức, chỉ có điều vừa ăn anh lại nhìn Tang Họa. Cô ăn rất chậm, nhai rất kỹ, tuyệt không để vương vãi hay thiếu sót cái gì.”

“Em vẫn là ăn như vậy mỗi ngày đi.”

“Có vấn đề không?” “Tang Họa ngược mặt lên, lãnh đạm bắn cho Dung Phụng Khuynh ánh mắt chết người. Chẳng lẽ anh ta không biết, khi ăn thì không được nói chuyện ư? Dung Phụng Khuynh sau khi tiếp nhận ánh mắt của Tang Họa cũng có hơi chột dạ trong lòng, anh thành thật trả lời.

“Sẽ không đủ chất dinh dưỡng nha.”

“Không đủ chất dinh dưỡng thì liên quan gì đến anh.”

Có a~ không đủ chất dinh dưỡng thì em sẽ ốm mà nếu ốm thì anh sẽ vô cùng đau lòng nha.

“Ăn xong thì mời anh cuốn gói về cho. Dù gì chỗ này của tôi cũng không phải là nhà tị nạn.”

“Nhưng là...” “Cô trừng mắt, Dung Phụng Khuynh cũng có mặt này sao? Tuyệt đối là không phải.

“Nhưng là người ta vẫn còn chưa ăn xong.” “Cô suýt nữa đã từ ghế mà bổ nhào xuống đấy, cái quái gì thế này? Có ai làm ơn nói cho cô biết chuyện gì đang xảy ra không? Dung Phụng Khuynh hẳn rất cuộc ăn phải cái gì? Nên biết, ngay cả đối với Tang Họa thì cũng đừng mơ nhìn thấy bộ mặt vô si hạ lưu như một đứa con nít này của hắn. Trong nguyên tác, hắn chính là một kẻ kiêu căng ngạo mạn, trùm lão đại của Ám Các Môn. Bất kỳ người lớn tuổi đối diện với hắn cũng phải kính nể vài phần. Đối với Tang Họa chính là thái độ dung túng cung chiều nhưng tuyệt không có cái khuôn mặt hạ lưu như người đang ở trước mặt cô hiện tại. Thiên a~ có làm không vậy?”

Dung Phụng Khuynh có hơi buồn bã, anh biết cô gái này chất chứa vô số cảm xúc nhưng khuôn mặt thì lúc nào cũng là lãnh đạm với thế gian, tuyệt đối không có nét mặt thứ hai. Anh chòm người đến, cố gắng dùng mỹ nam kế của mình. Tựa như một thê thiếp thất sủng ai oán không thôi.

“Sao em đối xử lạnh lùng với anh như vậy?”

Cô cười gần, cũng nhón người tới, âm vực xa cách nghìn trùng.

“VẬY anh mau xem xem, anh đã làm gì mà khiến tôi dùng hành động này để nói với anh.”

Dung Phụng Khuynh cả kinh, làm sao anh có thể quên anh đã từng đối xử như thế nào với cô ấy. Nhưng mà hiện tại, anh muốn bù đắp tất cả cho dù. Dù cô có đồng ý hay không đi chăng nữa. Anh sẽ bảo vệ cô. Dung Phụng Khuynh trong lòng nghĩ ngợi, Tang Họa kiên cường vô cùng, nhưng nếu nhìn sâu hơn vào đôi mắt của cô ấy. Thì chắc chắn ai cũng bắt gặp được một tâm hồn mang đầy tâm sự. Dù vậy lại không có ai đủ dũng khí để đối diện với đôi mắt ấy khi Tang Họa lại dùng khuôn mặt lãnh cảm nhìn đời, xây quanh mình một tường thành vô cùng kiên cố, bất khả xâm phạm.

Chẳng ai biết, vì điều đó, chẳng ai có thể làm tổn thương cô. Và ngay cả cô cũng không biết. Quá khứ thân thể ấy, thương tâm tới mức nào?

Bí mật, một lần nữa sẽ trời dậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuynh Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Nợ

8 giờ sáng - Trời vẫn còn hướm hơi lạnh, những rặng hoa tigôn quần quýt trên những khung cửa gỗ màu nâu của một quán trà.

“Đây là toàn bộ tiền viện phí mà tôi đã nợ anh. Hiện tại xin hoàn trả.” Lặng lẽ đặt số tiền lương ít ỏi cô vừa mới lãnh được sáng nay giao đến trước mặt Tuyết Hàn Tịch, cũng không có ý định ở lại bên muốn ngồi đây rồi đi.

Tuyết Hàn Tịch lặng im nhìn số tiền trước mắt mình. Anh biết rõ là cô hiện tại rất túng thiếu, việc gì phải cố chấp với bản thân như vậy?

“Tang Họa.” “Cô chỉ vừa muốn đứng đây, liền bị giọng nói nhàn nhạt của anh ta làm cho bất động, sau đó đặt mông ngồi xuống.

“Còn chuyện gì sao? Tuyết tổng.” “Cô đàm bạc cất lời, chăm chú nhìn người đàn ông trước mắt mình. Tuyết Hàn Tịch năm nay sắp mười 19 tuổi, nhưng đã trở thành người đàn ông quyền lực nhất hành tinh. Năm trong tay tập đoàn hùng mạnh mà chỉ cần một cái búng tay là có thể hạ bệ những tập đoàn lớn khác, là người đàn ông hoàng kim trong mắt giới trẻ. Ở anh ta toát lên khí chất lãnh ngạo mê hoặc nhân tâm, lạnh lùng lãnh khốc. Máu tóc đen nhưng phiêu dật tuấn lãng lại âm trầm đến đáng sợ, đôi mắt lục bảo thẳng tắp nội liễm. So sánh hán với Tu La thì cũng không sai. Người đàn ông mưu mô xảo quyệt này, Tang Họa làm sao quên anh ta hành hạ cô ra sao? Máu mắt tím cứ thế hạ xuống, che đi những suy tư nơi đáy mắt, những đợt hành hạ của anh ta dành cho cô lúc này còn quấy trong đầu.

Phía bên kia, Tịch Nguyệt Thần yên lặng nhìn cô gái trước mắt mình ngày càng lợt xác, trở thành một đóa hoa đơn sắc hấp dẫn ong bướm, mà đóa hoa ấy luôn luôn cố gắng nép mình, không cho ai đến gần.

“Cô có thể đừng đối xử với tôi xa lạ như vậy không?” “Anh không thích việc Tang Họa dùng đôi mắt xa lạ đó nhìn anh. Càng không thích việc cô ấy tỏ ra bài xích anh như vậy, muốn tránh xa anh như tránh tà. Tang Họa nghe thế rất muốn cười khẩy, nhưng khóe môi lại cứng đờ không nhếch lên được, cũng chỉ là một cuộc xã giao vô cùng bình thường, có cần phải quan trọng hóa vấn đề như vậy không? Trong đầu nghĩ như thế nào Tang Họa liền đem suy nghĩ đó nói ra.

“Trong cuộc đời này, người tôi mong không bao giờ gặp lại nhất chính là ngài. Bất đắc dĩ mới gặp lại nhau vào hôm nay. Sau hôm nay, tôi và ngài không còn liên hệ gì nữa. Xa lạ hay không xa lạ thì có gì khác nhau?”

“Cô...!!!!” “Tuyết Hàn Tịch có chút bức tức, anh đã cố nhẫn nhịn đối xử mềm mỏng với cô gái trước mắt này mà Tang Họa lại không mảy may quan tâm cứ năm lần bảy lượt chọc tới cơn giận của anh. Vì thế bất giác, đôi mắt anh lóe lên tia phẫn nộ mà Tang Họa nhanh chóng bắt được.

Hiện nguyên hình rồi sao?

“Anh nổi nóng cái gì? Anh phải nên cảm kích tôi vì đã không mò lên giường anh lần thứ hai mới phải?” “Lặng lẽ gọi một nụ cười châm biếm trừu tượng, cô không khách khí thẳng người ngồi dậy lướt qua anh ta. Nhưng mà lại không lường trước, cổ tay lại bị anh ta bắt lại.

“Đừng.” “Đừng đi.

“Tuyết tổng, anh không sợ tôi làm bẩn tay anh sao?” “Cô chăm chọc.” “Ít nhiều gì cô cũng nên mời tôi một bữa cơm chứ.” “Anh đang kiêu, vì cái gì đây? Anh muốn gần cô hơn ư?”

“Tang Họa tôi không phải là người dễ dãi, nợ cũng đã thanh toán. Việc gì lại dùng một bữa cơm mà trói buộc nhau.” “Tang Họa cô không phải là người thích khi dễ là có thể khi dễ, càng không phải là loại mặc cho người ta thích thì đem ra chơi đùa, chán thì vứt đi. Cô hiện tại muốn nắm giữ cuộc sống của mình, không cần phải nghe kẻ khác sai bảo cũng không cần sống mà phải nhìn sắc mặt của người khác vui hay buồn.

“Mời tôi một bữa cơm, tôi liền không xuất hiện trước mặt cô nữa. “Dứt lời, đôi mắt Tang Họa lóe lên tia sáng, đang vắt đầu vắt óc suy nghĩ không nên biết thoát khỏi anh ta như thế nào. Vậy mà Tuyết Hàn Tịch thể nhưng lại chui đầu vào rọ, nhặt được tiện nghi như thế. Cô ngu sao mà không đồng ý? Khẽ gật đầu một cái.

“Được. “

“Ăn đi, tiền tôi không nhiều. Chỉ có thể gọi hai bát phở tại quán bình dân này thôi. “Tang Họa nhìn hai tô phở đầy ắp đặt trước mắt mình. Bụng bắt đầu râm ran, tuy rằng phở cũng không có đắt lắm nhưng đối với tình cảnh của cô bây giờ được ăn một tô phở cũng là quý hóa lắm rồi. Tang Họa bỏ vô số gia vị, bắt đầu cầm đũa đưa lên môi. Nhưng mà, thức ăn còn chưa có đến miệng, ngược mắt nhìn thấy Tuyết Hàn Tịch từ đầu đến cuối vẫn ở trong trạng thái bất động thanh sắc, nhẩn mặt nhử nháy nhìn thức ăn trước mắt mình.

“Sao lại không ăn? Hay là chê bẩn. “Cô quên mất, những người sinh ra đã ngậm thìa vàng như anh ta, biết cái gì là mồ hôi của nhân dân lao động cơ chứ? “

“Cái này, ăn sao? “Lần đầu tiên trong cuộc đời anh thất thố như vậy. Không ngờ Tang Họa lại đưa anh đến đây. Tuyết Hàn Tịch thân là tổng tài của một tập đoàn lớn mạnh, sinh ra thì đã là một đại thiếu gia vô cùng tôn quý. Mỹ thực trên đời đã ăn qua không biết bao nhiêu lần. Cứ nhiên, anh cũng có ngày lại ngồi trong một ăn bình dân. Những người quen biết anh mà biết việc này, có đánh chết cũng không tin.

“Chỉ cần cầm đũa lên là ăn. “Tang Họa giật giật khóe môi, sau cũng chỉ bảo bằng một câu vô cùng thông thường.

“Nhưng lúc này tôi thấy cô cho rất nhiều thứ vào? Tôi cũng muốn thế. “

“Anh không có tay? “

Tang Họa kiểm nét con tức giận mà không quát lên, cố gắng kiềm nén mọi thứ dưới lớp mặt nạ da người mỗi ngày của mình. Nhưng mà cho dù có phản đối thì đôi tay cô cũng tự động cho gia vị vào tô phở của anh ta.

Nhanh - gọn - lẹ rồi thoát khỏi Tuyết Hàn Tịch càng sớm càng tốt.

Hai người này dường như vô tâm đến mức không biết được rằng, nam tuấn mỹ vô trù, nữ xinh đẹp duyên dáng. Chỉ trong chớp mắt, cái quán không nổi trội gì lại có lượng khách hàng vô cùng đông đảo, nhiều đến mức mà bây giờ có là mùa đông thì cũng như một lò bát quái. Ông chủ há hê âm thầm cảm ơn đôi tiên đồng ngọc nữ ấy, cười tít cả mắt.

“Xin lỗi. “Rất lâu sau đó, trong không khí bình thản như vậy, quán phở bình dân. Vang lên bên tai cô là tiếng xin lỗi của ai đó.” Xin lỗi đã đối xử với cô như vậy. “Dần vật một hồi, Tuyết Hàn Tịch nhẹ giọng nói ra. Anh cố gắng tìm kiếm một chút nét mặt nào đó ngoài sự lãnh đạm của cô ấy. Nhưng vẫn công cốc, Tang Họa vẫn bình chân như vại và không có bất cứ thái độ gì. Cô cúi đầu ăn, vô cùng bình tĩnh, từ từ và chậm rãi.

“Tôi sau này sẽ bù đắp hết tất cả những gì mà cô đã chịu đựng trong ngần ấy năm qua. “

Roạt!!!!

Ngay lập tức, làn nước mát lạnh hướng Tuyết Hàn Tịch lao thẳng tới. Anh im lặng, vốn có thể tránh, nhưng vẫn dừng dừng ngồi im mặc cho cô làm điều đó. Điều mà chỉ có những kẻ muốn chết mới liều lĩnh như vậy. Khuôn mặt mỹ lệ ần ần hiện hiện sau làn nước trong veo, đẹp đến nao lòng.

Tang Họa nhẹ nhàng đặt ly nước lên mặt bàn, nặc kệ ánh mắt căm phẫn của vô số nữ nhân. Đôi mắt cô yên tĩnh lạ thường, giống như mọi thứ xung quanh đối với cô chỉ là một hạt cát nhỏ nhỏ, trong đôi mắt không tia âm ỷ, ngoài lạnh nhạt ra cũng chỉ có lạnh nhạt.

“Xin lỗi tôi! Bù đắp cho tôi! Hay cho câu xin lỗi, bù đắp. Tuyết Hàn Tịch, anh đốt cháy tóc tôi ném tôi một thân một mình trong nhà kho ẩm thấp. Anh cầm dao rạch mặt tôi khiến cho tôi xấu hổ không dám đối diện với mọi người. Anh dùng lời lẽ khó nghe phi nhổ tôi. Để rồi bây giờ anh xin lỗi rồi hứa sẽ bù đắp. Nếu như khi đó anh dùng những lời nói lúc này nói với tôi. Chắc nằm mơ tôi cũng sẽ bật dậy mà mỉm cười. Nhưng mà, Tuyết Hàn Tịch, những thứ anh nợ tôi. Cả đời anh, cũng không bao giờ trả đủ. “Đôi môi nhẹ nhàng lưu động, chậm rãi nhả ra từng chữ rồi từng chữ. Không có tức giận, không có trào phúng, không có thương tâm, không có ồ ào. Cô là đang đòi lại một ít công đạo cho Tang Họa mà thôi. Cô phải kể cho anh ta nghe ra những gì mà anh ta đã làm, dù rằng đó chỉ là một ít trong một ít.

Không phải không có lý do gì mà Tuyết Hàn Tịch ngược đãi Tang Họa như thế. Anh ta luôn khẳng định một mực rằng Tang Họa leo lên giường anh ta mà câu dẫn, nhưng mà ai hay Tang Họa bị chính em gái mình hãm hại. Bỏ thuốc ngủ vào nước uống của cô, sau đó để cô lại trên giường của Tuyết Hàn Tịch cùng với bộ quần áo ngủ mỏng tanh ấy. Tang Họa tỉnh dậy, liền đối diện với gương mặt khinh bỉ giống như muốn bóp chết mình. Nhận ra tình cảnh lúc này, cô còn chưa có chạm tới góc áo anh để giải thích lại bị anh tàn nhẫn đá ra khỏi giường. Thân nữ nhi yếu đuối hết lần này đến lần khác bị người khác âm toán vui đập tã tời, chỉ còn biết ngồi ngầy ngốc trên mặt đất, đau đớn nhìn người. Cô rút cuộc đã làm gì sai khiến cho họ căm ghét cô như vậy? Cha không thương, mẹ kể căm ghét, em gái hãm hại. Cô biết hỏi ai bây giờ đây?

Hỏi trời, trời không thấu.

Hỏi đất, đất không nghe.

Hỏi người, người nhìn ta, mỉa mai khinh bỉ.

Hỏi người, người nhìn ta, phun ra lời độc địa.

“Hạng đàn bà như cô cũng dám làm bản giường của tôi.”

Tang Họa quên rằng, nỗi căm hận cho mình khiến cô chuyển từ “Tuyệt tông” vô cùng xa cách và thay vào đó là gọi thẳng tên anh ta. “Em hận tôi, đến vậy sao?” “Nhớ lại những gì mình từng làm với Tang Họa. Lòng anh ần ần đau, tựa như hàng ngàn mũi dao sắc nhọn ngày càng đâm từng nhát này đến nhát khác.

“Không, vốn chưa từng yêu anh. Tại sao tôi lại “tồn tâm mòn sức” để hận cơ chứ.”

“Nhưng mà, thật sự anh rất hợp với “Tang Tương nhà tôi đấy” “Chờ đợi hai người Happy Wedding.”

Cận bã nam, đề tiện nữ. Thật sự là một cặp trời sinh.

♥

Tang Họa thất thần đi trên đường, cô đắm chiêu nhìn bàn tay phải của mình. Đây là lần thứ hai rồi, bàn tay này, lần thứ nhất đã hất đổ bát cháo của Lạc Ảnh Ca, và bây giờ chính là tạt ly nước vào tên của Tuyệt Hàn Tịch ấy. Rốt cuộc là vì sao? Tại sao cô lại không khống chế nổi hành động của mình mỗi khi cơn giận đột nhiên bộc phát, kích động ư? Cô kích động vì điều gì chứ?

Có phải là do thân thể này phản ứng vô cùng mãnh liệt những hình ảnh cứ mơ hồ hiện lên trong đầu kia. Mà nó thì cũng không tốt đẹp gì cả. Thân thể này, ần chứa bí mật gì đây?

Tiếng động cơ gào rú đột nhiên vang lên dữ dội, tất nghên đi hết âm thanh xung quanh cô. Tang Họa quay người lại, bất giác nhìn chiếc xe ô tô lao như điên về phía mình, tốc độ như muốn đâm chết người trước mắt. Tiếng động cơ huyền ảo, người ngồi trên xe nắm chặt vô lăng, đạp hết tốc lực. Tang Họa đứng giữa lòng đường, trái tim như muốn phá tan lồng ngực mà nhảy ra ngoài. Sẽ chết sao? Lúc này trong đầu cô cũng chỉ có duy nhất một suy nghĩ như vậy. Trong giây phút ấy, một cánh tay rắn chắc vurun tới, mạnh mẽ bắt lấy tay cô kéo vào lòng mình. Nhanh chóng thoát khỏi phạm vi của chiếc xe tạt ga lao như tên lửa.

“Không sao rồi, may quá. Thật sự cảm ơn trời, Tang Họa em không sao?” Giọng nói mừng rỡ cùng nghẹn ngào ấy vang lên bên tai, cô cứ thế chả biết gì nằm trong lòng Tuyệt Hàn Tịch ngây người. Cả người anh ta run lên lay bầy, lồng ngực phập phồng không ổn định. Anh ta ôm cô rất chặt, cô sắp không thở nổi rồi. Cô cố gắng thoát khỏi lồng ngực anh ta, cũng không có cảm giác biết ơn gì. Nhẹ nhàng tuyên bố:

“Xin nói trước, tôi không có nợ anh. Đây là anh tự nguyện, tôi không cần anh xả thân để lao vào cứu, vì vậy đừng vì việc này mà mong tôi sẽ biết ơn anh.”

“Em hình như rất quan trọng về vấn đề nợ nần nhỉ?”

Giọng nói nhẹ nhàng không cảm xúc, nhưng lại là một đòn chí mạng nhắm thẳng tim người đối diện.

“Nợ... thì phải trả.”

Tuyệt Hàn Tịch mở to mắt, trái tim co rút dữ dội. Trước đây anh đã nợ em những gì?

Sao... anh không nhớ nổi.

Nỗi đau mà Tuyệt Hàn Tịch mang đến cho Tang Họa, nhiều đến mức ngay cả anh cũng không thể chấp nhận được.

♥

Tang Họa rẽ qua một khúc cua, đó là con đường tắt về nhà trọ nhanh nhất. Không gian yên tĩnh lạ thường lại vang lên một tiếng khóc rất to, da diết. Tang Họa không phải dạng người tò mò chuyện của người khác, càng không phải là kẻ nhiều chuyện. Nhưng mà, cái tình huống này, sao mà cô thấy quen quen a~” “Mấy anh tha cho em, em còn nhỏ mà.”

“Haha, da thịt mềm mại hấp dẫn. Còn nhỏ thì sao chứ, anh đây chơi chán rồi bán em qua ỏ đ*** Có thể cũng sẽ được rất nhiều tiền nha. Haha.” “Giọng nói đầy mùi dâm dục, kéo theo sau đó là trản cười phá lên, đầy đề tiện.

Trong hẻm nhỏ, hai tên thanh niên xăm trổ đầy mình ôm lấy một cô bé xinh đẹp hiện đang vô cùng sợ hãi. Bàn tay tên con trai ấy sờ loạn khắp mọi nơi, nhìn đã thấy ngứa mắt.

“Huhu, các người mà làm gì tôi. Anh trai tôi sẽ giết các người.” “Thấy cầu xin không thành công, cô gái đó chuyển sang đe dọa. Chỉ là không có tác dụng gì cả. Khuôn mặt tỉnh xảo như búp bê lấp lánh nước mắt, nhìn tầm 15, 16 tuổi. Hai tên con trai ấy nghe được, vừa cười dâm tiện vừa chế giễu.

“Em gái, em đe dọa à? Ông đây dù sao cũng là lão đại ở cái khu này. Còn sợ tên nào nữa chứ.”

Cô bé nhắm tịt mắt, nước mắt theo đó lăn dài ra. Chẳng lẽ cứ như vậy mà bị làm nhục sao? Còn tưởng rằng không có cơ hội nhìn người anh kính yêu của mình một lần nào nữa. Những tưởng cô sẽ chết ở cái nơi xó xỉnh này. Thì một tiếng thét như lộn chọc tiết vang lên, cô bé mở mắt kinh ngạc. Thấy hai

tên con trai ôm trán mình ngã xuống đất, một vài viên đá to từ đầu tập kích đầy mình. Cô bé ngờ nghệch còn chưa ý thức được gì, đã bị một bàn tay mạnh mẽ bắt lấy, nhanh chóng kéo đi.

“Con tiện nhân khốn kiếp, dám đánh lén tao. “ Một tên lồn còm bò dậy, cầm lấy thanh gỗ to ghim đầy đinh bên cạnh, đập thẳng vào chân phải của cô. Cảm nhận chân mình đau đến muốn ngã quy xuống, Tang Họa lái người, chân phải làm trụ trên mặt đất, chân trái đá mạnh vào mặt hắn ta, hắn ta va đập vào tường, hộc máu sau đó bất tỉnh nhân sự. Tang Họa một chút cũng không thèm nhìn, nắm chặt tay cô bé ấy thầm nghĩ phải chạy thật xa nếu không bọn chúng gọi người tới thì nguy.

“Không được đi theo tôi. “ Tang Họa hít một ngụm khí lạnh, cả người tỏa ra hàn khí lên tiếng. Có ai nói cho cô biết, cô có phải điên khùng tới mức lại cứu con bé này không? Cô tiến lên một bước thì con bé ấy cũng nhấc chân lên một bước, cô lùi một bước thì con bé ấy hạ một bước. Nói thế nào cũng không đi, muốn chọc điên Tang Họa cô ư?

“Em rốt cuộc là muốn cái gì? “

“Em bị lạc. “ Cô bé cuối gầm mặt xuống, cô thấy hai bờ vai cô bé ấy run lên khe khẽ, bàn tay chà chà góc váy. Bị lạc ư? Nói cũng phải thành phố này vốn to như vậy lại là trung tâm của một quốc gia. Nếu để nó lang thang ở đây khẳng định là bị bắt lúc nào cũng không biết.

“Em có số điện thoại người thân không? “ Khẽ lắc đầu, đáng thương vô cùng. Tang Họa xoa xoa mi tâm, bắt lực nhẹ giọng.

“Nếu vậy thì phải nghe lời. “

“Vâng ạ!! “ Đột nhiên, cô bé ấy ngược mặt lên, nở một nụ cười chói chang khó ngó. Sau đó vẫy vẫy đuôi đi theo cô. Một nụ cười bí ẩn hiện lên trên khóe môi. Cô đương nhiên là có số của anh hai mình. Chỉ là hiện tại lại bị chị gái trước mắt mình hút hồn đi rồi.

Chắc Tang Họa không biết, lúc cầm tay Dạ Nguyệt Nha một mạch chạy đi cô đẹp đến nhường nào đâu. Cô bé cứ ngỡ như mình mới gặp được thiên sứ vậy, dưới ánh nắng mái tóc Tang Họa giống như được phủ một lớp kim sa mê hoặc, từng làn gió khiến mái tóc nâu bóng bĩnh của cô xui ngược về sau, lấp lánh như những hạt bụi tiên trong câu chuyện cổ tích. Rõ ràng là khác một trời một vực với cái bà chị mà anh trai cô muốn đem về làm chị dâu của cô. Vì thế, cô mới xung đột với anh trai mà bỏ nhà đi a~” Em tên gì? “

“ Là Dạ Nguyệt Nha. “

“Chị là Tang Họa. “

“Khốn kiếp, Tang Họa con tiện nhân bị ỏi vô liêm sỉ. Đây chỉ là mây may mắn, may mắn mà thôi. “ Trong căn phòng hoa lệ rộng lớn của mình, đồ vật sa hoa đắt đỏ nằm ngổn ngang lẫn lộn khắp mọi nơi. Tất cả đều có giá thành cao đến mức nghiêng trời lệch đất vậy mà dưới tay Tang Trương cũng chẳng đáng mấy đồng bạc cho vừa. Lúc này, gương mặt cô ta xấu xí kinh dị hoàn toàn không hề mang dáng vẻ của một tiểu thiên sứ hoàn mỹ như bao ngày. Đôi môi xinh đẹp của cô ta không những vang lên những từ ngữ chửi bới của dân chợ búa. Cả người như một kẻ điên. Làm cho bất kỳ ai đều khiếp núp lo sợ. Vô số người hầu hoang mang nép người bên cánh cửa, liếc nhìn nhau không dám đi vào.

“ Chuyện gì đang xảy ra. “ Giọng nói nhu hòa thủy mị của một người phụ nữ trung niên vang lên, gương mặt xinh đẹp không phai nhạt theo năm tháng. Mái tóc vàng óng lộn như quý tộc của bà ta búi lên sau gáy, đôi mắt ngoan độc liếc nhìn đám người hầu đang nom nớp lo sợ trước cửa phòng nhị tiểu thư, lạnh giọng hỏi:

“Nhị tiểu thư... nhị tiểu thư... “ Một cô hầu gái can đảm lên tiếng, chỉ là không biết dùng thái độ gì để biểu đạt. Nghĩ tới con sư tử trong phòng cứ như lên cơn điên, cứ thấy cái gì là đều đem ra đập cả. Mới vừa rồi, hai cô hầu gái đi vào khuyên nhủ sau đó lại khóc lóc chạy ra cùng với vết máu trên trán. Chỉ nhìn thôi thì cũng đoán ra hai cô gái xấu số ấy bị nhị tiểu thư này hành hạ đến mức nào. Cái gì mà tiểu thiên sứ? Chỉ có những người làm trong biệt thự này mới biết chân thật của cô ta, lời biếng, đong đánh, kiêu ngạo lấy việc bắt nạt người hầu chúng cô làm niềm vui. Chẳng giống đại tiểu thư Tang và im lặng. Đại tiểu thư, cô bao giờ mới có thể về a~

Lăng Gia Tuệ nghe thế liền nhủ mày, nhanh chóng mở cửa phòng con gái cung vội bước nhanh vào. Thanh âm trở nên cao vút.

“Tang Trương là ai chọc gì con khiến con tức giận như vậy? “

Nhìn thấy người mẹ ngày ngày cưng chiều mình đến vô pháp vô thiên, Tang Trương đôi mắt phỉm lệ đi đến nhào vào lòng bà ta làm nũng, thuần khiến như một con thỏ trắng khiến người ta không kiềm lòng được mà đem ra yêu thương.

“Mẹ, con muốn giết con tiện nhân Tang Họa đó. Từ khi a thay đổi năm lần bảy lượt quyến rũ anh họ, cho đến chiều này con nhìn thấy nó và Tịch ca đi vào một quán ăn bên đường cười cười nói nói. Hức hức... “

“Vậy con đã làm gì? “ Lăng Gia Tuệ cung chiều vuốt tóc Tang Trương, nữ chính là thế chỉ cần nhỏ hai ba giọt nước mắt thì bất kể là ai cũng đều cam nguyện làm tất cả vì cô. Còn đây, hai mẹ con a ta đều cùng một giuộc với nhau.

“Con sai người lấy xe tính giết nó nhưng lại không thành công, nó còn được Tịch ca ôm lấy. Thật đáng ghét. “

Tần Trương nói trắng ra, bà ta đối với hành vi này của con gái cũng không mắng chửi, nụ cười thâm độc gọi bên khóe môi.”Thua keo này thì bày keo

khác, nó có thể may mắn thoát chết một lần nhưng không thể may mắn thoát chết lần thứ hai, thứ ba được. “

“ Ý mẹ là... “

Tang Họa ngày càng biết cách tỏa sáng chính mình. Giải quyết cô ta ngày nào hay ngày ấy để diệt trừ hiểm họa về sau.

Đưa Dạ Nguyệt Nha về đến nhà, cô liền bảo cô bé sang nhà bên cạnh xin ít gạo để nấu. Vì cô rất ít khi ăn cơm cho nên nhà cũng không có gạo, nay đột nhiên nhà lại có thêm một người, chủ yếu là cô bé này nhìn thì biết là tiểu thư cảnh vàng lá ngọc của gia đình phú quý nào đó, thì làm sao chịu được cảnh sống như cô.

Đợi cho đến khi Dạ Nguyệt Nha khuất bóng. Tang Họa ngồi bệch trên sàn nhà nghỉ ngơi. Cô lấy trong tủ một số lọ thuốc sát trùng cùng băng bông thấm nước. Không ít thuốc mỡ nằm la liệt khắp nơi.

Khẽ cúi đầu, nhìn vết thương bị gậy đập vào, lại thêm một số vết xước sâu hoắm do đinh gây nên. Cô mệt mỏi thở dài, mới chỉ có mấy ngày, mà người cô đã chi chít vết thương. Một phần cô cũng vì không muốn cô bé lo lắng và cảm thấy có lỗi cho nên mới cố ý bảo Dạ Nguyệt Nha rời đi một lát.

Dùng thuốc sát trùng tẩy qua vết thương, nhanh chóng chuẩn xác, hoàn toàn không biết thương tiếc chính bản thân mình. Con đau làm cô có chút run, nhưng sau đó vẫn là xử lý thẳng thừng.

“ Tang Họa, em làm gì vậy? Sao lại tàn nhẫn với bản thân như thế? “ Dung Phượng Khuynh đứng trước cửa phòng, hốt hoảng thấy Tang Họa xuống tay vô tình không thương tiếc bản thân như vậy. Anh ném vội túi đồ ăn xuống một nơi nào đó mà anh cũng chẳng bận tâm. Lao đến bên cô, cũng không cho cô tiếp tục hành hạ bản thân mình. Anh nhủ mảy, mở miệng chất vấn.

“ Có đau không? Tại sao lại để mình bị thương? “ Nhìn hành động quan tâm của Dung Phượng Khuynh cũng không đủ sức làm cho trái tim sắc đá của Tang Họa nhu hòa. Tang Họa có chút tức tối. Đau phải tùy tiện đến nhà cô một lần thì cũng có thể đến nhà cô lần thứ hai?

“ Ai cho anh đến đây, đi ra ngoài. “ Tang Họa dù bức tức vẫn luôn nhẹ nhàng như vậy, từ khi xuyên qua chưa ai thấy cô thể hiện khuôn mặt giận dữ ra với người nào. Dù vui hay buồn, dù tức giận hay hạnh phúc, chung qui cũng chỉ có một nét mặt. Dung Phượng Khuynh mặc kệ cô cho hay là không cho, đôi tay anh nhẹ nhàng thoăn thoắt băng bó vết thương cho cô giống như đã làm qua vô số lần. Xem lời nói của cô như nước đổ lá khoai.

“ Đau không? “

Tang Họa cuối xuống nhìn anh chăm lo vết thương cho mình.

“ Sao lại đến đây? “ Không thèm xem câu hỏi của anh để vào tai.

“ Ai bảo em ăn uống không đủ chất, anh sợ em bệnh. Nên mua chút đồ cho em. “

Dưới sự quan tâm đến vô bờ kia, Tang Họa ngược lại mất lạnh, nhếch môi.

“ Tôi sống ra sao? Còn phải dựa vào anh sao? “ Ý ngoài lề, cô sống hay chết còn cần phải có sự đồng ý của anh ư?

“ Không phải như em nghĩ đâu. Anh chỉ là.. ”

“ Biến đi. “ Nhẹ nhàng phun ra từng chữ, không hồi thúc, không đe dọa.

“ Hiện tại tôi không muốn nhìn thấy anh. Càng không muốn mình xảy ra bất kỳ mối quan hệ lâu dài gì với anh. “

“ Tiểu Họa. “ Bạc môi khẽ mím, anh nhẹ giọng gọi tên cô.

“ Cầm miệng, anh lấy cái quyền gì mà gọi tôi như thế. Anh chẳng là cái gì cả. “ Tiểu Họa, nực cười, cô đột nhiên cảm thấy da gà da vịt của mình nổi rần rần lên người, tóc gáy thì dựng đứng cả lên.

“ Em... “ Có lẽ mắt không chế, trước đến giờ chưa ai có khả năng sống sót khi dám nói như thế với anh. Cũng chưa từng có ai dám phớt lờ sự tồn tại của anh cả. Theo bản năng, Dung Phượng Khuynh đưa tay lên. Nhưng mà, sau khi nhìn thấy khuôn mặt Tang Họa, bàn tay anh lại lơ lửng giữa không gian.

“ Đánh tôi, muốn đánh tôi. Vậy thì cứ đánh đi, cũng không phải mới một hai lần gì. Dù gì thì chút vết thương đó có là gì so với những thứ mà Tang Họa tôi phải chịu. “ Tang Họa càng nói càng thương tâm, càng nói càng đau lòng. Có một vài chuyện mà bà tác giả lười nhắc tới, cứ đôi lúc cứ liên tục trôi qua đầu cô.

Tang Họa năm nay sắp qua 17 tuổi, yêu Dung Phượng Khuynh vào lúc cô 15, một tình yêu trong chớp mắt, cái gọi là nhất kiến chung tình.

Lúc đó, Tang Họa bị người hãm hại mà té ngã xuống hồ, chủ nhân thân xác đó khi đó còn không biết bơi. Cứ liên tục vẫy đập mặt nước, không biết nhờ ai vì xung quanh cô đâu đâu cũng là kẻ địch. Dung Phượng Khuynh bấy giờ vẫn thường ngủ dưới gốc cây Mộc Hoa xum xuê lá, anh ta cúi tiết hắt lên khi có người dám phá hỏng giấc ngủ của mình, bèn tùy tiện ra lệnh cho người nào đó cứu vớt Tang Họa lên. Tang Họa tỉnh lại, biết chuyện gì xảy ra. Liên

trong nháy mắt yêu anh ta từ lúc đó, bắt chắp mọi thứ dù Dung Phượng Khuynh yêu thương Tang Tương đến mức nào, cô cũng vẫn một mực tin rằng sẽ có ngày anh quay đầu lại và nhìn thấy cô. Vậy mà, cách ngày ấy không xa. Anh ta còn bóp cằm cô hung hăng mà nói rằng. “Sao ngày ấy, tôi không tìm cô chết luôn nhỉ?”

Suy đi tính lại, vẫn là không nỡ. Dung Phượng Khuynh rút tay về, cũng không biết nên nói cái gì nữa. Đã yêu như thế, anh còn chỉ biết im lặng mặc cho cô dày xéo tìm mình bằng những lời nói lạnh lùng mà thôi. Hình như anh đang dần trở thành Tang Họa của ngày xưa mất rồi.

Tang Họa nhìn anh, vẫn là không nhìn được mà thờ dài.

“Dung Phượng Khuynh, không thể không thú nhận, Tang Họa tôi đã từng “rất yêu anh“. Bao nhiêu năm như vậy, chuyện gì tôi làm đều đã làm hết rồi, thế nhưng anh vẫn không thêm quan tâm “Dung Phượng Khuynh đột nhiên có cảm giác vô cùng mừng rỡ. Tang Họa thừa nhận rằng mình yêu anh. Thế nhưng anh ta lại vì vui mừng mà quên mất, cô là đã từng yêu. Đã từng rất yêu. Nhưng ngay sau đó, Dung Phượng Khuynh mới hiểu như thế nào là “trèo cao té đau” lời nói bình thản ấy lạnh lẽo đem Dung Phượng Khuynh một bước từ Thiên Đàng rơi xuống Địa Ngục.

Thanh âm trong trẻo dần trở nên nhẹ bẫng.

“Bây giờ tôi đột nhiên nhận ra, lúc đó mình thật sự có mắt mà không trông “

Dung Phượng Khuynh nghe thế, nụ cười trên khóe môi nhanh chóng dập tắt. Cõi lòng đau đớn không nói nên lời, cảm giác trái tim muốn vỡ ra từng thành ngàn mảnh cứ phập phồng trong lồng ngực, giống như vùi da tróc thịt. Nỗi day dứt tràn trọc cả ngày lẫn đêm. Nếu có ngày như thế, nếu anh biết mình có ngày sẽ yêu Tang Họa nhiều đến mức mà bản thân chẳng còn khống chế nổi. Thì anh đã, anh đã..

Đã làm sao?

Quá khứ không thể trở về, anh cũng chỉ biết mình sẽ bao bọc cô, che chở cho cô mà thôi. Mặc dù thứ đón nhận lại cũng chỉ là một ánh nhìn vô tâm lãnh tính.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuynh Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mờ mịt

Tang Họa khẽ khép cánh cửa phòng hiệu trưởng, nhẹ nhàng đi vào. Sắc thái lãnh đạm mà lễ phép đứng trước chiếc bàn bạch ngọc chất vô số tài liệu, để mặc cho ông quan sát.

Trong nguyên tác, ông già đẹp lão trước mắt này cũng chỉ là một người qua đường, nhưng để lại cho cô ít nhiều ấn tượng. Nay đã ngoài ngũ tuần, tướng mạo hiền lành đôn hậu, tác phong làm việc đoan chính, giữ chức hiệu trưởng đến giờ cũng đã mười mấy năm.

“Thầy biết tình trạng hiện giờ của em vô cùng khó khăn. Nhưng Tang Họa, em nên biết một điều hiện em đang sống trong một học viện to lớn, tiền có thể đè ép bất cứ người nào. Đến lúc này cũng chỉ có mình em là vẫn còn chưa đóng học phí thôi. “

Tang Họa ngoan ngoãn lắng nghe lời hiệu trưởng, mặc dù biết cô hiện tại trở nên thất thế nhưng thầy lại không tỏ ra kỳ thị cô.

“Em biết. “Cô biết chứ, cô đã kì kèo lâu rồi. Nhưng hiện tại...”

“Em biết... sao em lại còn...”

“Thưa thầy, mong thầy cho em chút thời gian. “Hiện tại đến ăn no cũng không có nói chi đến tiền đóng học phí. Cô là nghèo a~

“Em là đã hẹn đi hẹn lại bao nhiêu lần rồi? “Thầy hiệu trưởng vô đầu vức tóc hoàn toàn không thèm để ý đến tôn nghiêm của mình. Ông cũng chỉ là làm công ăn lương mà thôi, huống chi người có địa vị cao nhất cũng không phải ông. Ông phải làm sao?

Cô im lặng, không nói. Mà hiệu trưởng cũng thờ dài bất lực.

“Tôi cho em một cơ hội, chỉ cần em đại diện học viện ta đạt giải học sinh toàn diện quốc tế. Mọi học phí trong năm này và mọi năm tiếp theo sẽ hoàn toàn miễn phí. “Sở dĩ ông đề nghị như thế, là vì ông ta biết. Trong những ngày gần đây, đột nhiên Tang Họa trở nên vô cùng giỏi, IQ có thể sánh ngang với thiên tài. Mọi điểm số luôn luôn tối đa khiến ai cũng phải vô cùng bất ngờ mà nhìn cô với một con mắt khác.

Tang Họa bất động hồi lâu, cái này chính là lợi dụng học sinh một cách trắng trợn nha~ Nhưng mà... cô cũng là bước đường cùng rồi và lại món hời như thế, ai mà không muốn.

Tang Họa nặng trĩu bước ra khỏi phòng hiệu trưởng, sau đó thở nhẹ ra một hơi, cô bắt giắc đưa lưng vào tường, cố gắng bình ổn lại cảm xúc.

“Một thiên kim tiểu thư bị gia đình xua đuổi, nay lại không có một đồng để đóng học phí. Tôi cảm thấy cô ngày càng đáng thương.” Giọng nói chói tai vang lên ngay bên cạnh, mùi hương mát lạnh phả vào bên tai. Cô bắt giắc co người lại, lạnh a~. Mà người có tiềm năng làm mấy điều hòa này tính ra cũng rất ít.

Không phải là...

“Còn tôi, thì thấy anh ngược lại là vô cùng hả hê.” Cô đến cả mí mắt cũng lười nâng. Vâng, xin trân trọng giới thiệu nam chủ tiếp theo đã lên sàn, Lăng Băng Kỳ. Một nam chủ luôn luôn ngự tại một vị trí trên cao quan sát mọi thứ, không nhúng tay vào bất cứ hành vi ngược đãi nào của nam chủ đối với nữ phụ. Một người ngoài cuộc thích trêu đùa vận mệnh của kẻ khác, tên này ngoan lệ đến cuối truyện mới bị nữ chính hốt về hậu cung. Mà sau khi thu phục thì nữ phụ Tang Họa sớm đã bị bọn nam chủ xử từ trước đó rồi. Vì vậy, tên này và cô không thù không oán. Nhưng mà dù sao đi nữa thì anh ta vẫn là nam nhân của Tang Tương. Chuyện này không cách nào có thể thay đổi.

“Một hội trưởng hội học sinh như anh cũng phải không có việc gì làm cư nhiên chạy đến làm gì?”

“Tôi chỉ là đến bàn một chút truyện với thầy hiệu trưởng, cũng không phải là đến tìm cô.” Giọng nói mang theo ý vị khinh thường không chút che giấu, cái tên này sợ chưa đủ chọc cô tức giận hay sao?

“Vậy tôi xin mạn phép đi trước.”

Không muốn dây dưa lâu với nam chủ nào nữa, Tang Họa lơ đãng đáp, thật không xem người đối diện với mình mặt đã đen như đất nòi? Lách người sang một bên, chậm rãi bước đi.

Rầm!!! Bàn tay bị Lăng Băng Kỳ thô lỗ kéo ngược lại, tấm lưng một trận đau dữ dội. Tên này vốn là không biết thương hoa tiếc ngọc.

Tang Họa bất thành linh bị đối phương áp sát lên tường, cả thân hình thon dài của anh ta bao trùm lấy cô, không cho cô một chỗ thoát, hàn khí tỏa ra ngút trời.

“Sao vậy, vui quá nên ngây ngốc hay là lại đang có thằng đàn ông nào bên cạnh.” Chính thức đối diện với Lăng Băng Kỳ, cô mới biết bà tác giả ấy miêu tả nhan sắc anh ta thật không sai biệt chút nào. Nhưng mà, sao tên nào cũng cực phẩm trong cực phẩm hết vậy.

Nếu như nói Dung Phượng Khuynh là yêu nghiệt tà mị, Tuyết Hàn Tịch lạnh lùng lãnh khốc và Lạc Ảnh Ca là thanh nhã xuất trần. Thì Lăng Băng Kỳ chính là Băng Sơn mỹ nam, ưu nhã như tuyết.

Trầm ngư lạc nhạn, bẽ nguyệt tu hoa, so sao cũng không vừa, so sao cũng không đủ. Mái tóc bạch kim bay tán loạn trong gió, lung linh tuyệt đẹp. Một đôi mắt băng lam không thuộc về cõi trần gian, khiến người khác lạc trong mùa đông vô tận, bất quá người đàn ông này đầu phải dành cho cô. Ngắm nhìn chòm sao của người khác là không tốt đâu nha. Lăng Băng Kỳ chính là hội trưởng hội học sinh, thiên tài trong thiên tài ngàn năm có một a~

Không vì lời nói đó mà nổi giận, Tang Họa cô từ trước đến giờ vốn là chưa bao giờ nổi giận vì những lời nói như thế. Cô rất bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi trong đôi mắt tím nhạt xinh đẹp của cô thanh đạm lạ thường, không một tia dao động, tựa như một giọt nước ấm áp nhưng khi chạm vào lại lạnh đến thấu xương.

“Hội trưởng, xin thỉnh tự trọng, nơi này dù sao cũng là trường học.”

“Tang Họa, người ta nói cô thay đổi, tôi một mực không tin. Nhưng bây giờ thì không tin cũng phải tin thôi.” Nhìn người con gái xinh đẹp trước mắt mình, Lăng Băng Kỳ có chút thất thần. Đã sớm biết thói danh Tang Họa làm cho người người cảm phẫn. Nhưng chỉ khi tiếp xúc mới biết, cô ấy hoàn toàn không như lời đồn. Lăng Băng Kỳ là hội trưởng hội học sinh quyền cao chức trọng, đối với tính cách trước kia của Tang Họa vẫn là không thêm đề tâm, hàng ngày đều nghe được những chuyện cô ta làm, xấu danh tích tỵ cho nên trong lòng lại sinh ra chán ghét.

“Người ta nói tôi thay đổi, họ chỉ quan tâm tôi thay đổi như thế nào? Lại không hỏi tôi vì ai lại thay đổi.”

“Cô nói vậy là có ý gì? Cô đang đổ lỗi cho chúng tôi hay là đang đổ lỗi cho thế giới này?” Hội trưởng, Tang Họa tôi tỉnh mộng rồi, thật sự cứ mơ đi mơ hoài một giấc mơ chưa bao giờ bắt đầu như vậy tôi thật sự mệt mỏi rồi. Tôi biết anh cũng rất ghét tôi vì vậy hội trưởng mong anh từ nay nhìn thấy tôi thì cứ coi tôi như không khí đi. Hoặc không, về sau khi gặp anh, tôi sẽ đi đường vòng. À mà phải rồi, tôi vốn có là gì trong mắt hội trưởng mà nhỉ? “Gạt phất tay Lăng Băng Kỳ, Tang Họa hơi chậm biểm chậm rãi bước đi.

Nội tâm trầm ổn của ai đó không biết vì cái gì đột nhiên dậy sóng, có cái gì đó từng chút từng chút ăn mòn ruột gan anh. Chậm đến nỗi anh không tài nào nhận ra. Lăng Băng Kỳ hoàn toàn không hiểu, trái tim sau 19 năm yên lặng, chợt gọn sóng..

Thư viện Hoàng Gia Shallow, quả thật khiến cho cô mở mang tầm mắt, ở đây vô cùng rộng lớn. Những kệ sách cao ngất ngưỡng chạm đến trần nhà. Không gian yên tĩnh thoáng đãng vô cùng thích hợp cho việc đọc sách.

Cửa sổ nâu to lớn thấp thoáng những sắc hồng nhung đỏ rực mỹ miều, bóng cây tử đằng ngã xuống nghiêng nghiêng in dấu trên ô cửa sổ mang theo màu tím mơ màng.

Tách trà thoang thoảng, mùi hoa lài thanh nhã xuất trần phảng phất cổ mùi vị nhu hòa mờ ảo lại huyền bí bất khả xâm phạm, nhẹ nhàng tan trong không gian yên tĩnh đến nghệt thờ.

Tang Họa khẽ vén tóc mai, lại không để ý hành động này của mình có bao nhiêu mê người. Cô chăm chú vào cuốn sách dày cộp trên tay mình, hoàn toàn không thêm để ý tới thế giới bên ngoài. Cả người cô tỏa ra hơi thở đậm đặc, xa cách. Khiến người ta không dám chen chân vào thế giới nội tâm của cô, không dám phá hỏng vẻ đẹp tuyệt trần ấy. Chỉ có thể ngắm, có thể mê say lại không được phép chạm vào.

Khỏi mòng lượn lờ, mỹ nữ tựa hoa. Ai ai cũng đều trầm mê.

“Xem nào, là ai đây? Không phải là đại tiểu thư thất sủng của Tang gia đấy chứ? “Không ai bảo ai, mọi người đều ném cho kẻ vừa mới lên tiếng một ánh mắt chán ghét. Khung cảnh đẹp như một bức tranh như thế, lại có kẻ không biết điều đến phá rối. Thật tiếc hận mà.

“Cô ta nhìn đi nhìn lại thì có cái gì mà đáng làm chị gái của Tiểu thiên sứ vậy kia. “Cô gái có mái tóc dài màu vàng lên tiếng, khuôn mặt trát một tầng phấn dày trong mắt thẩm mỹ.

“Cậu quên rồi à, cô ta là con gái nuôi làm gì có quan hệ huyết thống với nữ thần Tang Trương. “Người con gái có nước da trắng như tuyết cũng hồ hồ xen vào một câu.

“Này, mày không nghe tao nói gì à. Đừng ở đây tỏ vẻ thanh cao, hạng người dâm đẳng như mày còn gì lạ nữa. “Lần này lại là cô gái đầu tiên lên tiếng lúc này, một bộ móng tay tỉ mỉ được chăm chút kỹ lưỡng tức giận đập mạnh xuống vị bị cho ăn bọ.

Từ đầu đến cuối, mặc cho ba cô gái liên tục lải nhải bên tai, Tang Họa hoàn toàn không để vào mắt, đến một cái liếc nhìn cô cũng lười ban phát, cô nhẹ nhàng lật sang trang khác, tiếng lật trang vang lên như khiêu khích sự kiên nhẫn của họ, lại cặm cụi đọc sách.

“Hừ, cũng chỉ là hạng kỹ nữ chi biết mò lên giường đàn ông. “

Nói xong, họ ném cho Tang Họa ánh mắt khinh thường sau đó lác mông rời đi. Tiếc thật, nếu thời gian có thể trở lại thì cầu mong họ đừng nói lời này. Nhưng chung qui, lời đã nói ra thì cũng đừng mong có thể rút lại.Đâu dễ vậy? Đôi mắt tím nhạt mê ly khẽ lóe lên tia sáng. Nhẹ nhàng di chuyển chân, chiếc ghế bên cạnh bị cô dùng lực đá bay ra ngoài. Không biết là vô tình hay có ý, nó va vào chân của một trong ba nữ sinh kia. Mất thăng bất khi vật lạ tập kích bất ngờ, người này kéo người khác trong tích tắc ngã đè lên nhau. Sau tiếng hét kinh hồn bạt vía, bất kể ai có mặt lúc này cũng đều nhìn ba nữ sinh chật vật dưới sàn nhà cười rộ lên. Riêng chỉ có Tang Họa vẫn thùy chung dán mắt vào cuốn sách, khuôn mặt luôn luôn yên bình. Cứ như thế giới này loạn cũng không liên quan gì đến cô.

“Mày, là mày làm phải không? “À có bộ móng tay xinh đẹp xấu hổ vô dấy, khuôn mặt vụn vẹo răng nghiền ken két chi thẳng vào mặt của Tang Họa định tội:

“Bỏ hành động xấu xí này của cô đi. “Bị chi thẳng vào mặt, mày khê chau lại.

Rõ ràng, ai ai cũng biết. Một Tang Họa đại tiểu thư kiêu căng phách lối sẽ không bao giờ chịu ngồi yên khi người khác mắng mình.

Một Tang Họa đại tiểu thư ngạo mạn, điên cuồng sẽ không để ý hình tượng mà sẽ sẵn sàng nhào vào solo với cô ta.

Nhưng mà, tại sao cô gái thanh lãnh như sương, xinh đẹp như vẽ kia lại không có một chút biểu cảm gì vậy kia. Tại sao cô ta chỉ là yên lặng đọc sách như bao người mà lại thu kia hết ánh nhìn thế kia. Tại sao khi bị người khác mắng chửi lại coi như không có gì? Rốt cuộc cái gì đang diễn ra vậy.

Như hiểu được tâm lý của người xem kịch, Tang Họa cũng không keo kiệt mà nhẹ nhàng giải thích thắc mắc:

“Chó cắn người chẳng lẽ người phải cắn lại cho. Thật không có vấn đề. À, các cô đến chó cũng không bằng, cho nên đừng cố gắng học tiếng người. “

“Con khốn, hôm nay mày làm tao bẽ mặt. Mày cứ đợi đấy, tao sẽ không bỏ qua đâu. “Vì không biết giấu mặt vào đâu cho vui đi sự xấu hổ này, ba ả nhanh chóng chạy bán sống bán chết ra khỏi thư viện.

Sau đó, dường như không để ý Tang Họa tiếp tục dán mắt vào cuốn sách trong toàn thể ánh mắt gần như hóa đá của mọi người.

Trong góc khuất, Lăng Băng Kỳ neoh mắt đầy nguy hiểm, dung mạo như hoa chìm trong lạnh giá. Nhưng chỉ có anh biết lòng anh lúc này rồi như tơ vò.

Chỉ một lúc sau...

Lăng Băng Kỳ từ lúc nào đã ngồi đối diện cô, chăm chú nhìn thiếu nữ ngủ quên trên bàn. Tang Họa nằm gục xuống, đầu nghiêng qua một bên để lộ ra dung mạo tựa thiên tiên, những cuốn sách đồ sộ lấy cô làm trung tâm nằm đầy khắp nơi trên mặt bàn. Mái tóc được buộc bằng một sợi ruy băng buông dài trên đôi vai kéo xuống mặt đất. Lăng Băng Kỳ chống má, nghiêng đầu, tư thế lười nhác như một con chồn băng tu luyện ngàn năm, khí thế bức nhân khiến người khác đóng băng một khi tới gần, cứ thế bất động thật lâu. Tuy biết cô đã lâu, nhưng trước phòng hiệu trưởng cũng là lần đầu tiên anh nói chuyện với cô. Những tưởng chỉ trêu đùa cô một chút, ai dè phản ứng của cô làm cho anh bất ngờ. Trong đôi mắt trong veo màu tím ấy, không có điên cuồng mãnh liệt, không có ngu ngốc dẫn động, không có ngạo mạn lăng ló. Một đôi mắt sâu như đầm nước lạnh ngắt, mờ mịt. Một đôi mắt đậm bạc như thế chẳng lẽ lại xuất hiện trên người của một nhân vật tiếng xấu vang xa tứ phía sao? Tang Họa hơi thiếp đi, trong giấc ngủ cô cảm nhận có một đạo quang liên tục dõi về phía mình. Cô hơi mở mắt, liền trong tích tắc biết được nguyên nhân của mọi chuyện.

Cách tốt nhất vẫn là đừng để ý.

Cô đảo mắt, sắc trời đã là chiều tà, mọi người xung quanh dường như đã về hết. Đang loay hoay tìm kiếm một cái gì đó thì người đối diện đã nhàn nhạt mở miệng.

“Đã 5 giờ chiều rồi.”

Tang Họa nhíu mày, cô ngủ quên lâu thế rồi ư? Lại nghĩ tới bóng dáng đáng yêu của Dạ Nguyệt Nha đang lẽ loi chờ cô ở nhà, Tang Họa không nhanh không chậm thu dọn lại đồng sách nằm nghiêng ngả trên bàn. Một lúc sau mới đứng dậy rồi đi, hoàn toàn bỏ quên mất người đối diện.

“Tang Họa.” Giọng nói không ra cảm xúc của Lăng Băng Kỳ vang lên từ đằng sau. Cô xoay người lại, dù gì cũng là nam chủ duy nhất không hại cô, mà người ta đã gọi tên mình như vậy, không trả lời thì cũng có hơi thất lễ.

“Chuyện gì?”

“Trả lời đi.”

“Trả lời cái gì?” Tang Họa cũng không dị nghị, rất tự nhiên hỏi lại.

“Hãy cho tôi biết, cô vì ai mà lại thay đổi.”

Tang Họa kinh ngạc, Lăng Băng Kỳ tuy là nam chủ nhưng trước giờ mọi việc mà Tang Họa làm anh ta đều khinh thường mà không để tâm tới. Một nam chủ tiêu điều tại, sắc đẹp “khác biệt chủng loài” cũng vì thế mà khiến cho Tang Tương “động lòng xuân” “đòi sống đòi chết tìm mọi cách thu nạp hẳn vào hậu cung của cô ta.

“Tôi là vì muốn cho chính mình một đường lui, tôi đã nghĩ nếu cứ tiếp tục làm đường lạc lối như vậy, có chấp đến thế. Thì không sớm thì muộn, tôi cũng sẽ đi đến chỗ đó.” Không hiểu sao Tang Họa lại đột nhiên nói lời này. Có lẽ là vì dấu kín trong lòng tâm sẽ trở nên nặng trĩu. Phải, Mộc Lung Hoa sống trong cơ thể Tang Họa chính là số phận, cô không thể nào đi theo vết xe đổ của nguyên chủ. Rồi đây, những nam chính cường đại lần lượt sẽ xuất hiện, sẽ cùng nhau quây quần và hết lòng bảo vệ nữ chủ. Đơn phương độc mã như cô lấy cái gì mà tranh với đoạt chứ. Bình tĩnh mà sống, đời này kiếp này vẫn là không nên dây vào họ.

“Cô buông tay ư? Cô rõ ràng yêu Dung Phượng Khuynh nhiều như vậy? Cô có thể buông tay?” Lăng Băng Kỳ khó hiểu trong lòng.

“Anh biết tôi yêu Dung Phượng Khuynh ư?”

“Cô quên rồi ư? Cô đã từng tuyên bố trước bàn dân thiên hạ rằng cô chỉ yêu mình Dung Phượng Khuynh mà thôi. Nhưng tôi thật không hiểu đã yêu như vậy? Cô vì có gì lại còn năm lần bảy lượt mò lên giường những tên nam nhân khác.” Tang Họa im lặng, cô cúi thấp đầu để che đi đôi mắt đầy hỗn độn của mình. Chuyện gì vậy? Tang Họa từng đứng trước bàn dân thiên hạ mà nói rằng cô chỉ yêu mỗi Dung Phượng Khuynh ư? Tại sao cô không nhớ gì hết? Nó thuộc chương mấy? Nhưng chuyện này thì có gì liên quan đến cô, cô không phải nữ phụ nguyên chủ trong tiểu thuyết, cho nên phần tình yêu thống thiết ấy cũng xuất phát từ người cô. Tình yêu của Tang Họa là một loại tình yêu chỉ biết tranh giành và chiếm đoạt. Vì từ nhỏ đã ai dạy cho cô ấy cách yêu một người là như thế nào đâu? Cho dù có chấp nhưng cô ấy hi sinh rất nhiều. Là Dung Phượng Khuynh không biết hướng, là Tang Họa mất mồi mới yêu hẳn từ cái nhìn đầu tiên.” Hội trưởng, tôi đã từng yêu Dung Phượng Khuynh rất sâu đậm, tình yêu của tôi tuy tầm thường nhưng không hề thấp hèn, tuy suông sã nhưng không hề dễ tiện. Nó giống như một loại thuốc phiện, khiến tôi không cách nào cai. Nó khiến tôi lựa chọn thiêu thân vào, thả lựa chọn đau khổ cũng không muốn cai, không muốn từ bỏ nó. Trải qua nhiều chuyện, trải qua tôi cũng không còn như trước nữa, vì nó đã quá đau nên lựa chọn một con đường mới. Một con đường không có tình yêu, không có quyền lực. Như vậy, sẽ dễ bước hơn. Sẽ an an ổn ổn bình lặng mà đi hết quãng đời còn lại của mình.”

Lăng Băng Kỳ cười khò, anh không thể tin một cô gái xấu xa trong lời đồn thiên hạ lại có một tình yêu khác cốt ghi tâm đến thế, điều nó khiến anh nể phục, khiến anh đã trong vô thức đặt cô tại một vị trí nào đó trong trái tim. Qua ba lần gặp mặt, Lăng Băng Kỳ chợt nhận ra, gần đây năm qua chỉ mình mỉm cười xem kịch thiên hạ, lại bỏ quên mất bóng dáng đơn độc kiêu cường như thế.

“Hội trưởng, có những sự thật không phải là sự thật, có những giả dối không phải là giả dối. Đừng chỉ tin vào mắt mình, vì anh không thể biết được phía sau những ánh hào quang đó, là gì đâu?”

Trong lời nói Tang Họa, anh lơ mơ nhận ra một điều gì đó. Mang danh thiên tài trong thiên tài chẳng lẽ anh không hiểu ư? Nhưng điều đó lại khiến cho nội tâm anh cảm thấy đau lòng, muốn an ủi, muốn quan tâm. Nhưng lại chẳng có lấy thân phận gì để ở bên cô ấy.

Nhìn bóng lưng đơn độc ấy ngày càng khuất dần trong đáy mắt mình. Lăng Băng Kỳ lần đầu tiên trong cuộc đời cảm thấy bất lực như vậy.

Thanh lãnh như vậy, xa cách như thế lại là kẻ hứng chịu sâu sắc sự thóa mạ của người đời.

Không một câu oan trách, không một lời giải thích. Cô ấy mỗi đêm về có khóc hay không?

“Tang Họa, xin lỗi. Để em một mình lâu như vậy, là lỗi của tôi.”

Đã đến lúc anh nên bước vào cuộc sống của cô rồi.

Lăng Băng Kỳ bất động trước cửa phòng một lúc lâu, không biết nên tiến vào hay là xoay người đi. Dồn vật một hồi, vẫn là vận lấy khóa cửa mà bước vào.

Căn phòng tối om không chút ánh sáng, mùi rượu nồng nặc nhanh chóng xộc vào khứu giác của anh. Lăng Băng Kỳ lắc đầu khò não, tiến lên một bước thì vô tình đá phải chai thủy tinh rỗng. Khiến nó lăn đến bên chân của một bóng người to lớn đang ngồi bệch trên mặt đất.

Mạnh mẽ vén màn che về hai phía, ánh sáng nhanh chóng ập vào, sáng soi căn phòng sa hoa bừa bộn ấy. Hiện lên bóng dáng của một nam nhân ngồi bệch cạnh giường, quần áo xốc xếch, tóc tai rối tinh nhưng lại không che lấp được dung mạo tuyệt mỹ.

Chai rượu lăn lóc khắp nơi.

Nhìn thấy người bạn thân của mình giờ phút này người không ra người ma không ra ma, đôi mắt lạnh căm của Lăng Băng Kỳ tràn ngập tức tối. Bước nhanh đến nam nhân tay vẫn còn chưa buông khỏi chai rượu đang ngồi ngây ngốc ấy, nắm lấy cổ áo của anh ta, kéo người ngồi dậy:

“Dung Phượng Khuynh, cậu còn không mau mau xem. Cậu đã biến thành cái dạng nào rồi?”

Dung Phượng Khuynh ngây ngốc nhìn Lăng Băng Kỳ, cả người run run, giống như trái tim đang bị ai bóp nghẹt lại gần như muốn vắt ra nước.” Kỳ, làm sao bây giờ? Cô ấy không muốn nhìn thấy tôi. “Dung Phượng Khuynh lẳng lẳng nhìn Lăng Băng Kỳ, thanh âm thủ thủ, nỉ non đến thê lương. Trong đầu anh lúc này chỉ có một hình bóng duy nhất. Thiếu nữ xinh đẹp treo trên môi một nụ cười lãnh đạm, nhẹ nhàng tình tế bảo anh “biến đi “.

Cuộc sống của anh dường như tối dần lại bởi lời nói vô tâm ấy. A! Đúng rồi, anh dường như quên mất. Thiếu nữ ấy, chịu bao nhiêu đắng cay, tâm ấy có còn đâu?

Nhìn Dung Phượng Khuynh than thở ái tình, lần đầu tiên trong 19 năm cuộc đời khốn đốn như vậy. Lấy đâu ra một thiếu chủ Âm Các tà mị coi thường chân lý, lấy đâu ra một tên yêu nghiệt hoa đào tám hướng bốn phương. Cái gì là “ác giả ác báo” anh cũng hiểu được rồi.

Nếu như không phải vì ai đó mà Dung Phượng Khuynh trở nên như vậy thì anh cũng suýt nữa đã quên mất người con gái tên Tang-Họa ấy. Nhớ đến cô ấy, lòng lại tràn ngập mỉa mai, miệng muốn mở lời an ủi thế nhưng lại thấy Dung Phượng Khuynh như vậy cũng đáng.

“Dung Phượng Khuynh, cậu đau lòng cái gì? Cậu có tư cách đó ư? Lúc trước người ta yêu cậu, cậu lại tránh nó như tránh tà. Bây giờ, cậu đau cái gì đây?”

“Không!!! Là lúc trước tôi không hiểu cái gì là tình yêu. Là lúc trước tôi có mắt mà như mù. Nên mới thành như vậy, Tang Họa từng nói rằng cô ấy rất yêu tôi mà. Tôi không tin cô ấy không còn một chút tình cảm nào với tôi cả. “Anh không tin, Dung Phượng Khuynh dầy dụa, đầu liên tục lắc nguẩy nguẩy. Cả người tản mát ra một loại đau thương, yếu ớt cùng cực.

“Lúc cô ấy yêu cậu, cậu không thương cô ấy. Lúc cậu yêu cô ấy, thì cô ấy đã không còn chút tình cảm gì với cậu. Một tình yêu cậu luôn khinh thường cô ấy có và cậu nhẫn tâm xé rách nó đi. Bây giờ cậu lại muốn làm điều ngược lại. Cậu không thấy nó bi hài lắm sao?” Dung Phượng Khuynh lúc này mới chân chính nhìn lên Lăng Băng Kỳ, mắt phượng rỗng không. Thanh âm kim trong cổ họng, nghẹn ngào:

“Lăng Băng Kỳ, cậu có ý với Tang Họa ư?”

“Phải, các người đã không xem cô ấy ra gì? Vậy hãy để tôi bảo vệ cô ấy. “Anh không phủ nhận, liền ngay tức khắc bị Dung Phượng Khuynh điên cuồng ấn mạnh vào tường, gần từng chữ một.

“Lăng Băng Kỳ tôi cấm cậu, Tang Họa là của tôi. Tôi không cho phép cậu đụng vào cô ấy. “

“Dung Phượng Khuynh, cậu có thấy bản thân buồn cười lắm không? Bây giờ cậu chẳng còn phân lượng gì trong lòng cô ấy, cậu cho dù có chết thì chắc gì cô ấy đã quan tâm. Cậu lấy cái quyền gì mà cho phép hay không cho phép. Lăng Băng Kỳ tôi ngu muội bỏ lỡ nhiều năm như vậy, cho nên bây giờ tôi không thể để cô ấy chịu đựng một mình nữa. Cậu hiểu không?”

Nhận được lời định tội lạnh lẽo từ người anh coi là bạn thân. Dung Phượng Khuynh lao đảo vô thức lùi về sau. Mắt nhắm, môi nhếch miệng cười.

Thê lương làm sao? Bị ai thế nào?

Ừ, anh hiểu rồi. Tang Họa không còn là Tang Họa mà Dung Phượng Khuynh cũng không còn là Dung Phượng Khuynh.

Không còn Tang Họa yêu anh say đắm. Không còn Dung Phượng Khuynh coi rẻ tình yêu.

Một kẻ vô tâm, một người si tình. Lệ, theo khóe mắt lăn trên gò má hoàn mỹ. Dung Phượng Khuynh ngo ngoe ngẩn ngẩn mà Lăng Băng Kỳ sớm đã mất hồn. Dung Phượng Khuynh có ngày cũng biết rơi lệ ư?

Tang Họa, em vừa lòng hả dạ chưa?

Căn phòng, thoang thoang mùi rượu quý, hai nam nhân cao lớn, tâm tư rối bời. Người đó, ta đây.

Nhưng đều loạn nhịp vì một người con gái, người mà họ vốn chưa bao giờ đề tâm.

Trong thư phòng, không gian xung quanh cực kỳ rộng lớn có chứa hơn hàng trăm cuốn sách được xếp đặt vô cùng ngay ngắn, từ sách cao tí tít tận nhà ngăn nắp, gọn gàng. Một mùi hương tinh tế lan khắp căn phòng khiến người ta có cảm giác thư thái của một loài trầm hương.

Ngón tay thon dài xinh đẹp lại khí khái khê gõ lộp cộp trên mặt bàn tinh xảo tạo ra tiếng vang kỳ dị khiến người ta không rét mà run, lại giữa bầu không khí im lặng cực kỳ tạo nên sự uy nghiêm đáng sợ.

Hoi ngả người ra phía sau, bạc môi khẽ nhếch, thẳng trầm nội liêm.

“Nói.”

“Thưa ngài, tiểu thư hiện đang ở cùng với đại tiểu thư của gia tộc họ Tang.”

“Đại tiểu thư? Gia tộc họ Tang?” “Môi khẽ lẩm bẩm bất giác tạo ra một loại cảm giác nỷ lệ khôn cùng, lông mày khẽ nhú như đang cố gắng nhớ ra điều gì đó mà bản thân dường như không thèm để ý. Sau đó, hình bóng ti bi của một thiếu nữ hiện lên trong đầu. Người đàn ông trên bàn gân xanh đột nhiên nổi đầy trán, đôi mắt hiện lên căm ghét cùng khinh bỉ, âm vực đầy bá khí.

“Mau theo dõi cho ta, ả tiện nhân đó rốt cuộc là có ý gì?”

Kẻ đó nhận lệnh rồi đi, đôi mắt nghiền ngẫm.

“Tang Họa, quyến rũ tôi không thành, cô lại dám đánh chủ ý lên người Nguyệt Nha của tôi. Tôi sẽ cho cô biết như thế nào là sống không bằng chết.”

Sống không bằng chết ~ Dạ Diễm chắc anh có chết cũng không nghĩ tới việc, bản thân sau này cũng sẽ như thế nào với bốn từ đó a~

Ngoài trời, một đóa hoa khẽ rơi, không dấu vết...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuyết Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tổ chức

“Tang Họa~ mua rong biển nhé!!!”

“Tang Họa~ nắm đông cô này!!!”

“Tang Họa ~ bí đồ nha!!!”

“Tang Họa ~”

Tang Họa một tay đẩy xe, một tay xoa xoa mi tâm đang dần đỏ lên của mình. Con nhóc này, bề ngoài rõ ràng là hơi ý kiến của cô thế nhưng còn chưa để cô đồng ý thì đã hốt những món đồ đó vào trong xe rồi, gương mặt nhỏ nhắn xinh như búp bê ấy tràn ngập thỏa mãn.

E là một người không coi trọng việc ăn uống như cô chắc là không biết, những thứ mà Dạ Nguyệt Nha tay ôm tay nắm không xuể kia toàn là thực phẩm bổ sung sức khỏe a~ Mà người cô bé muốn biến thành heo còn ai khác ngoài đương sự là cô chứ.

Nếu muốn hỏi vì sao một mỹ nữ nghèo như cô lại có thể đến một siêu thị đắt đỏ này mà hành tẩu thì xin thưa. Sáng chủ nhật này thôi, khi nhận được thông tin của chủ nhà hàng nơi cô đang làm thì đã vô cùng bất ngờ. Vì năng suất lao động cùng với phong tư trác tuyệt xứng danh nữ thần nhà hàng Phong Hoa của cô đã làm không biết bao nhiêu vị khách khó tính đều gật đầu hài lòng khen ngợi. Họ quyết định cho cô tăng lương và còn nhận được thêm tiền thưởng hậu hĩnh gấp ba lần số lương cũ trước kia.

Sau bao nhiêu ngày ăn mì giải khát (ý nói ăn mì mà như uống nước) thì cũng đã đến lúc cô tự thưởng cho chính mình rồi. Mặc dù chuyện này có đôi chút không được bình thường. Mà sự không được bình thường này cô vẫn không cách nào lý giải nổi.

Nhìn Dạ Nguyệt Nha rực rỡ như thất thái hồ điệp nhảy nhót quanh khắp mọi nơi, trong lòng cô có cái gì đó đang nở rộ nhưng lại đột nhiên vụt tắt.

Dạ Nguyệt Nha.

Dạ Nguyệt Nha.

Tại sao em lại là...

“Cẩn thận. “Tang Họa cuối đầu suy tư, sau khi ngược mắt lên thì đã nhanh chóng nhấc nhò, tiếc là cô phát hiện quá muộn, lời vừa thốt lên cũng là lúc Dạ Nguyệt Nha tông xầm vào một người, cái mũi của cô đập vào một lồng ngực rắn như đá lại thoang thoảng mùi hương dịu dàng, thanh nhã.

Khẽ rên đau, Dạ Nguyệt Nha xoa xoa cái mũi đỏ gay của mình, ngược lên nhìn kẻ vừa gây ra tội lỗi tày trời mà thiên địa không thể tha thứ đó.

>.<

Ngay lập tức, đôi mắt là trái tim bay đầy trời. Người trước mắt cô bé thật sự là người ư? Phải nói rằng Dạ Nguyệt Nha sống đến mấy năm trời gặp qua vô số nam nhân tuyệt sắc thì trong mắt nàng cũng chỉ chấp nhận nổi một người anh hai xinh đẹp ngạo thị chúng nhân của cô mà thôi. Nhưng không ngờ, hôm nay cứ nhiên ra đường lại gặp một người mà ngay cả anh hai được coi là đẹp nhất trên thế gian này cũng không thua kém gì. Về đẹp này, như một giọt sương mai, phải! Đó chính là thanh nhã xuất trần, tựa hàng ngàn tia nắng mỹ đến vô tận. Cao quý, tựa như thần mặt trời apollo toàn năng. Màu tóc lấp lánh nhạt màu của tia nắng, mỏng manh, đôi mắt mang sắc xanh thiên thanh nhã nhận của bầu trời. Áo sơ mi trắng, mẹ ơi chính là chọc vào điểm chết người của nữ nhân rồi. Cô không hoa tâm, không hoa tâm. Dạ Nguyệt Nha khóc than trong lòng, bắt ép suy nghĩ của bản thân. (Nguyệt Nha, đây mới chỉ có một người, đợi khi cô gặp tất cả có mà máu mũi lan tràn a~)

Không để ý đến ánh mắt mê say của Dạ Nguyệt Nha, nam nhân khẽ bước đến trước mặt Tang Họa, yếu ớt cười:

“Tang Họa, đã lâu không gặp. “ Bao nỗi nhớ nhưng, cũng chỉ có thể thốt lên một câu như thế.

Tang Họa không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu với nam nhân ấy như một lời chào hỏi, hoàn toàn xem như hai người xa lạ, vô cùng khách sáo. Cô khẽ nâng mắt, kéo xe lướt qua.

“Em cứ như vậy mà rời đi sao? “

“Những thứ cần mua tôi đều đã mua, sao lại không thể đi? “ Tang Họa rất tử tốn vận ngược lại, thanh âm đậm đặc, vô tâm vô phé.

“Đề anh đưa em về. “

“Không cần. “

“Ngoài trời đang mưa. “

“Tôi sẽ đón taxi.”

“Em sẽ bị cảm lạnh. “

“Tôi mặc nhiều áo.”

“Anh.. “

“Lạc Ảnh Ca. “Tang Họa gần giọng cắt đứt lời nói muốn trôi ra khỏi miệng của Lạc Ảnh Ca. Anh im lặng, tuyệt thế mỹ nam nhã nhận hai mắt khẽ rũ xuống, cả người mang theo nét buồn bã, như sương như khói. Lại đột nhiên cất lời, thanh âm tựa như tiếng ngọc vỡ, trầm thấp mà bi ai.

“Ừ, anh nghe. “ Giọng nói... ảm áp biết bao.

Những tưởng sau khi biết cô tức giận anh sẽ ngoan ngoãn ngậm miệng, thế nhưng Lạc Ảnh Ca lại không như thế, anh rất kiên định, lại nhẹ nhàng trầm mặc, giọng nói du dương như một khúc nhạc trầm thấp.

Một câu.. Ừ! Anh nghe.

Có bao nhiêu lạc lõng, có bao nhiêu mê lương. Anh đang hạ mình với cô ư?

Tang Họa cuối đầu, ánh mắt chế giễu, quả là nam chủ, muốn cưa được nữ chủ cũng cần phải có tuyệt chiêu này.

“A!! Anh họ ~

Không khí đè nén như muốn tăng huyết áp ấy, đột một giọng nói ngọt ngào trong trẻo tan vào hư không. Thanh âm đáng yêu, nũng nịu khiến người ta sinh ra cảm giác muốn cưng chiều.

“Tang Trương? “Lạc Ảnh Ca không mặn không nhạt mở miệng, anh khẽ nhíu mày, cái nhăn mày của anh lại khiến cho cô gái đang xềnh xoàng vòng qua tay anh ôm ấp khuôn mặt xinh đẹp tươi mát chợt đỏ bừng.

Đúng là mỹ nam, đến cái nhăn mày cũng đẹp như thế.

“Em là đi shopping, đi qua lầu này đột nhiên thấy hai người nên chạy tới chào hỏi. “Mái tóc đen nhánh như mực ngang eo tựa như thiên sứ, đôi mắt màu nâu khói trong veo là sự thiên chân vô tà. Khuôn mặt sáng như trăng rằm, làn da mịn màng như em bé, ngũ quan xinh đẹp hài hòa. Một thân váy trắng thuần khiết, trẻ trung nhẹ nhàng lay động để lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn. Tang Trương quả nhiên là mỹ mạo tựa thiên tiên, mà hồ như Tang Họa cũng quên mất mình suốt suốt đã làm ra cái loại tai ương nào? Nam nhân vì cô mà tông xầm vào hàng hóa, nữ nhân vì cô mà ganh tỵ, tức đến nghiêng răng

ngiên lợi. Tang Họa quần áo bình phàm, nhìn là biết cũng không bao nhiêu tiền, hoàn toàn khác với bộ trang phục hơn trăm triệu của Tang Tương đồng học. Mặt mộc trắng nõn nà, nếu Tang Tương được ví như ánh mặt trời chói lóa, thì Tang Họa lại là ánh tà dương tuyệt mỹ, u buồn vô hạn, tóc nâu lượn sóng, thần thái an an tĩnh tĩnh, đôi mắt tím xinh đẹp phong tao, trầm tĩnh. Hoàn toàn lần áp đi về trong sáng ngời ngời của “thiên thần mắt nai” a~Tang Tương đương nhiên biết, cô ta vừa hận vừa ganh tỵ lại vừa xấu hổ, trong lòng lại âm thầm đẩy nhanh tiến độ muốn Tang Họa biến mất trên cõi đời này.

Tang Họa âm thầm khinh bỉ, chào hỏi? Hay là sợ hai người cô này sinh tình ý nên chạy đến làm kỳ đà cản mũi. Nên nhớ, bản tính độc chiếm của Tang Tương vô cùng mạnh mẽ a~

“À, vậy thì tôi cũng không làm phiền nữa. Hai người cứ đi dạo tự nhiên. “Dạo nát cái nơi này cũng không ai nói gì đâu, tránh cản trở cuộc sống của cô.

Dạ Nguyệt Nha ngơ ngác từ nãy giờ, nhưng sau khi nhìn thấy cái thiên thần kia xuất hiện thì cô bé ngay lập tức đã chán ghét, nhanh chóng núp sau lưng Tang Họa. Hừ, tự nhiên lại gặp bà cô này ở đây? Mà Tang Tương mãi mê oán hận cũng không thêm đề ý tới.

Đột nhiên, không ai bảo ai, Lạc Ảnh Ca cùng Tang Họa hai người ôm lấy Tang Tương cùng Dạ Nguyệt Nha mà ngã nhào trên mặt đất nhanh chóng thoát được một trận mưa đạn tập kích bất ngờ.

Khốn kiếp, là kẻ nào ngang nhiên ra tay giữa ban ngày ban mặt?

Dạ Nguyệt Nha trong lòng vẫn còn chưa ý thức được gì, nhưng sau khi nhìn dấu tích mà đạn đi để lại thì cô bé cũng đã hiểu được ba bốn phần. Chỉ là cái đầu nhỏ của Dạ Nguyệt Nha nghiêng qua không đúng lúc, liền bắt gặp khuôn mặt của Tang Tương sớm đã lê hoa đái vũ nằm trong lòng Lạc Ảnh Ca khóc bù lu bù loa. Cô có hơi chút tiếc nuối cho nam nhân tuyệt mỹ kia, hồng nhan bên cạnh vừa gặp chút chuyện đã khóc đến rồi tỉnh rồi mù thì anh làm sao tập trung để nghĩ ngợi kẻ sách gì nữa chứ. Nhìn Tang Họa dung nhan lãnh tĩnh như thường ngày đôi mắt đầy tâm cơ, vẫn là chị ấy tuyệt vời nhất.

Dạ Nguyệt Nha cùng Tang Họa núp vào sau quầy tính tiền, hoàn toàn bỏ lơ hai nạn nhân kia.

Một toán người y phục màu đen giống như khủng bố khí thế nặng nề lan tràn, Tang Họa đánh mắt khẽ tính toán tổng cộng có 11 người. Và cả chúng đều toàn là tên bắn tia hạn nặng, đột nhiên cô nheo mắt nhìn, cái tên đi sau cùng kia có thể là thủ lĩnh chăng?

“Chị Tang Họa, làm sao bây giờ? Em.. “Sợ a~ dù rằng nàng mang trong mình dòng máu ngạo khí giống như anh hai nhưng mà sống dưới đôi cánh của anh mình Dạ Nguyệt Nha chưa bao giờ lâm vào cái tình cảnh khốn đốn này cả.

“Không cần lo lắng, chỗ này có lối thoát hiểm. Đội bọn chúng mãi mê xử lý mục tiêu, chúng ra nhân cơ hội chuẩn. “Tang Họa bình định tâm tình, đôi mắt không ngừng quan sát tình hình.

“Mục tiêu ư? Chị.. “

“Đương nhiên mục tiêu chị nói không phải là chúng ta mà là Nữ thần Tang Tương ái nữ của Tang Gia. “

Trong nguyên tác, tác giả đã kể rằng Tang Tương có vô số cừu nhân ngày đêm rình rập đòi lấy mạng nàng. Không nói đến hào quang của chủ, trong sự bảo hộ chặt chẽ không chỗ hở của dàn hậu cung tài năng tuyệt thế, quyền khuynh bốn phương thì làm gì có chuyện để cho nữ chính bị mất một cọng tóc nào. Và dần dà, dưới sự uy áp của những đại nam nhân đã khiến cho cừu nhân của cô ta bay hơi không còn một mống.

“Hừ, mau giao Tang Tương ra cho ra. “Tên cầm đầu khẽ nói, khí thế áp nhân cùng hung hãn vang khắp mọi nơi. Tiếng súng rền vang sớm đã khiến cho mọi người xung quanh sợ mất mật. Bên kia, Lạc Ảnh Ca hai bên rút ra hai cái súng lục, thân là hoàng tộc có thể bị ngoại nhân ám sát bất cứ lúc nào, nên đem theo vật phòng thân cũng chả có gì là không phải.

“Huhu, Ảnh Ca, Tiểu Tương thật sợ. “Tang Tương bên cạnh đầm đìa nước mắt làm cho Lạc Ảnh Ca mắt tập trung, đáy mắt hiện lên tia chán ghét. Nhưng vẫn lạnh lùng nói:

“Nếu ta nói không? “

“Hừ, mặc cho ngươi có là Chân Mệnh Thiên Tử đi chăng nữa cũng sẽ phải giao cô ta ra. Lên!!!! “

Pằng.....!!!!!!!!!!!!

.....

Lạc Ảnh Ca ôm lấy Tang Tương tiếp tục xoay người tránh né, dù gì cô gái này cũng là em họ của anh, anh không yêu thương thật lòng nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn cô bị bắt. Tang Tương áp thân thể lên người Lạc Ảnh Ca, hương thơm thật sự mê luyến làm cho cô quên mất hiện tại đang ở trong cái tình huống nào. Lạc Ảnh Ca hai tay cầm súng đưa lên cao, đôi mắt thiên thanh tràn đầy thị huyết cùng lạnh lẽo, liên tục bóp cò, phía kẻ địch một số tên chẳng biết gì ngã vật xuống, máu chảy ra từ chỗ trúng đạn chết ngay tức khắc.

Đây thủ pháp bắn súng quả thật rất độc.

Thời cơ rồi!!! Đáy mắt phù đầy sương của Tang Họa lóe lên tinh quang, cô nhìn về nơi đang xảy ra trận chiến rồi lại nhìn về cánh cửa phía bên phải cách mình không xa, lối thoát đây rồi. Đẩy đẩy Nguyệt Nha lên lút đi trước, Tang Họa theo sau, cô nghĩ nếu như có dính đạn thì may ra cũng có mình đỡ, Nguyệt Nha sẽ an toàn thoát khỏi nơi này.

Nhưng lại không tránh khỏi đôi mắt tinh anh của những tên sát thủ chuyên sống trong bóng tối. Một tên khề neo mắt, chuyển hướng nòng súng còn đang bốc khói về phía Tang Họa, bàn tay kéo nhẹ hình lưỡi liềm.

Một màn này lọt vào mắt của Lạc Ảnh Ca, anh đột nhiên trở nên hấp tấp, tay chân lúng túng, ngay lập tức nhận được hai viên đạn. Nhưng anh một chút cũng không để ý, cả người căng thẳng lo lắng, tìm đập một cách nhanh chóng, cả cơ thể dường như muốn nổ tung. Ngay lập tức, anh buông Tang Trương ra, không!!!! Mà là ném cô ta ra khỏi người mình. Lập tức chạy về phía Tang Họa.

Vốn tai cô vô cùng nhạy bén, đã nhanh chóng biết được mình sắp đối diện phải cái gì? Tính né tránh, lại bị một người nào đó vô tình ôm cả người Tang Họa bay vào đồng hàng thực phẩm.

Mà Dạ Nguyệt Nha đã nhanh chóng lánh sau lối thoát hiểm.

Tang Họa ôm cả người, cô cũng chẳng có chút áy náy bật dậy trong lòng Lạc Ảnh Ca vừa vặn cầm lấy một cây súng lục của hắn cốt để phòng thân, phui phui bụi. Lắc đầu chán nản, Lạc Ảnh Ca này nào e là không được bình thường, rõ ràng việc bảo vệ Tang Trương là điều mà đám huynh đệ của hắn ta sau này tranh đến sức đầu mề trán lại tự dưng đầu chạy sang chỗ cô đỡ đạn thay. Hừ, cô vốn có thể tự mình lãnh lạng mà đi ra ngoài. Nhìn cái tên ngày thường ưu nhã thanh lãnh luôn mang mùi hương của những phiến lá cháy bỏng, ngọt dịu, giờ đây máu me nhét nhấc, lại không mất đi ý vị phong tình, huyết đỏ trên người làm cho dung nhan vốn đã khuynh trời của anh ta đột nhiên trở nên yêu diễm lạ thường, phi thường tuần nực. Tính quay người bỏ đi, vô tình nhìn lại thấy Tang Trương sắp bị bọn chúng bắt. Cũng chẳng sao, đằng nào mà hậu cung của cô ta chẳng đến cứu đúng lúc cấp bách.

Nhưng mà, không được, Lạc Ảnh Ca thế nào thì cũng đã cứu cô một viên đạn rồi, nếu cô bỏ đi e là sẽ nợ người ta một ân tình, hơn hết Tang Họa cô vốn là một người chưa bao giờ thích nợ. Cho nên, Lạc Ảnh Ca yêu thích Tang Trương như vậy, hay là cô cứu nữ chủ một lần coi như trả nợ cho hắn. Đường như Tang Họa nghĩ ngợi quá đơn giản, kẻ thù của nữ chủ không phải tâm thường muốn cứu là có thể cứu được sao? Nhưng chung quy vẫn chưa có ai biết được bản lĩnh cô là như thế nào?

Tang Họa xoay người, đôi mắt lãnh lệ câu hồn đoạt phách trở giống như một thanh gươm sắc bén, lưu quang lay động, lăm lẹ oai phong, hình dáng này có lẽ sẽ mãi mãi khắc sâu vào tâm trí cũng Lạc Ảnh Ca. Tang Họa núp vào góc tối, hiện tại cô chưa đủ mạnh để có thể cận chiến với chúng. Khề nổ súng, viên đạn xé gió lao đi.

Thế là các tay bắn tỉa vốn không kịp trở tay thì viên đạn đã nhanh chóng xuyên qua đầu một tên.

Hắn bắt tri bất giác ngã xuống, máu cứ nhiên lại không có chảy ra. Giết người không thấy máu. Là ai? Là kẻ nào?

Chỉ một người chết, nhưng lại hoàn toàn đảo lộn tình thế, vì người mà cô nhắm... chính là thủ lĩnh của chúng a~ Tướng bại lĩnh chạy, bách phát bách trúng.

Tang Họa không cười, cô cũng chẳng có cái sở thích biến thái lấy việc giết người làm niềm vui. Thần thái cô vẫn cứ như một dòng lưu thủy mượt mà không động tĩnh. Tang Họa quay sang nhìn Lạc Ảnh Ca vẫn đang mở to mắt kinh ngạc nhìn mình. Cô bèn ném vội cây súng của hắn sang một bên. Điềm nhiên mở miệng.

“Tôi cũng chỉ là muốn bán bên vai của hắn, không ngờ lại lệch sang đầu. Thất trách, thật thất trách. “ Tang Họa như có như không, cô vừa đi vừa nói hoàng toàn chẳng thêm để ý tới ai đang trọng thương. Khỏe môi Lạc Ảnh Ca nhếch nhếch, có chút đỡ khốc đỡ cười, cô thật sự chỉ là vô ý thôi ư? Hay là... Lạc Ảnh Ca cười khề, có lẽ là sơ ý thôi. Anh trong đầu vẫn luôn tự nghĩ như vậy. Chỉ là, sao lòng đau quá. Hình như lúc này đối với cô anh đã không còn cảm giác muốn chuộc lỗi với cô nữa. Một tình cảm nào đó, đang dần nảy mầm. Có phải là từ lúc anh thấy cô cận kề cái chết không? Không còn trân trọng mình như trước nữa mà dùng thân thể này bảo vệ một người con gái. Để rồi, cô gái đó dùng thái độ lãnh đạm để trả ơn. Tâm đau, lòng đau, ruột gan phèo phổi đau đến rã rời, tê tái buốt lòng, quần thất một chốn.

Tang Họa, quả nhiên là vô tâm vô phế.

Tang Họa rời đi, để lại một mình Lạc Ảnh Ca nở nụ cười thê lương triệt để chìm trong vô vọng.

“Thưa Tuyệt Tổng, tôi đã làm theo những lời ngài dặn. Nhà hàng Phong Hoa đã bị chúng ta thu mua, tôi cũng đã yêu cầu quản lý tăng mức tiền lương cho cô gái đó rồi ạ. “ Vị thư ký xinh đẹp với ánh nhìn sắc bén được mài dũa từ rất nhiều năm. Trang phục công sở kín đáo nhưng cũng không kém phần quyến rũ tôn lên vóc người hoàn mỹ của cô. Du thư ký giữ chức vụ này cũng đã được 5 năm, tuy hàng ngày đối diện với khuôn mặt mà ngay cả nam nữ cũng phải say thì Du thư ký vẫn tỏ ra vô cùng bình thường làm cho Tuyệt tổng tài lạnh lùng thẳng thắn cũng rất vừa ý. Mấy năm tu luyện cho mình khuôn mặt này vô cùng cực khổ nhưng tại sao mỗi khi đối diện với ngài vẫn không che dấu được chân tình trong lòng. Thề có chúa mới biết trái tim cô đang đập bang bang trong lồng ngực như muốn nhảy ra khỏi hộp đến mức nào. Tâm tư thiếu nữ vẫn luôn luôn âm thầm treo trên người nam nhân kia. Năm nay cô 21 tuổi, Tuyệt tổng lại nhỏ hơn cô tận 2 tuổi. Chỉ là tài hoa hơn người như thế, quyền lực vô biên thế kia thì chưa nói đến những người như cô mà ngay cả đến những thiếu phụ cũng nhìn không được mê mẩn.

“Lui đi. “ Nhẹ nhàng mà lãnh khốc, trầm thấp mà uy lực. Du thư ký kiên cường chống đỡ đến khi bước mới khỏi cửa mới dựa vào tường mà thở dốc a~ thật sự đã kích cô mà.

Nhưng cô cũng được không biết bao nhiêu nữ nhân ghen tỵ, ngày ngày đều đối diện với dung nhan lãnh khốc băng dung ấy quả thật là phúc phần ngàn năm rồi.

Tuyệt Hàn Tịch trầm mặc ngồi trong phòng làm việc, cả người vẫn duy trì sự yên tĩnh đến đáng sợ. Trong đầu lại liên tưởng đến một hình bóng, lúc cô ấy

kiên cường, lúc cô ấy cần trọng, lúc cô ấy dịu dàng hòa nhã với người thiếu phụ không nhà để về.

Tuyết Hàn Tịch đột nhiên có cảm giác rất muốn gặp Tang Họa, thế nhưng một người trọng chữ tín như anh sao lại có thể nuốt lời (để rồi xem, anh nhớ quá phát điên không chừng) chỉ có thể âm thầm giúp cô trong bóng tối. Tuyết Hàn Tịch, mày rốt cuộc đang làm cái gì vậy?

“Xuất hiện đi. “Tuyết Hàn Tịch đột nhiên nghiêng người, phát ra hơi thở lạnh lẽo không chút độ ấm, tùy ý có thể khiến người ta đóng băng. Một bóng dáng xuất hiện, là một nam nhân, tên đó khẽ thì thầm vào vai Tuyết Hàn Tịch, thái độ vô cùng giữ lễ còn có kính trọng và bái phục.

“Người nói cái gì? “Anh nhắm mắt, cơ hồ ta có thể nghe được hàm răng kêu ken két va vào nhau, đôi mắt Tuyết Hàn Tịch hắt lên tia máu, hết như muốn giết người, dung nhan mỹ thể lại tiếp tục thấu tóm chúng sinh.

“Có biết được là ai ra tay không? “Bên nào đó, một nam tử thể lười nhác nằm trên nhuyễn tháp (giường nhỏ) dụ hoặc kinh người, dưới tàn cây anh đào lại khiến anh ta thêm vài phần mỉa hoặc chúng nhân, gió thổi khiến tóc anh và vạt áo bay bay, một vẻ đẹp quá đỗi hư ảo. Đôi mắt tựa như một vị thần nhìn thế gian không màu cô đọng nơi đáy mắt.

“Thưa chủ nhân, đó là người của tổ chức “Tà “. “Thanh âm nhẹ nhàng, khí khái của một thiếu nữ vang lên, người con gái ấy quỳ gối dưới trời hoa anh đào. Rõ ràng xinh đẹp động lòng như vậy, thanh tao như thế lại chỉ như một nắm bùn đen trước nam nhân kia.

“Tà sao? “Khỏe môi hiện lên một độ cong hoàn hảo. Vậy là sau bao nhiêu năm cũng đã truy ra rồi à? Thú vị đây, không biết vương miệng công chúa thuộc về ai đây? Kẻ chúng nhận định là Tang Tương hay là... không? À tiện nhân đó mà lại là kẻ thừa kế à, hơi huyền hoặc bản thân rồi đây.

Rồi đây, sau khi tra ra tung tích của công chúa. Không chỉ tổ chức “Tà “truy lùng ám sát mà tổ chức “Vụ “cũng sẽ đứng lên mà bảo vệ.

“Tà “và “Vụ “hai cái tên không bao giờ có thể tồn tại chung trên một bầu trời. Hai phe ngày đêm ráo riết truy lùng kẻ thừa kế, đứa con rơi từ 10 năm trước. Ngai vàng của tổ chức “Vụ “vẫn còn trống, sức mạnh cũng dần già suy yếu vì thế phải tìm được công chúa trở về, phục hưng tổ chức. Mà bên kia “Tà “chính là muốn xóa sổ cô ta, để cho “Vụ “lại bại mãi mãi biến mất trên thế gian này. “Nha Nha của ta như thế nào? “Bảo bối của anh, chắc phải chịu nhiều ủy khuất rồi. Đến lúc cũng phải đón nó về a~ Choi, thế là đủ.

“Tiểu thư hoàn toàn bình lặng. “

“Còn cô ta? Vẫn chưa chết? “Thanh âm từ tính mang theo vài phần chán ghét.

“Thật khiến người thất vọng rồi, Tang Họa cô ấy không những không chết mà còn sống rất tốt. “Giọng nói như băng nam cực, lại thanh lãnh đến độ làm bầu không khí trở nên mát lạnh vô cùng. Dạ Diễm khẽ nhắm mắt, từ xa đi đến một bóng người. Anh tà mị cười, phát phát tay bảo ý thiếu nữ kia lui đi. Sau đó rất tao nhã cười cười.

“Không biết ngọn gió độc nào đưa người đến đây? “

Lăng Băng Kỳ khinh thường không để ý, anh mặc một bộ quần áo đen tuyền, tùy ý để cho từng lọn tóc màu bạc của mình bay phát phơ, khuynh thế băng dung cử như thể dập dờn trong hàng vạn đoá hoa đào. Băng Sơn Mỹ Nam, quả là Băng Sơn Mỹ nam, ngay chút hơi người mà Lăng Băng Kỳ cũng không có. Dạ Diễm mỉm cười không chút kiêng nể đánh giá Lăng Băng Kỳ, quả là so với hắn, kẻ tám lạng người nửa cân a~ mà bên này Lăng Băng Kỳ cũng không ngần ngại đánh giá. Dạ Diễm trông rất giống Dung Phượng Khuynh, đều là yêu nghiệt ngàn năm tu luyện. Nhưng Dung Phượng Khuynh là tà mỹ câu hồn còn Dạ Diễm chính là mỹ lại càng thêm mỹ, xứng danh một cái kiêu thế a~. Không biết khi Dạ Diễm biết được tên mặt than này nghĩ mình như thế, sẽ tức giận thành cái dạng gì? À, là sau này nha!!!!

“Người tìm ta không lẽ là muốn đến ngắm cảnh, ăn miếng bánh, uống miếng nước xong rồi về?!! “

“Tất nhiên không phải. “Lăng Băng Kỳ sóng mắt lạnh lẽo, không chút khách sáo ngồi xuống ghế đá nhỏ, trên bàn đều là trái cây cùng rượu.

“Người biết tổ chức “Vụ “? “Dạ Diễm hơi bất động một lát, sau đó cũng mỉm cười.

“Một chút. “Sự việc tại siêu thị ngày hôm qua chẳng lẽ Lăng Băng Kỳ cũng để ý à? Một người chỉ muốn đứng xem thiên hạ diễn kịch như hắn ta, thì để ý ai. Đột nhiên lại nhớ đến câu nói đầu tiên của Lăng Băng Kỳ lúc mới bước vào, đầy mắt hơi cợt nhả. Thì ra là vì cô ta.

“Ta muốn người hợp tác với ta. “

“Vì sao lại phải hợp tác với người. “

“Hơn ai hết, người mà tổ chức “Vụ “ngắm đến là Tang Tương mà Tang Họa lại có liên quan đến cô ta cho nên cũng sẽ bị liên lụy mà cận kề với Tang Họa không ai khác chính là em gái của người. “

“Bất quá, em gái của ta ai dám giết. “Ngữ khí ngạo mạn ngông cuồng.

“Hừ, ngay cả đến thái tử nước Y chúng cũng dám nổ súng hướng chi là đứa em gái bé nhỏ của người. “

“Ta muốn mượn lực lượng của người, ta bảo vệ Tang Họa, người bảo vệ Dạ Nguyệt Nha còn có... Tang Tương. “

Dạ Diễm nhũn mày, anh cư nhiên quên mất Tang Tương, cô gái duy nhất làm anh có hứng thú. Sống trong gia tộc quyền khuynh triều dã, lẫn lộn trong hắc

đạo bóng tối bủa vôi. Lần đầu tiên, anh nhìn thấy một cô gái mỹ lệ thanh thuần ấy, cảm giác tươi mát, không có son phấn nồng nặc, không có ánh nhìn sắc bén. Điều đó làm cho anh rung động?

Rung động? Phải không?

Nên anh sẽ bảo vệ cô bằng mọi giá.

Bên này Lăng Băng Kỳ cũng chìm vào nghĩ ngợi, kẻ dưới trướng của Dung Phượng Khuynh cũng không thua kém Dạ Diễm. Lực lượng anh không cường đại bằng hai người này, nên phải đích thân ra trận như vậy. Nhưng mà anh lại không muốn trông cậy vào Dung Phượng Khuynh. Anh không muốn hấn phải khổ sở càng không muốn Tang Họa nhìn thấy hắn. Cho nên cách tốt nhất vẫn là yêu cầu Dạ Diễm. Vừa bảo vệ được Tang Họa vừa không muốn Dung Phượng Khuynh dính liếu gì đến cô ấy. Một công đôi việc.

Dường như anh chưa ý thức được, Lăng Băng Kỳ là đang ghen.

“Tổ chức “Tà” trăm năm vẫn đối đầu với tổ chức “Vụ” thế lực hùng hậu, ngày càng trở nên cường đại không thua kém gì chúng ta, lại đang ráo riết tìm kiếm “công chúa” để trừ khử, người không biết có cao kiến gì?”

Công chúa ở đây? Tất nhiên là Tang Tương rồi. Nữ chủ đại nhân, thân thế ly kỳ bí ẩn, quả nhiên hào quang vạn trượng. Nhưng mà, ai thêm lo chứ, đã có chúng nam chủ ở đây.

“Bảo vệ Tang Tương, ngày nay chúng đã tra ra cô ta ở đây, thì sẽ không dễ dàng buông tha đâu. “Như vậy, để cô ấy trở thành người ngoài cuộc, cũng là bảo vệ Tang Họa, Lăng Băng Kỳ đành ủy khuất chính mình mà bảo vệ kẻ “mang danh thiên sứ” ấy.

Tang Họa thân cô thế cô, không có ai bên cạnh, luôn luôn cô độc một mình, nghĩ đến cô gái u trầm không tia gọn sóng, luôn luôn giữ im lặng mọi lúc mọi nơi. Đôi mắt lạnh băng hằng ngày của Lăng Băng Kỳ đột nhiên chất chứa thể lương.

Lăng Băng Kỳ đã nói rồi, cuộc sống của Tang Họa phải có sự xuất hiện của anh.

“Bảo vệ Tang Tương, bất quá cũng sẽ có mặt ta mà thôi.”

Tang Tương đơn thuần thiện lương, Dạ Diễm thâm nghĩ ngợi, không ngờ cô gái ấy lại có thân phận ly kỳ như vậy. Xinh đẹp như thiên thần, thánh thiện như thế. Lại là công chúa của “Vụ” chủ nhân đời kế tiếp. Quả thật rất đúng khẩu vị của anh.

(Anh này, về sau bị ngược tàn tạ thân xác, tiêu điều giấc mơ a~)

Lăng Băng Kỳ nghe vậy, đôi mắt cũng giãn ra, trong lòng vô cùng vừa ý. Vậy thì tốt rồi, Tang Họa cô ấy vốn nên thuộc về một nơi có sắc màu tươi đẹp, chứ không phải là một màu đen trắng trầm buồn bã mà các người đã từng cho.

???

Sau khi nghe tin ái nữ của mình bất tỉnh trong siêu thị. Hai vợ chồng Tang gia bỏ dở hết công việc của mình, người thì có một cuộc họp vô cùng quan trọng kẻ thì ở viện thẩm mỹ nhanh chóng bán mạng chạy tới bệnh viện.

Lăng Gia Tuệ khóc lóc thảm thương khi nhìn thấy đứa con gái mà mình cưng chiều mặt mũi trắng bệch nằm trên giường bệnh, nước mắt là chảy rơi. Tang Minh ngán ngấm cùng tức tối triệu tập hết tất cả bác sĩ giỏi ở đây chữa trị cho con gái. Hoàn toàn không nhớ gì tới người con gái tên Tang Họa cũng có mặt tại hiện trường.

“Tiện nhiên.. Tang Họa..tiện..” Lăng Gia Tuệ ngồi bên giường, nghe con gái mình không ngừng trong mơ oán hận Tang Họa. Trong lòng bà ta liền nghĩ ngay đến việc vì cô ta cho nên con gái mình mới ra nông nỗi này. Toàn thân điên cuồng tức giận, đôi mắt xinh đẹp lóe lên tia cay nghiệt độc ác. Nhắc điện thoại, nghiêng răng nghiêng lợi ra lên:

“Thời cơ của các người.”

Mà trong tiềm thức của Tang Tương lúc này, khi nhìn thấy Lạc Ảnh Ca không một chút thương tiếc ném cô sang một bên mà chạy tới bảo vệ Tang Họa. Vừa sợ hãi, lại điên cuồng oán hận, bàn tay cô ta lúc ấy bóp chặt lấy nhau, huyết nhục mơ hồ. Cho nên mới nói mơ như thế lại không hề ý thức rằng, người mẹ mình lại hiểu theo một cách khác.

Tặng mọi người một chương trước khi thi.???????????

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuynh Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bí mật bị thời gian vùi lấp

Sau khi hai nhân vật chính tẩu thoát khỏi siêu thị cũng đã là chuyện của 8 tiếng trước. Tang Họa cùng Dạ Nguyệt Nha thông dong đi trên vỉa hè, hoàn toàn không thèm nghĩ đến hậu quả khủng khiếp còn tồn dư lại bên trong siêu thị.

Tang Họa suy tư nghĩ ngợi, bỏ mặc Lạc Ảnh Ca như vậy, có quá vô tình lắm không?

Nhưng đối với Tang Họa từ trước giờ mà nói, ai đối tốt với cô, cô đều lưu tâm, ai không tốt với cô, cô cũng để ý. Và mọi chuyện cô đều báo đáp gấp 10 lần.

Cho nên, Lạc Ảnh Ca vẫn là nên quên đi.

Còn về việc của Tang Trương, đám người áo đen đó không biết nguyên nhân gì mà ám sát cô ta. Từ lúc có ý định nổ súng cô đã để ý, trong áo của tên thủ lĩnh đó thấp thoáng một lệnh bài có tên là “Tà”. Tà sao? Tà?? Tà?? Tang Họa nhập tâm suy nghĩ, hình như...???? Thôi đúng rồi, Tang Họa bắt đầu đi vỡ trán, cô cứ nhiên triều chọc vào ai? Tại sao cô lại rảnh rỗi cứu Tang Trương cơ chứ? Muốn bắt thì cứ bắt, dù sao cô ta sau khi làm tù nhân cũng sẽ được đặc cách đối đãi như “nữ hoàng” cho xem.

Cũng là vì...

“Chị Tang Họa.”

Một tiếng kêu khe khẽ khiến cô choàng tỉnh sau mớ suy nghĩ của mình. Tang Họa cúi xuống, liền trông thấy Dạ Nguyệt Nha đang e dè nhìn mình, bộ dạng vừa khó xử vừa bối rối. Tang Họa khó hiểu:

“Có chuyện gì sao?”

Quyết định rồi, Dạ Nguyệt Nha hít một hơi thật sâu. Qua hôm nay, cô liền biết chị ấy quan tâm mình cỡ nào. Mặc dù bên ngoài vẫn luôn là một bộ dáng vô tâm vô phách nhưng mà cô biết một khi chị ấy đã có một ấn tượng tốt nào đối với ai, thì sẽ không ngần ngại mà bảo vệ người ấy. Chẳng hạn như lúc chị ấy đi phía sau cô nhằm tránh đạn cho mình. Dạ Nguyệt Nha không ngốc, cô cũng sắp 16 tuổi rồi. Sống trong một nơi tranh quyền đoạt lợi đã sớm biến Dạ Nguyệt Nha trưởng thành hơn nhiều đứa trẻ khác. Nhưng cô bé vẫn luôn muốn làm một đứa nhóc bên cạnh Tang Họa.

Bí mật này, vẫn là nên nói ra. Sự kiện khủng bố siêu thị này chắc chắn đã lan tràn khắp mọi nơi rồi. Anh hai mình, sẽ nhanh chóng bắt mình về.

“Chị.. em..”

Kết....!!!!

Một tiếng kít xe vang lên, lần át đi tiếng nói của Dạ Nguyệt Nha. Cô bé im bật, cả hai người liền dõi mắt theo. Bước xuống từ một chiếc xe limo thon dài là 5 người, 4 người đàn ông cao to và một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Dạ Nguyệt Nha mắt lạnh toát, vốn nghĩ họ sẽ đến, nhưng không ngờ lại đến nhanh như vậy.

“Tiểu thư, chúng tôi đến đưa người trở về.” Vị mỹ nữ cung kính lên tiếng tay phải chấp trước ngực, hơi khom người. Nhìn đi nhìn lại, hình như thiếu nữ dưới tàn cây hoa đào ấy và bây giờ đều là cùng một người.

“Nhan, đợi ta chút.” Dạ Nguyệt Nha không vui nói, sau đó hướng đôi mắt long lanh giống như cần bàn phát sự yêu thương nhìn về phía Tang Họa vẫn đang im lặng nhìn mình. Giọng hơi yếu ớt: “Chị, xin lỗi vì em đã không nói sự thật cho chị nghe. Thật ra, em là bá tước tiểu thư của nước X. Mới đến Trung Quốc cách đây một tháng vì giận đối anh trai nên mới bỏ nhà ra đi... em... em.” Không biết nói gì tiếp theo, đôi mắt như chực khóc, hốc mắt bắt đầu đọng lại vài giọt nước. Cô đơn a~ sợ hãi a~ tại sao chị ấy chỉ lẳng lặng nhìn cô mà không nói gì? Cô thật sợ, sợ chị ấy sẽ không thương yêu mình nữa. Sợ chị ấy sẽ chán ghét mình. Oa oa, nghĩ đến đây, tâm cô dường như chết lặng. Bây giờ dường như Dạ Nguyệt Nha mới chân chính cảm nhận sự sợ hãi.

Đột nhiên, một bàn tay khẽ xoa xoa mái tóc cô, chất giọng nhẹ nhàng, thanh thoát:

“Em không có lỗi, em làm rất đúng. Trước khi quen một người mình chưa từng biết, thì tốt nhất đừng đem sự thật nói cho họ. Em rất thông minh.” Làm sao cô không biết được, kể từ giây phút Tang Họa quyết định cứu cô bé ấy thì cuộc đời cô e rằng sẽ chẳng còn bình yên nữa. Dạ Nguyệt Nha, em gái ruột của nam chủ thứ 6, là một tiểu thư hoạt bát, hiếu động nhưng mà... Tang Họa khẽ thở dài, Dạ Nguyệt Nha lại là nữ phụ a~ Thà rằng cô bé yêu Dung Phụng Khuynh, Tuyệt Hàn Tịch hay Lạc Ảnh Ca gì cô không nói. Vậy mà đối tượng mà cô bé yêu chính là người anh ruột cưng chiều mình Dạ Diễm. Tuy rằng rất yêu chiều cô bé nhưng nếu như động đến Tang Trương thì hần thà cắt đứt tình anh em cũng một lòng một dạ yêu nữ chủ. Dạ Nguyệt Nha khi đủ 16 tuổi bị Dạ Diễm trở mặt, cô bé hận Tang Trương cho nên bày mưu tính kế đến cuối cùng bị chính anh ruột của mình xua đuổi, sau đó... cô khẽ thở dài, vẫn là không nên nhắc thì hơn.

“Tang Họa, chị sẽ tha thứ cho em phải không?” Thoát khỏi suy nghĩ, bên thấy khuôn mặt Dạ Nguyệt Nha phóng đại trước mắt mình. Đôi mắt Tang Họa ôn nhu kỳ lạ. Cha mẹ mất sớm, từ nhỏ đã y lại vào anh trai, đương nhiên sự chiếm hữu của cô bé đối với anh trai mình rất lớn. Dần dà, sự y lại đấy đã biến thành tình yêu lúc nào không hay? Suy cho cùng vẫn chỉ là một tiểu hài tử mới lớn.

“Em không có lỗi.”

“Tiểu thư, phải trở về thôi.” Nhan bên cạnh không nhịn được nhắc nhở.

Dạ Nguyệt Nha khẽ gật đầu, cả người lại bất giác biến trở lại một vị bá tước tiểu thư quyền quý như trước, cô nhẹ nhàng bước lên xe limo không kìm lòng được ngoái đầu nhìn Tang Họa, cô khắc sâu hình bóng của người con gái trước mắt mình vào trong tim, lưu luyến cất giữ nụ cười ôn nhu kia, chị ấy là đang mỉm cười, thật đẹp, hình như đó là nụ cười đầu tiên khi cô sống với chị. Tang Họa, thật sự em có vô số câu hỏi muốn hỏi chị. Tại sao chị lại không bao giờ cười? Tại sao chị mỗi khi thức dậy đều luôn đếm số lần? Tại sao khi chạm vào một nhạc cụ nào đó đều nở nụ cười thê lương? Tại sao chị lại.. chị lại..??????

Tạm biệt, Họa!!!!

Tang Họa ôn nhu khẽ mỉm cười, trong cuộc sống của cô duy nhất cũng chỉ có mỗi mình Dạ Nguyệt Nha coi là người thân. Bây giờ, cô bé được người ta đưa đi mất rồi.

Hình như ám áp duy nhất trong cuộc đời cô vụt khỏi tầm tay.

Cô giữ không chặt ư? Hay sợ khi giữ chặt thì lúc buông ra lòng sẽ đau đớn. Bóng tối, lại trở về.

Lòng, lại trống vắng.

Đứng thẫn người một hồi lâu, dòng người vẫn di chuyển nhẹ nhàng, Tang Họa khẽ ngược lên nhìn trời, bầu trời trong vắt không một áng mây, thiên không rải rác ánh sáng ấm đậm nhu hòa. Cô khẽ lẩm bẩm:

“Hôm nay là một ngày đẹp trời.”

Sau đó, khẽ xoay người. Đột nhiên, như bất đắc dĩ, Tang Họa hơi nhếch khóe môi, âm trầm lên tiếng, thanh âm sắc bén:

“Phải, hôm nay là một ngày đẹp trời.”

Cư nhiên, sống trước vừa đi sống sau lại ập tới. Cô thật không biết mình đã chọc phải đại nhân vật nào, thế nhưng hiện tại lại xuất hiện thêm 4 tên đại nam nhân chặn đường chặn lối, hung hãn nhìn cô. Ông trời, thật sự không muốn cho cô sống nữa sao?

“Người là Tang Họa.” Một tên hàm hồ lên tiếng.

“Người ngốc đấy à.” Chẳng lẽ có người lại ngốc đến nỗi khai báo danh tính khi có kẻ muốn bắt mình. Tên này cư nhiên là đồ ngốc, chẳng lẽ lại muốn cô hướng hân mà nói “Yes! It’s me.”

“Hừ, kẻ kia nói đó là một con tiện nhân vô cùng xinh đẹp. Quả nhiên lăng lơ như vậy, còn ai khác ngoài thối danh Tang Họa.”

Cái khẩu khí ngày, làm cô liên tưởng đến bóng dáng của hai mẹ con thâm độc kia a~ Quả nhiên, là họ không chịu khoan tay đứng nhìn một mực dồn cô vào chỗ chết. Cô có nên cảm ơn họ không?

Không khí trầm xuống, Tang Họa im lặng bất động quan sát điểm yếu của kẻ địch. Đôi mắt tím linh hoạt ấy giống như hai tấm gương phản chiếu sự thật của thế gian.

Mà bốn tên kia, đường đường là đại nam nhân chẳng lẽ bỏ hết sĩ diện mà đánh với một đứa con gái tay trái gà không chặt. Bốn tên thâm nghĩ, sau đó rất hào kiệt chỉ cho một tên xuất trận. Tang Họa cười nhợt nhạt, một cái bóng đen vụt lên. Cô linh hoạt lách người qua trái, dùng chân đá bay tên kia ra xa.

Chết tiệt, chân nhân bất lộ tướng. Một cô gái thoát nhìn yếu ớt cư nhiên lại có thể có loại sức mạnh này. Chỉ một cái nhấc chân đẩy tao ngã lại có thể một cước đá bay tên to lớn ấy. Ba tên còn lại âm thầm xấu hổ, liếc mắt nhìn nhau, sau đó đồng loạt xông lên.

Trò chơi mèo vờn chuột chính thức bắt đầu.

Hỏi vì sao Tang Họa biết võ ư? Tất nhiên kiếp trước cô có học qua rồi. Nếu không phải là tình huống nguy hiểm thì có bất chấp cô cũng sẽ không bao giờ dùng đến loại võ thuật này.

Sư phụ của cô thật ra là một người điên, ông ta là một cao thủ thượng đẳng lại không may vì một tai nạn mà mãi mãi trở nên si si ngốc ngốc nhưng đối với võ thuật vẫn như thế, yêu vô cùng.

Ngày ấy, vô tình bắt gặp cô tại bệnh viện tâm thần khi theo trường làm tình nguyện viên, Mộc Lung Họa gặp ông. Và như duyên tiền định, ông ta liên tục mè nheo khóc lóc ý ồ bắt cô bái ông ta làm sư phụ, qua năm lần bảy lượt. Vâng, cô dơ tay đầu hàng với trình bày thầy ăn vạ của ông ta.

Đột nhiên có một ngày, sư phụ điên của cô trở nên nghiêm túc một cách đột xuất, ông ta dặn:

“Trừ khi lúc đó là tình huống nguy hiểm đến tính mạng, tốt nhất là đừng nên thể hiện bản thân. “Vì vậy, cô luôn âm thầm nghe theo, chỉ khi tình huống cấp bách cô mới buộc mình phải dùng đến, mà bây giờ có nên cho là tình huống nguy hiểm đến tính mạng không nhỉ!

Tang Họa trong lòng thầm cảm thán, điên sư phụ theo ông lâu như vậy đúng là không uổng công.

Nếu như Tang Họa biết, sư phụ điên của cô căn bản không dạy cho cô các chiêu võ thuật thông thường mà là... giết người không thấy máu, thì không biết bộ dạng cô sẽ như thế nào nha~

Kiếp trước, thế giới ngằm vẫn luôn tuyên truyền một câu như thần dụ. Khi đệ nhất sát thủ ngã xuống, liền biến thành một cái si ngốc tiểu hài tử.

Cô nhìn 4 tên lúc trước hùng hùng hổ hổ lúc này lại nằm lẫn lóc dưới chân mình bộ dạng tức tưởi, có chút chế giễu. Tính muốn lách qua một bên mà rời đi thì đột nhiên lồng ngực có cảm giác đau nhói, Tang Họa chống lưng vào tường, thở dốc, khuôn mặt nhanh chóng lấm tấm mồ hôi. Tại sao lại là lúc này? Bà tay không ngừng vỗ đều bên ngực trái của mình để tìm kiếm sự dịu nhẹ. Thì đột nhiên, gáy bị ai đánh úp, không còn khả năng chống cự, chỉ có cảm giác con đau ngày càng tăng. Tang Họa mơ mơ màng màng ngất đi.

“Không thể dùng hành động quân tử, vậy thì dùng tiểu nhân để bắt người vậy.”

Khốn kiếp, là cô ơ là cảnh giác.

???

“Người tính để cô ta chết thật à? Nữ nhân này xinh đẹp như vậy?”

“Hừ, xinh đẹp thì là cái gì? Hạng đàn bà phóng túng sống tốt nhờ vào leo lên giường đàn ông. Đây cho cũng không thèm.”

“Haha, đúng a~ bắt quá số tiền mà Tang Tương tiểu thư đưa cũng đủ chúng ra sở hữu được vô số mỹ nữ trong trắng nha.”

“Người im đi, cô ta nghe được thì sao?”

“Kẻ sắp chết đến nơi như cô ta thì nghe được có là cái gì. Nhanh nhanh đi, ta không thích ở đây lâu.”

Khê hạ một mồi lửa xuống đồng gỗ khô, chúng càng thêm điên cuồng hơn khi có sự xuất hiện của mùi dầu hỏa. Không gian tối tăm thấp thoáng ánh lửa hồng.

Đôi mắt của thiếu nữ lúc này khẽ mở ra, nhìn bóng dáng ngày càng khuất dần, đôi môi nhếch lên chăm chọc. Cứ nhiên thanh danh bị hủy hoại không còn một manh giáp. Tiệp nhân, hạng đàn bà dám dưng, cô hình như nghe riết rồi cũng thành quen.

Nhìn ngọn lửa ngày càng cắn nuốt khắp mọi nơi, sức nóng ngày càng cường đại. Chúng bao quanh tứ phía của một nhà kho nhỏ bé, khiến cô cho dù tay chân không bị trói cũng chẳng có nơi để chạy ra. Quả thật thâm độc.

Sẽ chết sao? Nhìn ngọn lửa không ngừng nhảy múa trước mắt mình, ảm đến bồng rớt. Cô lại không sợ hãi. Có lẽ vì cô không có bạn bè, không có người thân. Cho nên lúc chết đi cũng chẳng có gì hối hận cả.

Nữ chính cho dù có ra sao đi chăng nữa thì cũng đều được đàn mỹ nam oanh oanh yến yến đến cứu. Còn nữ phụ chỉ có thể tự mình cam chịu số phận vật hi sinh mà thôi.

Tính tới tính lui, dè dặt cẩn trọng cũng không ngờ mình lại lâm vào tình cảnh này. Quả là người tính cũng không bằng trời tính. Liệu sau khi chết đi, cô còn có thể quay về không? Trở lại với cuộc sống không phiền muộn, mỗi tối khi đi ngủ sẽ không còn lo lắng việc có ai đó nữa đêm tới bên giường đòi mạng mình. Không cần phải cô gắng dằn xép từng đường đi nước bước, tính toán từng thế cờ. Rồi âm thầm giấu đi một con cờ ra khỏi cuộc chiến ấy, để cho nó tự do tự tại không vì bất cứ ai mà gục xuống. Nhưng con cờ ấy, Tang Họa lại càng không biết, nó quang trọng đến diện mạo, thắng lợi nhiều đến mức nào. Bởi vì nó là “Vua”. Vua bỏ chạy thì quân ta sẽ chết. Thế nhưng, thấp thoáng trong ánh lửa, hiện lên khuôn mặt của một người phụ nữ, âu yếm nhìn cô. Đôi mắt yêu thương ấy, thứ mà cả đời Tang Họa luôn đi tìm, đã từng cảm nhận chỉ là đã rất lâu, rất rất lâu. Đột nhiên, một luồng ký ức cường ép dung nhập vào đầu cô, đau đến tâm tê phổi liệt. Giống như xét đánh, chỉ biết mở mắt kinh ngạc, cảm thụ một dòng chảy ký ức nóng hổi như nham thạch mãnh liệt trôi qua trong đầu cô, từng chút thấm vào tim gan.

Đứa bé ấy... là cô ư?

Tang Họa ngây người, ngọn lửa bắt đầu cắn nuốt. Cô rất bình tĩnh, bình tĩnh đón nhận cái chết. Chỉ khi cô mệt mỏi buông xuống phòng bị, hàng loạt ký ức nhẹ nhàng trôi qua trong đầu cô, cả thân thể nhanh chóng lọt vào trong lòng của ai.

Thật ấm áp, nó không mãnh liệt như hỏa diễm kia, mà là ấm áp của sự bao dung vô hạn, che chở nâng niu, cưng chiều như báu vật. Điều đó, khiến cô có cảm giác thềm thường không thể tả nổi. Giống như lúc cô an ổn nằm trong bụng mẹ, giống như lúc cô nằm trong lòng Hạ Thuần Hy.

Hạ Thuần Hy? Cô nhớ rồi, Hạ Thuần Hy. Mẹ của cô, mẹ của cô kiếp này.

“Tang Họa, em có sao không? Có anh ở đây, nhắm mắt lại. Anh ở đây rồi.”

Đừng đối xử dịu dàng với cô như vậy, cô chịu không nổi. Đừng ôn nhu với cô như vậy, cô sợ. Lại không có biện pháp đáp trả cho người.

Đừng cho cô cảm nhận tình thương để rồi lúc cô tưởng mình dường như đang có cả tất cả. Lại lạnh lùng thu hồi lại nó đi. Tang Họa nhìn bóng dáng mờ ảo trước mắt, vội vàng kể ra hết tâm tình.

???

“Phong Lữ, Phong Lữ, ta không đứng cứ nhiên lấy cắp đứa bé của người. Nhưng mà, là ta có nỗi khổ riêng. Phong Lữ, tại ta có nỗi khổ riêng, đừng

hận ta. “

Thiếu phụ đột nhiên mở bừng mắt, bà ra bật dậy trên giường cả người bà mồ hôi tuôn ra như mưa, đôi mắt dường như sắp nhỏ giọt. Toàn thân thiếu phụ run lên lẩy bẩy, dung nhan mỹ lệ tỏa sáng dưới ánh trăng.

Đây không phải là Lăng Gia Tuệ phu nhân của Tang gia ư?

“Phong Lữ? Phong Lữ là ai hả mẹ? “ Tang Trương mờ màng ngủ, thì đột nhiên lại bị tiếng thét kinh động của mẹ mà tỉnh dậy. Lăng Gia Tuệ vì vẫn còn lo cho con gái nên hôm nay bà ta là đến ngủ với cô.

“ Là một người bạn. “ Bà ta vô lực nói, trong bóng tối Tang Trương không thể nhìn thấy được khuôn mặt trắng bệch của Lăng Gia Tuệ.

Người bạn, người mà bà ta từng nhấn tâm ra tay sát hại.

Vì một mối, Tang Trương cũng không hỏi thêm gì mà lại tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ. Mà Lăng Gia Tuệ sớm đã mất hồn từ lâu. Bà ta nhìn Tang Trương, đôi mắt không còn tia cung chiều như hàng ngày mà đôi lại là sợ hãi cùng rụt rè.

Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, che dấu sâu như vậy mà chúng cũng đã tìm đến rồi. Phong Lữ, Phong Lữ cô đừng có hận ta, không phải ta với cô vẫn luôn xem nhau là chị em đó sao? Mạng sống của cô lúc nào cũng rình rập, ta lấy con của cô cho nàng làm công chúa, ăn sung mặc sướng, hưởng tất cả sự xa hoa thềm muốn của người đời. Không phải sao?

Cô chết rồi, bí mật mười mấy năm dường như không còn ai nhớ. Cớ sao tổ chức “ Tà “ kia lại tìm đến. Tang Trương sau khi nguoi biết sự thật, nguoi sẽ đối với ta như thế nào. Oán hận đến mức muốn giết ta chăng? Vì đã giết mẹ của nguoi?

Nếu như Tang Minh biết được chuyện này, chắc chắn địa vị của bà sẽ nhanh chóng không còn gì cả. Cảm giác từ Phượng Hoàng rơi xuống đến một con gà rừng cũng không bằng. Lăng Gia Tuệ vô cùng sợ hãi, thấp thoáng lo âu.

Thế giới hắc đạo mấy chục năm gió yên biển lặng, đã bắt đầu dậy sóng.

????

Rõ rồi nhé, Tang Trương không phải là con gái ruột của Tang Minh và Lăng Gia Tuệ mà chính Tang Minh cũng không biết điều này.

Vì mọi người cứ chắc chắn rằng Tang Họa là công chúa, cho nên ta đăng luôn đề mn vỡ mộng a~ Bí mật thật sự còn ở phía sau.

Mà Phong Lữ là ai? Hạ Thuần Hy là ai? Những chương sau sẽ biết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuyết Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chuyện xưa

Trong mộng, mùi hương dịu ngọt của sắc vi ngào ngạt trong không khí. Mang một sắc thái mê hoặc điểm lệ, tựa như màu máu pha loãng phủ kín cả không gian.

Tang Họa đứng trong sân của một tòa thành cổ, rêu phong bám đầy trên mái ngói đỏ tươi. Những vết nứt dọc ngang trên tường thành tạo ra nét cổ kính. Hương hoa sắc vi nở rộ trong không gian, nồng đậm hồi ức cùng tường niệm.

Khi cô vô thức quay người lại, đã nhìn thấy ai?

Chiều dần buông, khung trời một mảnh rực cháy trong ánh sáng huyền hoặc. Mái tóc nâu dài, chiếc váy trắng tinh, làn da nhợt nhạt dưới ánh chiều tà dường như trở nên trong suốt.

Tìm khế nhói lên... 1 nhịp.. rồi 2 nhịp...

Đây là cô? Không phải... là một người giống hệt cô.

Thiếu nữ xinh đẹp không giống người thường ấy tựa vào thân cây, đôi mắt chậm rãi mở ra, tử mâu tím biếc xinh đẹp phá lệ câu hồn. Từ đằng trong đôi mắt ấy đậm đặc bi ai còn của Tang Họa lại là trong veo đậm đặc. Người ấy nhìn về phía cô, khóe môi câu lên một nụ cười ấm áp, bàn tay trắng nõn chậm rãi đưa lên, ngón trở khế cong lại.

Khiến cho Tang Họa trong vô thức, giống như bị thôi miên trong nụ cười và ánh mắt quá đổi dịu dàng. Cô bất tri bất giác tiến về phía trước, đôi môi mấp máy hai từ không rõ ràng. Chỉ là qua khẩu ngữ, ta có thể hình dung ra được, Tang Họa gọi: “ Mẹ-oi. “

Một bóng dáng nhỏ bé vội vàng đi xuyên qua người cô, khiến cho Tang Họa muốn bước tới lại đột nhiên đứng hình. Cô bé ấy nhào vào lòng người phụ nữ.

“Mẹ ơi!!! Thì ra mẹ ở đây. Con tìm mẹ thật lâu. “

“Xin lỗi, Tang Huân của mẹ. Mẹ hơi mệt, muốn chớp mắt một lát không ngờ lại ngủ quên. “

Cô bé ngồi trong lòng người phụ nữ ấy, nhan sắc của bé với người phụ nữ này tương tự như nhau. Chỉ là khi lớn lên có lẽ là thêm vài phần xuất chúng. Người phụ nữ mỉm cười dịu dàng, đôi mắt mênh mang ấy là một tầng tia yêu thương sùng nịch vô hạn.

Tang Huân?? Tang Huân??? Tại sao cái tên này đối với cô lại quen thuộc tới lạ lùng. Người phụ nữ đó, không lẽ là Hạ Thuần Hy????? Đau quá, trái tim như bị ai đó bóp nát, giống như một vật bị người ta đem ra chà đạp hết lần này đến lần khác. Giữa ảo ảnh và hiện thực, giữa tình yêu và thù hận cô chỉ thấy mình đang trôi nổi giữa một nơi không hề có ánh sáng, linh hồn như vụn vỡ ra.

Đột nhiên, Hạ Thuần Hy quay đầu về phía cô. Hai màu hoa tử đằng va chạm vào nhau, tựa như đã mấy đời. Mơ mơ màng màng, mê mê hồ hồ.

Cuộc gặp gỡ của họ, giống như một giai điệu buồn bã, một khúc ca trầm thấp. Thê lương như vậy, rồi lại xinh đẹp như vậy?

Màn trường bay phấp phới, căn phòng trắng tinh khôi mang lại cảm giác lạnh lẽo, cô độc.

Tuyết Hàn Tịch thần kinh căng như dây đàn ngồi bên giường, sự lo lắng hiện hữu rõ ràng trong đôi mắt anh. Thật may quá, thật may khi anh đến kịp lúc. Nếu như không có người báo tin cô bị bắt cóc đến cho mình, anh có lẽ sẽ ân hận cả đời. Trái tim co thắt lại, một mảnh tê dại đau buốt xâm chiếm từng tế bào. Thiếu nữ bên giường khẽ run run đôi mi dày và đen. Đôi mắt tím nhẹ nhàng mở ra, không biết đang nghĩ gì, thần thức mê mang tựa như rỗng không. Một mảng màu hoa tử đằng giống như vô hồn, mù mịt như là một người mù không còn nhìn thấy ánh sáng.

“Tang Họa. “ Anh vừa mừng vừa sợ gọi tên cô, mừng vì cô đã tỉnh còn sợ là, anh không biết cô sẽ dùng ánh mắt gì để nhìn anh. Khinh miệt ư? Hay trào phúng. Nhưng thiếu nữ vẫn giữ nguyên bộ dáng, triện đen đưa mắt nhìn chàng trai, im lặng.

“Mẹ?? “ Không gian khẽ vang lên một thanh âm yếu ớt làm cho người ta không nén nổi bi thương, giống như muốn được cứu vớt, trong đôi mắt ấy mê man là sự tức giận, có chút tiếc nuối tan vào trong không khí. Lòng Tuyết Hàn Tịch dâng lên một cổ mùi vị chua xót, trái tim như thắt lại. Mà anh chẳng thể nào lý giải nổi.

Anh đứng bên giường, Tang Họa đến cả mí mắt cũng không chớp, giống như sợ khi cô nhắm mắt lại, bóng dáng mờ ảo trước mắt sẽ hóa thành mây khói.

Mẹ của cô ư? Cô chẳng phải là mồ côi sao?

“Tang Họa. “ Anh định thần nhẹ nhàng cùng kiên định lên tiếng.

“Mẹ?? “ Lại thanh âm ấy, khiến tim anh vụn vỡ. Chẳng lẽ cô ấy vẫn còn chưa tỉnh, lầm tưởng anh là mẹ ư?

“Tang Họa, anh.. không..?

“Mẹ?? Mẹ đâu? Mẹ đâu rồi? “ Tiếng gọi trong tuyệt vọng, như gào thét, như hàng vạn mũi kim sắc nhọn đâm vào tim Tuyết Hàn Tịch, biết là sẽ bao giờ nhận được câu trả lời. Có sao, vẫn không nhận được mà gọi hai tiếng mẹ ơi. Giọng nói sao mà bi ai đến thế lương.

Tang Họa, có phải chính họ đã biến em trở nên như vậy không?

Anh cúi đầu, tựa như tội phạm chờ lãnh án tử hình nặng nề nói ra:

“Tang Họa, là anh là Tuyết Hàn Tịch đây? “

Tuyết-Hàn-Tịch cái tên này như đánh mạnh vào tâm thức của cô. Đôi mắt lại trở về một màu lãnh đạm âm u thường ngày.

Hóa ra anh ta là kẻ đã cho cô ảm áp.

“Tôi ngủ đã bao lâu? “

“Hai ngày rồi? “ Anh trả lời, cố lẩn tránh ánh mắt lạnh nhạt như thường lệ của cô.

Hai ngày rồi, sao lại lâu đến vậy? Nếu cô nhớ không lầm, hôm nay là sinh nhật Tang Trương. Nghĩ thế cô bật dậy, đột nhiên nhủ mày ôm chặt lấy bà vai phải của mình. Đau quá!!!!

“Tang Họa, em định đi đâu? Vai em bị bỏng rất nặng. Cần phải nghỉ ngơi không được vận động. “ Tuyết Hàn Tịch lo lắng nói, vừa mới tỉnh dậy đã cử động nặng như vậy rồi, sợ là khi rời khỏi cô còn làm ra cái loại sự tình gì nữa chứ. Hai bàn tay muốn tiến lên đỡ cô lại bị đôi mắt lạnh căm làm cho đóng băng.

“ Sống chết của tôi liên quan gì tới anh. “

“ Em mệt rồi, ngủ đi. “ Tuyết Hàn Tịch lảng tránh, anh không muốn cùng cô bàn luận về vấn đề này. Điều đó chỉ khiến cho trái tim anh đau lại càng đau.

“ Tôi không muốn nhìn thấy anh thêm một giây nào nữa. “ Ý khác là cô muốn rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

“ Em đúng là nữ nhân nhẫn tâm mà. “ Anh cười cười, nhưng đôi mắt lại đau lòng đến cực điểm. Bàn tay âm thầm bóp chặt lại, ý cười cũng dần trở nên nhạt nhòa.” Tâm tôi vốn bị các người bóp chết rồi, cho nên tôi hiện tại vốn không có tâm. “ Cô cười nhạt nhẽo, nhẹ nhàng xoay người đi. Những lời vừa rồi cũng có một phần đúng. Tâm của cô phải đặt ở những người cô yêu thương, còn với hân với những nam chính khác. Thật sự cô cũng chỉ biết lấy thờ ơ ra mà đối với họ, lấy khoảng cách ra khi tiếp xúc với nhau.

Nhưng.. lại là cảm giác ấy?? Cảm giác ấm áp mà lúc cô nằm trong lòng Tuyết Hàn Tịch. Anh bỗng dưng ôm lấy cô từ phía sau, cả thân thể to lớn bao bọc lấy người Tang Họa. Dung nhan tuấn mỹ của anh hơi dừng ngay bên cổ cô, hơi thở trầm thấp mị hoặc chứng sinh. Tuyết Hàn Tịch đột nhiên chôn đầu vào cổ Tang Họa, một môi hít một hơi thật sâu. Yếu ớt lên tiếng:

“ Tang Họa, em tại sao vẫn chưa thấy được sự chân thành của anh. Anh cầu xin em có được không? Anh biết lúc trước anh đối với em tệ bạc, em đối với anh là hận ý cùng sợ hãi. Anh sai rồi, vì vậy xin em đối với anh dịu dàng một chút ôn nhu một chút. Xin em, mở lòng với anh một chút. Chỉ cần như vậy, anh có thể cho em những gì mà em muốn. “ Sống hơn 19 năm trong cuộc đời lần đầu tiên anh rũ bỏ tất để xin được yêu đuối. Tang Họa giữ im lặng, cũng để mặc cho anh ôm lấy cả người mình, không phải cô không phản kháng mà là vì thân thể cô không thể cử động được nữa. Làn tóc bay bay, cái xiết nhẹ không đủ để mang ấm áp đến với cô. Cô cần nhiều lắm, thật nhiều để có thể lấp đi khoảng trống trong tâm hồn. Nhưng đối tượng ấy không phải là anh ta cũng như những nam chính khác

“ Tôi không bán lòng mình, vụ trao đổi này e là tôi không tham gia được rồi. Dù lợi nhuận có vẻ khá cao nhưng Tuyết Hàn Tịch. Hạnh phúc đối với tôi mà nói, nó không có thật. Nếu như có thật thì các nhà tiên tri vĩ đại đã không nhọc lòng bịa đặt thêm Thiên Đường và Niết Bàn làm gì nữa. Đau ngắn còn hơn đau dài, nên là Tuyết Hàn Tịch.. “ Tang Họa hạ mi, rèm mi đen và dày hoàn toàn che đi con ngươi của cô, khóe mi run run, màu đen càng thêm dày đặc, cô nói khẽ. “ Quên tôi đi. “

Lòng ngực anh trở nên phập phồng, bờ vai run lên lay lẩy. Cả cơ thể anh ngay lúc này như muốn nổ tung. Trái tim vốn đã không lành lặn tiếp tục bị tuyệt vọng tàn phá. Tang Họa, đúng thật là em vốn không có tâm, em coi lời thành khẩn của anh thành một vụ giao dịch buôn bán.

Hình bóng cô đã khắc sâu vào tim anh, muốn anh quên đi ư? Trừ phi em bóp chết nó. Chỉ là, anh biết cô làm được.

Từ lúc nào, Tang Họa đã thoát ra khỏi người anh. Tuyết Hàn Tịch mím môi, ngơ ngác nhìn bàn tay trống không của mình, hơi ẩm ban nãy cùng mùi hương thoang thoảng tự nhiên ấy, vụt khỏi tầm tay.

“ Tang Họa, em đứng lại. “ Anh ra lệnh, cả người lại trở về trạng thái lãnh khốc như thường nhật. cô ấy bị thương nặng như vậy lại luôn không biết chăm sóc bản thân, bẽ cổ lên từ ngọn lửa mà anh lại thấy cô nhẹ tựa lông hồng. Anh sao đành lòng chứ? Lời uy hiếp của anh lại bị Tang Họa trực tiếp lờ đi.

“ Tôi nói em đứng lại. “ Anh gầm lên, đôi mắt đỏ ngầu.

“ Muốn tôi nghe lời anh sao? Nghĩ cũng đừng nghĩ. “ Quả là cô đã dừng lại, chỉ là cũng không được bao lâu. Tang Họa không mấy may quan tâm, cô nhanh chóng đi ra khỏi đại sảnh. Tuyết Hàn Tịch thật ra đây mới là là bộ mặt thật của anh ta. Rầm.....!!!!!!!!!!!!

Chiếc bình hoa tinh xảo nổi tiếng, chẳng mấy chốc đã tan tành lán lóc trên nê nhà.

Tang Họa đã đi khá xa, nhưng tiếng động huyền ảo của đồ đạc vỡ vụn ấy cô vẫn nghe thấy được. Phát điên ư? Tinh thần ấy cứ tiếp tục phát huy, hên không gặp lại.

“ Đến Tang gia. “ Cô hướng tài xế, khẽ nói.

“ Cậu chủ!!!! “ Vốn nghĩ muốn hỏi ngài về ý kiến thu mua nhà hàng. Nhưng không ngờ, một cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt ông.

Tóc...! Tóc...! Tóc...!

Tuyết Hàn Tịch như cái xác không hồn ngồi bệch xuống sàn nhà, mọi thứ được bài trí trong căn phòng này đều bị anh ném tứ tung, chẳng còn vật nào vẫn giữ được hình dáng ban đầu của nó. Không gian giống như vừa bị động đất quét qua.

Và hình bóng tuyệt luân của anh nổi bật lên trong một góc phòng. Đầu gối đỡ lấy bàn tay không còn sức, nghiêng đầu mình nhìn chăm chăm giọt máu đỏ tươi từ bàn tay ấy không ngừng nhỏ tóc tách trên sàn nhà, vang lên âm thanh kỳ dị.

Thân thể mất cảm xúc rồi sao? Hay con tim này vốn đã không còn nhịp đập để cảm nhận nó. Sự đau đớn, hối hận, day dứt và dằn vặt ngày đêm gặm nhấm. Thứ nhếch nhác ấy, không ngờ lại đẹp đến vậy, lòng anh hình như cũng đang đổ máu đây.

Tuyết Hàn Tịch, người có quyền gì trách cô ấy, là người đi một bước, sai một bước lại cứ nhiên sai cả ván cờ. Người vốn không nên yêu Tang Họa, người vốn đã từng cười cợt rằng người có thể yêu những đàn bà xấu xa trên trái đất cũng sẽ không bao giờ để ý đến cô ta. Nhớ lúc đó, đáng về

ngươi ngao mạn tùy hứng thế nào, tại sao bây giờ, sao bây giờ lại đáng thương đến thế.

“ Vân quân gia, cô ấy đi rồi ư? “

Tuyết Hàn Tịch dung mạo mê man, mờ mịt khẽ hỏi. Ánh mắt của anh từ đầu chí cuối vốn không đặt trên người Vân quân gia hiện tại đang băng bó vết thương cho mình. Âm thanh yếu ớt.

“ Vâng, cô ấy vừa tiếng trước đã rồi đi rồi. “

“ Cô ấy đúng là không có lương tâm. “ Tuyết Hàn Tịch bỗng dung bật cười chua xót, lần đầu tiên trong cuộc đời mình anh nếm được mùi vị cay đắng là gì. Cô gái xấu xa cư nhiên nói đi là đi.

“ Cậu chủ, cô gái đó là một nữ nhân vô tâm vô phế, ngại vì cái gì lại biến bản thân thành như vậy. Khiến cho lão già này thật đau lòng. “

“ Vân quân gia, ông nói xem. Tại sao bây giờ ta lại không đối xử với cô ấy như lúc trước, tại sao bây giờ thấy cô ấy đau lòng ta cũng đau, tại sao bây giờ.. tại sao..? “

“ Là bởi vì ngại đã yêu rồi. “ Không dài dòng, Vân quân gia lên tiếng.

“ Ta... yêu ư? “ Yêu Tang Họa ư?

“ Phải, ngại đã yêu không những vậy mà còn yêu rất sâu đậm. Tim của ngại đã không còn thuộc về chính mình nữa rồi. “ Sống đã đến chục tuổi này, ông biết cái gì là tình yêu. Cũng giống như Tuyết lão gia năm ấy, ngại từng là một tên lãnh khốc vô tình trên thương trường nhưng lại một lòng một dạ yêu một người phụ nữ, tình yêu của hai người ấy là một thiên tình sử bi ai. Đến bây giờ chàng trai trước mắt này lại tiếp tục kế thừa tình yêu long trời lở đất của ngại năm xưa. Không, chỉ có hơn chứ không có kém.

“ Nhưng rõ ràng, lúc trước tôi đâu yêu cô ấy. “

“ Đơn giản vì cô ấy thay đổi rồi. “

“ Tại sao? “

“ Một con người đã chịu quá nhiều nỗi đau cư nhiên sẽ thay đổi chính mình, trở thành một con người khác. Sẽ có người trở nên mạnh mẽ hơn, có người lại ngày càng xa vào bóng tối. Nhưng mà đối với cô gái ấy lão già chỉ thấy đau lòng. “ Vân quân gia cười buồn lắc đầu bất đắc dĩ. Khi ông đối mặt với cô gái tại sảnh lớn, ông đã mất vài phút để có thể nhớ được cô gái ấy là ai? Ông đâu ông hiện lên bóng dáng của một người. Người ấy có nụ cười dịu dàng nhã nhặn, có ánh mắt buồn nhìn thấu tâm can của bất kỳ ai. Chỉ tiếc người con gái đó đã qua đời và còn mang theo cả con gái của cô ấy. Hạ Thuần Hy à, hôm nay tôi lại đột nhiên nhìn thấy một người giống y hệt cô, là duyên phận ư? Nhưng ông nghe nói Tang Minh không ít lâu sau dẫn về một cô bé có dung mạo y hệt nàng. Không lẽ, cô bé vừa rồi là đại tiểu thư Tang Họa ư? Nghĩ đến điều này, quả là hợp tình hợp lý.

“ Thối danh đại tiểu thư Tang gia lăng lo, kiêu ngạo, dâm dăng vang xa khắp bốn phương. Nhưng bây giờ đối diện lão nhận thấy được, cô gái ấy không giống như lời đồn. Cô bé tản mát một loại đau thương, ánh mắt đậm bạc buồn bã. Người ta nhìn vào chỉ có một loại cảm giác đó chính là đau lòng vô hạn. “

Từng câu từng chữ lọt vào tai của Tuyết Hàn Tịch, cả người anh cứng đờ không thể nhúc nhích. Không gian rơi vào im lặng, nhưng chỉ có mình anh nghe rõ trái tim mình đang vỡ ra vô vàn mảnh nhỏ đau thấu vào xương thịt.

Nếu như có thể, xin đây chỉ là một giấc mộng. Trong khoảnh khắc mê mẩn của đau đớn, anh mở mắt, trái tim có thể trở lại như nó đã từng. Anh vẫn là anh, vẫn như trước hồ hững chán ghét cô, vẫn như trước không đem lòng yêu cô.. phải! anh không nên yêu cô. Nhưng chung quy không có gì gọi là nếu như cả.

Thừa nhận đi Tuyết Hàn Tịch, người đang điên dại vì cô ấy.

Đại sảnh nhà họ Tang.

Căn biệt thự xa hoa, hào nhoáng được thắp lên một màu vàng nhạt rực rỡ giữa bầu trời đêm.

Cánh cổng lớn của nhà họ Tang mở rộng cửa đón chào hàng trăm chiếc siêu xe bóng bẩy của những nhân vật trong giới thượng lưu. Dàn hầu gái hùng hậu xinh xắn đứng dàn qua hai bên cung kính cúi đầu, trên môi là nụ cười ngọt ngào.

Muốn đi đến đại sảnh Tang gia trước hết phải băng qua một rừng hoa thơm ngát xinh đẹp tuyệt trần. Đã là cuối đông, nhưng hàng vạn bông hoa đua nhau khoe sắc, màu đơn cao quý yêu kiều nở rộ trong đêm cánh hoa run rẩy tựa như đang nhảy múa. Bạch Lan thanh nhã, ướt át mị hoặc nhất trần.

Những ông chủ quý phu nhân, thiếu gia, tiểu thư đều phục sức diễm lệ trang bị cho mình một thần thái quý tộc tôn nghiêm. Chỉ nhìn đến trang phục cầu kỳ của họ thôi cũng đã đến hơn vài tỷ.

Không gian như được rót vào bởi một dòng chảy pha lê lấp lánh.

Trong ánh đèn lung linh ấm áp, không gian xa hoa của bật vua chúa vang lên những giai điệu du dương khiến người ta lâng lâng như đang say. Công tôn quý tộc, đệ nhất phu nhân, thiên kim chi diệp, đều quy tụ về đây. Giống như một cuộc chiến sắc đẹp trong âm thầm. Các cô hầu gái ra ra vào vào, cũng cố tạo cho mình một vẻ nhu thuận lòng người. Vì nếu như được một trong những chàng trai ấy để vào mắt thì mình chính là một bước lên mây.

Bỗng nhiên mọi người đều dừng động tác, dàn nhạc công cũng im lặng hồi lâu. Không ai hện ai mà đều dõi mắt lên trên lầu.

Nhẹ nhàng bước xuống lầu, tấm thảm đỏ tươi nâng bước cho đôi dày pha lê diễm lệ. Tà váy trắng thuần khiết kéo lê trên mặt đất sau đó từ từ vén lên cao như những ngọn sóng, để lộ ra một đôi chân thon dài lại trắng nõn mịn hoặc. Chiếc hoa tai hình giọt nước đính kim cương lấp lánh bên tai. Mái tóc đen nhánh xoắn dài ra đơn giản lại phi thường xinh đẹp. Trang điểm nhẹ nhàng, khí chất tựa như hạt sương sớm. Dung mạo tươi mát. Thanh thủy xuất phù dung. Đôi mắt màu nâu khói trong veo linh hoạt chuyển động, linh hoạt đáng yêu. Mà cô ta chẳng ai khác ngoài Tang Trương cả.

Tang Trương khoác tay một người đàn ông trung niên, vô cùng tuấn mỹ. Bấy giờ và lúc trước thần thái đều sinh ra một loại thâm trầm mịn hoặc không nói nên lời. Ông ta, toàn thân cao quý, là chủ nhân của Tang Gia, Tang Lão gia - Tang Minh.

“Cảm ơn mọi người đã đến dự tiệc sinh nhật của con gái tôi. Tang Minh tôi thật sự rất biết ơn, xin kính mọi người một ly.”

Ông ta cầm ly rượu có chứa thứ nước óng ánh tuyệt đẹp quét qua khắp nơi, thấy ai ai cũng cùng động tác như mình. Mỉm cười hài lòng đưa lên miệng.

Cùng lúc đó...

“Thưa phu nhân, yến tiệc sắp bắt đầu rồi. Khách khứa đang ở ngoài đại sảnh.”

“Ta biết rồi. “Lăng Gia Tuệ nói vọng ra. Bà ta ngồi vào bàn trang điểm nhìn dung mạo xinh đẹp lại hấp dẫn của mình thâm hải lòng.

“Chào Tang phu nhân.”

Ngồi vắt vẻo trên bệ cửa sổ, gió đêm lạnh ngắt vì vu như một bản nhạc vô tình. Lác đác mênh mông là màn đêm u tối. Dung mạo khuynh thành khuynh quốc nhưng lại khiến cho Lăng Gia Tuệ sợ hãi không thôi, bà ta la lên, cái tên dường như đã chìm trong quá khứ.

“Hạ Thuần Hy....!?????????”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trái xoan, lông mày tinh xảo, mũi cao thanh tú. Là da trắng như ngọc không chút tì vết tản ra một loại ánh sáng thuần khiết như ánh trăng. Mềm mại như suối nhưng lại vô cùng tỏa sáng. Đôi ngươi tím trong đôi mắt giống như những đốm sáng của những vì tinh tú trên trời cao khiến cho những kẻ phạm phu tục tử lại bất giác tỏ ra rụt rè không dám đối diện.

Hạ Thuần Hy?? Cô ta còn sống ư?

“Hạ Thuần Hy?? Hạ Thuần Hy là ai?? Sao tôi lại không biết??? Hay người đó.. là cố nhân của bà??? “Tang Họa dựa người vào thành tường, ba ngàn sợi tóc nâu mượt mà bay tán loạn trong gió. Một loại thần nhiên đậm mực không thốt lên lời, đáy mắt có chút lười biếng tao nhã. Khóe môi cong lên nhàn nhạt, không vui cũng chẳng buồn.

Mà câu nói này của cô liền ngay lập tức đánh mạnh vào thần thức của Lăng Gia Tuệ. Hạ Thuần Hy chần chẫn đã chết rồi, chính bà là người chứng kiến tất cả. Cũng là kẻ gián tiếp hại chết cô ta. Vậy thiếu nữ có khuôn mặt giống như đúc Hạ Thuần Hy mà sự lạnh đậm lại hơn cô ta gấp trăm ngàn lần trước mặt Lăng Gia Tuệ này là ai? Chẳng lẽ....” Người.!!!! Người... chẳng lẽ là Tang Họa!!! Người chưa chết.!!!!

“Đã để cho bà thất vọng rồi, nhưng đến lúc tôi tưởng như mình sắp đến thế giới bên kia, cư nhiên lại nhớ được tất cả.”

Tang Họa lúc trước chỉ vì không muốn người ta ganh tỵ mà dồn nàng vào chỗ chết. Nàng chỉ mới mười mấy tuổi đầu đã bắt đầu dùng son phấn biến mình thành một cô gái xấu xa. Hoàn toàn che đi dung mạo xinh đẹp này của mình.

“Lăng Gia Tuệ!!!! Bà độc ác lắm, bà căn bản không thể sinh con lại nhẫn tâm hại chết người mình coi là chị em chỉ để giành đứa nhỏ từ tay cô ta. Bà rắp tâm tính toán, đưa đứa trẻ làm con ruột mình. Bà nghĩ bà có thể dấu suốt đời sao?”

Hai mươi mấy năm về trước, Lăng Gia Tuệ chính là thiên kim của Lăng Gia rất có thế lực trong giới kinh doanh. Vì say mê nhan sắc cùng tài hoa của Tang Minh, mặc dù biết ông ta đã có vợ và một cô con gái, bà ta biết nhan sắc của mình không tài nào có thể so với Hạ Thuần Hy nên dùng quyền lực địa vị của bản thân để câu dẫn ông ta. Và đã thành công, ông ta dần xếp cho Hạ Thuần Hy cùng con gái bảy tuổi của ông ta là Tang Huân lên núi dã ngoại. Hai người giết người phóng hỏa lại đổ tội cho đó chỉ là một vụ tai nạn khí ga ngoài ý muốn. Hạ Thuần Hy hương tiêu ngọc vãn, ông ta không thương Hạ Thuần Hy cũng không thương lấy con mình. Bề ngoài là thương tiếc nhưng bên trong lại âm thầm nở nụ cười, chỉ một năm sau. Thời gian phai mờ tất cả, ông ta ngỏ lời cầu hôn rước Lăng Gia Tuệ về nhà và trong khi đó bà ta đã mang thai được 7 tuần tuổi.

Nhưng chẳng ai biết, bà ta căn bản không có thiên chức được làm mẹ và cái thai bà ta đang mang tất nhiên là giả. Lăng Gia Tuệ biết điều đó, thân là phu nhân Tang gia mà bà lại không thể sinh con, tất nhiên sẽ bị chồng mình không coi ra gì. Vì thế, ôm tâm tình đó Lăng Gia Tuệ năm lần bảy lượt kết thân với một cô hầu gái khi biết được bí mật rằng cô ta cũng đang mang thai.

Cô ta rất đẹp, đẹp như một thiên thần mà ngày nay hể cứ nhìn vào dung nhan của Tang Trương thì bà ta lại nhớ đến khuôn mặt của cô hầu gái đó, nhưng nó chẳng là gì so với nhan sắc của Hạ Thuần Hy.

Ngày đêm âm thầm tiếp cận, ngày đêm tâm sự tình cảm. Chỉ chờ cho cái thai cô ta lớn. Và cũng chính đêm đó, khi cô ta nằm trên bàn mổ vì khó sinh. Đôi mắt Lăng Gia Tuệ lạnh lẽo không chút tình người bế lấy đứa con chỉ mới lọt lòng của cô đi. Lăng Gia Tuệ không may mắn nhìn lại chỉ để lại một câu duy nhất cho thuộc hạ mình, ngắn gọn, xúc tích. “Xử lý đi”.

Quả là lòng dạ đàn bà, nham hiểm như rắn độc.

Cho đến sau này, Lăng Gia Tuệ mới biết được. Người mà bà ra tay sát hại lại là chủ nhân của tổ chức “Vụ” tên là Phong Lữ. Phong Lữ, tuy mang tiếng là chủ nhân của tổ chức “Vụ” buôn bán vũ khí toàn cầu nhưng lại là một con người ôn nhu, trầm ổn. Nghiệt duyên, Phong Lữ thừa nhận mình tốt cùng chỉ là một nữ nhân bình thường, ngày đêm lòng yêu một tên sở khanh, hẳn ta sau khi đem cô ăn sạch rồi vuốt mông bỏ chạy. Khiến cho Phong Lữ phải vác cái bụng mới 2 tuần tuổi đi tìm hân. Lại không ngờ tới việc kẻ thù ám toán, lên vào Tang Hoa hóa thân thành một cô hầu gái. May mắn kết thân với phu nhân Tang Gia, Lăng Gia Tuệ người cũng đang có thai giống như cô. Hai người ngày đêm chia sẻ vấn đề nuôi con, đặt tên con là gì? Tâm sự mỗi ngày. Đến cuối cùng lại chết trên bàn mổ, nhìn con của mình bị người khác đưa đi. Lực bất tâm song. Cả đời được người ta nể phục đến cuối đời lại chết trong ô nhục, hận làm sao có thể đủ.

Lăng Gia Tuệ nghe đến đây, toàn thân bủn rủn, hoàn toàn vô lực ngã khụy xuống mồ hôi trên dung nhan được chấm chút tỷ mỉ rơi như mưa. Đôi mắt phập phồng sợ hãi, hoang mang cùng lo lắng. Lăng Gia Tuệ không ngờ, không thể ngờ tới, cô ta sẽ có một ngày nhớ ra tất cả mọi chuyện. Giết mẹ của cô ta, lấy đi ngôi vị phu nhân Tang Gia. Tìm bà ta như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cảm giác nặng nề, thần trí đờ đẫn mơ mơ hồ hồ. Đây không lẽ là báo ứng.

Tang Họa chậm rãi bước tới, như tử thần chờ chực con mồi xa lưới, khoe môi khê nhếch.

“Sao?? Bà đã có gan giết người thì cũng phải có gan ngồi chờ bí mật này bị phơi bày ra ánh sáng chứ. Lăng Gia Tuệ, bà cũng biết cái gì là gieo nhân nào gặp quả nấy rồi phải không? sự việc đến nước này, không ai có thể cứu bà nổi đâu?”

“Người... người...!!” Lăng Gia Tuệ sợ hãi lui về phía sau, mồ hôi sau lưng sớm đã lấm tấm rơi đây.

“Chỉ là tâm trạng tôi đang tốt, cho nên sẽ không để bà chết nhanh như vậy. Một là bà giết tôi hai là bà cố sống cho thật ý nghĩa trong những tháng ngày còn lại chờ tôi tới lấy mạng bà.”

“Mu... ồ... gì??? “Cố tỏ ra mạnh mẽ nhưng khuôn mặt sợ hãi cùng thanh âm run bật bật đã phản bội nhân vật mà bà ta muốn diễn.

“Tôi muốn bà trả lại mẹ cho tôi, bà làm được không?” Nhìn sau vào đôi mắt mở to của bà ta, Tang Họa không che dấu một nụ cười khinh miệt.

“Hừ, tôi biết bà không làm được, cho nên...” Nói đến đây, mắt cô chợt lóe. “Còn không mau đem những số tiền trong ngân áy năm qua mẹ con bà nuốt của tôi nhả hết ra ngoài.”

“Được.. ta trả.. ta sẽ trả đủ...!!!”

“Xem ra bà biết thức thời đấy. “Đành vậy, mạng của bà ta cô tạm để đấy.

“Những chuyện này, bà nên biết điều một chút, tôi nhẫn nhịn mười năm, chứ không phải là cả đời. “Bóng dáng ngay tức khắc biến mất trong bóng tối, trả lại một không gian yên tĩnh đến ngột thở. Cùng với đôi mắt đại ra của Lăng Gia Tuệ ngồi bệch trên sàn.

Chương này đã nêu rõ Phong Lữ, chương sau sẽ là Hạ Thuần Hy và thân phận của Tang Họa.

Truyện của ta sẽ có ít tình tiết hài hước, mời bạn cân nhắc trước khi đọc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuyết Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tranh giành

Không gian rộng lớn, hoa lệ, lộng lẫy trong những mảng màu sắc ấm nóng. Thường xuyên vang lên những câu xã giao, những tiếng chào hỏi. Những giai điệu du dương của dàn nhạc công vang lên trầm thấp, mê hoặc.

Tang Tương đứng cùng Tang Minh trông vô cùng nổi bật. Và cô ta cũng hài lòng về điều này. Ấy chính là nữ hoàng của đêm nay.

Cạch...!!!!

Cùng lúc này, cánh cửa đột ngột mở ra, một bóng dáng hư ảo xuất hiện. Ai ai cũng tò mò ngoái lại nhìn, đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh.

Không có trang phục thướt tha mỹ lệ xinh đẹp, không có chiếc vương miện công chúa cao sang quyền quý, không có chiếc giày lọ lem thanh thuần dịu dàng.

“ Ai vậy? Đẹp quá!!! “

“ Cư nhiên lại có người đẹp như vậy? “

“ Sao lại 8, 9 phần tương tự giống cổ phu nhân Hạ Thuần Hy???? “

Thiếu nữ ấy, đẹp như một bức tranh vẽ, nhưng mà khi vẽ ra cũng không thể bị được với người thật. Dung nhan lãnh đạm, không có ngạo khí bức người cũng không phải là yếu mị quyến rũ. Thiếu nữ ấy tỏa sáng như vầng hào quang của ánh trăng, tựa như một đóa u liên nở rộ trong đầm nước lạnh lẽo. Một loại thần nhiên tà ý từ tính từ trong xương cốt.

Cước bộ chậm rãi, giống như tiên nữ bước ra từ trong tranh. Giống như điện kiến được nàng cũng khiến người ta sinh ra một loại thỏa mãn. Thiếu nữ đó là đốm sáng lung linh huyền ảo và mê hoặc nhất giữa một bầu trời đầy sao.

Một chiếc quần jean bạc màu đơn giản, áo trắng sơ mi bẻ cổ thanh thoát mà điểm lệ khôn cùng. Những lọn tóc nâu lượn sóng buộc cao bởi một sợi ren ngọc. Chiếc giày ba ta trắng trẻ trung xinh đẹp. Đó dường như là mỹ cảnh đẹp nhất thế gian, khiến cho chúng nhân bình thường như họ hít thở không thông.

Không cầu kỳ xa hoa, không phức sức điểm lệ. Cả cơ thể phẳng phất lên một vẻ đẹp mặc cách xa muôn trùng, ngăn dậm xa xôi. Bóng dáng cương liệt như lửa, ngay thẳng như tùng. Bóng lưng yếu ớt quật cường, nhàn nhạt dung mạo, lạnh lẽo thấu tận tâm can.

Cách đây nhiều năm về trước, tuy sự việc sớm đã bị lớp bụi mờ của dòng thời gian phủ kín. Nhưng một số người vẫn còn lưu lại một ấn tượng rất sâu đậm đối với vị tiểu thư Tang Huân lạnh lợi hoạt bát đáng yêu. Nhưng cô bé đã mất đi từ vụ hỏa hoạn 10 năm trước tại một ngôi nhà gỗ trên núi, cho đến nay hình bóng cô bé vẫn còn lưu lại trong thâm tâm mọi người.

Hạ Thuần Hy, cái tên thập phần ôn nhu này, danh tiếng của nàng không ai là không biết. Quý phu nhân mà giới quý tộc gắn với một loài hoa mang Bách Hợp, thanh nhã xuất trần, xuất thân mồ côi nhưng lại sở hữu nhan sắc kinh diễm bốn phương. Nàng tài năng xuất chúng, tiểu nhan khuynh quốc khuynh thành, trong đôi ngươi tím tựa như nhìn thấu tất cả tang thương của thế gian. Một cái liếc mắt liền đem tâm của nam nhân cấp trộm đi và trong đó có cả Tang Minh, một thiếu niên tuấn mỹ vô trù, sự nghiệp hiện tại lên cao như điều gặp gió.

Tang Minh dùng ba năm của mình làm rung động trái tim của người đẹp. Trải qua ba năm không ngày nào người đàn ông đó không đeo bám, Hạ Thuần Hy rốt cuộc cũng động tâm, mỉm cười gả cho hắn. Nhưng vì nàng không cha không mẹ, không có quyền lực, thân cô thế cô. Tang Minh sau khi hoàn toàn có được Hạ Thuần Hy thì sắc mặt cũng trở nên thay đổi. Vì nàng không có gia thế đồ sộ chỉ có dung mạo thì cũng không giúp được gì. Hai năm sau, tiểu công chúa Tang Huân ra đời, nhan sắc so với nàng tựa như phiên bản thu nhỏ, linh động khả ái thu hút nhân tâm.

Mà Tang Minh, lúc này sự nghiệp lại đang xuống dốc. Biết thiên kim gia tộc họ Lăng say mê mình, ông ta bèn lợi dụng Lăng Gia Tuệ để củng cố quyền lực. Nhưng lại sợ người đời dèm pha, Tang Minh và Lăng Gia Tuệ lập ra một tai nạn giả. Vào một đêm giông tố, người ta nghe tin trong một đêm đã ngoại tại biệt thự trên núi. Vụ nổ khí ga đã khiến cho người phụ nữ ấy và con gái của họ tán thân trong biển lửa, đến khi tìm lại chỉ thấy hai cái xác chết khô một bé một lớn. Nhưng có ai thật sự biết ẩn tình bên trong. Cô bé ấy may mắn sống sót thế nhưng lại mất trí nhớ. Từ đó, đại tiểu thư Tang Huân mãi mãi biến mất. Chỉ còn một đứa bé tên Tang Họa mất trí nhớ mà ông ta đón về nhà. Một phần vì cô ta có lẽ cũng sẽ có ích về sau. Hai là việc ông ta nhận nuôi một bé gái không nơi nương tựa có dung mạo giống y hệt Tang Huân sẽ tạo mặt mũi tốt với người dân và thể hiện sự nhớ thương da diết đối với con gái và người vợ quá cố hồng nhan bạc mệnh của mình, điều đó sẽ giúp cho sự nghiệp đang tụt dốc không phanh của ông ta tăng lên không ít. Nhưng mà, trời treu đùa lòng người Tang Họa không sống dưới thân phận là con gái ruột của ông, mà... là con nuôi.

Chẳng ai có thể ngờ đến, Tang Huân mười năm về trước chính là Tang Họa mười năm về sau.

Rõ ràng là cha ruột, rõ ràng là có nhà. Lại bị người ta nói là cô nhi.

Tang Minh, ông tạo hiện trường giả, để cho Tang Huân tôi mãi mãi chết đi trong mắt người đời. Nếu như tôi không giả vờ mất trí nhớ, nếu như tôi không hóa trang thành một cô tiểu thư ngạo mạn lăng lo, thì ông còn cho tôi sống đến ngày hôm nay ư? Tang Minh, Tang Minh, Tang Minh. Ông hãy đợi đây, tôi làm sao khiến Tang Gia biến mất trên thế giới này.

Tang Gia, giờ đây trở thành mục tiêu sống duy nhất của đời cô. Trong mắt Tang Họa lúc này, mọi ý niệm đều vụt tắt hơi thở lạnh lẽo ngày càng bức nhân, từ mâu một tầng băng dày.

Ấn nhân 10 năm, giờ là lúc Tang Họa đòi lại công đạo cho chính mình, cho người mẹ thân yêu của cô.

“ Chào cha. “

“ Em gái. “

Tang Họa hơi ngược sang một bên, cô khẽ ngoắc một tên phục vụ đang đứng trong góc tối. Hắn ta bước lại, ngơ ngác nhìn thiên thần trước mắt mình. Cô không để ý tới, nâng lên 1 ly rượu óng ánh từ khay làm bằng đá hoa trên tay tên phục vụ sau đó nâng lên cao.

“ Sinh nhật của em gái, người chị này lại không chuẩn bị quà cho chu đáo. Nào, cùng nhau nâng ly, coi như bồi tội. “

Nhìn biểu tình cứng nhắc của Tang Tương cùng với khuôn mặt đen xì của Tang Minh. Cô hơi nghiêng đầu, một loại thần nhiên tùy hứng:

“Sao hả? Em không hài lòng sao? Tiểu-Tương?”

“Haha, em nào có. “Cô ta cười giả lả, cũng vội vã cầm ly rượu trên tay hướng ly rượu của Tang Họa chạm đến. Thật đẹp, à ta tại sao đẹp đến như vậy. Ả xuất hiện liền cướp đi ánh hào quang của cô. Mắt Tang Tương chợt lóe lên, sự ganh tị cùng phần nộ không kiểm soát được biểu lộ ra ngoài. Bằng một hành động thập phần mỹ mãn không chút lúng túng, bàn tay cô ta run run, trong tức khắc ly rượu nghiêng qua tràn ra bên ngoài. Tang Họa đoán được, chỉ là một chiêu trò cũ rích, tính đầu với cô sao? Cô lách người, luồn ra phía sau Tang Minh.

Roạt.....!!!!

Màu đỏ bắt mắt của rượu nhuộm lên sắc trắng tinh của âu phục.

“Cha!! “Tang Tương kinh ngạc há hốc mồm nói, cố sao lại như vậy? Cô là muốn cho Tang Họa bề mặt tại sao lại là gây ông đập lưng ông đổ hết lên người Tang Minh? Tang Họa nấp sau lưng Tang Minh cười gằn. Ngay lúc rượu trong ly tràn ra, cô đã ngay lập tức nghĩ ngay đến việc cho Tang Minh làm vật hi sinh. Tang Họa tránh phía sau Tang Minh, cũng đồng thời đẩy ông ta về phía trước. Sự việc diễn ra quá nhanh, không ai có thể chứng kiến được toàn cảnh.

Sắc mặt Tang Minh tối sầm lại, thật sự vô cùng mất mặt. Giữa hàng trăm khách quý, ông ta lại chật vật như vậy. Thử hỏi danh tiếng của ông có còn không? Phát hiện một số người đã bắt đầu xì xào bàn tán. Khuôn mặt ông nổi lên gân xanh. Biết không nên tức giận ngay lúc này, giận quá thì mất khôn. Tang Minh cố ra vẻ tỉnh táo.

“Hôm nay sinh nhật con gái tôi, mong mọi người cứ tự nhiên. Lão già này xin nhường lại cho bọn trẻ. “Nói xong, Tang Minh nhanh chóng đi lên lầu cũng không quên ném cho Tang Họa ánh mắt cảnh cáo.

Tang Tương tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng bề ngoài lại cố gắng tỏ ra nhu nhược yếu đuối. Mẹ nó, con tiện nhân không biết liêm sỉ. Mày hãy đợi đây, tao sẽ cho mày chết mà không nhắm mắt, rồi một ngày mày phải quỳ dưới chân tao mà xin tha mạng.

Gặp thì cũng đã gặp rồi, cô nghĩ mình nên rời đi. Dù gì nơi này cũng không cần sự hiện diện của cô, sự ồn ào hoa lệ khiến cô cảm thấy chán ghét.

Nhưng mà, Tang Họa khẽ xoa xoa bụng. Đã 2 ngày rồi cô chưa ăn gì, thức ăn ngon còn miễn phí bày ra trước mắt. Cô không thưởng thức thì cũng quá lãng phí a~

Nghĩ thế, cô đi đến bên bàn có chứa hàng trăm món ăn bắt mắt, sắc sỡ sắc màu trông vô cùng ngon miệng. Với lấy một chiếc đĩa, bắt đầu công phá.

“Tiểu Họa. “Tiểu Họa? Tên gì mà mắc ói vậy kìa. Theo phản xạ muốn tìm ra chủ nhân giọng nói đó. Cô quay sang, khẽ đưa đầu lưỡi kiểm soát môi còn dính bánh. Tên nào đó đột nhiên đỏ mặt, Tiểu Họa đứng là đáng yêu chết được.

Dung Phượng Khuynh không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh cô, có lẽ là lúc cô đang chuyên tâm vào công việc của mình. Anh ta cầm một miếng bánh cannoli bằng vàng đưa tới trước miệng cô, miệng há to ra hướng cô “A..!! “một tiếng.

Quá mặt dày đi!!!!

Tang Họa không chán ghét hẳn, chỉ là cô bài xích anh ra khỏi cuộc sống của mình mà thôi. Anh ta là nam chính đấy, là kẻ có thể lấy mạng cô bất cứ lúc nào.

Cô trực tiếp làm lơ anh ta, hơi hơi xích ra xa một chút.

Dung Phượng bấu môi, mấy ngày không gặp cô, đúng là dày vò anh cơ mà. Anh vì cô mà trong tuyệt vọng đứng lên, bắt đắ dĩ phải thân chinh đến đây, không phải là để nhìn thấy cô sao? Còn phải chịu ủy khuất phơi bày ra cho người ngoài ngắm nghía, dòm ngó. Thật sự ngoài sức chịu đựng của anh mà. Và cũng vì thế, anh rút ra được một kinh nghiệm xương máu.Đẹp đúng là một cái tội. (tg: tg k biết gì hết.???)

Nhưng cũng rất nhanh chóng lấy lại tinh thần. Lại tiếp tục sự nghiệp mặt dày đeo bám của mình.

“Tiểu Họa, ăn cái này đi. Rất bổ cho cơ thể. “Bàn tay thoăn thoắt, ngón tay thon dài nhẵn bóng. Anh ta gấp lên một phần bít tết bỏ vào đĩa của cô.

Cô im lặng.

“Tiểu Họa, ăn cái này nè, “

Cô mặc kệ.

“Tiểu Họa, món này cũng ngon này. Em ăn nhiều nhiều vào. “

Cô không quan tâm.

“Tiểu Họa... “

“Sao anh không ăn đi?”

Rốt cuộc cũng chịu thua cái tên này rồi.

“Oa!!! Tiểu Họa em là đang quan tâm anh sao? Ồi thật hạnh phúc a~!!!!”

Cô ngất!!!

Cô cũng chỉ là tùy tiện hỏi một câu mà thôi, anh ta cứ như thế nào mà lại cười rộ cả lên trông đến phát ngốc. Rõ ràng là đang cố hiểu theo cách khác mà còn to mồm.

Tang Họa trừng mắt, không thể phủ nhận Dung Phượng Khuynh ngày thường đã đẹp đến “ngiên trì lệch đất”, thế mà khi cười lên thật sự có “thiên ngôn vạn ngữ” cũng không thể diễn ra hết được vẻ đẹp quá mức “thần hồn điên đảo” của anh.

Ách...!! Được rồi, cô cũng không nên dùng cụm từ bốn chữ để khái quát nhan sắc của anh ta.

Điều mà các thiếu nữ thậm chí là những phu nhân, không làm rớt đĩa thì cũng làm đổ rượu ra ngoài.

“Thôi cười đi. “Nhận thấy tình hình không khả quan, cô lên tiếng nhắc nhở.

“Được, được. Nụ cười của người ta sẽ chỉ có mỗi mình Tiểu Họa nhìn thấy.”

Cô phi!! Cô chỉ là không muốn bản thân bị những viên đạn bọc đường kia bắn tới bắn lui mà thôi. Nụ cười của anh thì bán được mấy đồng cơ chứ?

“không có gì làm thì ăn đi. “Tang Họa vô cùng tự nhiên gấp thức ăn vào đĩa hân.

“Được, người ta ăn. Người ta sẽ ăn hết. “Dung Phượng Khuynh hoa rơi ngập mặt, ánh mắt lộ ra ý cười vô cùng ngọt ngào. Tiểu Họa của anh rốt cuộc cũng đã hơi mở lòng với anh rồi. Hừ, thế diện cái gì chứ? Bên cạnh Tang Họa anh nhận ra một chân lý. Đối với một cô nàng vô tâm vô tình như người nào đó, thế diện chỉ là cái rắm. Cần phải mặt dày đeo bám, trước mặt vợ mình anh cần thế diện làm quái gì?

Được rồi, quân tử không được thì làm tiểu nhân vậy.

Mà bên kia thì Tang Họa hoàn toàn không nghĩ thế. Cô cũng chỉ vì muốn anh ta cầm miệng trong một thời gian mà thôi. Cứ bỏ lơ ba la bên tai thì làm sao cô tập trung chuyên môn được.

Đúng là ông nói gà, bà nói vịt.

Nhưng khi Dung Phượng Khuynh nhìn lên thức ăn mà Tang Họa gấp cho mình. Nụ cười ngay lập tức cứng ngắc, tuấn nhan một mảnh hắc ám.

Đồ ngọt!!! Cứ nhiên là đồ ngọt!!!

Dung Phượng Khuynh từ trước đến giờ không thích ăn đồ ngọt, đặc biệt là mấy loại bánh kem. Đầu bếp Dung gia biết được chuyện này cho nên trên bàn ăn cũng chưa bao giờ xuất hiện một đồ ăn ngọt nào cả. Chỉ cần là ngọt thì dù có người đe dọa anh bằng cách gì đi chăng nữa, thì anh nhất quyết cũng không chạm đến nó. Nhưng... anh cắn răng, nuốt nước mắt vào trong. Chỉ cần là của Tiểu Họa đưa, anh cũng sẽ vui vẻ mà nhận lấy.

“Không ngon à?” Tang Họa hơi nghiêng nghiêng đầu, bắt gặp khuôn mặt xanh mét của Dung Phượng Khuynh, thuận miệng hỏi.

“Haha... rất ngon, rất ngon. “Anh cười như mèo, cố gắng nuốt hết số kem còn trong khoang miệng mình. Nói mấy lời trái lòng này, đâu phải là tính cách của anh. Mà tại sao? kem thì phải ngọt có gì vào miệng anh lại nhạt nhẽo đến thế.

“Hai người có vẻ đang rất vui, không biết có thể cho tôi gia nhập được không?” Giọng nói tà mị cùng với hơi thở trầm ổn vang lên trên đỉnh đầu Tang Họa, một cái bóng đen cao lớn bao phủ lấy người cô.

Cả người Tuyệt Hàn Tịch thờ phào nhõm nhưng cũng không che dấu sự phòng bị đối với Dung Phượng Khuynh. Anh biết Tang Họa sẽ đến đây, chẳng trách lúc cô rời đi anh lại có một linh cảm xấu. Đúng là anh thật thông minh, nếu như không đến kịp e là cô đã bị người khác bắt đi rồi.

Anh hiện tại cần phải lên kế hoạch giữ vợ.

Còn chưa cho Tang Họa mở miệng từ chối, Dung Phượng Khuynh đã nhanh chóng khoát khoát tay, đôi môi đỏ mọng bữu dài ra cả thước, giống như kiêu thế đầy vẻ chua ngoa.

“Đi đi.. Tiểu Họa không thích nói chuyện với người lạ.”

Dung thiếu gia à, anh đang nói ai nga? Anh chẳng lẽ là người quen ư?

Dung Phượng Khuynh lúc này mặt sẫm đã trở nên hắc ám trầm trọng. Cái gì nữa vậy, còn có người khác tranh giành Tang Họa với anh sao? Mà sao lại là Tuyệt Hàn Tịch? chẳng lẽ hắn cũng giống như anh ư? Từ khi cô ấy thay đổi liên quay ngược lại si mê. Càng nghĩ càng dễ nổi điên.

Tiểu Họa em thật sự biết cách thu phục lòng người. Mặc dù em lại chẳng làm gì cả.

“Tang Họa còn chưa lên tiếng, người có gì lại nhoi như thế?” “Tuyệt Hàn Tịch cũng có chung suy nghĩ với Dung Phượng Khuynh. Thật hận khi không thể đem cô giấu đi một chỗ. Anh bỗng đánh mất lên thức ăn trên đĩa Dung Phượng Khuynh, không nhìn được chế giễu:

“Khẩu vị của người cũng thú vị đi.”

Dung Phượng Khuynh trừng mắt bâu môi, lén lút ai oán nhìn Tang Họa. Thật mất mặt, thật mất mặt. Chỉ là anh đang sợ a~ liệu rằng Tiểu Họa có để ý đến Tuyệt Hàn Tịch hay không? Nếu là vậy, chắc anh sống không nổi mất.

“Tang Họa, cái này sẽ tốt cho xương của em.” “Mà trái lại, Dung Phượng Khuynh cũng là lo xa rồi. Tiểu Họa từ đầu đến cuối, đến nhìn Tuyệt Hàn Tịch cũng lười. Anh háo hức vui vẻ, lại tiếp tục ra sức nịnh nọt.

“Hừ, vô bổ. Cái này..” “Tuyệt Hàn Tịch không chịu yếu thế, cũng đứng một bên chân chó với cô.

Anh là kẻ có nguyên tắc của mình, mà việc lấy lòng phụ nữ không có trong nguyên tắc làm việc của anh. Chỉ là, anh xác định anh yêu Tang Họa, thì anh đã biết nguyên tắc mà anh đặt ra chính là để phá bỏ những nguyên tắc khác.

Hai người đàn ông “Giương cung bạt kiếm” “Liếc mắt đưa tình” “Xét đánh tứ phía” tay không ngừng gấp thức ăn đưa đến đĩa của cô. Chỉ trong một nốt nhạc, nó sớm đã chất thành một ngọn núi nhỏ.” Đủ. “Nhìn nhìn nhìn, cô cuối cùng cũng không nhìn nổi nữa rồi. Cứ tưởng im lặng thì họ sẽ tự động tránh ra, không nghĩ tới việc họ vì thế mà được nước làm tới.

Hai người cầm nín, sợ đến mức suýt nữa làm rơi đĩa, biết kế hoạch tranh sủng đã bất thành.

Cái gì chứ? Tâm can bảo bối đang tức giận a~ Họ còn chưa muốn cô lo họ đâu. Chỉ cần nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng của cô khi nhìn họ, cũng đủ khiến cho trái tim của hai người giống như đem đi ném trong lò thiêu.

Mắng cô sao? Họ không nỡ.

Đánh cô sao? Họ thà giết mình còn hơn.

Dùng sức mạnh? Có điên cũng không dám.

Giả vờ giận dỗi? Cô căn bản là không thêm quan tâm.

“Tiểu Họa, ra ngoài đi thôi. Ở đây tai vách mạch rừng, ồn ào chật chội như vậy, tim người ta yếu đuối, chịu không nổi.”

Dung Phượng Khuynh, anh sát phạt hàng trăm môn phái, anh lãnh khốc, coi mạng người như cỏ rác. Anh nói anh yếu đuối, có kẻ điên mới tin anh. Mà có chịu không nổi, cũng đâu có liên quan gì đến cô.

Mà bên này, Dung Phượng Khuynh không kiên nhẫn, thật sự không thể kiên nhẫn hơn được nữa. Anh không thể lơ là cảnh giác, tình địch hiện tại mới đó đã xuất hiện 2 tên. Anh không biết cô còn sẽ trêu chọc thêm tên nào nữa. Mà còn là những tên dung mạo mỹ miều, thủ đoạn cao siêu. Chèn chèn ép ép, thì cũng đừng có mơ đến một ngày nào đó người ta sẽ để ý anh.

Anh nắm lấy tay cô kéo đi, Tang Họa ngờ ngạc không kịp phòng bị đã bị anh ta lôi đi, lại bị một ma trảo khác nắm chặt bàn tay còn lại của mình. Tình hình hiện tại, là hai tay cô đều không thể cử động nữa a~

Thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần bị kẹp ở giữa, tay phải hiện tại đang bị Dung Phượng Khuynh bắt lấy mà tay trái cũng bị tóm chặt lại bởi Tuyệt Hàn Tịch.

Cái này? Sao trông giống như những bộ phim hàn lâm lãng mạn thế nhỉ?

Toàn thể những người có mặt ở đây đều bị tình cảnh này chọc cho mù mắt, không thể thốt lên lời. Đùa sao? Một người là cháu đích tôn của Dung gia, một người là tổng tài cao quý của Tuyệt Thị, một người là đứa con nuôi không ra gì của Tang gia. Hai người đàn ông mơ ước lại cùng nhau đi tranh giành một cô gái dân dã, lẳng lơ như hồ ly. Chuyện này quá kinh hách rồi.

Lăng Băng Kỳ vừa mới xuất hiện, anh không mán những kẻ đang gào thét gọi tên mình. Một màn trước mắt như gai nhọn đâm mù giác mạc anh. Lăng Băng Kỳ nhủ chặt mày lại, cả người đột nhiên tức tối.

Khốn kiếp, bản thân để ý Tang Họa anh đã không nói gì? Tại sao bây giờ còn có cả Dung Phượng Khuynh quay lại cướp đoạt, mà nhất thiết có cần phải tên tổng tài Tuyệt Hàn Tịch chen ngang nữa hay không?

Cô gái, em làm tôi thật sự ăn đắng chua a~

Anh sai những bước chân dài tiến về phía trước.. thì..

Cộp... cộp...!!

Tiếng gót dày ma sát trên nền nhà.

“Chào hội trường, em là học muội Tang Tương. Thật vui khi anh đến buổi sinh nhật của em. “-----

“Dung Phượng Khuynh, đề nghị anh bỏ tay Tang Họa ra. Ở đây không có ít người đâu, đừng gây rắc rối thêm cho cô ấy. “Tuyết Hàn Tịch khuôn mặt sớm đã chầy vãi vạch hắc tuyến, giọng nói thập phần lãnh khốc. Khốn kiếp, vợ của anh ngay trước mắt mình, có mà thần kinh mới cho họ bồi dưỡng tình cảm

Vợ của anh a~

Mẹ của các con anh a~

Lần đầu tiên trong cuộc đời bản thân Tuyết Hàn Tịch lại có những suy nghĩ ấu trĩ như vậy. Đến ngay cả bản thân mình, anh còn thấy là lạ nữa là. Được rồi, anh thừa nhận bản thân sớm đã bị Tang Họa xoay như chong chóng. Thế diện gì chứ? Nó ăn được không?

“Hừ, nói ta như thế cũng không biết ai căn bản da mặt dày như bức tường nắm chặt tay cô ấy thế kia. “Bàn tay Dung Phượng Khuynh càng xiết chặt hơn, khí thế cũng không kém so với Tuyết Hàn Tịch, cao ngạo tà mị.

“Buông cô ấy ra. “Tuyết Hàn Tịch hàn khí ngưng trời, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, muốn tiến tới chặt đứt cánh tay đang nắm chặt lấy Tang Họa.

“Muốn dành cô ấy, ta không ngại tranh giành với người đâu? Tuyết Hàn Tịch. “

Đột nhiên, cô dang tay ra khỏi hai người đàn ông kia. Khẽ nhếch môi, ý miệt thị trong đôi mắt không một chút che dấu nào. Ánh mắt ấy như cửa vào da thịt của họ. Lúc trước, là ai mang đến cho cô những vết thương dày lên xéo xuống. Là ai khiến cô thân tàn ma dại người người bắt nạt. Là ai đứng đằng sau giật dây mọi chuyện khiến cô sống dở chết dở. Là ai không thêm đoái hoài đến cô nợ nần cười châm chọc. Cô nên cảm ơn họ mới phải, cảm ơn họ khi cho cô biết thế nào là lòng người khó đoán. Như thế nào là trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay.

Bị ánh mắt châm chọc của Tang Họa quét thẳng vào người. Tất cả cũng chỉ biết câm nín mà thôi, đau à? Họ đau ư? Có bằng cô ấy không?

“Tôi biết tôi thay đổi, các người là nhất thời sinh ra hứng thú với tôi. Tôi biết, cho nên sẽ không lấy làm lạ. “

“Tại sao vậy, tất cả phụ nữ trên thế giới này đều thích tôi. Sao em lại không thích tôi. “Anh là anh kiêu ngạo, anh là anh vô sỉ quá rồi Dung Phượng Khuynh.

“Dung Phượng Khuynh người có thể bớt tự phụ một chút không? “Tuyết Hàn Tịch sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn, hừ lạnh thêm vào một câu.

“Là lúc trước, Dung Phượng Khuynh tôi thích anh là chuyện của lúc trước. Tôi luôn ngu ngốc tự bảo rằng, chỉ cần tôi cố chịu đựng chỉ cần tôi cố nhẫn nhịn một thời gian. Thì anh sẽ có thể nhìn tôi lấy một lần. Nhưng tôi thật ngu ngốc. Và tôi đã cố gắng để không cho bản thân ngu ngốc thêm lần nào nữa. “

Người ta nói rằng thời gian có thể chữa lành vết thương. Nhưng thời gian cũng không thể chữa lành vết thương của cô đâu. Nỗi đau thể xác dù có đau đến mức nào cũng không bằng vết thương trong tim. Tang Họa hi vọng, một mai này trái tim cô có thể được chữa lành để cô có thể gượng cười đi một chút.

Cô nhìn từng lượt người một, Tuyết Hàn Tịch lạnh lùng lãnh khốc nam nhân tài khuynh thiên hạ, Dung Phượng Khuynh tà mị như yêu không biết trời cao đất dày, Lăng Băng Kỳ lạnh giá như băng thuần túy như tảng băng ngàn năm. Nhưng họ đều có chung một bộ mặt, Tàn-nhân-thị-huyết-.

Nam chính trên đời này, không ai là tốt cả.

Một lần sa chân, chính là vạn kiếp bất phục.

Sự việc đã đến mức không thể không chế này, cô cũng không muốn nhớ lại những năm tháng “ném mặt nằm gai “ của trước kia. Cô không nói, không có nghĩa là cô không để ý, không có nghĩa là cô không biết đau, không biết sầu. Cô là con người, một con người bình thường mà thôi, cô lựa chọn cô đơn để có thể đổi lấy một tâm hồn bình thản. Cô lựa chọn tha thứ, chỉ là vì cô muốn buông xuống những gánh nặng trên đôi vai với mình. Gánh nặng giữa yêu và hận, để nó không khiến cô phân tâm trong mục tiêu sắp tới của mình. Cô lựa chọn con đường “tinh phong huyết vũ “ chỉ là vì cô muốn kết thúc nó.

Tang Họa làm người sẽ không hề để hai chữ “tiếc nuối “ làm vướng bận mình. Cho nên cô sẽ không tiếc nuối những ngày tháng đã qua. Nhưng nếu có thể làm lại từ đầu, cô sẽ không bao giờ đi lại con đường cũ.

Tiếc nuối làm gì cho chật chội trái tim

Tang Họa hơi hạ mị, che đi những ngổn ngang nơi đáy mắt, chỉ có thể thốt lên một câu. Thanh âm từ tính mà nhẹ bằng.

“Không yêu, xin đừng làm phiền. “

Cảm xúc của họ bây giờ là gì nhỉ? Là đau? Bình thường thôi mà. Chỉ là vết thương này nối tiếp vết thương kia. Ngày mai họ sẽ ổn, rất ổn là đằng khác. Phải, họ sẽ không vì thế mà gục ngã đau. Sẽ tiếp tục mò mẫm, tìm tìm kiếm kiếm chấp nối lại yêu thương bằng những thứ niềm tin đã vỡ.

Đừng tự lừa mình dối người nữa, chỉ bản thân họ biết, thật ra, họ không ổn, chẳng ổn xú nào.

Không yêu em ư? Nếu không yêu, chúng tôi hà tất gì phải nhường nhịn em, cưng chiều em. Thì ra, tình cảm của chúng tôi, em một chút cũng không để tâm tới.

19 tuổi, họ say mê một thứ mà bản thân từng coi nó như một trò đùa. Đến khi họ nhận ra, thì cũng chẳng bao giờ có được nó. Thứ ấy cứ trượt dài theo khoảnh khắc mộng lung..

~~

Bản ballad nhẹ nhàng vang lên, da diết như vậy, thê lương như thế.

Màn tranh sùng này, không biết có phù hợp khẩu vị m.n k a~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuyết Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tình cảm cha con

“Đại tiểu thư, lão gia cho mời cô vào thư phòng. “ Sắp thoát khỏi đại sảnh, lại bị một cô hầu gái giữ lại. Cô ta cung kính nói.

Đại tiểu thư, cô thấy danh xưng này thật huy hoàng hoặc làm sao.

Nhận ra bước chân mình bị chặn ngang bởi một bóng dáng nào đó. Lăng Băng Kỳ cảm thấy chán ghét tột độ, diện vô biểu tình miễn cưỡng cuối xuống nhìn kẻ không biết sống chết nào đó.

“ Chuyện gì? “

Tang Tương không rét mà run trước giọng nói lạnh đến thấu xương của ai đó. Cô ta cố gắng nặn ra một nụ cười thiên sứ gần như hoàn hảo.

“ Em chỉ muốn cảm ơn hội trưởng vì hôm nay đến dự tiệc sinh nhật của em mà thôi. “

“ Khỏi cảm ơn. “ Lăng Băng Kỳ cũng là lười nói nhiều với cô ta.

“ Tại sao chứ? “ Tang Tương thẳng thốt.

“ Giữa sinh nhật của cô và Tang Họa của tôi liên quan gì đến nhau? “ Lăng Băng Kỳ đến đây là vì có thể nhìn thấy Tang Họa, chứ cần quái gì biết sinh nhật này là của ai?

Hàn khí trong người anh đột nhiên tỏa ra, miệng chửi thề một câu, anh từ đầu tới cuối vẫn chú mục vào Tang Họa. Nhìn thấy cô đi lên lầu, một dự cảm không lành nào đó nảy sinh trong người anh.

Mà Tang Tương, sớm đã bị bốn chữ “ Tang Họa của tôi “ chọc cho điên người. Mẹ kiếp, lại là nó, tại sao con khốn đó cứ ám cô hoài vậy. Tuyết Hàn Tịch, Dung Phụng Khuynh, ngay cả anh họ của cô bây giờ thậm chí là Lăng Băng Kỳ mở mồm ra một câu Tiểu Họa, hai câu Tang Họa. Còn cô thì sao? Không phải lúc trước Tang Tương cô chính là bầu vật trong lòng họ sao? Vậy mà...!! Không thể tha thứ, cô tuyệt đối không thể tha thứ cho cô ta. Tang Họa ngày tàn của mầy sắp đến rồi. Haha...

Khuôn mặt cô ta trở nên dữ tợn, bàn tay sau làn váy trắng hung hăng bóp chặt vào nhau. Sau đó, nhận biết được mình quá lộ liễu, cô ta thu liễm lại ánh mắt, yếu ớt như nhược nhẹ nhàng đi đến bên Tuyết Hàn Tịch. Vẻ đẹp yếu đuối này của cô, chắc chắn sẽ khiến đàn ông sinh ra loại cảm giác muốn yêu thương che chở. Tang Tương không tin vào mị lực của mình lại thua kém con tiện tì kia.

Nhẹ nhàng đến bên cạnh, Tang Tương làm cho mình giống như không có ý dùng gót giày cao dẫm vào làn váy phía sau, vương vãi khiến cho cô ta mất đà duyên dáng ngã lên người của Tuyết Hàn Tịch. Những tưởng sẽ giống như phim tình cảm lãng mạn, cô sẽ ngã vào lòng ngực rắn chắc của anh và được anh ôm ấp giống như những nam chính trong vô số bộ phim mà cô làm nữ chính. Nhưng không, Tuyết Hàn Tịch cảnh giác, anh không mảy may để tâm rất tự nhiên né qua một bên.

Rầm...!!!!

Không lường trước được, cũng không thể phòng bị kịp thời. Tang Tương ngã rầm xuống mặt sàn lạnh giá. Một số tiểu thư khác không nhìn được mà che miệng cười khúc khích, nhưng cử chỉ lại trông vô cùng đoan trang.

Tuyết Hàn Tịch bên cạnh thờ ơ, liếc cũng không thèm liếc, tao nhả nhấp một ngụm rượu Whisky.

Tang Trương ngã úp trên sàn nhà trước hàng trăm những vị khách quý có mặt tại đây, hiện tại đang dùng ánh mắt chăm chọc nhìn cô. Quả là nhục nhã ê chề. Cô ta cố gắng làm ra bộ dáng yếu ớt đến đáng thương. Phỉếm môi mím lại, đôi mắt ánh lệ quang, cả người thu lại, run lên khe khẽ. Hương Dung Phụng Khuynh bên cạnh, yếu ớt lên tiếng: “Khuynh, anh có thể đỡ em dậy được không? Em hình như bị trật chân rồi.”

Giọng nói sao mà yếu ớt, sao mà ngọt ngào đến thế.

Dung Phụng Khuynh im lặng, phụng mầu một mảnh âm u. Hừ, rõ ràng câu dẫn hai người kia không được sau đó thì chuyển sang quyền rũ anh chứ gì?

Dung Phụng Khuynh nhìn Tang Trương lại giống như đang nhìn một người khác. Chắc!!! Nếu như Tiểu Họa của mình cũng bày ra một bộ dáng nhu thuận như thế với anh. Thì anh có hai tay dâng cho cô cái Âm Cốc môn thì anh cũng sẽ mỉm cười cam tâm tình nguyện. Ở mà không không không, Âm Cốc môn vẫn chưa đủ. Chỉ cần là cái cô muốn, anh cũng sẽ hăng hái đoạt về.

Anh nhìn cô gái dưới mặt đất mà anh từng coi như em gái, cũng chỉ vì tích cách lương thiện của cô ta nhưng, anh đã làm, lòng nay cũng đã nguội lạnh. Chỉ là cảm xúc vẫn còn sót lại một ít.

Anh len lén nhìn cánh cửa nơi Tang Họa khuất bóng, giống như sợ hãi việc bị ai đó bắt gian ngay tại trận. Thôi, anh coi như làm việc tích đức cho con cái đời sau của anh với Tiểu Họa vậy. (tự: Vô si là đâu? Vâng, đây chính là vô si.)

Thế là anh hơi cúi xuống, Tang Trương mừng như điên, cứ nghĩ Dung Phụng Khuynh vẫn còn mê muội mình, bèn thừa dịp anh bế mình lên, hơi ưỡn người lên, phô bày bộ ngực no đủ của mình và rãnh ngực mê ly.

Tang Trương hiểu rõ về đàn ông, nên cô ta chắc chắn, nếu như đều là “thằng” thì chúng cũng sẽ quỳ phục dưới chân à mà thôi.

Bộ ngực to lớn, no đủ lại mềm mại cứ thế đập vào mắt anh. Mẹ nó, anh hiện tại có vợ rồi đấy. Trán nhanh chóng chảy vài vạch hắc tuyến, anh cảm thấy sự trong sáng của mình đã bị vấy bẩn. Thật mắc ói mà!!!!

Rất muốn nhanh chóng đặt cô ta xuống đất.. thì..

“Tang Họa, em xuống rồi đấy à.”

Phập Phập Phập!!!! Toàn bộ dây thần kinh trong não bộ Dung Phụng Khuynh đều đồng loạt đứt toàn tập. Trái tim yếu ớt mảnh mai thiếu chút nữa đã nhảy ra khỏi lồng ngực. Vâng, dung mạo tuyệt mỹ của anh mặt cắt không còn một giọt máu. Sóng lưng buốt giá chỉ với một câu không tia biểu cảm, lại khủng bố tinh thần trăm trọng mà rí mồ hôi: “Tang Họa, em đến rồi đấy à.”

Ngay lập tức, chỉ trong một cái chớp mắt ngẩn ngui. Dưới toàn thể ánh mắt của mọi người, thân hình xinh đẹp của Tang Trương mượn lực ném của Dung Phụng Khuynh bay thẳng vào hồ nước bên cạnh. Bay!! Là bay đấy.....!!!! OMG!!

Nước bắn lên tung tóe, mà Dung Phụng Khuynh một chút cũng không thêm để tâm, tận lực ngắm nghía xung quanh. Đâu?? Tang Họa đâu?? Sao anh không thấy?? Mày mò một hồi, lại nghĩ ra cái gì đó không đúng. Cô ấy chỉ vừa mới đi lên sao nhanh như vậy mới đó đã xuống rồi.

Hết thấy đều là có người giờ trò đây mà.

TMD muốn anh yếu tim mà chết à..!!

“Tuyết-Hàn-Tịch. “Âm vực như tử thần, khuôn mặt âm trầm mà tuấn mỹ đến kinh diễm thế nhân.

Tuyết Hàn Tịch ưu nhã dựa vào bàn, lắc lắc ly rượu sòng sánh màu đỏ, bắt đầu dĩ nhún nhún vai. Nhìn thái độ len lén lút lút của Dung Phụng Khuynh biết ngay là anh ta sợ Tang Họa nhìn thấy. Cho nên Tuyết Hàn Tịch có lòng tốt không muốn làm cho anh ta thất vọng mới bồi thêm một câu vào.

Cũng đâu có ngờ, lực sát thương lại cao đến vậy. Vì thế, anh chắc chắn, Tang Họa đã chiếm cứ toàn bộ trái tim của Dung Phụng Khuynh, và.. ngay cả anh cũng vậy.

Nói đến Tang Trương, cô ta ngồi bệch trong hồ nước rộng, mực nước cao tới hông mình, cá ngừ sắc thấy vật thể lạ lại bất động một lúc lâu như vậy, nhẹ nhàng dẫn theo cả đàn bơi quay, cái đuôi thi nhau vẫy đập, trông hài hước đến kinh dị. - -

Cả người cô ta nhếch nhác như chuột lột, dung nhan được chăm chút tỷ mỉ nhanh chóng tàn phai, hoa dung thất sắc, đầu tóc rũ rượi. Trang phục mỹ lệ bệch dính vào người lộ ra đường cong khoi dậy dục hỏa, nhưng tại sao lại chẳng khoi dậy nổi hứng thú cho những người đàn ông kia. Tang Trương giờ phút này bị hận thù đốt cháy đến đỉnh điểm. Cô ta phùng man trợn mắt, trong đầu không ngừng đồ tể cả tội lỗi lên đầu Tang Họa. Tang Họa, đều tại mày, tất cả đều là tại mày. Tao sẽ không để yên đâu.

Căn phòng xa hoa lại mang cho ta cảm giác lạnh lẽo bức người, hai cha con như hai kẻ thù của nhau. Tang Họa hồ hững đứng trước bàn làm việc của ông ta, không nói không rằng, Tang Minh ngồi trên ghế, ông ta miết nhẹ lấy miệng tách trà, biết cả hai vẫn không ai chịu nhường ai. Nếu không mở miệng, cuộc nói chuyện này chắc sẽ kéo dài cho đến năm sau.

“Rốt cuộc mày muốn gì?”

Mở miệng rồi sao? Ông đuổi tôi ra khỏi nhà mấy ngày không gặp mặt, câu đầu tiên ông mở miệng chính là câu này sao? Sao mà chua chát thế.

“Tôi vẫn luôn muốn biết, đã không thương tôi. Tại sao còn nhặt tôi về làm gì?”

“Đó chỉ là tình huống bất đắc dĩ, ta cũng không muốn có một đứa con gái vô dụng lỗ mẫn bất tài như ngươi. Luôn bôi tro trát trấu lên mặt mũi nhà họ Tang.”

Cô gắt gù:

“Thì ra là như vậy, tôi cứ luôn luôn tự hỏi mình đã làm gì sai? Hóa ra chỉ là vì tôi bất tài, vô dụng, không giúp ông được như Tang Tương, chỉ là vì tôi ngày đêm ngạo mạn chỉ biết làm bề mặt các người, chỉ là vì tôi không phải con gái ruột của ông. “Tội cho Tang Minh, ông ta thông minh một đời, cũng không ngờ đến việc sẽ bị cho đứa con mình từng không coi ra gì đất mũi. Lại tệ hơn, vợ của ông ta cũng bị đứa con gái trước mắt này thu phục. Ông ta có chết cũng sẽ không nghĩ đến việc cô lại chưa bao giờ mất trí nhớ. Bị lừa suốt 17 năm trời, Tang Minh ơi là Tang Minh, cô thật sự chia buồn cho ông ta.”

“Ngươi muốn gì?” Ông ta không nén nổi rung mình một cái, nhũn mày ra uy. Không ngờ, sẽ có một ngày ông lại bị khí thế này của đứa con gái mà ông coi như không tồn tại này chèn ép.

“Lại là câu hỏi đó, tôi muốn gì? Tang Họa tôi cái gì cũng có, nhưng lại không có hai chữ gọi là tình thương, một tiếng gọi là gia đình. “Cô cười giễu, lại bắt đầu nhớ đến những nỗi đau mà ông ta gây cho cô. Nhẹ như dòng nước, bình thần trôi qua trong đầu. “Tôi ốm nặng đến liệt giường ông không tới, tôi tai nạn giao thông ông bàng quan không tới ngó ngang, kỳ họp phụ huynh năm nào của tôi ông cũng không tới, tôi bị người ta đẩy xuống nước suýt mất nửa cái mạng ông vẫn không tới, bị chứng bệnh khi dễ nhiều năm không tới, bị người ta bức chết ông cũng không tới. “Giọng nói cứng rắn mà đánh thép, giống như muốn gọt dũa lại hình hài méo mó trong trái tim của ông ta. Mắt cô rét lạnh, cả cơ thể một trận buốt giá. Cô sắp nhịn không được nữa rồi. Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi bản thân. Vì ngần ấy năm qua đã không học cách yêu lấy chính mình. “Nhiều năm như vậy, những gì làm tôi đều đã làm, nhưng là ông vẫn không có tới.”

RẦM.....!!!!!!!

Tiếng động thật lớn vang lên, cánh cửa dội vào tường tạo nên thứ thanh âm chói tai nghiêng trời lệch đất. Tang Họa cùng Tang Minh có chút giật mình không tự chủ được quay người lại.

“Lăng Băng Kỳ?” Tang Họa kinh ngạc lên tiếng, làm sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Không phải là hôm nay anh ta sẽ bị Tang Tương quyến rũ hay sao? Đang yên đang lành lại vô phép vô thiên đập cửa mà chạy vào.

Mà khoan, không phải Lăng Băng Kỳ nghe hết rồi đấy chứ?

“Lăng thiếu gia, chẳng lẽ ngài không biết phép lịch sự tối thiểu hay sao?”

Lăng Băng Kỳ dung mạo như hoa như ngọc lạnh lẽo đến thấu xương, căn phòng rộng lớn vốn nhiệt độ đã không bình thường lại vì sự có mặt của anh mà triệt để giảm xuống âm độ. Mái tóc bạc dị hoặc tán loạn lất phất trong gió, tỏa ra thứ ánh sáng ngà yếu ớt. Máu mắt băng lam lạnh đến kinh người nhưng khi nhìn vào Tang Họa đôi ngươi có vài tia ấm áp. Bước chân thanh thoát nhẹ nhàng, khoe miệng ôm lấy nụ cười trấn an khiến cho người ta kinh diễm.

“Lão yêu này có làm gì em không?”

Tang Họa ngược lên nhìn Lăng Băng Kỳ ngay trước mắt mình, anh ta cao hơn cô 1 cái đầu, và lúc này cũng là lần đầu tiên cả hai người chân chính đối diện với nhau không tia phòng bị. Sau đó, cô chậm rãi lắc đầu, thái độ ngờ nghệch không hiểu chuyện gì, mà đôi mắt màu tím huyền bí vẫn không rời khỏi ánh mắt màu lam ôn nhu như nước kia.

Tang Minh nghe vậy, sắc mặt đã kém nay lại càng kém hơn.

“Lăng thiếu gia, đây là chuyện nhà của chúng tôi. Phiền ngài đừng nên can thiệp vào.”

“Hừ, ông vốn đầu xem cô ấy là con gái, đừng có mà lên mặt trưởng bối với ta. Và lại, Tang Họa là người ta muốn theo đuổi, ai dám ý kiến. “Lăng Băng Kỳ câu môi ngông cuồng nói, tại sao cô ấy lại có một người cha đủ nhân tâm đủ vô tình như vậy? Tại sao anh cho tới bây giờ mới để ý cô? Lòng anh đau như thắt lại, ruột gan cũng bắt đầu bị hòa diễm thiêu đốt. Anh cố nén cảm giác muốn giết ông ta trong cõi lòng mình. Bằng một chất giọng dịu dàng mà triu mến đến khó tin, dễ dàng mất hút trong không gian rộng lớn:

“Tôi đưa em rời khỏi.”

Tang Họa ngẩn người, cứ để mặc cho Lăng Băng Kỳ nắm lấy tay mình đưa đi. Cô như cái xác không hồn không tia kháng cự.

Lòng cô từ lúc nào đã lạnh giá.

Đêm. Màu đen huyền ảo bao trùm vạn vật. Những cột đèn neon lấp lánh chiếu khắp mọi nơi. Kéo dài ra xa là một màu vàng huyền ảo. Những ánh đèn

sáng lên qua ô cửa sổ tạo nên một không gian lung linh tuyệt vời. Ánh đèn nhấp nháy phản chiếu những ngọn tháp hay tòa nhà chọc trời tạo nên hình ảnh những ngôi sao sáng chói giữa màn đêm. Thành phố sôi động nay càng thêm rực rỡ. Các sắc thái tựa như một bức tranh tuyệt đẹp. Chúng dung hòa với nhau một cách hoàn mỹ.

Trên vỉa hè được lát bằng những viên gạch xinh đẹp. Cảnh tượng lạ lùng vô cùng cuốn hút đập vào mắt những người có mặt ở đây.

Tang Họa chậm rãi thả những bước chân nhẹ nhàng trên mặt đất, đôi mắt cô tựa như vô hồn chứa đầy những mộng lung mờ ảo, phản chiếu vô số đốm nhỏ li ti của những ánh đèn hoa lệ.

Mà phía sau, một bóng dáng cao lớn chậm chậm bước theo. Cuộc bộ binh thần nhưng vẫn cố ý cách xa cô gái phía trước tầm 1 mét. Dung mạo chàng trai đẹp như hoa, có thể nói đó là lần đầu tiên họ nhìn thấy một chàng trai đẹp như vậy, đôi mắt băng lam vốn đã lạnh giá lại vô tình kết thêm một tầng băng mỏng. Nhưng chỉ khi nhìn về phía người con gái ấy, đáy mắt lại lộ ra ý cười thần nhiên.

Lăng Băng Kỳ lẽo đẽo đi sau cô, cứ như vậy, băng qua từng con đường.

Cảm giác này... thật bình yên làm sao.

Nhìn cô gái yếu ớt như thế, bề ngoài lại cố tỏ ra mạnh mẽ. Anh thật sự rất muốn lên ôm cô vào lòng, an ủi và băng bó cho trái tim của cô. Chỉ là anh sợ, sợ cô sẽ thẳng thừng từ chối đẩy anh ra.

Sợ? Một từ chưa bao giờ có trong từ điển của anh. Anh sợ ư? Đến anh thật sự còn không dám tin vào sự thật này.

Tang Họa, là gì cũng được. Là bạn cũng được, là người yêu cũng được, là kẻ thù cũng chẳng sao. Chỉ cần bên em như lúc này là được rồi.

Tang Họa cứ bước mãi, cô không biết mình đang đi đâu. Cả thế giới này khiến cô không thể thở nổi nữa, cô đang cố cứu vớt linh hồn đang ngày càng bị tổn thương của mình bằng một trái tim trống rỗng vì những thứ tình cảm khốn kiếp trong cuộc đời cô. Nếu như không có trái tim, thì cô sẽ không cảm thấy bơ vơ đến vậy.

Tình cảm gia đình, xa vời và hời hợt đến vậy sao?

Lòng cô chua chát, không nghĩ đến việc mình đang vô thức băng qua làn đường. Một chiếc xe ô tô lao qua, Tang Họa vẫn không hay biết gì cả.

Lăng Băng Kỳ cảm nhận được thần kinh anh từng đợt từng đợt tê liệt, anh nhào đến, bước chân dồn dập điên cuồng, kéo toàn bộ cơ thể cô vào trong vòng ôm của mình.

Cảm nhận được cơ thể bé nhỏ run rẩy, trái tim anh cũng run rẩy theo. Lăng Băng Kỳ sợ hãi, anh sợ mất cô, sợ đến chết đi được.

Anh cuối cùng cũng có thể bắt lấy cô rồi. Hơi ấm của Tang Họa, mùi hương của Tang Hoa. Anh cuối cùng cũng có thể bắt lấy.

Tang Họa không đẩy anh ra giống như Tuyết Hàn Tịch. Tại sao lại như vậy? Cô không biết. Không có lý giải nào cho hành động này.

“ Ắt xì. “

Thanh âm nhỏ như tiếng mèo kêu khẽ vang lên trong lòng anh.

Lăng Băng Kỳ đứng trước mặt cô, nhẹ nhàng lấy áo ngoài của mình khoác lên người Tang Họa. Đôi mắt cô mờ mịt, thái độ gì cũng không có, lại giống như đang hưởng thụ sự quan tâm này.

Lăng Băng Kỳ thờ dài, thật sự anh không thể nhìn thấy một biểu hiện nào khác ngoài lãnh đạm trên dung mạo của cô. Anh cúi thấp người, hai tay tì trên vai Tang Họa, nhẹ giọng: “ Tang Họa. “

Cô mờ mịt ngược lên nhìn anh.

“ Tang Họa, nghe anh nói... những lời vừa rồi... “

“ Anh không cần phải nói, tôi biết anh chỉ là giúp tôi mà thôi. Những lời nói ban nãy của anh, tôi sẽ không xem nó là thật đâu. “ Tang Họa diện vô biểu tình, đúng vậy. Những lời nói của Lăng Băng Kỳ cô căn bản không có để vào lòng.

Cô gái, hiện tại là đang muốn phủ nhận ư?

“ Không phải, Tang Họa. Những lời mà Lăng Băng Kỳ tôi nói ra đều là thật, là xuất phát từ tận đáy lòng mình. Em hiểu không? “

“ Tôi không hiểu, cũng không cần phải hiểu. Thế giới này vốn không có tình yêu thật sự, nếu như có cũng chỉ là hứng thú nhất thời mà thôi. “

“ Tang Họa à, em chẳng lẽ không muốn được yêu thương ư? “ Tang Họa, chẳng lẽ em không biết. Liều thuốc để chữa lành nỗi cô đơn, chỉ có tình yêu thôi ư?

Một tiếng thờ dài dịu dàng vang lên. Dịu dàng đến nỗi khiến người ta liên tưởng tới những cánh đồng hoa oải hương tím nhạt tại đồng quê vào những buổi

sáng tinh mơ, mùi hương ngọt dịu của một ly trà nóng và nó dịu dàng y hệt như màu mắt băng lam của người nào đó.

“Tôi đã sống 18 năm trời và chẳng làm được gì? Ngoài việc tự bảo mình rằng con người sinh ra là bị tàn phá bởi yêu thương.”

Một thiếu nữ chỉ mới 17, 18 tuổi lại có những suy nghĩ tiêu cực như vậy. Tang Họa à, trong đầu cô rốt cuộc chứa những điều gì. Tại sao lúc nào cũng là những đạo lý đáng thương, đau khổ đến như vậy?

Tang Họa đột nhiên hít một hơi sâu, cô ngược lên nhìn Lăng Băng Kỳ. Từ đằng trong đôi mắt sâu không thấy đáy.

“Anh nói anh muốn theo đuổi tôi. Vậy anh có dám từ bỏ ngai vàng của mình không? Thái tử điện hạ?”

Thái tử điện hạ? Nhẹ nhàng như vậy, lại vạch rõ thân phận mà bấy lâu nay anh giấu giếm.

“Em. làm.sao?” “Đôi mắt băng lam của anh chợt sáng lại, trái tim một trận co rút. Anh lảo đảo lùi lại vài bước. Lăng Băng Kỳ chỉ cảm thấy ngực mình tê rần, hô hấp ngày càng khó khăn.

“Anh không dám, tôi biết. Vì vậy tình cảm của anh Tang Họa tôi ghi nhận, nhưng sẽ không đáp trả.”

Lăng Băng Kỳ, tam hoàng tử nước G, là người không có cơ hội nhận được vương quyền!

Nhưng oái ăm thay anh là kẻ có tham vọng cao hơn trời!

Anh có thể đánh đổi tất cả, làm bất cứ điều gì để có thể vươn tới đỉnh cao của quyền lực.

Vị vua tàn bạo nhưng lại bản lĩnh, tài thao lược, đa mưu túc trí với số IQ thiên tài ngàn năm có một.

Từng bước từng bước leo lên đỉnh cao của vương quyền, ngấm ngấm mưu sát hai người anh ruột thịt. Ngồi lên chức thái tử điện hạ.

Lăng Băng Kỳ lạnh lùng như băng tuyết ngàn năm, thật ra tận trong xương tủy là một con người tàn bạo, thị huyết, anh là ác ma không từ một thủ đoạn nào. Tuy là một nam chủ trong hậu cung của Tang Tương, xong giữa cô ta và quyền lực, dã tâm Lăng Băng Kỳ lớn như vậy, anh ta sẽ không chút thương tiếc mà đá bay Tang Tương ra ngoài, kiêu ngạo ngồi trên ngai vàng của mình.

Tang Họa không tin, bá nghiệp còn đó, Lăng Băng Kỳ có thể từ bỏ tất cả vì cô?

“Cảm ơn em, tôi hiểu rồi.”

Lăng Băng Kỳ khó sở xoay người bước đi, tại sao bước chân anh hôm nay lại nặng nề đến như vậy? Cảm giác như thế giới xung quanh sụp đổ từng mảng rồi từng mảng.

Lăng Băng Kỳ, đáng thương thay, người cả đời nắm trong tay vận mệnh của mỗi người, tùy ý điều khiển. Thao túng quyền lực cùng danh vọng tối cao, lại bất tri bất giác yêu sâu đậm một người con gái, để rồi...

Lăng Băng Kỳ, người là thất tình rồi.

Anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại để trái tim có thể nghỉ ngơi trong những hoang mang của cảm xúc. Tìm một chút bình an giữa những yêu và hận, giữa nhớ và quên giữa sự thật và ảo ảnh.

Mọi thứ thật ngọt ngào, anh cảm thấy trái tim mình dường như đang hấp hối. Anh cần một chút oxy, để có thể cầm cự ngay lúc này, chống cự không để bản thân phải gục ngã.

Anh không muốn buông tay.

Làm sao bây giờ? Tang Họa? Anh thật sự... thật sự không muốn buông tay em.

Tang Họa thu mắt về, thôi không nhìn nữa. Cô xoay người lặng lẽ bước đi, ngó thấy thùng rác bên cạnh. Cô ôm lấy chiếc áo khoác của Lăng Băng Kỳ không quan tâm ném vào. Mắt cũng không nhìn nó một lần.

O_o

Nhưng chỉ mới cất bước, Tang Họa lại kìm lòng không được mà dừng lại. Cô trở lại cái thùng rác ấy, tìm lại chiếc áo của ai kia. Ôm lấy trong người, sau đó ân cần lau đi vết bẩn.

Dù gì cũng rất thơm, phảng phất mùi hương tinh dầu nước hoa thoang thoảng, giữ lại cũng không sao cả. Tang Họa à, có phải vậy không? Hay là tim cô bảo thế?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuynh Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thu Phục

Nghĩa trang U Son - Trung Quốc. Không gian âm đạm, bầu trời rải rác những đốm sáng nhỏ bé li ti. Đôi lúc tiếng quạ vang lên nghe sao ròn rợn, những sợi lông vũ đen kịt chao đảo trong nền trời đen sẫm.

Trong góc trái của nghĩa trang, một bóng dáng nhỏ nhắn chìm hẳn trong đêm tối, bàn tay non nớt mềm mại khẽ đưa tay xoa lên một tấm bia mộ cũ kỹ đầy bụi bặm. Trên bia mộ, tấm di hài hiển hiện bức chân dung của một người phụ nữ, bức hình sòn bạc, vài vết ố màu vàng lại không thể nào che đậy nổi dung mạo quốc sắc thiên hương ấy, nàng đẹp tựa ánh trăng lung linh huyền ảo lại xa xôi muôn trở ngàn trùng. Giống như một bức họa màu trắng đen, thực mỏng lung, thực huyền bí và nụ cười dịu dàng khuynh thành tuyệt sắc, lúc nào cũng gọi trên khóe môi.

“Mẹ!!! Con gái bất hiếu. Không thể đến thăm mẹ thường xuyên. “Tang Họa quỳ trước tấm bia mộ cũ kỹ vàng vọt, đã lâu không có ai đến lau chùi hay thăm viếng. Cô nở nụ cười yếu ớt, đôi mắt buồn bã trong trẻo lại xót xa, tựa như một thiên sứ lạc bước đến địa ngục, chịu mọi cực hình lưu đây.

Chậm rãi nâng một đóa Hường Dương đặt trước bia mộ của Hạ Thuần Hy.

“Ở nơi đó, mẹ có buồn không? Có luôn dõi theo con không? Có bị ai khi dễ? “Vừa nói lại vừa tiếp tục đặt thêm một đóa Hường Hương còn sùng nước.

“Mẹ biết mà phải không? nếu con đường đường chính chính đến thăm mẹ thì ông ta sẽ phát hiện con căn bản không mất trí nhớ. Con chỉ có thể lén lút thăm mẹ vào đêm khuya. “Cô thật sự rất muốn khóc, nhưng cô lại không có nước mắt để rơi lệ. Giọng nói cô nghẹn đặng trong cổ họng, khó khăn thoát lên từng câu. Tang Họa không thể khóc, vì như thế mẹ cô sẽ rất đau lòng, sẽ không an lòng mà ra đi.

Nói đến đây, Tang Họa bất giác nở nụ cười, kèm theo sau đó có gió nhẹ du đưa, phảng phất nét uy linh sâu thẳm, mơ hồ có thể nhìn thấy một vầng sáng yếu ớt bao bọc quanh thân thể.

“Nhưng bây giờ, mẹ à!!! Con sẽ không nhu nhược như vậy nữa, sẽ không yếu đuối ần nhủ suốt mười năm mặc họ khi dễ. Con không muốn đeo cái lớp nguy trang này nữa. Mẹ trên trời cao phù hộ cho con nhé. “

Đã có quá nhiều chuyện xảy ra và cô thì không có thời gian để sắp xếp lại nó.

Thời gian ư? Cô nghĩ rằng nó chưa bao giờ tồn tại và nếu tồn tại thì cũng sẽ chẳng bao giờ dành riêng cho cô.

Thời gian ư? Cô chịu đựng mười năm để có thể sinh tồn. Ngày ngày nhìn người khác hạnh phúc từ trong bóng tối, nấp người sau những tấm bình phong những góc khuất để dõi theo và âm thầm thèm khát hạnh phúc gia đình mà nó vốn thuộc về cô.

Nơi thuộc về Tang Họa, vĩnh viễn là một thế giới lạc lõng và trống rỗng. Nơi mà cô chỉ biết im lặng và làm theo mọi chỉ thị mà người cô từng gọi là “cha “.

Chỉ cần ai cản trở bước đường cô cô đi. Gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.

Tang Minh, Lăng Gia Tuệ, Tang Tương là các người dòn cô đến nước đường cùng này. Cô chỉ vốn biết an phận thủ thường mà sống không muốn tranh giành với ai. Thế nhưng, ngày hôm nay, hận ý đau thương dâng trào trong huyết quản. Lòng cô đau như đau nhô lệ. Trái tim vận vẹo giống như muốn vỡ tan. Thủ giết mẹ này, cô sẽ trả lại gấp trăm ngàn lần hơn trước. Tang Họa sẽ làm cho gia tộc các người lụi bại, Tang Minh chẳng có chỗ đứng trên giới điện ảnh, mà Tang Tương cô sẽ làm cô ta rơi xuống địa ngục mãi mãi không có lối ra.

Các người cứ chống mắt lên chờ xem. Sự trả thù của Tang Họa này.

“Nhưng mà... “Nói đến đây, động tác đặt đóa hoa đột nhiên dừng lại. “Tại sao mẹ lại yêu hướng dương? Tại sao lại bất chấp hướng về mặt trời trong khi ánh nắng của nó chẳng bao giờ là của riêng một mình mẹ. “

“Tại sao lại yêu ông ta? Tại sao lại yêu một tên khốn không bằng cảm thú đó? Hôm nay là ngày mẹ mất cơ mà.” Giọng cô lạc hẳn đi, cổ họng giống như bị một sợi dây thừng thô ráp xiết chặt đến nghẹt thở.

Thời khắc này, những giọt mưa trong suốt nhẹ nhàng thả rơi trên mái tóc nâu mượt bị bóng tối nhuộm đen của Tang Họa.

Mùa đông sắp đi qua rồi, trời cũng đã hết lạnh. Tại sao khi những giọt mưa đọng lại, dội vào tim cô đau đến buốt giá khiến nó tê dại? Lạnh từ trong lòng mình? Thật buồn cười, mây cũng vậy, mãi mãi chẳng chứa một chút ấm áp nào cho riêng cô.

Cả người Tang Họa sững nước, nhưng cô vẫn quỳ trước tấm bia mộ ấy, thật lâu. Cả cơ thể gần như bất động, mưa tí tách rơi, từ mái tóc rồi chảy dọc xuống.

Đóa Hường Hương dập nát từ lúc nào.

Cảnh tượng tuyệt đẹp ấy hết như một bức tranh màu đen mê hoặc chấn lòng lòng người.

Thiếu nữ giống như thiên thần sa đọa lấy bóng tối làm đôi cánh.

Mị hoặc bức người.

Cớ sao, đôi mắt thường ngày bình lặng không gợn sóng, lại chấp chờn những ký ức lẫn tẩn, đau đớn hòa trong bi ai. Và nó, đã chiếm trọn khoảng trống trong đôi mắt của người nào đó, màu đỏ rubi tựa như con báo săn mồi trong đêm đen mê hoặc.

Phía bên kia, con người này khi nào đã xuất hiện. Bộ đồ đen khiến cho anh cùng bóng đêm hòa làm một thể, cây dù đen nhảy nhót hàng vạn giọt mưa xinh đẹp tung tăng dao động. Một mái tóc đen ánh tím huyền hoặc trong đêm tối, đôi môi đỏ rực giống như vừa nếm phải máu tươi yếu đã khiến người ta không kìm chế nổi khát khao muốn chế ngự bờ môi ấy. Anh ta đứng bất động, giống như một bức tượng sống, hơi thở tựa như ma quỷ.

Tang Họa liếc thấy, thầm mắng bản thân ngay từ đầu đã không chú ý quan sát khắp nơi. Môi hơi mím lại, những giọt nước mưa rũ xuống. Cô đứng dậy, không nhanh không chậm rời đi. Điều cô biết, anh ta là một tên nguy hiểm.

“Tang Họa ư?”

Dạ Diễm thì thầm, giọng nói vô cùng quyến rũ tựa như ma chú làm người ta đắm say, nguyện chìm trong cõi u mê. Dạ Diễm, người cũng như tên. Bóng đêm xinh đẹp mỹ lệ câu hồn đoạt phách.

Bóng dáng tuấn mỹ thon dài chậm rãi di chuyển, nhẹ nhàng bước đến bìa mộ mà Tang Họa dừng chân lúc nãy. Đôi môi tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm vào bức hình của người phụ nữ kia bằng màu mắt rubi đỏ rực.

Dưới tán dù đen, là một gương mặt đẹp như tranh vẽ, điêu đảo chúng sinh. Tựa như Mẫu Đơn họa nhân gian.

Trùng hợp thật đấy, hôm nay cũng là ngày anh đến thăm mộ mẹ mình. Cô ta không phải chỉ là một đứa con gái nuôi thôi sao? Tại sao lại gọi Hạ Thuần Hy là mẹ trong khi, bà ta chỉ có một cô con gái duy nhất là... Tang Huân.

Lặng lẽ nhìn bóng lưng Tang Họa mất hút trong màn mưa dày đặc, đáy lòng Dạ Diễm giãy lên một cảm xúc kỳ lạ. Dạ Diễm cuối đầu trầm mặc, giấu đi đôi mắt mờ mịt của mình sau tấm bình phong mưa. Bàn tay thon dài cầm điện thoại, sẵn giọng nói:

“Nội trong đêm nay, điều tra cho ta toàn bộ tư liệu về Tang Họa.”

“...”

“Bạch Phong muốn diệt bang Hắc Quỷ sao? Hừ, một bang phái thấp kém như vậy hẳn là nên biến mất rồi.” (tg: sr, tg chả biết đặt tên gì cả.)

Một gốc cây to lớn phía xa xa, bóng dáng nhỏ nhắn ẩn hiện mơ hồ. Khóe môi nhếch lên, tạo thành một đường cong hoàn hảo, mị thể khuynh thành. Thanh âm từ tĩnh, lẳng đàng như sương.

“Hắc quỷ? Thấp kém?”

Đêm nay, e là một đêm dài đấy.

Trận chiến vừa mới kết thúc, mưa tạnh, mùi máu nồng nặc tanh nồng tan trong không khí ẩm thấp, mát lạnh, mang đậm vị máu. Tứ chi rải rác khắp nơi, những người may mắn sống sót nằm rạp trên mặt đất, hơi thở mong manh yếu ớt.

Trận chiến giữa Bạch Phong và Hắc Quỷ, tất nhiên kẻ thua cuộc bao giờ cũng là Hắc Quỷ mà thôi. Một bang phái thấp kém, ngày ngày chịu sự khống chế của các bang phái trên giang hồ. Đến lúc cũng sẽ có ngày tan rã, mỗi người một nơi.

Trong không gian, truyền đến một mùi hương tinh tế hòa lẫn trong mùi máu tanh nồng. Hoa quỳnh trắng ư? Sắc huyết đỏ tươi rực lửa nuốt chửng lấy màu trắng thanh thuần.

Đẹp đến mức quỷ dị.

Cả trăm người, những kẻ sắp chết, những kẻ bị thương thậm chí là những kẻ tứ chi không còn được nguyên vẹn, toàn thân nhếch nhác trong bùn lầy máu. Không ai bảo ai, đều nghi hoặc đôi mắt về nơi xuất phát ra loài hoa ấy. Họ ngược lên, trên tháp đồng hồ. Hình như, có một bóng trắng.

Có phải là kẻ sẽ đưa họ đến thế giới bên kia không?

Đôi mắt họ mở to tràn đầy kinh diễm, sau đó đột nhiên trong cõi lòng như dấy lên một loại thỏa mãn không cách nào giải thích.

Ba ngàn tóc mây lay động trong gió, làn váy trắng dài đến gót chân nhẹ nhàng bay múa. Chiếc mặt nạ bạc đơn giản che đi đôi mắt sắc bén tuyệt luân. Cằm nhỏ tinh xảo, đôi môi nhàn nhạt giống như đang mỉm cười. Tựa như một hắc ám tinh kinh hạ lạc xuống trần gian, du ngoạn trước sự đau đớn tột cùng của con người. Dung mạo mỹ lệ thánh khiết, lại toát ra một loại khí chất bí ẩn huyền hoặc, câu hồn đoạt phách.

Khung cảnh này, là hắc ám tinh linh chơi đùa trên tháp đồng hồ cổ chẳng?

“Thật đẹp. “Không biết là ai, giọng nói yếu ớt mà mạnh mẽ. Thanh âm găm nhẹ khê khằng. Chứng kiến được một hiện tượng kinh diễm như vậy, giống như là đang mơ. Họ chết cũng cam lòng.

Mũi kim đồng hồ chậm rãi di chuyển, lạch cạch lạch cạch. Khi hai mũi kim dài và ngắn hội lại cùng một vị trí. Tiếng chuông thanh thúy nhẹ nhàng vang lên. Chính là thời khắc 12 giờ đêm đã điểm.

Sau đó, thiên sứ chậm rãi cất tiếng hát, giai điệu tuyệt đẹp, tựa như thiên âm.

Trên trái đất có một dòng sông băng chia cách đôi bờ.

Một bên màu mỡ, một bên khô cằn.

Trên vùng đất xinh đẹp đầy hoa thơm trái ngọt.

Có những sinh vật đủ loại sắc màu.

Chúng sống trong tơ lụa bạc vàng, rượu ngon mỹ thực.

Và... chúng tắm trong máu thịt của những kẻ thấp hèn.

Trên vùng đất cằn cỗi đầy sỏi đá.

Có những sinh vật xấu xí đen đui.

Chúng hấp hối trên mặt đất, quần quai dưới bầu trời.

Và... chúng điên cuồng trong những giấc mơ về mảnh đất thần tiên bên kia thế giới.

Hỡi những kẻ thất bại tội nghiệp và đáng thương, đừng chỉ mãi sống trong mơ tưởng.

Khi bước qua dòng sông băng, sẽ chạm đến thiên đường.

Thế sự xoay vần, khinh bỉ sẽ trở thành sợ hãi, lấn áp sẽ trở nên khiêm nhường.

Chỉ cần chấp nhận phá hủy mặt băng của sự hòa bình.

Vượt qua rào cản của công lý.

Phá vỡ bức tường thành của sự nhẫn tâm.

Sẽ trở thành Đế Vương mãi mãi.

Giai điệu phảng phất như vang lên từ một nơi xa xôi nào đó. Âm điệu hùng hực khí thế, như muốn thiêu đốt chí khí của nam nhi của những bậc trượng phu phải làm việc lớn. Giai điệu tuyệt vời, cao trào mà quyết đoán. Nói hết tiếng lòng tận sâu trong trái tim mà họ chẳng dám mở miệng.

Tiếp thêm sức mạnh cùng chí khí vực dậy cho đáng nam nhi. Chữa lành mọi vết thương, thêu dệt lý tưởng sống. Trong chốc lát, vạn vật yên tĩnh đến đáng sợ. Tường chừng như một cây kim rơi xuống họ đều có thể nghe thấy.

Phải!!!! Họ phải sống, phải báo thù, phải lật đổ, phải đứng trên vạn người mà nhìn xuống.

Thế là, những kẻ bị lụy yếu thế, những kẻ tường chừng như sắp chết chỉ chực chờ từ thần đến lấy mạng, họ chống tay, mượn lực từ mặt đất, chậm rãi cùng gắng gượng đứng dậy. Lời bài hát, chính là mong muốn của bọn họ. Chính nó đã khơi dậy ý chí đấu tranh cho mỗi con người.

Bỗng nhiên, bóng dáng ấy từ lúc nào đã bước xuống, chậm rãi lướt qua những cái xác chết hôi thối, tà váy trắng chấm đất từ bao giờ đã nhuốm một tầng đỏ rực, giống như mận đã la hoa, tầng tầng lớp lớp bay bay.

“Cô... là ai? “Thiên thần hay ác quỷ? Là thần thánh phái nàng xuống để cứu rỗi những kẻ hèn mọn như chúng tôi ư? Dung nhan dưới lớp mặt nạ ấy, e là có dùng mọi ngôn từ cũng khó có thể hình dung nổi.

Tang Họa không trả lời, ngược lại tự hỏi lấy chính mình.

“Tôi là ai? “Là thiên thần sa ngã trở thành ác quỷ chẳng?

Giọng nói “thiên sứ “diễm tĩnh, tựa như tiếng đàn khê gãy, giống như viên ngọc vỡ rơi xuống đất, thanh âm trong trẻo chỉ cần nghe cũng đã là một loại hưởng thụ say lòng.

“Ta là người sẽ khiến các ngươi mạnh hơn, một ngày nào đó chính các ngươi sẽ đâm nát kẻ thù dưới chân mình. “Lời nói ngôn cường tự đại, nhưng khẩu khí lại điềm tĩnh như thường. Giống như lời cô nói ra là một chuyện thường tình mà thôi.

“Chỉ dựa vào cô? “Một tên lên tiếng, lại bị khí chất của Tang Họa chèn ép.

“Chỉ cần ta. “Tang Họa không kiêu ngạo, vì cô nói thì sẽ làm được.

“Làm sao chúng tôi tin cô được? “

“Các ngươi phải tin thôi, vì các ngươi không còn con đường nào khác. Một là chết cùng mối hận trong nhục nhã, hai là trở thành kẻ mạnh nhất. “

“Kẻ mạnh nhất “lời nói như ma chú, như một lời định sẵn của thần thánh, bế nghệ thiên hạ. Giống như chỉ cần một cái nhú chân mây, liền đem đầu của kẻ mình ghét tức khắc rơi trên mặt đất. Giống như một loại thánh chỉ không thể sửa đổi. Khí khái của hoàng gia cao quý. Dễ dàng mê hoặc.

“CHÚNG THUỘC HẠ XIN RA MẮT CHỦ NHÂN. “

Toàn bộ, trăm miệng một lời khí thế hùng hực hăng hái đồng loạt quỳ gối trước Tang Họa.

Uy nghi chính là đây.

Giờ phút này, Tang Họa hài lòng nhếch môi. Đã không còn đau lòng như trước, cũng không còn cảm giác bị lụy mỏng lung. Trái tim cản trở nên sắc đá hơn nữa, tâm hồn cản trở nên trống rỗng và lạnh lẽo. Chỉ có như vậy, cô sẽ không để những thứ tình cảm tâm thường kia vướng bận, chi phối bản thân.

“Thưa chủ nhân, thuộc hạ có một lời thỉnh cầu. Mong chủ nhân ra tay cứu giúp. “Tang Họa hơi nâng mắt, tên này nhìn có vẻ rất tuấn tú, toàn thân đều tắm trong máu tươi da thịt màu đồng lộ ra ngoài những lớp áo rách tươm. Cô im lặng, thầm gật đầu.” Em gái của thuộc hạ là Lam Nhu vì chúng thuộc hạ vô năng không thể bảo vệ nó. Liền bị bang Hắc Phong bắt về làm chiến lợi phẩm. Thủ lĩnh của chúng là Mã Lợi, một tên dâm ô. Thuộc hạ.... thuộc hạ...

Mã Lợi - hắn là một tên đại dâm tặc. Không biết bao nhiêu thiếu nữ đã chết dưới thân của hắn. Nhưng hắn lại vô cùng kén chọn, kẻ hắn áp phải là thiếu nữ còn trinh trắng. Vì bang mình là kẻ dưới trướng của tổ chức “Tà “cho nên hồng hách kiêu ngạo. Là một kẻ không sợ ra đường bị xét đánh.

Tang Họa hiểu được ý tứ trong lời hắn, cũng đọc được những suy nghĩ trong đôi mắt kia.

“Kể từ lúc này, sinh mệnh của các ngươi nằm trong tay ta. Bất luận là kẻ nào, cũng đừng mơ động đến người của ta. “

Truyện thuyết về một “hắc ám tinh linh “ lấy tiếng ca làm vũ khí cũng từ đó ra đời.

Căn phòng trắng rộng lớn của một quán ba thuộc địa phận của tổ chức “Tà “

Bên ngoài tiếng nhạc hoang đại xịch xịch vang lên trong mọi góc ngách. Thì bên trong lại là một trận dã chiến thác loạn của thú tính đàn ông.

“Làm ơn tha cho tôi, huhu.. tha cho tôi. “

Đứng nép trong góc tường, bờ vai vì sợ hãi không ngừng run lên bần bật, giống như một con vật nhỏ bé đứng trước móng vuốt của một loài động vật ăn thịt hoang dã. Quần áo gần như bị xé rách tơi tả, lộ ra bờ vai mảnh khảnh run lấy bầy, một mảng màu da trắng tuyết lộ ra ngoài.

Mái tóc đen nhánh rối bù dài đến eo, dung mạo xinh xắn lại yếu ớt dễ dàng khơi dậy dục vọng. Hai bàn tay nắm chặt lấy con dao gọt trái cây. Mọi ý niệm sống trong đầu đều trông cậy vào nó.

Tên đàn ông xấu xí để lộ ra tấm lưng trần thô kệch thêm khát rình mò cô gái ấy. Cái lưỡi lăm tấm nước dài trong kinh tởm vô cùng, hắn đưa lưỡi ra khẽ liếm mép, phía dưới lớp quần vật nào đó đã căng cứng lên. Hắn ta bắt đầu dụ dỗ.

“Thôi nào cưng, bỏ con dao xuống nào, làm vậy nguy hiểm lắm a~

Hắn ta từ từ bước xuống, dục vọng mãnh liệt cứ tuôn ra ào ào. Cô gái cầm chặt con dao run run.

“A...!!! “Con dao bị ném xuống mặt đất, một vết xước cắt ngang qua tay hắn, máu bắt đầu tứa ra ngoài. Ngay tức khắc, chộc tức sự điên cuồng hoang dại của tên Mã Lợi.

“Con đàn bà khôn kiếp, dám uy hiếp ông à. Nhìn đáng bộ như cừ non vậy, hắn là chưa nếm qua mùi vị tình dục. Để lão tử cho mi biết thế nào là cảm giác dục tử dục tiên a~ Haha...!!!! “

“Không!!! Không!!!!.. buông tôi ra...!!!! “

Mặc cho cô gái dẫy dụa, nước mắt thi nhau rơi xuống trên dung nhan xinh xắn. Hắn đè Lam Nhu lên giường, mạnh bạo gỡ từng mảnh từng mảnh vải trên người cô gái ra, lác đác rơi trên sàn nhà. Không lâu sau chỉ còn độc nhất một chiếc quần lót che đi vùng đất bí hiểm nhạy cảm. Tên đó cười dâm tiện, hắn

bắt đầu cỡi quần của mình, động tác vô cùng khẩn trương.

Hết thật rồi. Như thế là hết thật rồi.

Cốc!! Cốc!! Cốc

Tiếng gõ cửa vang lên đều đều.

“Mẹ kiếp, là đứa nào?” “Bị gián đoạn, hấn hung hấn hướng cánh cửa hét lên.

“Thưa bang chủ, chúng tôi vừa mới bắt được một cô gái, nhan sắc còn đẹp hơn cả hoa hậu hiện nay ạ. “Giọng nói đầy mê mẩn truyền tới, nhưng nếu chú ý thì ta sẽ nghe thấy rõ sự sợ hãi vô hình nào đó của người bên kia cánh cửa.

“Vây a~~ được được. “Nghe tới gái đẹp, hấn ta nhanh chóng vui vẻ, lon ton chạy tới mở cánh cửa, vừa đi vừa nghĩ tư thế cho màn 3P sắp tới.

Cạch.

Cánh cửa mở ra, đập vào mắt hấn lúc này là khuôn mặt xanh lè xanh lét của một tên đàn em dưới trướng, vài vết bầm đen tím bao quanh hốc mắt trông như gấu trúc. Bên khóe môi còn ỉn ỉn vài tơ máu. Một bàn tay trắng nõn của ai đó hiện đang ghì chặt lấy cổ của tên đàn em kia, giống như nếu như hấn nói sai nữa lời liền ngay tức khắc... lia đời.

Tên thủ lĩnh bèn nhìn qua... thì..

Đối diện với một đôi mắt tím trong veo nồng đậm ý cười, mái tóc buộc hờ bởi một sợi dây ruy băng khề vương lên đôi vai gầy, Tang Họa hơi nghiêng đầu, phong tình vạn chủng. Máu tóc theo động tác chảy xuống tựa như một dòng suối. Nhẹ nhàng thốt lên, đôi mắt rục rờ bao nhiêu thì giọng nói ngược lại phảng phất hơi thở của Nữ thần báo tử bấy nhiêu:

“Đúng là chủ nào tở nấy, vật hợp theo loài, một lũ ô hợp căn bã không đáng tồn tại. “

RÀMMM..!!!!!!!

Tg xin lỗi vì sự chậm trễ này. Minh thấy chương này hơi ảo a~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuyết Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Nghiệt ngã

Mã Lợi lơ mờ tỉnh dậy giữa không gian hoang tàn đổ nát, khắp khuôn mặt hấn ta nổi lên vô số vết sẹo hồng hồng, cả người bị đánh cho bầm dập thân tàn ma dại, hai hốc mắt sưng tấy người không ra người ma không ra ma. Quả là Tang Họa đã vô cùng chau chuốt tác phẩm của mình, thành thật biến hấn ta thành một cái đầu heo chỉ có hơn chứ không có kém.

Sau khi ý thức được tình trạng thê thảm của mình, hấn ta ra sức dẩy dụa, cả thân hình to lớn thô kệch bị trói trên chiếc ghế cứng ngắc không ra hình thù. Sợi dây thừng thô ráp thắt chặt lấy da hấn ta, tạo ra những vết đỏ đậm đến rỉ máu. Miệng bị nhét bởi một chiếc khăn vừa bẩn vừa rách, không ngừng ra sức kêu gào lại phát ra những thanh âm ú ớ căn bản là nghe không hiểu.

Nếu như rửa mắt mà nhìn kỹ, bạn sẽ thấy trông hấn rất giống một người. Đó chính là một trong những tên suýt chút nữa đã khiến cho Tang Họa tán thân trong biển lửa. Khi tỉnh lại, cô đã có ý định tìm hấn mà “báo đáp ân huệ” nhưng không ngờ, vừa vặn thay hấn lại chính là thủ lĩnh của bang Bạch Phong.

Quả là một công đôi việc.

Thấp thoáng trong góc phòng tên đàn em nào đó sớm đã sợ hãi đến bất tỉnh nhân sự.

Mắt hấn đỏ ngầu trợn ngược lên đầy dử tợn báo hiệu rằng hấn đang thịnh nộ, đang điên lên và đầy hung ác. Giống như muốn xẻo thịt lột da đối với người nọ. Tang Họa, thù này không trả, tao thề không phải là Mã Lợi.

Trong bóng tối, cô cảm thấy có một thứ gì đó mát lạnh chạm vào má mình, sau đó bắt đầu di chuyển khắp mọi nơi trên khuôn mặt.

Cái gì vậy? Cô không thích cảm giác này.

Phấp!!!!

A...!!!

Một tiếng hét vang lên, lạnh lạnh như tiếng chuông bạc. Tang Họa đột nhiên mở bừng mắt, nhanh như chớp nắm chặt lấy cổ tay mảnh khảnh của người nào đó, nhìn lại ---- là một chiếc khăn ướt màu trắng.

Tang Họa không biết mình đã đến bệnh viện bằng cách nào. Những ký ức chập chờn qua lại trong đầu cô trước khi bản thân ngất đi. Cô nhớ rõ mình vốn rất bình tĩnh khi bước ra cánh cửa, sau đó đầu hơi choáng váng, sau đó tim đập nhanh hơn một cách bình thường, sau đó cô nghe thấy tiếng ai ý ới gọi cô ân nhân ân nhân. Sau đó cô thấy một mảng tối om bao phủ mắt mình.

Sau đó... sau đó... không có sau đó.

Và cô tỉnh lại --- tại đây.

“Tại sao tôi lại ở đây?” Tang Họa hỏi phục tinh thần, thả cổ tay của Lam Nhu ra, sắc mặt cô bỗng chốc trầm xuống, tất cả phòng bị đều được buông lỏng. Ôn rồi, không có gì phải đề phòng cả.

“Bệnh của cô tái phát. “Lam Nhu thả khăn vào chậu nước, hơi xoa xoa cổ tay vừa bị ai hành hung, thái độ có chút lúng túng. Nhưng trong mắt Lam Nhu lúc này là sự biết ơn vô bờ bến. Những tưởng bản thân không còn hi vọng gì nữa cả, chỉ có thể nhắm mắt cam chịu số phận. Không ngờ vào đúng giây phút bản thân nhắm mắt buông xuôi, phó thác cho ý trời thì... Ha, Lam Nhu đẩy về chẩm biếm, người chính là yếu đuối như vậy.” Đúng lúc thật. “Tang Họa cúi thấp đầu, giễu cợt.

Bản thân từ khi xuyên qua không biết đã “dạo chơi thăm thú” bệnh viện bao nhiêu lần. Hiện tại, căn bệnh oái ăm này có thể tái phát bất cứ lúc nào và cô thì không lường trước được điều đó. Nếu như xảy ra trong trường hợp “tình phong huyết vũ” có lẽ bản thân không biết đã mất mạng từ khi nào.

“Tôi không sao, chỉ là bệnh thôi mà, cũng chưa chết được đâu. “Cô hờ hững nói, từ đầu đến cuối đều là thần nhiên. Dù có đối mặt với chuyện khó khăn gì, bất kể loại tình huống nào. Ánh mắt ấy chung quy ngàn năm không bao giờ xao động. Giống như việc mình mang căn bệnh quái ác này vốn chỉ là một điều vụn vặt và rất đời bình thường.

“Tôi không nghĩ rằng bệnh tim bẩm sinh của cô có thể dấu lâu hơn được đâu. “Lam Nhu vội vàng lên tiếng, thanh âm tràn đầy khẩn trương xen lẫn vài tia trách cứ. Tại sao cô gái trước mắt mình lại bày ra một bộ dáng thần nhiên như có như không vậy? Giọng nói cô ấy thần nhiên đến không ngờ như đang nói hôm nay thời tiết thật đẹp. Chẳng lẽ cô gái đó không biết, bệnh tim mạch là loại bệnh chưa tìm ra thuốc chữa ư?

Một câu của Lam Nhu liền đem bí mật mà bản thân muốn chôn vùi dưới đáy đại dương sâu thẳm trong chớp mắt trôi lên mặt nước, lênh đênh tạo ra những làn sóng trắng đầy ắp vào tim Tang Họa.

Quả là... giấy sao có thể gói được lửa.

Quả là... bản thân sớm đã biết không thể giấu được lâu.

Hạ Thuần Hy thể chất yếu đuối, đêm ấy khi ông ta ở bên Lăng Gia Tuệ ân ái ái, Hạ Thuần Hy liền sinh non.

Đúng là thật nực cười, Mộc Lung Hoa kiếp trước vì bị người ta tàn nhẫn hãm hại mà miệng khan giọng khàn, chỉ nói thôi cũng đã là một việc vô cùng khó khăn. Mỗi lần mở miệng, đều là những từ ngữ đứt quãng, kèm theo sau đó là tiếng thở hồng hộc trông như quái vật. Cô khi đó so với người câm cũng chẳng khác là bao.

Xuyên qua, lại nhập vào một thể xác yếu ớt, thân thể hư nhược trầm trọng, dinh dưỡng chẳng kham vào đâu. Bù lại là giọng hát còn hay hơn cả mọi thứ âm thanh mỹ lệ trên đời này. Sinh mệnh mỏng manh như sợi chỉ ngay cả trong giấc ngủ cũng có thể bị tử thần đoạt đi. Chung qui cả hai thể giới, vẫn không có được một thân thể khỏe mạnh.

Vì thế, cứ mỗi khi thức dậy, Tang Họa đều đếm những ngày còn lại của đời mình.

Vận mệnh này, cô không biết phải nên khóc hay nên cười đây?

Xuyên qua là phúc hay họa?

Bất quá...

“Dù là gì chỉ còn chút hi vọng cuối cùng, tôi cũng sẽ giành giật sinh mạng cùng với Tử Thần. “Cô sẽ sống, dù thể nào đi chăng nữa cô cũng phải sống. Dùng sinh mệnh cùng thể xác yếu ớt này đâm đạp những kẻ từng coi thường bản thân. Gieo rắc sự sợ hãi kinh hoàng mà cô tạo ra giành cho chúng.

Về mặt Tang Họa không nữa điểm bối rối, thanh âm bình tĩnh vô ba. Mái tóc nâu theo gió lay động, tản mát ra một loại lạnh lẽo vô bì từng làn sóng rũ xuống quỹ dị tà mị. Hân khí đột nhiên tỏa ra xung quanh, Lam Nhu nén cảm giác rung mình. Biết bản thân nếu có lẽ tiếp tục chủ đề ấy thì chắc sẽ nhanh chóng biến thành tảng băng. Cô mỉm cười:

“Tôi là Lam Nhu, ân nhân cảm ơn cô đã cứu tôi. Đại ân đại đức này, Lam Nhu tôi cả đời sẽ khắc ghi trong lòng. “

“Tôi là Tang Họa. “Cô chớp mắt thật chậm, dồn biểu cảm vào đôi ngươi tím biếc, đôi mắt trong veo ánh lên tia nhìn thân thiện, sau đó khẽ cười. Tang

Họa biết, cô trong lúc vô tình đã làm cho Lam Nhu sợ hãi.

“Họa, có phải là Họa Thủy trong câu “ Hồng Nhan Họa Thủy “ không? “ Nhan sắc như vậy, không phải là Họa Thủy thì phải gọi là gì đây. Một đầu tóc nâu uốn lượn như tơ, từ màu tựa đoá Tử La Lan yêu dã ma mị vô tình lộ ra chút tà khí trong đôi ngời băng giá. Từ khi nhìn thấy thiếu nữ này, thâm tâm Lam Nhu liền có thể nhận ra cô gái này chính là mầm mống cho tai họa. Ví như một bông hoa hồng đen, ví như một đoá Mạn Châu Sa yêu dã. Ví như một khóm hoa Anh Túc độc đen tối trí mạng. Một vẻ đẹp chết người khiến cho cô thân là con gái cũng không nén nổi cảm giác rung động mãnh liệt.

“Không, Họa là trong “ Tai Họa “ Cô cười khê, nét cười đậm nhạt, khí lực yếu ớt, cả cơ thể giống như trong suốt, tóc nàng hơi loạn, lộ ra gò má bên trái hơi có vẻ nhợt nhạt. Khiến cho người ta đau lòng vô hạn.

“Có lẽ cô vẫn chưa ăn gì, để tôi ra ngoài mua một chút cháo. “ Nói rồi, Lam Nhu nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, cô không dám đối diện với Tang Họa, vẻ đẹp ấy đến nửa phần đều làm cô hít thở không thông, bị thương như vậy khiến người ta không muốn sống.

Hành lang bệnh viện vang lên đều đều tiếng bước chân sau đó âm thanh dần dần mất hút.

Khôi phục lại trạng thái lãnh đạm, Tang Họa nhắm mắt dưỡng thần.

Và --- khoảnh khắc khi cô nhắm mắt lại. Ký ức như dòng nước, trở về tận sâu trong trí nhớ của bản thân. Tang Họa lại đột nhiên nhớ đến Lạc Ảnh Ca.

Bản thân mình đối với Lạc Ảnh Ca, thật sự cô không biết phải nên ôm thái độ gì với anh ta cả. Vì khi chính mình còn là Tang Huân, cô đã xem anh như bầu trời rộng lớn duy nhất của mình. Nhớ bản thân khi còn bé, lúc nào cũng lèo đèo đi sau anh ta gọi 1 tiếng “ Tiểu Ca “ 2 tiếng “ Tiểu Ca “ nhưng đó là khi cô là Tang Huân. Còn bây giờ, cô cuối cùng cũng biết được lý do vì sao Lạc Ảnh Ca ngay từ bé đã chán ghét Tang Họa đến như vậy. Anh hận cô, khi thay thế tất cả mọi thứ mà Tang Huân đang có. Việc Tang Họa sở hữu dung mạo của Tang Huân khiến cho anh ngày đêm đau khổ, dằn vặt bản thân mình. Tang Họa có đôi chút sợ hãi, vì những ký ức trước kia giữa anh và cô sẽ khiến cho bản thân Tang Họa đối với Lạc Ảnh Ca trở nên mềm lòng.

Cô biết Lạc Ảnh Ca không có lỗi làm gì. Cô biết trong lòng Lạc Ảnh Ca, Tang Huân là độc nhất vô nhị.

Cạch!!

Cánh cửa một lần nữa bị đẩy vào.

“ Đây là... “

Lam Nhu đi vào, sau đó từ trên tay mình đưa cho Tang Họa một chồng báo mới tinh.

-- Minh Tinh Tang Tương tắm cùng với bảy cá trong hồ nước --

-- Nhị tiểu thư Tang Gia lộ ngực trong tiệc sinh nhật ---- Nhị tiểu thư Tang Gia quyến rũ Dung thiếu không thành còn bị anh thẳng tay ném vào hồ nước -

-- Nữ thần Tang Tương hoa dung thất sắc --

Đây là.. toàn scandal của Tang Tương mà thôi. Không ngờ sau khi cô thoát ly khỏi Tang gia liền xảy ra cái thể loại bi hài này. Quả đúng là thể giới của những người nổi tiếng, mọi chuyện cho tới lớn nhất hay nhỏ nhất đều lọt vào trong ống kính máy quay. Xem chừng giờ này Tang Tương đang diễn tiết lên trong phòng không chừng.

Nhưng mà, chuyện này thì liên quan gì đến cô? Đôi mắt Tang Họa thoáng qua vẻ kinh ngạc, nhưng cũng là chỉ thoáng qua thôi. Chưa được nửa giây, lại là vẻ hồ hững, dửng dưng cùng lạnh nhạt.

Tang Họa không nói không rằng, cô chậm rãi xé tờ báo, bàn tay thoăn thoắt gấp thành hình dáng của một chiếc máy bay giấy. Lam Nhu chăm chú nhìn hành động của Tang Họa, không biết cô định làm gì. Sau đó, thấy cô cầm máy bay giấy ném qua bậu cửa sổ thả tung trên nền bầu trời xanh bao la.

“ Cô đang làm gì vậy? “ Lam Nhu khó hiểu lên tiếng, chẳng lẽ Tang Họa muốn quay về thuở ấu thơ ư?

“ Tôi đang thả trôi cuộc đời mình mà thôi. “ Tang Họa chống cằm, đôi mắt chìm sâu vào nghĩ ngợi, từ sắc nổi lên một tia hồ hững thản nhiên. Đôi lúc muốn giống như những cánh chim bồ câu kia, nhẹ nhàng sai cánh, bay lượn trên bầu trời, không bị chiếc lồng vô hình giam cầm lại.

Có lẽ là sự cộng hưởng lâu dài giữa tính cách, giữa những thứ đã làm và những điều đã trải qua.

Thả trôi những rung động thoáng qua, thả trôi những giây phút sợ hãi. Thả trôi những thời khắc yếu đuối.

Cái cô giữ lại là những ký ức mang đậm vết thương, để cô biết rằng mình vẫn còn đang sống.

Cuộc đời này giống như một trang giấy, chỉ chờ gió thổi tung.

Làm chủ bản thân, cũng là làm chủ cuộc đời mình.

Một cơn gió nhẹ thoáng qua, cuốn đi vài lọn tóc che khuất từ màu. Mỹ điểm mà ma lệ.

Khiến cho Lam Nhu nhìn đến thất thần. ----

Ban công tòa thành Lạc Bảo trăm hoa đua nở, hoa xuân tươi sắc, lá cây tươi tốt, phù hoa lan tràn. Nam nhân khuynh thành đọc sách thưởng hoa. Ly trà sáng bóng, hoa văn nền nã, hiện ra chất ngọc tinh xảo. Mùi hương tinh tế của Cửu Khúc Hồng Mai tỏa ra những làn khói mỏng manh lượn lờ trên miệng ly, mơ hồ làm cho bờ mi nhiễm một tầng sương ướt át, như cánh bướm bay động trong gió, tan vào trong không trung khiến người ta không thể nào nhìn rõ được dung mạo của nam nhân ấy.

“Thưa thiếu gia... “Một cô hầu gái lễ phép xuất hiện, hai bàn tay chấp về phía trước thể hiện thái độ cung kính, khuôn mặt xinh xắn cuối gằm. Lạc Ảnh Ca không để tâm, ngón tay miết nhẹ lấy tách trà, sau đó kê bên môi. Cô hầu gái tiếp tục nói hết lời còn lại. “Tiểu thư Tang Họa muốn gặp ngài ạ. “

Phụt...!!!!

Thật sự, tao nhả vẫn mãi là tao nhả nếu như mỹ thiếu niên đó không đột ngột đem toàn bộ số trà vừa uống vào trong miệng toàn bộ phun hết ra ngoài.” Cái... cái gì.. nói lại xem “Lạc Ảnh Ca cả kinh, trong thoáng chốc khuôn mặt ngoài ngạc nhiên ra cũng chỉ có ngạc nhiên. Anh lấp ba lấp bắp mãi mới nói được một câu hoàn chỉnh, bàn tay run run đưa lên chỉ chỉ. Anh nghe lầm phải không? Tang Họa đến thăm anh à??

“Tiểu.. tiểu thư Tang Họa đến.. đến thăm ngài ạ. “Cô hầu gái bị dọa cho sợ hãi thẳng đến ngất người, hai bàn tay nắm chặt cổ áo suýt nữa đã đứng không vững. Quả thật, cô chưa bao giờ đụng phải loại chuyện này, sống từ nhỏ đến lớn tại nơi này, lần đầu tiên cô nhìn thấy được bộ mặt này của thiếu gia. Thật sự... thật sự --khùng bổ tính thần a~~

“Được rồi, mau mau mời vào. “

Nhận được câu trả lời chắc nịch, Lạc Ảnh Ca khoắc khoắc tay, giọng điệu khản trương. Có lẽ là cô ấy biết lỗi của mình nên đến để tạ tội với anh chăng? Lạc Ảnh Ca ngay tức khắc thả mình lên trên chiếc giường rộng lớn. Cái gì cũng không cần nghĩ. Anh kéo chăn ra trùm kín người mình lại, vo lại thành một đoàn trong khôi hài vô cùng.

Nhưng Lạc Ảnh Ca vốn đã lầm, thứ đang đến gần anh thật sự không phải là câu xin lỗi. Mà anh quả thật cũng đã tự đề cao bản thân mình quá rồi.

Im lặng ----

Im lặng ----

Khẽ đẩy cửa bước vào, thật yên tĩnh.

Tang Họa đảo mắt, trong này có người ư? Liền ngay lập tức đập vào mắt cô là thân hình Lạc Ảnh Ca bị bao phủ bởi lớp chăn dày trong như cái kén. Cô không hiểu, anh ta tính làm trò cười đấy à. Tại sao nam chính ai ai cũng đều trẻ con đến như vậy? Hoàn toàn không giống với nguyên tác.

Cô cũng chỉ là hơi khó hiểu mà thôi, cũng không thắc mắc nhẹ nhàng ngồi xuống.

“Cái ghế đó là của anh. “Từ trong lớp chăn dày, một giọng nói giả vờ giận dỗi truyền ra. Tưởng tượng đến dung mạo anh tuấn đang âm thầm bấu môi cùng với đôi mắt tròn xoe giận dỗi của Lạc Ảnh Ca trong chăn thôi đã thấy khôi hài.

Nhưng làm sao Lạc Ảnh Ca nhìn thấy được trong khi anh trùm chăn kín mít thế kia? ---

Khóe môi nhát thời giật giật, bản thân không ngờ anh ta lại giận dai đến như vậy. Được rồi, là cô bỏ hấn bơ vơ trong vũng máu cũng coi như là có lỗi đi. Tang Họa không so đo ngồi dậy. Trong thấy tách trà thơm lừng còn đang tỏa hơi nghi ngút, cô thầm nghĩ tên này chắc vừa mới uống trà, bàn tay thon dài khẽ miết nhẹ lên tách trà trong lòng thầm khen ngợi. Ly trà quý này, chắc bản cũng được cả gia tài đây.

Và giọng nói buồn tui của Lạc Ảnh Ca lại vang lên.

“Cái đó cũng là của anh. “

Chẳng lẽ là của cô? Mắt Tang Họa thoáng qua tia lạnh lẽo. Được rồi, cô không chấp nhất. Nhưng Lạc Ảnh Ca lại cứ ngu ngốc như vậy được nước mà lấn tới.

“Sàn em đứng là của anh, tường em dựa cũng là của anh. “

“Lạc-Ảnh-Ca. “Tang Họa dần giọng, cố kiềm nén thanh âm muốn bạo phát trong cổ họng của mình, ý tứ lạnh như băng. Nét mặt sa sầm mơ hồ có thể thấy một đám mây đen u ám trên đầu cô. Đùa đủ rồi đấy, anh làm tôi hơi bức mình rồi đấy.” Lạc Ảnh Ca. “Anh đáp lại theo phản xạ, đột nhiên người nọ lại nhớ ra mình định nói gì đó, cái đầu vàng nhạt trong chăn nhú lên, hai con mắt xanh như ngọc tròn xoe ngây ngô, hướng đối phương mỉm cười ngọt ngào. “Lạc Ảnh Ca là của em. “

Tang Họa từ chối cho ý kiến. ୯ _ _ ୯

Bàn tay của Tang Họa giấu sau lưng khẽ nắm chặt lại, đối với Lạc Ảnh Ca, một ký ức ngọt ngào như vậy. Cô không biết tiếp theo mình nên làm gì? Cô

bắt đầu không thể kiểm soát trí óc mình. Không thể nào tức giận nổi với anh ta.

Nhưng... cô bây giờ không phải là cô của lúc trước, mặc dù có lại trí nhớ xong bản thân mình cũng không chân chính trải nghiệm qua. Cho nên, cô không cần vì một đoạn tình cảm lúc bé mà vướng mắc, không phải sao?

Khuôn mặt đó ----

Từ bao giờ??? Và vì cái gì??? Cô đột nhiên có một loại suy nghĩ lạ lẫm mù mịt --- Từ bao giờ mà Lạc Ảnh Ca lại trở nên như thế? Anh đã hoàn toàn khác xa với trong nguyên tác mà cô biết.

Dung Phượng Khuynh cũng vậy? Tuyệt Hàn Tịch rồi đến ngay cả Lăng Băng Kỳ vốn chuyện gì cũng luôn viết rõ, trầm ổn nắm hết mọi thứ trong tay cũng trở nên ngu ngu ngơ ngơ như thế?

Người phía bên giường vẫn luôn chăm chú nhìn biểu cảm mãi mãi vẫn chưa bao giờ biến chuyển của cô. Tang Họa trong mắt anh, giống như một cảnh liêu yếu mềm quật cường trong gió lạnh mà anh thì ngu ngốc chẳng bao giờ chú ý đến sự tồn tại của nó cả. Nếu như có thể anh thật sự rất muốn tất cả quay lại như ban đầu, nguyện dùng bản thân này lấp đầy sinh mệnh yếu ớt của em. Ngày đó, Lạc Ảnh Ca chỉ muốn quan tâm em với cương vị là một người anh. Nhưng từ lúc nào, tình cảm ấy đã vượt qua tầm kiểm soát của chính mình.

Nhưng trong đầu không khỏi ngày đêm vang lên một câu nói, tựa như ma chú ăn vào trong máu thịt của anh, một bức tường ngăn cách giữa anh và cô, bức tường của luân thường đạo lý: Tang Họa là em họ của Lạc Ảnh Ca.

Em họ, nghĩa là không thể yêu nhau, nghĩa là không thể cùng nhau cả đời.

Rốt cuộc đây là loại tình cảm gì lại cái gì lại khiến cho những kẻ trong cuộc cam nguyện từ bỏ bản thân?

“Tiểu Ca, đừng trưng khuôn mặt đó ra với tôi. “

Thanh âm mờ ảo phảng phất từ phía trước anh vọng về, một khắc kia, trái tim anh chợt căng thẳng.

Tang Họa, em gọi anh là gì?..... em vừa gọi anh là gì?

“Em vừa nói cái gì? “Đột nhiên, nụ cười bên khóe môi cứng ngắc, thân thể Lạc Ảnh Ca chấn động, thanh âm thể hiện rõ sự nghiêm túc.

Tang Họa ngây người một chút “Đừng trưng cái bộ mặt đó ra với tôi? “Nhưng sau đó cũng vô cùng chân thành nhắc lại.

“Không!! “Anh quả quyết. “Là câu trước. “

Tang Họa cảm giác được Lạc Ảnh Ca đột nhiên trở nên nghiêm túc một cách kỳ lạ.

Thình lình, Lạc Ảnh Ca bắt lấy bàn tay của Tang Họa, ngữ điệu dồn dập không cho đối phương có cơ hội trốn tránh:

“Tang Họa, em vừa gọi anh là tiểu Ca, em chính xác vừa gọi anh là tiểu Ca. “

Từ bây giờ, tã sẽ giảm lại tiến độ do có một số việc. Tiểu Khuynh Nữ Phụ sẽ bước vào những tình tiết ảo tung chảo, có hơi phi lý, và sẽ xuất hiện thêm một số nhân vật mới với thân thế khủng bố. Ai dị ứng có thể quay lại. Mình xin nhắc trước. Nhân tiện cảm ơn m.n vì đã đợi mình ạ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuynh Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Táng Tâm

Không gian le lói vài tia sáng hiu hắt loang lổ trên những kẻ hở của mái nhà, cùng với sự im lặng chết chóc hiện đang bao trùm khắp mọi góc ngách đến độ một cây kim rơi xuống mặt đất cũng có thể nghe thấy một cách rõ ràng.

Đem thiên địa lâm vào vô tận kỷ băng hà.

“Chủ nhân. “Người quỷ phía dưới tựa hồ bị khí thể bức nhân kia làm cho khắp người run sợ, Lam Duẫn không thể nào chịu đựng nổi không khí này cùng với sự im lặng ngột thở kia. Bản thân hắn đã quỷ trước bức tượng băng ấy hơn ba tiếng đồng hồ nhưng người đó căn bản đến một tiếng thờ mạnh cũng không có dấu hiệu. Thiếu nữ ấy nghiêng người năm ngón tay băng cơ ngọc cốt chống lên trán, cơ hồ như đang ngủ lại giống như đang nhắm mắt dưỡng thần. Khí tức bá lãnh làm cho hắn sớm đã bị dọa cho sợ hãi, mồ hôi lách tách.

Mỹ nhân ngồi trên ghế hơi nghiêng đầu, mặt nạ bạc đơn giản che khuất dung mạo lộ ra chiếc cằm tinh tế. Ba ngàn tóc mây toát ra đầy tà khí không được một chút ánh sáng. Chiếc váy trắng vẫn như cũ yên lặng dài chấm đất tạo nên một vẻ phong tình vô hạn.

Lúc này, Tang Họa khẽ mở mắt, quang mang lóe lên tia lãnh khốc lạnh như băng, u lãnh mà thần bí. Khóe môi câu lên một đường cong tà mị yêu dã, lại khiến cho Lam Nhu đứng ngay bên cạnh không khỏi run sợ nép người lại.

Không chịu được sao? Khiếm khuyết của hấn chính là sự thiếu kiên nhẫn không nên có này.

“Trước khi đi ta đã nói những gì?” Thanh âm tựa hồ xuất phát từ địa ngục, như mũi tên lướt qua cánh mạng châu sa đỏ thắm tẩm trong máu tươi, vang lên tiếng kêu lạnh lạnh như hạt châu sa rơi xuống mặt đất, rót vào tai của Lam Duẫn. Khiến cho hấn nhất thời bối rối, toàn thân cứng đờ không thể thốt lên lời. Tang Họa tựa hồ không để ý, giọng nói chậm rãi lại tràn ngập trào phúng:

“Dám cho người tiến đánh địa bàn của chúng trong khi chính mình còn không có khả năng bảo vệ nổi cái mạng của bản thân... Hay...!!!” “Tiếng cuối cùng kéo dài ra đầy ân ý, Tang Họa lúc này mới nâng mâu nguy hiểm nheo mắt nhìn bóng dáng thẳng tắp như băng điêu đang quỳ phía dưới. “.. là người không tin ta.”

Tang Họa bề ngoài đều là thần nhiên, khuôn mặt băng lãnh ngàn năm đều không gợn sóng. Nhưng bên trong nộ khí đang tăng lên, lửa giận cuộn cuộn dần dần thiếu đốt tâm can, tiểu ý ngập tràn phần nộ, dị hợm tà tứ yêu dã như đóa Anh Túc độc. Sắc đẹp không ai sánh bằng nhưng đồng thời cũng mang chất kịch độc trí mạng không ai bì nổi.

Lúc cô bất tỉnh nằm viện thẳng đến sáng hôm sau, lại không ngờ đến đám thuộc hạ ăn gan hùm mật gấu lại kéo nhau chui vào hang cọp của bang Bạch Phong, biết là chỉ có đi chứ không có về. Vậy mà, chúng dám không chờ mệnh lệnh của chính mình. Làm biết bao nhiêu kẻ phải bỏ mạng, cốt chỉ là nghĩ cô vì đi cứu Lam Nhu nên đã bị chúng bắt lại.

Điều này là cho một kẻ đứng đầu như cô ruột gan bị hòa diễm thiêu đốt đến long trời lở đất. Một lũ ngu ngốc, không biết tự lượng sức mình.” Không phải... chỉ là... “Thần người kịch liệt run rẩy, hô hấp ngày càng dồn dập, hấn cảm thấy chính mình đang bị ngọn lửa kia thiêu đốt hừng hực trong khi đôi mắt Tử La Lan ấy lại ngập tràn băng giá thấu tóe cả linh hồn hấn.

Hấn sai rồi.

Lam Duẫn hấn sai rồi.

Sai khi có điểm không tin vào năng lực diệt người của Tang Họa.

“Thế nào? Hay là người vẫn cho rằng chỉ dựa vào một khúc ca thì chẳng thể làm nên trò trống gì nổi. “Lụa trắng phủ trên nền nhà, một cái thoáng chốc, bóng trắng trong đêm tối vụt tới, ngàn hoa bay lá lướt khắp nơi, hương hoa nhàn nhạt đột nhiên ngập tràn nơi khứu giác của Lam Duẫn. Tang Họa cười như không cười, cô nắm chặt càm của hấn, tiểu ý chưa hề lui, càng thêm điên cuồng, quý dị mà tao nhã đến tận cốt.

“Hừm!!”

Mị âm như ma ngân lên cao vút, càm của hấn tựa hồ sắp bị cô bóp nát.

“Chủ nhân. “Lam Nhu chân tay bủn rủn thiếu chút nữa đã không đứng vững vịn vào vàng quỳ sụp xuống, mồ hôi rơi đầy trên lưng. Mặt mày tái xanh không còn chút huyết sắc, nước mắt gần như ứa ra vô thanh vô thức. Cô có chết cũng không ngờ người cứu cô lại là thủ lĩnh mới, lại càng không ngờ cô gái với nụ cười nhạt nhẽo giờ phút này lại trông như Tu La, khí chất hết như đóa Bỉ Ngạn khoe sắc chốn địa ngục. Nhưng.. người đó là anh trai của cô, Tang Họa tựa hồ như đang muốn giết Lam Duẫn. Anh ấy mất thì Lam Nhu cô phải làm sao? Cô không ngừng dập đầu:

“Chủ nhân, làm ơn tha cho anh ấy.”

“Câm miệng. “Một tiếng, tựa hồ như muốn rít lên từ cổ họng. Lam Nhu sợ hãi ngay trong phút chốc liền coi như mình bị câm.

“Là thuộc hạ thất trách, thuộc hạ vô dụng, thuộc hạ sợ chủ nhân một thân một mình tiến vào ổ của chúng e là lãnh ít dữ nhiều. “Hấn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt câu hồn ấy, tìm đập thỉnh thỉnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cảm nhận nỗi đau đớn từ tận sâu trong tâm hồn. Hấn biết, chỉ cần Tang Họa dùng lực một chút, cái đầu của hấn chắc chắn sẽ không còn nguyên vẹn. Là hấn đa nghi, không ngờ võ công của chủ nhân lại đạt đến mức xuất thần nhập hóa. Vậy mà chính mình lại lo sợ, lại làm ra cái loại chuyện điên rồ này. Đưa một số anh em đến trợ giúp chủ nhân, sau chỉ còn lại vài tên sống sót trở về.

“Vậy sao? “Chất giọng thuần túy lại vang lên, giống như châm biếm cùng chế giễu.

“Quả là người vẫn chưa tin năng lực của ta. Ta có nên dùng người làm “vật thử nghiệm” hay không?”

“

Ba chữ “vật thử nghiệm” giống như là muốn nghiêng răng nghiêng lợi mà thốt lên. Long tơ trên người hấn dựng thẳng lên, giọng nói giống như muốn róc mần nhĩ của Lam Duẫn hấn.

“Thuộc hạ không dám.”

Tang Họa nhìn thái độ tựa hồ như biết lỗi cùng dần vật của Lam Duẫn. Nhíu mi âm trầm, tòa sắc xanh tầng tầng gợn sóng, sát khí cũng lui về hơn phân nửa, buông càm của Lam Duẫn ra sau đó xoay người phát tay:

“Tạm tha cái mạng của người. Nên nhớ không có lần sau, đã là người của ta thì không được thất bại.”

“Đa tạ chủ nhân tha mạng, thuộc hạ xin ghi nhớ, hiện tại cáo lui. “Giống như biết được mình vẫn còn giữ được cái mạng nhỏ này, hần khăn trương hành lễ, hơi lên lút nhìn Lam Nhu, đôi mắt ánh lên tia thương xót, sau đó nhanh chóng thoát ly. Qua lần này hần cũng đã biết tính khí của chủ nhân. Ngàn vạn lần hần tuyệt đối sẽ không có sai phạm nào nữa.

“Có biết sao ta lại đối với anh cô như vậy hay không? “

Tang Họa lúc này xoay người lại, an tĩnh nhìn Lam Nhu vẫn còn đang run sợ quỳ trên mặt đất, nhưng đã không còn vẻ căng thẳng như trước.

“Là vì hần không có đủ niềm tin, hần không có chính kiến lại càng không biết dụng người. Bao nhiêu anh em vì nỗi sợ hãi của hần mà mất mạng, đáng này lại ngu ngốc đem người vào trong xào huyệt của chúng cứu ta. Cô xem ta có nên tức giận hay không? “Cuối người nhìn Lam Nhu thanh âm giống như từ trên thiên đường vọng về, thoát thai lãnh ý. Nhân nhạ mà lãnh đạm giống như lạc hoa, lay động mặt hồ yên ả.

“Tôi hiểu rồi, thưa chủ nhân. “Thì ra là vậy, Lam Nhu bây giờ mới có thể minh bạch vì sao Tang Họa lại tức giận đến như vậy. Cô tức giận vì dám đem người liều chết xông vào bar nhưng cũng giận mình. Chỉ vì tưởng cô bị bọn chúng bắt giữ cho nên mới bán mạng dù biết phía trước là địa ngục. Tang Họa là đang quan tâm đến tính mạng của thuộc hạ mình.

“Không cần gọi ta là chủ nhân, cứ gọi Tang Họa là được rồi. Cô từ nay sẽ đi theo tôi. “

Lam Nhu nghe vậy, nhẹ nhàng ngược mặt lên, khóe mắt còn phấp phấp, nở nụ cười rạng rỡ. Đây mới chính là Tang Họa mà cô quen biết. Nét cười như họa, mỹ lệ của một tiểu nhân nhi.

Đất mắt thâm từ sắc chợt dừng lại mọi thần thái, Tang Họa giống như lại nhìn thấy nụ cười của Dạ Nguyệt Nha ngày nào còn ở bên mình. Đôi mắt Tang Họa dường như trở nên ôn hòa kỳ diệu. Làm cho Lam Nhu thất thần, thầm mắng mình “chết tiệt, mình là con gái cư nhiên lại mê mẩn trước nhan sắc của Tang Họa. “

Dạ Nguyệt Nha, cô gái trước mắt ta sở hữu nụ cười đơn thuần giống như em vậy. Ta muốn Lam Nhu bầu bạn bên cạnh mình, nhưng liệu có thể bên ta đến bao giờ, hay lại để ta lại một mình giống như em vậy?

Em đi rồi, ta cô độc lắm.

Ta đã không thể nắm chặt em, nên giờ phút này ta sẽ không buông tay Lam Nhu ra.

Lam Nhu đứng dậy, lại không kìm được khó hiểu quay sang hỏi Tang Họa:

“Tại sao cô lại giúp những kẻ bại trận này mà không phải là những kẻ thắng cuộc? “

Từ La Lan trong nhàn mầu tựa hồ kết một tầng băng mỏng, lại cô đọng bao nhiêu tịch tịch cùng tang thương. Cô khẽ rũ mi, lông mi đen và dày che đi niềm thê lương không ai nhìn thấu. Khẽ mở miệng, thứ âm thanh vụn vỡ như lưu ly vang lên:

“Bản thân ta cũng đã từng giống như chúng. “

Giống nhau chỗ nào? Có lẽ ai ai cũng biết. Tang Họa cô cũng từng là một kẻ thua cuộc những tưởng đã không còn một tia hi vọng. Cho đến khi được “tái sinh “.

Nơi này là của bang Hắc Quỷ lúc trước, không được to lớn cho lắm, nhưng cũng không phải gọi là nhỏ. Cho nên cô sẽ chuẩn bị cho chúng “dời đô “, dùng số tiền khổng lồ của Lăng Gia Tuệ hiện tại “vật hoàn chủ cũ “ mà bắt đầu mọi thứ. Từ nay “Hắc Quỷ “ biến mất, chỉ còn một tổ chức tên là “Vẫn “ mà thôi.

Vẫn - từ bỏ cũng như chết đi.

Nơi này tuy không sáng sủa nhưng đối lại, hoa hồng lại mọc lên đầy rẫy, từng tán hoa lay động ngợp cả không trung. Huyết sắc điểm xuyên trên nền trời màu xanh lộng gió.

Năm ấy, trong đình viện tòa thành Lạc Bảo. Sắc hồng rực của cánh Mãn Côi buông lơi trong gió, bắt giắc đậu trên mái tóc non mềm của hai đứa trẻ, một màu vàng kim chói mắt xinh đẹp rực rỡ, một màu nâu trầm nhân nhạ phảng phất hương thơm của hồng liên trì.

“Tiểu Ca, tiểu Huân sau này sẽ gả cho anh có được không? “

“Tiểu Huân ngốc, chúng ta là anh em họ. “

“Tiểu Ca, tiểu Ca, sau này em lại tiếp tục cùng anh đi ngoạn nhé. “

“Tiểu Ca, tiểu Huân thích anh. “

“Tiểu Ca... tiểu Ca... tiểu Ca.. “

“Tang Họa em vừa mới gọi anh là tiểu Ca.”

Nhớ đến giọng nói hoang mang tốt độ của Lạc Ảnh Ca lúc đó, trái tim cô một khắc ấy trở nên trống rỗng. Tuyệt sắc dung nhan của anh chìm trong sự khảm trương cùng với vẻ mặt như không thể nào tin nổi. Tiểu Ca - hai từ này, tựa hồ trong cuộc đời của anh cũng chỉ có một người gọi anh như vậy mà thôi, người đó không ai khác... là Tang Huân.

Nhưng hiện tại và cả tương lai cô là chính Tang Họa, giữa cô và Lạc Ảnh Ca sự gắn kết duy nhất chung qui cũng chỉ là thân phận em họ của anh ra, thì cũng không tồn tại một chút kỷ niệm gì khác. Lúc đó, Tang Họa phác giác ra mình nhất thời vô ý, nhưng nửa điểm cũng không bối rối. Chỉ lãnh đạm rút tay về, thần thái đối với Lạc Ảnh Ca đột nhiên trở nên muôn phần xa cách. Buồng nhẹ một câu tựa hồ đã triệt để đưa niềm vui sợ của Lạc Ảnh Ca nhảy mất chìm trong bóng tối:

“Vậy sao? Anh lú lẫn rồi đấy. Lạc-Ảnh-Ca “

Nói cô tàn nhẫn, không sao bản thân cô chịu được. Nói cô vô tâm, không sao vì cô chính là như vậy. Nhưng nếu nói cô bất hiếu, xin lỗi, cô sẽ hủy diệt tất cả thậm chí là tình yêu để báo thù cho Hạ Thuần Hy.

Tại sao là Hạ Thuần Hy trong khi không phải là ba mẹ ruột của cô tại thế giới đó? Có lẽ là tại vì Mộc Lung Hoa trước giờ chưa khi nào cảm nhận được tình yêu của cha mẹ giống như của Hạ Thuần Hy dành cho Tang Họa cả.

Bảy tuổi, mất đi giọng ca, liền một khắc nhận định Mộc Lung Hoa cô cả đời mất đi tất cả. Cha ruột đối với cô thất vọng, mẹ ruột đối với cô tựa hồ đã không còn trông cậy gì được nữa. Tình cảm gia đình cứ như thể như ngọn lửa dần dần lụi tắt.

Lay lắt cho đến hai năm sau.

Một trận cãi và lớn tiếng ra ở hai người họ mà nguyên nhân không ai khác chính là cô. Đứa con gái độc nhất không còn giọng hát, ngày ngày làm làm lì lì. Đối với ai cũng không cười không nói. Lại thêm vụ việc hai người ngoại tình. Tình cảm dần dần rạn nứt không thể hàn gắn.

Họ bắt đầu chán ghét cô, họ bắt đầu... rồi bỏ cô.

Cuộc li hôn vì không còn gì ràng buộc cứ như thế mà tiến hành. Mẹ đi theo người khác mà cha cũng tiến thêm bước nữa. Còn cô? Cô thì sao nhỉ? À đúng rồi... Mộc Lung Hoa sống cùng với bà nội. Cuộc sống không có gì khó khăn, chỉ đạm mạc bình ổn qua ngày, mà tiền, cũng thỉnh thoảng được cha mẹ cô gửi về từ phương xa. Thẳng đến sáu năm sau, bà mất, họ mỗi người hai phương trời về dự đám tang. Nhìn con gái mới mười sáu tuổi một thân một mình, họ đùn đẩy nhau việc chăm sóc cô, mà Mộc Lung Hoa không muốn làm gánh nặng cho họ tự nguyện xin dọn ra ngoài sống một mình chỉ vì muốn được tự lập.

Từ nhỏ đã nhận thức được thế nào là lạnh ấm của tình người, hồ dữ cũng có thể ăn thịt con, những ô uế xô bồ của xã hội nên tính cách của cô, cứ như vậy mà hình thành. Đạm bạc, trầm ổn, nếp mình, bình thản. Bình thản tới nỗi ngay cả việc trời dù có sập xuống hay không thì cũng khó khiến cho Mộc Lung Hoa cô phải chau mày dù chỉ một cái.

Cho nên, cảm nhận được tình yêu của Hạ Thuần Hy chứa chan đầy trong ký ức. Tang Họa cảm thấy như được an ủi bội phần.

Bản thân cũng biết rất rõ, những người đàn ông đó yêu cô. Nhưng cô vốn không tin vào tình yêu. Nếu như có tình yêu thật sự thì cha mẹ cô sẽ không như vậy...

Tình yêu là một liều thuốc độc, một khi đã nhập cốt, đồng nghĩa với việc vô phương cứu chữa. Mà cô hiện tại vẫn không thể chết được. Cho nên, cách tốt nhất là hủy diệt cái gọi là Ái-Niệm-Chân Tình đi thôi.

Họa...

Lam Nhu đứng ngay sau cô, nhìn bóng lưng cô độc đơn bạc giữa hàng vạn sắc hồng tuyệt mỹ. Nổi tích mịch khắc cốt铭心 tâm. Một khắc ngẩn ngui ấy, tìm Lam Nhu như bị ai đó bóp nát.

Vì sao?

Chỉ mới là một cô gái mười bảy tuổi đầu, lại sở hữu một loại đau thương mãnh liệt khiến cho tâm người khác vụn vỡ. Một niềm cô độc thâm u sâu kín.

Tang Họa à... cô có biết không? Cô sở hữu vẻ đẹp không ai sánh bằng, nhưng đồng thời cũng có sự trống rỗng không ai bì nổi.

Táng Tâm không phải là Táng tận lương tâm nhé. Mà là mai táng cõi lòng.

Chương sau Dạ Diễm chính thức lên sàn.

Con đường truy thê của mấy anh lại gian nan thêm nữa rồi. Thật sự nếu như muốn được Tang Họa yêu, mỗi người chẵn chẵn sẽ trả một cái giá rất đắt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuynh Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Mộng dưới hoa

Tổ chức “Vân” cái tên này vừa xuất hiện, chỉ trong một tuần liền khiến cho cả hai giới Hắc Bạch Lưỡng Đạo phải e dè kiên ky. Nghe đồn từng là một bang phái tam lưu không đáng có trên giang hồ nhưng đột ngột chỉ trong một đêm liền đổi chủ. Chủ nhân tổ chức “Vân” thần thần bí bí, võ công xuất quỷ nhập thần, đa mưu túc trí.

Có người nói tên đó là một nam nhân xấu xí như yêu ma, nhìn thôi cũng đã là một loại xúc phạm đến đôi mắt.

Có người lại nói đó là một nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần, bẻ nguyệt tu hoa, người gặp người thích.

Nhưng cho đến nay, chủ nhân của tổ chức “Vân” rốt cuộc là nam nhân hay là nữ nhân vẫn chỉ là một dấu chấm hỏi to đùng không có lời giải đáp.

Một tuần trôi qua, mọi nhất cử nhất động đều được người bên ngoài dòm nhá, xong họ vẫn chưa có hành động nào gọi là khiêu khích, nhưng lại khiến cho thế giới ngầm phải đề cao cảnh giác, nguyên nhân cũng là vì một số bang phái cho người lên vào điều tra liền chỉ có đi chứ không thấy trở lại, giống như kẻ thù ẩn mình trong bóng đêm thần bí treu đùa Hắc Đạo, Bạch Đạo khiến cho họ đứng ngồi không yên.

“Chủ nhân, Tử không thấy trở về.” “Nam nhân toàn thân hòa cùng cùng bóng tối quỷ xuống, bóng lưng thẳng tắp như băng điêu, lại toát ra hơi lạnh bức người. Thái độ cung kính cùng nề phục.”

“Vậy sao?” “Giọng nói trầm thấp, quyến rũ như yêu. Một cổ hơi thở thần bí yêu tà bao trùm trong không gian giá lạnh, tôi tắm đến ngạt ngạt.”

“Chủ nhân, chúng ta có nên..” “Tên thuộc hạ e dè lên tiếng. Hắn rất mong chủ nhân có thể ra tay báo thù cho Tà nhưng...”

“Lui đi.”

“Vâng.” “Bất lực thừa một tiếng vị chủ nhân âm ngoan thù lạt thần bí này vẫn là không nên chọc giận thì hơn, thân hình nam nhân thoát một cái đã biến mất giống như chưa từng xuất hiện.”

“Mọi chuyện, ngày càng thú vị rồi.”

Dưới ánh trăng bằng bạc, một vài lọn tóc dài đen nhánh mượt như tơ của hắn lộ ra ngoài chiếc áo trùm màu đen. Mơ hồ được phủ một lớp sa mỏng lấp lánh bụi tiên, chảy dài xuống tựa như một dòng suối trắng lung linh tuyệt mỹ. Kinh văn tuế nguyệt.

“Này, cô có nghe nói gì không. Hội trưởng đã biến mất kể từ một tuần trước?”

“Cái đó sao tôi không biết được. Thôi cô nương, đừng mơ mộng hão huyền nữa, Băng Sơn như ngài ấy vĩnh viễn không bao giờ nỡ nộ cười với chúng ta đâu.”

“Cười sao? Ngay cả ánh mắt cũng chưa từng lưu lại.”

“Các cô thật kém, hội trưởng đã đưa đơn thôi học rồi. Dạ thiếu trở về nắm chức hội trưởng hội học sinh của chúng ta.”

“Cái gì? Thật sao? Sao tôi không biết? Aaaa.”

“Tin này đã đồn ầm ầm hết rồi đấy.”

Trong vườn ngự uyển học viện Sallow, trăm hoa đua nở, có gió nhẹ đu đưa, có hồ nước trong vắt, vô số loài hoa lạ xinh đẹp được trồng có quy tắc ở khắp mọi nơi mà ít ai biết tên. Một nhóm nữ sinh huyền ảo phía bên kia hồ nước, hồng liên trĩ khoe sắc trên mặt hồ sóng lượn lăn tăn. Thật xứng với bốn chữ “Bèo dạt, mây trôi.”

Đôi mắt thâm từ sắc vốn khép hờ khẽ mở ra, tầm lưng hơi nghiêng dựa vào thân cây dương liễu xanh mát. Cảnh liễu mảnh mai, lá liễu buông xuống, thứ mộc không có cốt khí khiến cho dung nhan của Tang Họa thấp thoáng hiện hiện, mờ mờ ảo ảo, thanh thuần như phù dung.

Lăng Băng Kỳ đột nhiên rút đơn thôi học cùng lúc đó thì Dạ Diễm từ nước X xa xoi trở lại, ngồi lên cái chức hội trưởng hội học sinh người người dòm ngó. Rốt cuộc là vì sao đây?

Dạ Diễm, Dạ Diễm là tên đã cùng cô trong nghĩa trang U Sơn ư?

Nhưng, nếu thế thì đã sao? Cũng không liên quan gì đến cô. Tang Họa ngồi dậy, chậm rãi cầm tai nghe đeo lên tai mình, kết nối với điện thoại di động,

rồi tùy tiện bật lên một bài hát nào đó. Kế tiếp nhẹ nhàng xoay người bước đi trên con đường lát gạch đá chênh chạng giống như đang tắm trong ánh nắng dài hun hút. Dọc con đường trải dài những lùm hoa ướn ắt tung bừng sức sống, huyền lệ dưới ánh nắng loang lổ nắng vàng trông đến say mê.

Một cơn gió nhẹ thoảng qua, đu đưa trong không trung, lưu lại vài cánh hoa sắc hồng rơi trên mái tóc nâu nhạt bóng bệnh tựa như mây.

Một giọng hát nhẹ nhàng cất lên, thanh lãnh như U Lan nở rộ trên mặt nước.

Giọt lệ buốt giá như sao băng rơi làm tan nổi nhớ nhung của ai.

Kiếp luân hồi trước kia đã xóa đi gương mặt mờ nhạt trong giấc mơ.

Núi Côn Luân trên giang hồ xa xôi ngàn dặm hoa tàn rồi hoa nở khắp nơi.

Than Hồng trần, vận hồng nhan, thiên thượng nhân gian, tình như gió thoảng, tình như sương khói.

Một khúc tỳ bà vang vọng ngàn năm, duyên kiếp này tình kiếp sau biển xanh bể dâu tồn tại ngàn năm

...

Giọng hát mờ mờ ảo ảo, hư hư thực thực, có cái gì đó trong vắt vừa ngọt lịm lại đau thương đến thất lòng, trầm bổng, khoáng đạt, tràn đầy cảm dỗ cùng mê muội, giống như ta đã trải qua mấy kiếp người. Đó là một giấc mộng Hoa Tư không người thấu hiểu, một khắc ấy, khi tình dậy giữa giấc chiêm bao đó đã là vạn năm sau. Đó là một niềm cô độc tuyệt vọng hện thê kiếp sau.

Mới đó đã trải qua mấy kiếp người, tìm tìm kiếm kiếm, vòng luân hồi chưa bao giờ ngừng lại.

Mãi miết những luyến tiếc ngàn năm vạn năm, đến khi ngoảnh đầu lại, thì đã không còn gì. Bài hát này, mơ hồ khiến người ta muốn rơi nước mắt. Lòng bỗng chốc quặn đau, ruột gan vỡ ra thành từng mảnh.

Trong không khí, ảo mộng lưu lại một mùi hương dịu nhẹ thoảng bên cánh mũi, phập phồng đáng yêu tựa như vừa mới đâu đây, gần kề bên cạnh mình. Giống như vừa mới phút quá, khiến cho người ta lưu luyến muốn ngoái đầu lại.

Tiểu hồng nhan, họa hồng trần

Mây cứ trôi, tình yêu khó mà đoạn tuyệt

Tình yêu tương thông chỉ làm đôi uyên ương không nguyện làm thần tiên

Duyên tình kiếp này, duyên tình kiếp sau khó mà chia lìa.

Tang Họa không để ý, cô cất bước, vạn cánh hoa phía sau rơi đầy trên dòng lụa sắc đen ánh tím huyền hoặc câu hồn đoạt phách. Ngàn hoa rơi loạn. Như ca như vũ như si như túy. (Tg nhận ra gì không?)

Thiên âm dần trở nên nhẹ bằng, bóng bệnh tựa mưa, như đèn hoa Linh Lung trôi trên mặt nước, như muôn đóa thất thái liên hoa diễm lệ tuyệt luân cướp đi tất cả sắc thái của hồng trần phồn hoa nơi chốn này.

Duyên tình kiếp này, duyên tình kiếp sau, xin đừng để quyền luyến thành... li biệt

[Hồi mộng du tiên 1000 năm - Đồng Trinh] (tg: còn có tên là Thiên Niên Duyên)

Giọng hát từ từ khuất dần sau lùm hoa huyết sắc, thanh âm còn văng vẳng vang vọng. Lưu luyến day dứt chớp mắt giam cầm tâm ai?

Sắc hoa phiêu động bàn bạc trong gió đôi lúc tạo nên những vòng xoáy hoa dị thường xinh đẹp.

Giọng hát đột nhiên im bật, Tang Họa dừng cước bộ, thỉnh thoảng một vật gì đó xé gió bay đến chỗ cô. Tang Họa hơi nghiêng đầu tránh né, vật đó lao thẳng vào tường vang lên một tiếng bộp rồi vô lực rơi xuống, lăn lóc một hồi trên mặt đất cuối cùng cũng dừng lại.

Là... một quả táo cắn dở.

“Gặp lại mày rồi. “ Giọng nói lảng lơ vang lên, giữa những câu chữ còn có chút bất mãn khi quả táo đã không hoàn thành mục tiêu ném trúng đối phương. Đó là Trần Hân - một cô nàng có mái tóc vàng nhạt.

“Các cô là ai? “ Tang Họa nghi hoặc, khuôn mặt lạnh tanh, cô biết họ à?

“Mày... “ Hương La - Cô nàng có bộ móng tay màu đen bôi bác tức giận gần như hét lên, việc tỏ ra không quen biết bọn họ, khiến cho ả có cảm giác như bị mình xem thường.

“Mày nghĩ vụ làm chúng tao bề mặt ở thư viện lần trước, chúng tao sẽ bỏ qua cho mày sao? “ Tần Ly - cô gái có vóc người nhỏ nhắn cùng nước da trắng như tuyết vỗ vỗ vai Hương La đang bất mãn cau có ý bảo không được mất kiên nhẫn, ít nhất là ngay lúc này. Thư viện ư?

Tang Họa lục lọi lại trí nhớ, lại nhìn ba cô gái “dong chi tục phần” huênh hoang đứng trước mặt mình. Chần chừ đôi chút, đây không phải là ba cô gái từng gây chuyện với cô tại thư viện hoàng gia đó sao. A, kiểu này là muốn báo thù việc bị chụp ếch đây mà.

“Xem ra mày ngày càng nhờn nhờn hách rồi, tại sao lúc đó tao không dìm cho mày chết dưới hồ nước luôn nhỉ?” Hương Ly vùng vằng nói, nếu như ánh mắt có thể giết người thì Tang Họa đã chết trăm ngàn lần rồi.

Thì ra...

“Vậy ra các cô chính là những kẻ đã đẩy tôi xuống hồ năm đó.” Tang Họa mỉm cười ôn nhu, nhưng lại nồng đậm vị máu.

Thì ra cũng là tay sai của Tang Trương, chính họ đã đẩy Tang Họa chính chủ xuống sông, từ đó cũng trùng trùng xét ái tình với Dung Phượng Khuynh. Trớ trêu làm sao.

“A, lộ mất rồi, haha, phải làm sao bây giờ?” Hương Ly tỏ ra hoảng hốt, giả vờ đưa tay ôm tim mình thần sắc lộ ra sự sợ hãi giả tạo.

“Hừ, một kẻ đến một người chống lưng cũng không có thì làm được gì chúng ta.” Trần Hy không khỏi ném nhìn khinh bỉ về phía cô.

“Tao thật sự rất muốn biết cảm giác lúc đó của mày như thế nào?” Hương La đầy chăm chọc.

Chỉ thấy Tang Họa im lặng không nói, cứ để cho ba cô nàng bô lô ba la, thao thao bất tuyệt bên tai, cô tựa hồ xem những lời nói đó chỉ là tiếng vo ve của ruồi muỗi, hoàn toàn không để tâm tới. Được một lúc họ dừng lại. Tang Họa lúc này mới nghiêng đầu bộ dáng rất ngậy thơ, nụ cười tà tử yêu dã.

Xem ra, nên hảo hảo dạy dỗ một phen rồi.

Một góc sân trường.

Um. um.

Cả đầu của Hương La bị bàn tay Tang Họa đè xuống, ngâm vào trong bồn rửa mặt không sao thờ nổi trong nước, chỉ có hai tay lúc này khua loạn tứ tung, loạn choạng không ngừng vẩy đập mặt nước như muốn tìm người giúp đỡ.

“Hương La tiểu thư, để tôi cho cô biết cảm giác lúc đó của tôi như thế nào?” Vừa nói lại ra sức ấn mạnh đầu cô ta xuống.

Hai người còn lại bị cô ném vào một góc toàn thân thương tích bị phần nhìn Tang Họa.

Trần Hân lồng lộn lên như một con thú hoang khi nhìn thấy chiến hữu của mình bị hành hạ đến sống dở chết dở. Cô ta phùng mang trợn mắt, điên cuồng nhào tới.

“Con khốn!! Mày buông ra.”

Không may liền bị Tang Họa dùng một tay còn lại chụp đầu, tiếp bước theo Hương La, đầu cô ta bị ấn mạnh xuống bồn rửa tay đau đến chết đi sống lại.

“Ngâm miệng lại, nếu như cô còn muốn sống.” Giọng nói vô cảm, không mang theo bất kỳ cảm xúc thông thường nào của nhân loại.

Một chữ... “Lãnh”

“Tang Họa, xin cô, chúng tôi sai rồi.” Trần Ly sợ hãi, khóc đến hoa dung thất sắc, nước mắt tung hoành trên hai gò má. Miệng mở lời cầu xin trong đến tội nghiệp. Lần đầu tiên có một người khiến cô sợ hãi đến như vậy, hai chân mềm nhũn rồi bất giác ngã xuống mặt đất.” Thế nào? Chờ không nổi rồi sao?” Tang Họa quay đầu lại, cô tình hiểu sai ý của Trần Ly. Giọng nói ra vẻ hiền từ. “Yên tâm đi, cô sớm muộn gì cũng sẽ được tôi gọi đầu thỏa thích thôi.”

Um...um!!

Tang Họa nhấc đầu Hương La lên từ mặt nước. Cô ta khổ sở há miệng hít một hơi thật sâu, nước từ trong miệng cùng lỗ mũi ồ ạt trào ra ngoài, nổi cảm hận tột cùng khiến Hương La dường như quên luôn cả sợ hãi cùng tình trạng hiện tại của mình, ả hiện tại chỉ muốn bầm thây Tang Họa ra thành trăm mảnh mà thôi, Hương La cay độc rít lên, mắt hằn tơ máu:

“Mày, đồ độc ác, đồ rắn độc! Mày không phải là con người.”

Ngược lại, đối với những từ ngữ khó nghe của Hương La, Tang Họa vờ như không nghe thấy. Cô cười cười, nụ cười nhàn nhạt đầy tà khí, giọng nói dịu dàng đến không thể nào dịu dàng hơn. Lại làm cho Hương La toàn thân run lên lạnh buốt, hai chân bủn rủn mượn lực từ cánh tay Tang Họa mà còn có thể đứng.

“Chưa ai nói với cô sao? Tang Họa tôi từ đầu chí cuối vẫn là như vậy, tôi không phải là người tốt, càng không dễ buông tha cho những kẻ...” Ánh mắt Tang Họa đậm đặc màu tím, giống như muốn nhỏ giọt, thanh âm dần lên cao “... đã từng động đến tôi.”

Đột nhiên.

“Hay lắm, hay lắm, đủ độc, đủ tàn nhẫn. “ Tiếng vỗ tay đều đều vang lên, Tang Họa bất giác quay sang.

“Nghe nói cô thay đổi, thì ra tin đồn mãi mãi cũng chỉ là tin đồn. “

Kẻ đó?? Cô neho mắt, hai tay giữ hai cái đầu không may mắn để ý ném về phía Tần Ly đang khóc đến độ thương tâm giống như nhà có thân nhân qua đời.

Nam nhân đó treo bên môi nụ cười dịu dàng như đóa hoa trôi nổi trên mặt nước, mùi hương lan tỏa khắp nơi, bông bênh mê say đến độ làm cho người ta khó thở. Anh ta rảo bước đến chỗ ba cô gái đó, toàn thân cao ngạo tôn quý, làn tóc đen ánh tím nhẹ nhàng lay động, một cổ phong tình vô hạn, ma lệ khôn cùng, phát phơ giống như vũ khúc của tuyết, tạo nên một hồi phong hoa tuyết đại, tuyết thế độc lập.

Những đốt ngón tay xinh đẹp, thon dài hiện lên rõ ràng, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt trắng bệch của Tần Ly, giọng nói như Phượng Cầm ca khẽ vang lên, rơi vào bên tai cô ta, hay như mộng ảo khiến người ta lâng lâng bay lên chín tầng mây:

“Em không sao chứ? Đừng sợ! Ta ở đây rồi, mau mau dẫn hai người bạn của em đi đi. “

Trình độ như vậy, Tang Họa một bên lắc đầu tám tám khen ngợi. Quả là Dạ Diễm có khác, một kẻ đa tâm đa tình.

Kẻ đó dùng giọng nói dịu dàng quyến rũ trời phú phả vào tai mọi cô gái những lời nói đường mật khiến cho họ không thể nào kháng cự. Phàm là những ai được Dạ Diễm sủng qua cũng đều cam tâm tình nguyện sống là người của hắn, chết cũng là ma của hắn. Thấu tóm tâm can người khác bằng lời thì thâm của ma quỷ.

Dạ Diễm đa tình nhưng cũng vô tình lắm, tâm của hắn tự như trắng trong gương hoa trong nước, hắn là một kẻ không ai có thể nhìn thấu được, lại là một người thích đùa giỡn người khác trong lòng bàn tay và... cũng là anh trai của Dạ Nguyệt Nha. Tần Ly ngờ ngợ ngần ngừ giống như một kẻ trên trời, hai má đỏ ửng lên, khuôn mặt mỹ lệ giống như không có thật trên cõi đời này xuất hiện trước mắt cô lúc này cứ như là mơ vậy, có lẽ sau này cô ta sẽ không bao giờ quên chuyện xảy ra ở đây.

Nhưng cô ta cũng không phải là một bình hoa di động đầu óc rỗng tuếch, cho nên cũng thức thời e lệ thực nữ đôi chút rồi cũng cùng hai người kia thoái lui.

Nhìn Tần Ly cùng hai á còn lại đi xa dần, ánh mắt đa tình vẫn giữ nguyên như cũ, lúc này lại quay sang nhìn chăm chăm lên người Tang Họa. Đó là một dung mạo như thế nào? Cho dù có đem hết thấy tất cả những thứ tinh túy nhất, xinh đẹp nhất, những từ ngữ hoa lệ nhất cũng không thể nào hình dung được. Khỏe miệng anh ta hơi cong lên, dung nhan tăng thêm vài phần mê hoặc nhân thế. Ngàn hoa nở rộ cũng không thể sánh nổi một cái nhếch môi câu hồn đoạt phách này.

“Tang Họa đại tiểu thư, cô xem xem, cô đóng đặt đến nỗi xuất thần nhập hóa làm người ta không thể nghi ngờ được. “ Cả người cô đột nhiên căng thẳng, khuôn mặt bất giác đông cứng lại. Không phải là vì cô chột dạ, mà là bởi vì câu nói vừa rồi của anh ta cốt là dùng để nói với Dạ Nguyệt Nha. Khi cô bé bên ngoài đóng vai một đứa em gái nhu thuận ngoan ngoãn thì bên trong lại là một con rắn âm thầm phun chất kịch độc lên người nữ chủ Tang Tương.

“Dạ Nguyệt Nha, cô xem, cô đóng đặt đến mức xuất thần nhập hóa làm cho ngay cả tôi cũng không thể nghi ngờ. “

Khi đó đôi mắt Dạ Nguyệt Nha bị bóng đêm nuốt chửng.

Khi đó trái tim cô bé chẳng còn mây may bất kỳ cảm xúc nào cả.

Dạ Nguyệt Nha, Dạ Nguyệt Nha.

Tang Họa lập đi lập lại cái tên này trong đầu. Sau đó, cô đột nhiên ngược đầu lên, ánh mắt lạnh tanh không nhìn ra cảm xúc, giọng nói thần nhiên mang hàm ý đùa nghịch bồn chồn.

“Dạ thiếu gia~ tôi là không hiểu anh nói gì cả. “

“Tang Huân cố đại tiểu thư, không ngờ cũng biết cách đùa bỡn lòng người thật. “ Dạ Diễm cúi thấp người, ám muội ghé sát vào tai Tang Họa thì thầm, mỉa mai như tơ, phong tình vạn chủng.

Nhưng 6 chữ “Tang Huân cố đại tiểu thư “ đã thành công đem đầy lòng Tang Họa bất giác gọn sóng.

“Anh điều tra tôi. “ Nụ cười đậm dần, phảng phất giữa những câu chữ là từng câu như nghiêng răng nghiêng lợi, hàn ý mãnh liệt, dao động xung quanh, một cổ băng lãnh tận xương làm cho Dạ Diễm có chút nhúm mày.

Thật sự là Tang Họa đó ư? Khí chất như Băng Liên buổi giá, U Lan thanh nhã này so với Lăng Băng Kỳ chỉ có hơn chứ không có kém. Chẳng lẽ lời đồn là có thật, đại tiểu thư kiêu căng ngạo mạn tùy hứng, thật sự đã thay đổi rồi. Thoát thai hoá cốt, trở thành một con người khác.

Một con gió nhẹ thoáng qua, làn tóc nâu dập dờn lay động, tạo thành những đường cong uốn lượn hoàn mỹ. Trầm ngư lạc nhạc, bể nguyệt tu hoa, cũng

không thể nào so bì nổi với dung mạo điển đào chúng sinh ấy.

Một đóa hoa hồng đen yêu đã đầy độc tố chết người, một Mạn Châu Sa hoa nở rộ nơi con đường Hoàng Tuyền chết chóc cùng tuyệt vọng.

“Nếu nghĩ chỉ vì một cái chứng cứ nho nhỏ đó mà có thể lật mặt được tôi thì xem như anh làm to rồi đấy, tôi có thể qua mặt người đời 10 năm thì diễn xuất của tôi, anh xem, có tồi không?” Tang Họa cười nhạt giọng nói rất thành khẩn nhưng qua tai Dạ Diễm lại là có ý khác “Đề xem ai diễn đạt hơn ai” cùng một đôi mắt thiên chân vô tà, ngây thơ vô tội.

Dạ Diễm kiềm nén nội tâm rung động, tiếng nói như Phụng Vĩ cảm trầm thấp, khàn khàn tăng thêm vài phần quyến rũ mị hoặc nhiếp phách.

“Vây, chúng ta cùng chơi một trò chơi nào. Tang Họa tiểu thư, cô cứ chờ những ngày tháng học đường vui vẻ đi ha~”

Giọng nói ấy, khiến người ta chìm trong men say, mãi mãi cũng không có cách để tỉnh lại, tựa như một lời triệu hoán đến từ viễn cổ.

“Dạ Diễm, để xem anh làm được gì?” Từ mâu híp lại, giọng nói như băng xuyên hàn tuyến, không mang theo nửa tia tình cảm.

Mãi cho đến khi Tang Họa rảo bước về phía phòng học, loa phát thanh đột nhiên vang lên, chất giọng ngả ngón mang ý đùa đùa lại quyến rũ đến tận xương củy như thể hưng hân đắm thũng màn nhĩ của cô.

“Nữ sinh Tang Họa lớp ***, vì vi phạm nội quy của học viện Shallow, tôi yêu cầu em đến vườn hoa sau trường chăm sóc và dọn dẹp vệ sinh trong vòng 1 tuần, đề nghị em chấp hành hình phạt, không làm trái ý của Hội trưởng hội học sinh cùng Thầy hiệu trưởng.”

Là Dạ Diễm, được lắm, để xem là ai sẽ thắng ai. Dám mượn cái danh Hội trưởng hội học sinh ra uy hiếp tôi. Anh làm to rồi.

Chương sau ngược rồi. Nhưng không phải Dạ Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuynh Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Sự cố

“Nữ sinh Tang Họa lớp ***, vì vi phạm nội quy của học viện Shallow, tôi yêu cầu em đến vườn hoa sau trường chăm sóc và dọn dẹp vệ sinh trong vòng 1 tuần, đề nghị em chấp hành hình phạt, không làm trái ý của Hội trưởng hội học sinh cùng Thầy hiệu trưởng.”

Vừa dứt lời, Dạ Diễm thân nhiên gác đôi chân dài lên bàn, cả người hơi ngả về phía sau, làn tóc cũng theo động tác mà trượt dài ra sau trần ngập ma tính pha lẫn với hương khiến người ta ngây ngất, đôi mắt khép hờ mang vẻ thỏa mãn, tư thế rõ ràng biếng nhác giống như con mèo lười lại toát lên vẻ phong tình vô hạn, hương sen lượn lờ, quyến rũ đến cực điểm, toàn thân cao quý toát ra từ đầu đến chân.

Nghĩ đến khuôn mặt của Tang Họa khi nghe được mấy lời này khiến cho anh nổi lên tia hưng phấn, nhưng đột nhiên Dạ Diễm mở bừng mắt, huyết mâu có vẻ khó hiểu. Anh ta hơi nghiêng người, khuôn mặt đa tình đánh mất vẻ cậu thư sinh ngồi phía xa đang giúp anh nghiêng cứu tư liệu học sinh. Tại sao không phải là Dạ Diễm đích thân nghiêng cứu? Đơn giản vì anh ta lười a~.

Dạ Diễm nhướn mày, ưu nhã ra lệnh:

“Này.”

Tên thư sinh thân người cứng đờ, chậm rì quay sang. Từ đầu đến cuối không dám đối diện với dung mạo vạn người mê kia, dung nhan khiến cho cả nam nhân lẫn nữ nhân đều cam nguyện rơi vào cầm vực, lấp bấp:

“Hội.. hội.. trưởng có gì sai bảo?”

Dạ Diễm lộ ra vẻ tà khí, huyết mâu bán nguyệt, lại có đôi chút suy tư trong vô cùng nghiêm túc, sau đó hướng kẻ đó thốt lên một câu. Nhìn thái độ đó, những tưởng lời nói của anh sẽ mang đến một bí mật quốc gia kinh thiên động địa nào đó, tên thư sinh ngồi thẳng người, hít một hơi thật sâu để lấy bình tĩnh, nhưng thế sự lại không lường trước được một chữ “ngờ”.

Một câu đánh xuống, đem tên thư sinh đang ngồi trên ghế ngã lăn xuống mặt đất.

“Người có thuốc đau tim không?”

Có ai giải thích cho hắn biết không, khuôn mặt ngây thơ của ngài lúc này rốt cuộc là vì sao a~???

“Phượng Khuynh! Tang Họa thích anh, thật sự rất thích anh. Em thích anh ngay từ ngày đầu gặp mặt. Làm ơn! Xin anh, đừng đối xử với em như vậy. “

Son phấn dày đặc bị nước mắt rửa trôi, lem luốc xấu xí, tăng thêm vài phần dị hợm cho gương mặt trắng bệch như người bệnh. Thiếu nữ ấy quỳ gối trước đại điện, vào thời điểm này người đông hơn gấp bình thường. Thân hình đơn bạc gầy yếu chịu biết bao ánh mắt của mọi người xung quanh, chăm chọc dòm ngó, không có xỉ vả thì cũng là thương hại. Nhưng trong mắt Tang Họa lúc này cũng chỉ tồn tại bóng người phía ấy mà thôi.

Mỹ lệ đến cực điểm, chói mắt đến cực điểm, bề nghệ đến cực điểm, cũng tàn nhẫn đến cực điểm.

Chỉ thấy nam nhân yêu mị ấy nhẹ nhàng vòng tay qua người Tang Trương, đưa em gái dịu dàng như mị lại lương thiện của cô. Đôi môi đỏ như máu mị hoặc câu hồn khê giương lên, trước mắt bản dân thiên hạ khê chạm nhẹ lên đôi môi hồng cánh sen của Tang Trương. Tang Trương đột nhiên mở bừng mắt, xong lại lui về về ngọt ngào như thường ngày. Lúc đó, ai ai cũng đều hân hoan nở nụ cười cũng có vô số kẻ ganh tị. Là ai có hay, con người đang quỳ trên mặt đất ấy, trái tim đau đến tê tâm liệt phế.

Đừng như vậy! Đừng tàn nhẫn với cô như vậy!

Tang Họa mím môi, bất luận chịu hết thấy bao nhiêu tra tấn, mặc cho người đời cười chê như thế nào. Thì nỗi đau ấy cũng không thể so được với một màn kịch đang diễn ra trước mắt cô lúc này.

“Cô cũng thấy rồi đấy, người tôi thích, không phải là cô. “ Thanh âm thờ ơ rơi xuống bên tai, giọng nói như hàng vạn mũi dao sắc nhọn, trong một khắc liền đem Tang Họa cắt đến thương tích đầy mình.

Nhớ lúc đó em gái đối với mình dịu dàng ngày nào vòng tay qua người Dung Phượng Khuynh, nở nụ cười e lệ, gò má ửng gạo sắc xuân, giống như một thiếu nữ mới biết yêu, thanh âm tựa tiếng ngọc vỡ, cất giọng như ngân như ca.

“Chị hai à, trong bộ đang chị như vậy muốn yêu cũng thật khó. Em là em gái chị, của em cũng là của chị mà. Vậy hãy để em yêu giúp chị nha. “

Lời nói nghe qua đã thấy châm biếm rõ ràng như vậy, lại liền nhận được sự đồng cảm cùng ủng hộ sâu sắc của mọi người xung quanh.

Ngay lập tức, sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn, một số người cũng cuồng nhiệt hăng say hưởng ứng.

“Đúng vậy, dung mạo xấu đến ma chê quỷ hờn. Vậy mà cũng đòi yêu Dung thiếu gia sao. Đúng là không biết tự lượng sức mình. “

“Phải à~ si tâm vọng tưởng. “

“Hahah...!!! “

“Hahah...!!! “

Tất cả bỗng chốc biến thành một màu đen mù mịt, nhơ nhớp, mọi thứ âm thanh hỗn tạp xuyên thấu qua tai giống như muốn róc đi màn nhĩ. Bóng dáng nhòe đi trong dòng lệ khi đôi mắt cũng sắp trông đến mù lòa.

Khóc làm gì cho yếu đuối hả cô gái.

Người thương ghê lạnh, em gái hai mặt.

Có nhục nhã không? Có ê chề không? Có, chua xót không?

Đừng hỏi, bởi lẽ lúc này, lòng cô sớm đã chết lặng từ lâu.

Tang Họa tỉnh dậy giữa con mê muội, đôi người bất động như thường ngày phút chốc nhìn chăm chăm lên trần nhà, ánh mắt không tia tiêu cự, một lúc sau cũng không có dấu hiệu muốn rời giường.

Chiếc đồng hồ bên đầu giường vang lên tiếng tích tắc đều đều, nghe thật rõ ràng trong không gian yên tĩnh của buổi sáng sớm tỉnh mơ.

Ngoài trời, ánh nắng khẽ đóng đưa lên lõi qua khe cửa sổ sáng soi cả căn phòng, gió cất lên mang theo mùi hương tinh khiết của hoa đồng cỏ nội.

Con gió lùa qua tóc mai, kéo trở về thời khắc của ba năm về trước. Phá bỏ mọi nguyên tắc sinh tồn của bản thân, yêu một người không yêu mình.

Đánh mất lòng tự tôn, biến thành một con người khác, thứ nhận được cho đến cuối cùng.

Một câu nói cắn xé ruột gan. Một đôi mắt lạnh nhạt nhìn không ra cảm xúc.

Một dấu roi mạnh mẽ khắc lên trên thân thể bệnh tật.

Một lần ra tay đem điên nữ từ trên lầu rơi xuống.

“Tôi không sai! Tôi không sai! Tại sao cái gì cũng là lỗi tại tôi. Tại sao tôi luôn luôn là kẻ chịu thua thiệt. Tôi là yêu anh ấy, tôi mới là người đến trước. Tại sao chẳng ai chịu hiểu cho tôi. Tôi chỉ là đánh nó một cái, các người liền muốn đuổi tôi ra khỏi nhà. Tôi hận các người, tôi hận các người. Từng người từng người một, tôi sẽ khiến các người phải trả giá. Tang Họa tôi có chết cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho các người. Rồi các người sẽ phải hối hận. Các người, chắc chắn, SẼ PHẢI HỐI HẬN!!!!

Người tỉnh mộng tan, chung quy đều là sai lầm của quá khứ, thời khắc ba năm về trước như ẩn hiện, chiếc đồng hồ báo thứ mới lúc trước vẫn còn đang vang lên thứ âm thanh thường lệ giờ đây tan nát dưới bàn tay của Tang Họa.

Cô chụp lấy, ném mạnh lên tường.

Một tiếng “bốp” vang lên thật kêu, sau đó nó bất động nằm trên sàn nhà.

Phảng phất thiên địa đều chìm vào vô tận an tĩnh.

Tang Họa thất thần ngồi trên giường, cô nhắm chặt mắt, bốp chặt drap giường khiến cho nó nhăn nhúm lại.

Lần đầu tiên, bản thân cô không chi phối được cảm xúc. Phảng phất như cô vừa có một chuyến du hành về quá khứ, trải qua vô số chuyện, mà độc nhất cũng chỉ có chung một loại cảm xúc.

Đau đến vạn tiền xuyên tim

Đó cũng chính là lời nói cuối cùng trước khi cô bị Tang Minh đuổi ra khỏi nhà, cũng là lần gặp mặt cuối cùng của họ, khi Mộc Lung Hoa xuyên vào trong thân xác này.

Đứng trước tấm kính đục mờ vì hơi nước trong buồng vệ sinh, Tang Họa lấy tay xoa đều mặt kính. Từ mờ ảo đến chân thật, trong gương phản chiếu hình bóng một môi của một thiếu nữ.

Vẫn là một dung mạo lạ lẫm đến khuynh quốc khuynh thành, vẫn là một khuôn mặt cứng đờ không một chút biểu cảm, vẫn là một đôi mắt buồn bã đến vô tận thể thương.

Nó được nhào nặn từ người thân cũng như những con người ấy.

Cô của kiếp trước, cô của kiếp này. Đều là những kẻ bị chúa bỏ rơi.

Vì có gì, Mộc Lung Hoa hay thậm chí là Tang Họa cũng không thể rơi lệ như người khác. Vì có gì, đến một nụ cười cũng trở nên xa xỉ đối với cô đến như vậy?

Cốc cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên, cô rửa qua loa khuôn mặt mình sau đó đi ra mở cửa.

Tang Tương?

Hôm nay bỗng dưng rỗng lại đến nhà tôm thế nhỉ?

Cô ta nhu thuận đứng bên ngoài cửa, quả là nữ chủ “Bạch Liên Hoa” có khác, dáng người yếu đuối thướt tha khoác lên trên da thịt phần nộn một chiếc váy trắng tinh khôi. Lần mỗi mang sắc hồng khiến người ta muốn cắn một cái, đôi mắt chứa đầy bọt nước lấp lánh giữa ánh nắng ban mai đẹp tựa như một thiên thần. Tang Họa vừa định cất giọng, lời nói còn chưa trôi qua khỏi miệng, thì Chát.....!!!

Một tiếng giòn tan vang lên, Tang Họa vì không ngờ tới mà lao đảo vài bước, bên tai vẫn còn vang lên tiếng ong ong dội vào trong đầu, cơn đau nhức bỏng rát bên má bắt đầu tràn ra. Trên mặt đã lưu lại một dấu tay ửng hồng. Đóa hoa đỏ tươi nở rộ trên nền tuyết trắng tinh, đẹp không sao tả xiết. Suy nghĩ vừa rồi đúng là sai lầm trọng, thiên thần ư? Ngụy biện. Một màn lột xác thần thánh nhanh như chớp vừa rồi của cô ta chẳng phải đã minh bạch hết thấy rồi sao. Trình độ như vậy cũng thật lão luyện.

Khẽ lau đi khóe môi bị cô ta đánh đến chảy máu, gò má sưng tấy, đôi mắt lại ngập tràn ý cười, hoàn toàn không mang theo nửa tia tức giận.

“Tao đã một lòng coi mày là chị gái, tại sao mày không an phận mà cứ sao cứ muốn đối đầu với tao?” “Ánh mắt Tang Tương sắc như dao, hận không thể dùng nó chém từng nhát lên mặt đối phương. Hôm nay cô ta hoàn toàn rũ bỏ hình tượng một đứa em gái ngoan hiền thay vào đó là một con đàn bà chanh chua mang cái lột thiên thần.

Diễn cũng chán rồi, cũng đến lúc phải hạ màn chứ nhỉ?

Tang Họa nhếch môi, cô ta chắc đã chịu phải loại đá kích gì nghiêm trọng cho nên mới chịu lộ nguyên hình của mình, đôi mắt Tang Họa xẹt qua tia nghiền ngẫm, ngực cũng không vì thế mà nhộn nhạo. Ánh mắt thủy chung vẫn bình tĩnh vô ba.

“Em gái, mới sáng đã có ý chạy tới đây tặng chị một “ món quà bất ngờ “ như vậy không biết là có ý gì? “

“Tiện nhân, đừng liên tục giả mù sa mưa, mây chính là nguyên nhân của mọi chuyện. Tao cũng chẳng muốn tiếp tục diễn cái cảnh chị em em chán ngắc này với mây. “ Ánh mắt Tang Trương nhìn cô đầy hung ác như muốn ăn tươi sống. Tang Họa đương nhiên biết cô ta vì sao trời vừa sáng lại mò mặt đến đây, không phải là vì scandal vừa rồi đó sao. Rõ ràng là chẳng có khả năng làm gì được với bọn họ cho nên mới vô cớ đổ mọi tội lỗi lên đầu cô đây mà.

Tang Họa cười đậm mạc, từ mâu tím biếc dừng lại trên dung nhan thánh khiết đỏ ửng lên vì tức giận của Tang Trương.

“Tại sao? Tại sao mây hết cướp đi Dung Phượng Khuynh của tao, rồi lại đến Tuyết Hàn Tịch thậm chí là tình yêu của Lạc Ảnh Ca. Mây là có ý đồ gì đây? Hay mây ganh tị với tao khi tao có tất cả những thứ mây khao khát còn mây chẳng có được gì? Phải không? Phải không? “ Tang Trương hét âm lên, cô ta thở hổn hển, đôi mắt tràn đầy oán hận chỉ thiếu một bước là nhào lên xé xác Tang Họa ra ngay tức khắc, dung mạo vận vẹo trông đến xấu xí, mỗi lời nói đều như muốn thét ra lửa, thở ra khói. Quên bèn luôn hình tượng thực nữ dịu dàng của mình.

“Thôi nào, dù gì cũng chỉ là một tên nam nhân, tôi cũng không muốn giành thức ăn với cậu. “ Lời nói từ trong miệng Tang Họa thốt ra, nồng đậm mùi vị chế nhạo, ánh mắt sâu thẳm như đại dương không một tia gợn sóng.

“Mây..dám mắng tao là cậu? “ Tang Trương trừng mắt lớn, không ngờ tới việc Tang Họa một ngày nào đó sẽ phảng kháng lại mình, lại càng không thể tin được lần đầu tiên có kẻ dám mắng cô là cậu. Cô ta từ trước đến nay đi đến đâu cũng có kẻ su nịnh, chân chó, chưa bao giờ phải chịu cái loại ủy khuất này.” Tôi có sao? “ Tang Họa tròn mắt thẳng thốt, Từ La Lan nổi lên những tia hờ hững thản nhiên. Con tức giận khiến cho Tang Trương mất đi lý trí, cô ta dơ tay lên tính tát Tang Họa một cái nữa. Liền bị cô nhanh chóng chụp được.

“Cô nghĩ cô có thể đánh tôi lần thứ hai sao? Tang Họa tôi không phải là một quả hồng mềm tùy thời điểm cũng có thể bị người ta bóp nát. “

Tang Họa giận quá hóa cười, con người thâm thúy như động không đáy tưởng chừng muốn đem tất cả trời đất hút vào bên trong.

Mắt Tang Trương lòng sọc lên, cô ta cố gắng rút tay mình ra, Tang Họa cũng không có ý định cầm tay cô ta thêm một phút giây nào nữa cho nên cũng chiều theo ý ả. Vì dùng sức quá nhiều, Tang Trương sau khi lấy lại tự do lao đảo lùi lại phía sau suýt nữa đã té ngã.

Cô ta vừa xấu hổ vừa tức giận hét lên:

“Ý mây là gì? Tao không được quyền đánh mây sao? Mây nghĩ mình vẫn còn là đại tiểu thư Tang gia đấy à? Mây vốn chưa bao giờ có cái danh vị đó. Mây cần gì? Nói mau? “

“Tao đưa mây mười tí mây trả họ lại cho tao? “

Tang Họa không nói gì, khóe môi thùy chung vẫn giữ nét cười nhàn nhạt, cách chơi của những kẻ giàu có chính là luôn dùng tiền để giải quyết mọi chuyện, ánh mắt lẳng lặng nhìn qua cô ta, thản nhiên như không.

Tang Trương thấy thế âm thầm khinh bỉ, những tưởng Tang Họa là đang chê ít, cho nên cao giọng ra giá cao hơn. Khí phách đại tiểu thư điển hình.

“Thế nào, mười tỷ không được thì hai mươi tỷ? Hoặc mây có thể ra giá. “

“Tôi tự hỏi, một siêu minh tinh, một tiểu thiên sứ, một thiên kim lá ngọc cành vàng. Cô là đề gia giáo của cô đi đâu mất rồi, hay là cô vốn không có cái đó. “ Tang Họa cười lạnh, làn tóc bị gió thổi bay, dập dờn như cánh bướm, tầng tầng lay động, hương thơm lan tỏa.

Tang Trương nghe thấy, con giận lại một lần nữa bị đốt lên đỉnh điểm, Lừa giận công tâm, Tang Trương bắt đầu nói năng lung tung, trong cô ta lúc này không khác gì một con quỷ trời lên từ địa ngục.

“Mây, đồ tiện nhân, mây là cái đồ không có cha mẹ, cái thứ mò côi ăn nhờ ở đậu tại nhà tao mà còn dám to tiếng. “

Chát....

Một cái tát nẩy lửa, bên má bông rát.

Nhưng hiện giờ nạn nhân lãnh trọn cú tát đó không phải là Tang Họa mà chính là Tang Trương. Mặt cô ta giống như bị lệch sang một bên, tròng mắt cứ trừng to ra biểu hiện thái độ kinh ngạc, khóe môi ần ần tơ máu. Không thể tin được, đứa con mò côi đó dám đánh cô, lần đầu tiên trong cuộc đời, lần đầu tiên cô bị tát cư nhiên ê chề thâm hại như vậy?

Tang Họa ra tay không thương tiếc, cô sẽ không bao giờ hối hận với những việc mình đã làm. Cô ta nên được học một bài học thích đáng. Mò côi chính là cụm từ nhảy cảm nhất của cô, rùng có vậy ngược, đụng tới mẹ cô chính là đụng tới vậy ngược của Tang Họa này. Họ nói cô như thế nào cô không để ý, nhưng, nếu nói đến mẹ cô, dù là “ cá chết rách lưới “, cô cũng sẽ không bỏ qua.” Mây...” Một dòng điện cực mạnh xẹt qua má Tang Trương, Tang Trương vì quá đau đớn bưng chặt má, có cảm giác như mình vừa bị dội một nôi nước sôi khiến cho má bắt đầu sưng vù và bông rát. Cô ta chỉ cảm thấy sao bay đầy trời, một trận hoa mắt trong tích tắc đổ bộ tới hai con người.

Cô nắm chặt lấy bờ vai của Tang Trương, mọi tâm tư bản thân kìm nén bấy lâu đều dồn hết vào hai bàn tay ấy. Sự chịu đựng bấy lâu nay phút chốc đều bị sự uất ức này mà thoát phá. Cổ họng khô khốc, lời nói chẳng có chút khí lực.

“Tôi hôm nay nói cho cô hay, Tang Họa tôi không phải từ cục đá mà chui ra, tôi căn bản ngay từ đầu cũng có cha mẹ yêu thương, rõ ràng cũng có gia đình chờ che bao bọc. Cảm giác có ba ruột lại bị người khác gán cho cái mác mồ côi cô có biết nó như thế nào không? Tôi vốn dĩ cũng có một mái nhà che mưa cho gió. Nhưng là các người lần lượt cướp nó đi, hết thầy là mẹ của cô cướp nó đi. Cô nói tôi cướp của cô, tôi cướp của cô cái gì hả? Ngay từ nhỏ tôi cái gì cũng không có, tình cảm, gia đình, sự ấm áp, cái gì cũng đều là cô dùng trước xong rồi mới vứt sang tôi. Dung Phụng Khuynh ư? Lạc Ảnh Ca ư? Tuyệt Hàn Tịch ư? Bây giờ có cho tôi cũng không cần. “Mắt cô long sọc, tà khí giăng đầy quanh con người, mọi thống khổ bị ai trong nháy mắt liền bùng nổ. Tang Họa gần giọng, mỗi lời nói, đều muốn đâm đả Tang Trương rơi xuống vực sâu ngàn trượng. “Tôi không cần gì cả, chỉ mong mẹ tôi có thể sống dậy, sao cô không trả mẹ lại cho tôi. Sao các người không trả mẹ lại cho tôi. “

Bề ngoài rõ ràng là thần nhiên không quan tâm nhưng đôi mắt Tang Họa từ lúc nào đã hằn tợ máu, giống như muốn theo hốc mắt chảy ra, yêu mị như phiến hoa anh túc nở rộ trong bóng tối toát lên vẻ uy quyền khiến người ta kinh thán.

Mẹ của cô bị người ta hãm hại mà chết, cha ruột của mình trở thành cha của người khác, bản thân là đại tiểu thư danh chính ngôn thuận của Tang gia trong chốc lát biến thành đứa con nuôi không nhà không cửa, đến nhà của mình lại không được phép dung thân. Các người sẽ mãi mãi không biết được, những nỗi đau mà họ gây ra cho Tang Họa từ mười năm về trước, chủ định cả đời hối hận.

“Mây điên rồi.. thả tao ra. “Hai vai bị bóp đến phát đau, Tang Trương không ngừng dằn giữa. Cô ta căn bản không để tâm đến lời nói vừa rồi, chỉ là Tang Họa đột nhiên biến sắc làm cho Tang Trương sợ hãi. Trong lúc dằn co, tự lúc nào họ đã đứng trước ngưỡng cầu thang. Đột nhiên mắt Tang Trương xẹt qua tia minh quang. Trong tình thế như thế, nếu như để Tang Họa gấn mác hành hung cô không thành rồi bất cẩn té xuống cầu thang, thì..

Suy nghĩ thường đi đôi với hành động, Tang Trương mặc kệ kết quả như thế nào, liều mạng dùng sức đẩy Tang Họa xuống lầu, nhưng không may. Cô tính ý, đột nhiên xoay người né qua một bên. Kẻ phải lần lúc này, không ai khác ngoài..

Một tiếng thét như muốn xé toạc màn nhĩ vang lên, tiếp nối ngay sau đó là một chuỗi âm thanh đinh tai nhức óc, tiếng động ầm ầm vang vọng, cô còn nghe thấy rõ thân thể va chạm kịch liệt với nền nhà.

Thời gian cùng không khí phảng phất như bị đình trệ.

Sắc trắng tung bay, Tang Trương cứ như vậy, như một quả bóng xi hơi từ từ lăn xuống lầu giống như... Tang Họa năm xưa.

Tang Họa thẳng tắp đứng trên lầu, không liếc nhìn thân thể trắng muốt ấy lăn đều xuống chân cầu thang. Cô rũ mắt, lông mi đen dày đặt che đi hai con ngươi. Hết thấy một màn ngoạn mục trước mắt đều không lưu tâm. Cũng không có nửa phần động dung.

Hoàn toàn bất động, hoàn toàn yên tĩnh, hoàn toàn vô hồn.

Sau đó, một tiếng thì thầm vang lên:

“Tang Trương xinh đẹp, cô có biết cảm giác “cô đơn “ là như thế nào không? “

Mãi cho đến khi bóng trắng ấy lăn qua mấy bậc cầu thang cuối cùng cũng dừng lại, bất động nằm trên sàn nhà, Tang Họa siết chặt bàn tay, ánh mắt dò dẫm trống rỗng mang theo vô tận bi ai, trầm mình trong nỗi đau mang tên “hồi ức “

“Cô đương nhiên sẽ không biết được... “

Giọng nói thờ ơ rơi xuống, lưu luyến day dứt như muốn dung nhập vào đêm tối không để lại bất kỳ dấu vết.

Cô đơn, là khi tôi sốt cao đến nỗi liệt giường cũng phải mò dậy nấu cháo ăn cho đỡ đói, là khi tôi dùng cây đèn cây cắm trên bánh quy bơ trong đêm tối hát chúc mừng sinh nhật bản thân.

Là khi mà cả thân thể chịu hết thấy bao nhiêu tra tấn từng từng phạt vô cớ, chẳng có lấy một câu hỏi han, tiếng cười khúc khích của người thân tàn nhẫn cắt lên trên da thịt...

Trước khi mất đi ý thức, Tang Trương vẫn nhìn chăm chăm lên lầu mang theo tia bất cam, đôi mắt cô ta mờ hazy đi, chẳng thể nhìn thấy được khuôn mặt đẹp tựa ma quỷ của Tang Họa lúc này, cũng đoán không ra nỗi màu mắt trong đôi ngươi kia, cùng với một ánh nhìn lạnh ngắt vô tình. Cái bóng cao gầy thâm trầm của Tang Họa đồ dài xuống lầu, phía sau lưng là ánh bình minh chiếu rọi, làn tóc bay bay, ẩn vào trong gió.

Một vẻ đẹp khiến người xem phải rợn tóc gáy.

Máu từ đầu Tang Trương bắt đầu trào ra, hòa cùng với làn váy trắng tinh khiết, chậm rãi cấn nuốt khắp mọi nơi một cách không thương tiếc, một số người nghe được tiếng động ồn ào đều đồng loạt chạy ra ngoài. Tang Họa bất động thanh sắc, đã không thể cảm nhận bất cứ thứ gì, thần thái hờ hững đứng yên như trời trồng, mãi cho đến khi tiếng còi cứu thương cắt lên dồn dập, mãi cho đến khi tay cô cũng bắt đầu rỉ máu, mãi cho đến khi tiếng còi tay vang lên chói tai. Trong đôi mắt thoáng hiện lên một đạo quang tàn nhẫn âm ngoan.

“Bởi vì, cô chưa bao giờ là tôi. “

Chep, tính ngược anh Khuynh ở chương đây. Khi đặt bút lại nghĩ ra cảnh này. Cho nên chương sau mới ngược anh ấy ạ. Mà tg có phải tả hơi nhiều

không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuynh Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Gia pháp

Phía bên ngoài bệnh viện. Các phóng viên báo chí chen lấn xô đẩy lẫn nhau tạo thành một mớ hỗn độn rối mắt, tất cả đều muốn xông thẳng vào bên trong nhưng lại bị vô số vệ sĩ thân hình cao lớn chặn lại bước chân tiếp theo. Tiếng ồn ào náo nhiệt, bàn luận rôm rả, tiếng “tách tách” của máy chụp hình vang lên khắp nơi. Trên khuôn mặt mỗi người không nén nổi một trận tò mò, nghiêng cứu.

Bên trong, đội ngũ bác sĩ được đào tạo khổ luyện từ phương Tây, năng lực đầy mình ra ra vào vào vô cùng vội vã, giống như gặp phải kẻ địch đang giương súng đe dọa đằng sau, một trận nhón nháo hoàn loạn hiếm thấy.

Đến cùng là đại nhân vật nào lại có thể khiến cho mấy vị bác sĩ đỉnh đỉnh đại danh cấp bậc Kim cương làm cho khiếp sợ đến như vậy.

“Huhu, Tiểu Tương, con gái của mẹ, tại sao con lại khổ như vậy. “ Trong phòng VIP, Lăng Gia Tuệ ngồi bên giường con gái không ngừng khóc nháo ỉ ôi, nước mắt sớm đã rơi đầy trên dung nhan xinh đẹp không có vết tích của thời gian.

Tang Minh sau khi trao đổi với bác sĩ về tình hình của con gái lúc này bước vào phòng. Ông ta hết nhìn Tang Tương hiện tại đầu đã quấn một mớ băng trắng, sắc mặt tái nhợt không biết bao giờ tỉnh, rồi lại quay sang nhìn Lăng Gia Tuệ, mày khẽ nhíu, trong mắt cũng hiện lên tia lo lắng:

“ Cô khóc cái gì chứ hả? Khóc thì giải quyết được gì sao? “Giọng ông ta nghiêm lại, vầng vàng cùng cứng rắn của người đứng đầu Tang gia.

Lăng Gia Tuệ nhìn thấy Tang Minh, giọng nói mang theo tia nước nở truyền đến:

“ Ông xem đi, cô ta khiến Tiểu Tương của tôi ra nông nỗi này, tôi không khóc thì còn làm gì được đây. Trong khi con tôi lại nằm tại đây cô ta đang ở đâu hả? “ Dù trong thâm tâm Lăng Gia Tuệ biết Tang Tương không phải con ruột của bà, nhưng dù sao bà cũng không thể có con, lại ngay từ nhỏ mọi sủng ái đều vu cho một thân Tang Tương, sự nghiệp của nó cũng giúp bà không ít, địa vị cũng có nó mà được giữ lại, sớm cũng đã xem Tang Tương là con gái ruột của mình.

Ông ta hừ lạnh một tiếng rồi xoay người bỏ đi. Đi đâu? hẳn là ai cũng biết rồi.

“ Cô xem xem, vết thương vị Tang tiểu thư nói nặng không nặng, nói nhẹ không nhẹ. Nhưng có cần phải khiến cho bệnh viện của chúng ta náo loạn đến mức “ gà bay chó chạy “ không? “ Cách đó không xa, hai cô gái mặc lên trên người trang phục y tá ghé trước cánh cửa thì thầm to nhỏ với nhau.

“ Tình cảm người thân mà lại, Tang chủ tịch cũng là vì lo lắng cho con gái của mình quá mức mà thôi. “ Cô gái trẻ hơn nở nụ cười ngọt ngào, trong lời nói thể hiện rõ sự khen ngợi.

“ Hừ, cô là người mới đến cho nên không biết đó thôi. Tôi bám ở nơi này cũng mấy năm rồi. Thế nào là lạnh ấm tình người tôi còn không biết sao? “

“ Cô nói vậy là có ý gì? Tôi nghe không hiểu? “

“ Ông ta có hai cô con gái, nhị tiểu thư Tang Tương tiếng thơm vang xa, lại là minh tinh nổi tiếng hiện nay, ai gặp cũng đều thích. Còn đại tiểu thư Tang Họa lại hoàn toàn ngược lại, thanh danh tụt đến mức ai cũng có thể không biết nhị tiểu thư Tang Tương nhưng không thể không biết thối danh Tang Họa. “Thấy cô gái trẻ gật gù trầm ngâm, người kia lại tiếp tục mở miệng:

“ Cái này mới là quan trọng, mấy năm về trước lúc tôi vừa mới vào nghề. Bệnh viện đưa đến hai vị tiểu thư cũng là con gái của Tang chủ tịch. Năm đó là năm dịch bệnh hoành hành nhất, vậy mà cô biết không tôi thậm chí còn không tin vào tai mình khi chính miệng ông ta lại lạnh lùng mà nói rằng mọi thứ đều ưu tiên cho cô con gái thứ hai của ông. Còn cô con gái thứ nhất bị bỏ ở một bên, may mà có vị bác sĩ già hiền lành cứu giúp chứ không cũng đã mất mạng rồi. haizzz” Người kia nói ra không nén được một tia thờ dài.

“ Như vậy cũng thật quá đáng. “

“ Dù sao cũng không phải chuyện của chúng ta. Đi làm thôi. “

Những lời mà họ vừa nói, toàn bộ đều lọt vào trong căn phòng tại nơi hai cô y tá vừa ly khai không xột một chữ nào.

Bóng dáng yên tĩnh ngồi trên giường, không khó để nhận ra đó là một đại nam nhân khi dáng người thon dài hoàn mỹ. Sợi tóc đen mềm mại rũ xuống cổ, mơ hồ thấy được xương quai xanh gợi cảm như ẩn hiện dưới lớp áo sơ mi đen tuyền. Nếu không phải cánh mũi cao gọn của người đó đang phập phồng những đã tưởng hẳn là một pho tượng bằng băng.

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, yên tĩnh đến bất động, góc mặt chỉ để lộ ra xương hàm tuyệt mỹ, cùng với rèm mi cong vút, hơi thở u lạnh mà thần bí.

“Chủ nhân. “Thân người chợt lóe, một hắc y nhân cung kính quỳ xuống.

“Sao rồi? “Môi mỏng khẽ mở, không mặn không nhạt.

“Toàn bộ đã được giải quyết căn kẽ, tuyệt không để lại một cọng cỏ nào. Đường môn không bao giờ lưu lại hậu thế. “

Tựa hồ có chút hài lòng với kết quả vừa rồi, hắn ta khẽ nhip tay, từng đốt ngón tay sạch sẽ gõ lên mặt nệm trắng tinh đẹp đến nao lòng.

Đám đánh lén hắn, thủ đoạn ti tiện như vậy, chỉ có một chữ... “CHẾT“

Hắc y nhân nghĩ đến điều gì đó, đôi mắt chìm ung lạnh lẽo đảo qua, sau đó chờ ý chủ nhân.

“Kẻ vừa mới nhập viện... chúng ta. “

“Không vội. “Khóe môi lộ ra vầng bán nguyệt. “Ta hiện tại đột nhiên không muốn cho cô ta chết sớm. “

Hắn rất muốn xem bản lãnh con gái của Phong Lữ như thế nào?

“Boss, có chuyện quan trọng. “Đi ra từ trong bóng tối là một thiếu niên hơi gầy. Người khắp cả Huyết Sát các chắc cũng không nhận ra tên đó là ai, một khuôn mặt mới toanh trong có vẻ ngốc ngếch.

“Ừ. “Thanh âm thờ ơ rơi xuống, giống như chuyện quan trọng khi qua miệng anh cũng đều biến thành vô cùng bình thường.

Dung Phượng Khuynh chăm chú vào cuốn sách, tựa hồ rất đắm chiêu.

“Nhị tiểu thư Tang Tương vì bị té cầu thang cho nên chấn thương ở đầu ạ. “

Tên mới đến cuối đầu nỉ nê nói tiếp, mắt lại đánh đến cuốn sách trên tay của Boss, không ngừng nheo mắt lại đọc kỹ dòng chữ.”Ừ.. “Vẫn tiếp tục cầm cuối đọc sách, sau đó “quan tâm“ bồi thêm một câu hỏi hạn. “... đã chết chưa?? “

“Vẫn.. vẫn còn sống ạ.. nhưng.. “Có chút nghĩ ngợi, bộ dáng trì hoãn.

“Nhưng cái gì? “Bởi vì quá chăm chú vào cuốn sách, cho nên cũng không phát giác được bản thân lần đầu tiên có kiên nhẫn ngồi nghe đến vậy.

“Tang Họa đại tiểu thư bị đưa vào đồn cảnh sát vì cô ý đẩy nhị tiểu thư xuống lầu thừa Boss. “Đều đều thốt ra không mang theo một tia sợ hãi.

Một khắc đó.

Rầm.....!!!!

“Khốn kiếp... sao không nói sớm. “

Cái bàn bồng chốc bị Dung Phượng Khuynh lật đổ, anh giận dữ đá tên ngốc đó ra ngoài. Sau đó thoát một cái đã biến mất.

Sau khi Dung Phượng Khuynh rời đi, hai cái bóng đồng loạt xuất hiện.

Mị không ngừng lắc đầu chặt lưỡi nhìn tên ngốc bất tỉnh nhân sự, cổ bị quẹo qua một bên trông rất thảm, quay sang tên nam nhân lạnh lùng bên cạnh lên tiếng, trong lời nói không mang theo tia thương tiếc.

“Cổ bị gãy, chắc, người thấy chưa? thật may khi chúng ta thông minh đưa tên ngốc đó ra làm bia đỡ đạn. “

Ảnh không thèm liếc nhìn nam nhân trước mặt mình, vòng tay lạnh lùng khinh bỉ:

“Ngu ngốc, Boss của chúng ta là loại người nào. Chẳng lẽ lại không điều tra được sao? “

Mị tức khắc nhướng mày, bản tánh nóng nảy lại đơn thuần từ trước đến giờ chẳng cách nào có thể sửa đổi:

“Hừ, có chết thì cũng là ta và người cùng chết.... Ý!!! “

Mị đột nhiên la lên, cuối xuống nhặt quyển sách dưới chân mà mình không may đá phải, xong, khi nhìn thoáng qua dòng chữ trên bìa. Mắt của hắn đột nhiên tối xầm lại, Ảnh bên cạnh nhủu mày, cũng đi tới nhìn thử, một dòng chữ đập vào mắt hắn:

“199 cách tỏ tình khiến nàng không thể chối từ “

Hắn cam nguyện bị mù a~~

Cục cảnh sát.

Tang Họa im lặng ngồi trên ghế, tay vân vê giọt nước trong ly giống như mới phát hiện ra một điều thú vị. Đầu ngón tay hồng hồng của cô chấm lên mặt nước, sau đó đưa lên cao, chăm chú nhìn nó rơi xuống vang lên những tiếng “tóc tóc” đều đặn. Tên cảnh sát khề hần giọng khi nhìn thấy bộ dáng lơ đãng không tập trung của cô, tay hắn chấp lên bàn, bên cạnh là tờ tường trình:

“Nói cho tôi biết, trước tai nạn, cô và nạn nhân đã có tranh chấp với nhau điều gì?”

Cô khề ngược lên, lắc đầu không nói. Ánh mắt như đại dương không đáy như muốn hút cả hắn vào trong làm cho hắn mất hồn. Sau đó lại cúi đầu tiếp tục đùa nghịch ly nước.

Hơi xấu hổ về sự thất thố của mình, tên cảnh sát nghiêm người:

“Yêu cầu cô hợp tác với chúng tôi, theo tôi được biết nạn nhân vẫn còn chưa tỉnh lại. Cô nên cầu nguyện cho mình đi.” “Anh biết không? Một khi tôi đã làm chuyện gì đó. Thì đương nhiên, kết quả ra sao cũng không còn quan trọng. “ Cô không phủ nhận cũng chẳng thừa nhận, vì cô biết bản thân dù có gào rạch họng nói mình bị oan thì cũng không có ai đồng tình hay tin tưởng. Việc gì phải giải thích cho tốn nước bọt, chỉ là ngồi tù một thời gian thôi mà, bất quá...

“Tang chủ tịch, ngài đến rồi à?”

Một tiếng nói vang lên, cô quay đầu lại.

Ông ta mang một bộ dáng hung thần dọa cho không ít người khiếp sợ hùng hùng hổ hổ đi đến. Cước bộ có vài phần dòn dập, hắn là ông ta rất khàn trương khi đến đây lại còn mang vẻ mặt vô cùng tức giận, trên tay còn thấp thoáng một cây roi dài đen xì.

Đây là...

Tang Họa ngay lập tức nhận ra được.

Ông ta chính là muốn dùng gia pháp với cô ngay tại đây.

“Ông đến để đón tôi về, hay là tính tống tôi vào tù đây?” Tang Họa dựa người vào bàn, khoe môi cong lên, đôi mắt hiện lên tia giao hoạt, cợt nhả.

“Mày làm cho em gái mày ra nông nổi như vậy mà còn ở đây mồm mép à?”

“Tôi từ khi nào lại được thừa nhận thân phận trong ngôi nhà của các người vậy, và lại, cô ta là tự tìm cái chết đó thôi. “ Tang Họa nhún vai thờ ơ nói, mang theo vẻ thần nhiên chăm chọc.

“Mày... tại sao tao lại có đứa con như mày hả?” Thối danh của nó vẫn còn chưa đủ khiến cho ông mất mặt hay sao.

Một tiếng “vút” khô khốc vang lên, xé không khí ra làm hai mảnh. Tang Họa khề nhắm mắt, cẩn thận che dấu sự run rẩy dưới hàng mi đang khép hờ.

Hoàn hảo. Cô chính là muốn chọc giận ông ta.

Đồn cảnh sát thỉnh linh chìm vào yên lặng.

Tất cả mọi người có mặt tại đây đồng thời đều che miệng há hốc, to đến mức có thể nhét được một quả trứng gà, không ngờ đến việc ông ta lại ra tay tàn nhẫn với con gái mình như vậy. Họ rõ ràng được đào tạo rất nghiêm túc bản lĩnh. Nhưng cũng không thể chịu được một cái roi mang theo toàn bộ lực đạo này của một người đàn ông trung niên hiện tại còn đang bị cơn thịnh nộ chi phối cảm xúc. Ngay đến một tiếng rên rỉ cũng không bật ra.

Thật đáng sợ, đối với một cô gái mỏng manh xinh đẹp như vậy, làm sao có thể chịu được. Rõ ràng là đang muốn giết người mà.

Nhưng, đây mới chỉ là màn khởi đầu.

“Có nhận sai không?” Tang Minh gần lên, mắt ông ta đỏ ngầu như dã thú. Những ai không biết còn tưởng đó là kẻ thù “không đội trời chung” của ông ta chứ không phải con gái mà đích thân chủ tịch Tang Minh nhận về nuôi.

Cô im lặng, không nói một lời.

Lại một tiếng vút chói tai vang lên.

Tang Họa cảm thấy mình như đang rơi vào một cái hố sâu, đen ngòm, mọi thứ âm thanh đều hoàn toàn tắc nghẽn, ngoài việc bản thân đang cố gắng để không bị nó nuốt chửng thì chẳng còn gì khác. Một trận đau rất đi qua hàng tị nơ ron truyền thẳng lên đại não, móng tay cô như muốn cào rạch da thịt,

đất trời như đảo lộn, cảm giác này quả thật là “ sống không bằng chết ” “ Tao hỏi, mày có nhận sai không? “

“ Tôi không sai. “ Cô ngược lên, đăm đăm cắt lời, hoàn hảo che giấu sự run rẩy trong lời nói, chất giọng yếu ớt kèm theo một nụ cười nhàn nhạt đầy tà khí như trên người Tang Minh. Đôi mắt yên lặng, mang theo vẻ quật cường bất bại.

Tang Minh chính là bị ánh mắt ấy làm cho điên cuồng tức giận, một thời gian ngắn không kịp, kể từ cái hôm sinh nhật Tang Trương, nó thay đổi một cách chóng mặt làm cho ông không kịp trở tay. Phảng phất trước kia và bây giờ hoàn toàn là hai cá thể khác nhau. Giống như sau khi bị ông đuổi ra khỏi nhà liền biến thành một con người khác, một loại lãnh lệ tàn ác không người nào có được, ngay cả ông cũng không thể so bì. Nhưng đứa con gái mà ông hay xem thường lại làm ra một vẻ mặt cao cao tại thượng, đã kích tôn nghiêm của người đứng đầu Tang gia. Roi trong tay theo sự phẫn nộ mà vung lên.

Màu hoa bi ngạn ôm lấy thân hình nhỏ gầy, nở rộ ra một vẻ kiêu diễm xinh đẹp đến kinh tâm động phách. Hàng mi kịch liệt run rẩy, xong bóng dáng vẫn thẳng tắp không hề động đậy. Đối kháng với Tang Minh, khiến ông ta nổi giận lôi đình, quả là có chút há hê thật.

Tóc cô xỏa tung, bị gió thổi bay, mùi máu lan tỏa. Lại như một đóa hoa bách hợp tinh tế trước cơn giông bão.

Đánh nữa đi, đánh nữa đi. Coi như là phần tôn trọng cuối cùng tôi giành cho ông, coi như là nể tình ông hiến một phần tinh trùng để sinh tôi ra trên cõi đời này, coi như là bồi thường về việc ông nuôi tôi lớn suốt mười năm nay. Đừng dừng lại, vì, một khi ông đã dừng lại, cũng là lúc tôi phản kháng.

Tang Họa sai ở đâu? Ngay cả cô cũng không biết. Một tâm hồn bị bỏ hoang, chẳng có gì ngoài khô cằn và nứt nẻ. Tang Minh à, ông biết không? Mọi thứ mà ông đang sở hữu, khiến cho tôi chỉ muốn tự tay hủy diệt nó.

Nội tâm hoàn toàn tê liệt, ngoài trống rỗng ra cũng chẳng còn lại bất kỳ cảm giác gì nữa cả, bởi vì đã quá đau cho nên mọi thứ đều biến thành hư vô mờ ảo, giống như một đứa trẻ đi lạc, hoang mang tìm một lối ra. Bóng dáng cô gái, phảng phất như đang chìm đắm trong vô tận đóa Mạn Đà La đỏ chói phút chốc tàn.

Cửa ra vào, ngay lúc này lại đột ngột xuất hiện một mái tóc rực lửa khiến cho người ta đui mù. Dung Phượng Khuynh thờ hồn hể chạy đến, không lường trước được bản thân lại phải tiếp nhận một màn khiến cho hai mắt anh đau nhức, tâm cũng trở nên hỗn loạn.

Phượng mâu hoàn toàn ngây dại, hoang mang đến cực điểm, anh biết sinh mệnh của Tiểu Họa yếu ớt đến đáng thương, bóng hình cô ấy mảnh mai đến không thực, chính mình còn đang đánh đổi tất cả ngày đêm tính toán để giữ chân cô ấy lại. Vậy mà, thử hỏi anh làm sao có thể đón nhận được sự thật đang diễn ra trước mắt mình ngay lúc này đây.

Cô cứ như thế, gồng người chịu đựng đòn roi của Tang Minh. Kiên cường như vậy, rồi lại yếu đuối như vậy. Mối oán đến bật máu, thấm thoát đều đem tim của Dung Phượng Khuynh bóp nghẹt lại.

Nếu cứ như vậy...

Tiếng vút vang lên, đồng thời cũng đánh nát trái tim hần.” Tao hỏi một lần nữa mày có nhận sai hay không? “ Tựa như đã đánh đến mỏi tay, Tang Minh dừng lại thờ dốt, cố tình cho cô một cơ hội cuối cùng. Xong, Tang Minh cả kinh, vì sao vẫn lại là đôi mắt ấy.

“ Tôi không-sai. “ Cô nghiêng rằng, toàn bộ sức lực đều rót vào câu nói ấy.

Vẫn còn cứng đầu cố chấp được sao, ông ta lại vung tay lên, thân hình cô khẽ lắc lư.

Không được gục ngã, cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không được phép cúi đầu. Năng lực chống đỡ của một người có là bao nhiêu? Nhưng bản thân cho dù có bị đánh đến tàn phế cũng sẽ không vì thế mà cam nguyện nhận sai. Cô lúc trước không sai, hiện tại cũng vậy về sau lại càng không. Âm thanh ừ ừ cạc cạc truyền đến bên tai đưa cô lạc giữa mê cung, đầu đó có một giọng nói vô lực vang lên, khàn đục và náo nê, náo nê đến xa lạ, xa lạ đến quen thuộc. Hình như có người nào đó đang gọi tên cô, là ai đó đang gào thét tên cô đến tê tâm lực kiệt.

Khoảnh khắc ấy, anh quên mất chính mình có thừa khả năng giữ lấy cái roi dài đang không ngừng hạ xuống từng nhát rồi từng nhát lên người cô. Nhưng trên thực tế, khi nhìn thấy một màn này Dung Phượng Khuynh chẳng còn nghĩ được bất cứ thứ gì nữa. Bóng người yêu mị nhảy mất lao đến, một phen đem thân thể sắp gục xuống của Tang Họa gắt gao ôm trong ngực, đồng thời cũng kịp hứng trọn vết roi vô tình giáng xuống.

Thời gian dường như dừng lại.

Tôi ngửa đầu nhìn bầu trời xanh lồng lộng của một ngày nắng đẹp như đang trên người.

Tôi cuối đầu nhìn thân thể bản thiêu hoang lồ vết máu lại có chút buồn cười.

Tôi vẫn tưởng mình có thể làm được điều gì đó để thay đổi vận mệnh của bản thân. Nhưng khi biết được mình sẽ ôm cái suy nghĩ hão huyền ấy mà bỏ mạng tại nơi đây. Tôi nhận ra rằng, mình vốn chẳng có cái bản sự thông thiên ấy, kể từ khi sinh ra, chú định cả cuộc đời tôi sẽ chỉ gói gọn trong một câu đơn giản lại quá phức tạp.

Vĩnh viễn cô độc, vĩnh viễn tối tăm, vĩnh viễn, không ai cần đến.

Sự tồn tại của tôi trong mắt họ, đơn giản chỉ là một vật trưng bày đẹp mắt, không thể làm cho mặt trời mọc sang hướng đông, không thể làm cho nước biển có vị ngọt, cũng chẳng thể thay đổi quy luật tồn tại của bất kỳ ai. Nhưng trên thực tế, trong mắt họ, vốn chưa bao giờ có tôi.

Vậy cũng tốt, lặng lẽ mà sống, đem hết thảy quá khứ cất vào dĩ vãng. Chiêm bao trong vỏ bọc mười năm, cuối cùng lại chỉ vì một người mà tỉnh dậy.

Từ đó mọi chuyện cũng bắt đầu thay đổi, nỗi đau ập tới, trận đòn roi buốt giá da thịt. Chung qui, cũng chỉ vì yêu.

Trước từ đường lạnh giá, mùi máu tươi lan tỏa trong không khí, roi vô tình đánh xuống thân thể, một đôi mắt nức nở cầu xin hướng về phía mọi người, đổi lại là một cái nhìn thờ ơ cùng sự lảng tránh. Trên môi là nụ cười lạnh lùng mỉa mai.

Cô nói: Con đã làm gì sai?

Cô nói: Con trước giờ vốn không làm gì sai.

Không ai chửi che, không ai vì thương hại mà tiến lên ngăn cản. Không một câu hỏi han, không một lời khuyên can. Mọi đôi mắt dừng đọng vô tình hết thảy đều là ngồi nhìn xem kịch.

Mãi cho đến khi...

Cô ngã đi, Tang Minh lạnh lùng ném roi da nhầy nhựa máu xuống mặt đất, vờ kịch hạ màn, ai lại về nhà nấy.

Quá khứ khép lại, vốn tưởng rằng sẽ không còn gì vướng bận, nhưng tại sao? Cho đến nước này. Khi sinh mệnh đã sắp cạn kiệt, tứ chi vô lực trụ nổi. Tôi thủy chung vẫn không thể quên được người kia?

Tôi chợt nghĩ, giả như hiện tại có ai đó hỏi tôi rằng: Đau lắm phải không? Dù là ai cũng được, người quen cũng được, lạ cũng được, dù là, giả dối cũng chẳng sao. Tôi cũng sẽ vô cùng hạnh phúc, hạnh phúc mỉm cười, hạnh phúc, mà đến thế giới bên kia.

Không hối, không oán.

“Trích suy nghĩ cuối đời trước khi từ giả cõi đời của nữ phụ Tang Họa.”

Tiếng hít thở thật lâu cũng không thể bình ổn, mơ hồ còn nghe rõ tiếng trái tim đập vang dội trong lồng ngực ai đó. Giọng nói khàn đục từ cánh môi đỏ mọng rơi xuống bên tai, trong run rẩy có ôn nhu, trong ôn nhu có che chở, trong che chở, chính là tình yêu nồng đậm.

Phút chốc, cả thân thể run rẩy, cả trái tim run rẩy, cả, linh hồn run rẩy.

Là ai đã nói:

“Tiểu Họa, đau lắm phải không? “

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuyết Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Yêu chưa đủ

Có một khoảng thời gian trong cuộc đời, Tang Họa yêu Dung Phượng Khuyết đến nỗi không chừa lại một chút thương xót cho bản thân.

Để rồi khi mọi chuyện chẳng thể quay lại như trước, Dung Phượng Khuyết lại đánh mất lý trí chỉ để bảo vệ cho một Tang Họa ngu ngốc không lúc nào tự thương lấy mình.

Mọi chuyện diễn biến quá nhanh, nhanh đến mức tất cả còn không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Họ chẳng biết nam nhân xuất hiện một cách không lường trước ấy là ai và đến như thế nào. Có mấy cô cảnh sát không cảm được bệnh hão sắc, ngo ngác nhìn gương mặt yêu nghiệt kia đến ngẩn người.

Dung Phượng Khuyết mạnh mẽ đem cô khám trong lồng ngực mình, Tang Họa cứ thế ngã ngốc hồi lâu, cả khuôn mặt vô cảm úp trong lòng hắn, tựa như con búp bê cũ rách và vô hồn. Không ngờ ngậy cũng chẳng kêu ca.

"Không sao rồi. " Anh nhẹ nhàng trấn an, hết thảy nuông chiều đều thể hiện rõ trong đôi mắt hoa đào ấy.

Dầu bên ngoài có sóng to gió lớn nhường nào, dầu đã cố dồn nén cảm giác đau đớn và sợ hãi vào trong lòng. Thì khi ở trong vòng tay Dung Phượng Khuyết, mọi lo lắng, bất an trong cô đều dần trở nên bình tĩnh. Trong cô, một cảm giác ị lại anh bất giác nảy sinh một cách tự nhiên. Thật sự, rất muốn như một chú chim nhỏ nép nhẹ trong lòng anh, được anh che mưa che gió.

Nhưng...

Cô không thể.

" Sao ông có thể ra tay tàn nhẫn như vậy? "

Thân là nam nhân, ấy vậy mà đầu roi vừa vút qua lưng anh vẫn không nhin được khê hừ một tiếng. Một roi vừa rồi mà Tang Minh đã tàn nhẫn như vậy, thì lúc anh chưa kịp chạy tới vậy cô ấy đã phải chịu bao nhiêu đau đớn đây.

Tang Minh sợ hãi, một luồng hơi thở từ vong ập đến khiến cho ông rùng mình, cảm giác như bản thân sắp phải chết đến nơi. Nhưng dù sao cũng là người từng trải, ông nhanh chóng lấy lại tinh thần của mình.

" Nó là con tôi, con tôi gây ra tội lỗi lớn như vậy tôi dạy nó có gì sai sao? Chuyện nhà của chúng tôi, không cần đến người ngoài xen vào. "

" Tôi đây chính là muốn quản. " Gân xanh nổi đầy trên huyết thái dương, máu nóng không ngừng dâng lên trong đầu anh. Nếu như không phải cả thân thể cô run lên trong lòng anh, thì với biểu cảm ngàn năm như một này của Tang Họa mấy ai biếu được cô đau đớn đến nhường nào cơ chứ. Dung Phụng Khuynh vừa nghĩ vừa thương.

Tang Minh bị giọng nói tức giận của anh làm cho hoảng sợ, vài phút sau đó cũng không thể nào tìm lại tiếng nói.

" Ông còn dám nói cô ấy là con gái ông. Ông đã từng để cô ấy vào mắt chưa? Ông từng xem cô ấy là một thành viên trong cái gia tộc máu lạnh đó à? " Anh cau mày, sát khí và uy nghi của anh dần dần hiện rõ.

Có đứa con nào bị cha ruột đánh đến thương tích đầy mình như Tang Họa không? Bị đánh đến nỗi suýt mất nửa cái mạng mà nửa phần đau xót cũng không có. Dung Phụng Khuynh càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng muốn đem ông ta ra lăng trì xử tử, chặt làm trăm mảnh.

" Nó đã được ghi tên trong gia phả nhà Tang gia, dù có muốn cũng không thể thoát được sự thật này. " Tang Minh then quá hóa giận, gần như mất không chế, ngại nói Dung Phụng Khuynh lại bất chấp bao che nên có thể cắn răng nuốt hận chứ không làm được gì.

" Theo tôi được biết, cô ấy không phải con gái ruột của ông, cô ấy chỉ là con gái trên danh nghĩa của ông thôi, ông còn chưa bao giờ cho cô ấy một đồng nào. Vậy thì đừng tự cho mình hay ho. Muốn đánh lúc nào thì đánh. " Dung Phụng Khuynh lạnh lùng nói, quả thật lời vừa roi xuống đã đánh vào trọng tâm. Tang Minh không biết bảo chữa như thế nào, ông ta sợ càng nói càng sai, sẽ càng lộ sơ hở về việc ông ta mang danh cha nuôi Tang Họa nhưng lại để cô tự sinh tự diệt. Cuối cùng cũng chỉ biết im lặng.

Đôi mắt Tang Họa lóe lên dư quang, khóe miệng nở nụ cười lạnh.

Ông ta rút cuộc có điểm gì tốt mà có thể mê hoặc được mẹ cô dốc hết ruột gan ra mà yêu ông hết lòng hết dạ.

" Chúng ta đi thôi. "

Giọng nói nhẹ nhàng từ tính vang lên trên đỉnh đầu. Tang Họa giống như lạc vào giữa tầng tầng lớp lớp sương mù.

Dung Phụng Khuynh không muốn đôi co mất thời giờ với ông ta, điều quang trọng hiện tại chính là vết thương không ngừng rỉ máu trên người cô, đôi mắt anh xẹt qua tia xót xa, lập tức cúi xuống áo ngoài của mình khoác lên vai cô sau đó bế cô lên. Cả người cô dựa lên ngực anh, mái tóc nâu rũ xuống giống như đóa hoa tươi sắp khô héo.

Chiếc ** lao đi như con ngựa hoang thoát cương chạy trên đường. Cả đường đi không biết đã vượt qua bao nhiêu đèn đỏ, Tang Họa từ đầu chí cuối đều không thốt lên một lời, đôi mắt cô dõi ra cửa kính trông theo vạn vật đang dần bị chiếc xe bỏ rơi lại phía sau.

Đưa xe dừng trước cổng bệnh viện, cô chậm rãi bước xuống xe. Cũng không quên quay đầu lại nhìn Dung Phụng Khuynh một lần, cất tiếng:

" Cảm ơn. " Một phép lịch sự tối thiểu, không xa lạ, cũng không gọi lên một tia gần gũi.

Dung Phụng Khuynh ngăn ra, nhưng rất nhanh đã khôi phục bộ dạng như cũ.

Anh bước xuống xe, hi vọng nhìn cô.

" Tôi vào cùng em. " Cô ấy như vậy, làm sao an có thể bỏ mặc.

" Tôi tự lo cho mình được " Cô lắc đầu.

" Nhưng.. "

Dung Phụng Khuynh mím môi, muốn nói rồi lại thôi.

Tang Họa đột nhiên nâng mắt, hướng những tia nhìn kỳ lạ lên phượng nhãn của Dung Phụng Khuynh. Một cánh tay nâng lên, chạm nhẹ vào gò má hoàn mỹ của anh, rồi vén đi làn tóc rối hồng sắc.

Mọi thứ đều chậm rãi, cũng giống như tim của anh đang đập một cách từ từ, tắc nghẽn, mọi tiếng ồn xung quanh đều lịm dần, lịm dần.

Hành động và lời nói lại trái ngược hoàn toàn với nhau.

"Tôi đã chịu đựng quá nhiều sự thua thiệt và luôn đi tìm kiếm sự công bằng để an ủi bản thân. Nhưng giờ thì tôi mới biết được, thế giới này không có cái gọi là công bằng và chỉ có những kẻ ngu ngốc mới tin vào nó. "

Đó là một đôi mắt cực đẹp, cực mê hoặc, nhưng lại trống rỗng đến vô hồn. Một khối màu tím đặc quánh, lạnh lẽo không chút sức sống nào cả.

"Tiểu Họa, cảm xúc của em đâu hết rồi, tại sao em lại biến thành một con người như vậy?"

Tang Họa lúc này, thật khiến cho anh sợ hãi.

Có hay chăng, là vì trái tim quá đau đớn, quá mức tê dại. Cho nên cái cảm xúc bình thường của con người cười cười nói nói trong em cũng chết đi.

"Tiểu Họa, sao em lại trở nên như vậy? Trái tim em vứt đi đâu rồi, sao em lại lạnh lùng như thế? Anh phải làm sao? Tiểu Họa, anh biết phải làm sao bây giờ đây? " Dung Phượng Khuynh khẽ ní non, dung mạo đầy vẻ sầu não cùng thất bại. Tình yêu quả thật đáng sợ, lại làm cho một kẻ lúc nào cũng lí trí như Dung Phượng khuynh cũng phải lúng túng cam chịu cuối đầu, không biết phải xử trí thế nào, đánh mất cả sự quả quyết cũng như tự tin tuyệt đối của anh.

Không nói đến hai người bộ dáng thật sự vô cùng nổi bật, vô tư đứng trước cổng bệnh viện liền thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt.

"Dung thiếu, anh tỉnh lại đi, đừng cứ chấp mê bất ngộ như vậy mãi. Tôi đã không còn là là Tang Họa của trước kia, Tang Họa của bây giờ không còn yêu anh nữa. " Tang Họa đem một nửa sự thật nói ra, trong giọng nói không nén nổi một tia thờ dài. Tại sao cứ muốn làm khổ bản thân như thế?

"Tiểu Họa, là lúc đó anh bị mù, hiện tại anh hồi hận rồi, anh thật sự hối hận rồi. "

Tang Họa lặng lẽ nhếch môi. Đã muộn lắm rồi.

Trên thế giới này, đi đâu mới tìm được thuốc hồi hận đây.

"Chúng ta đến bệnh viện để chữa trị, không phải để nói đến vấn đề này. Mau mau đi vào thôi. " Dung Phượng Khuynh một nửa lảng tránh, một nửa lo lắng cho vết thương của cô. Vừa vội vàng vừa cẩn thận nắm lấy cổ tay trắng nõn của Tang Họa đi vào.

Có điều Tang Họa lại nhanh chóng rút tay ra khỏi tay anh. Giọng của cô vẫn rất từ tốn, nhưng lại ẩn ẩn một vài tia tức giận.

"Người trốn tránh sự thật đó là anh. Đúng, là anh bị mù, nhưng tôi lúc đó cũng bị mù. Hiện tại tôi đã khỏi rồi, anh thì cứ tiếp tục mù đi. Không cần phải đi chữa trị. "

Cơ thể Dung Phượng Khuynh như bị bòn rút linh hồn, cảm giác vô lực như thủy triều cuộn cuộn khắp cả tứ chi. Đây là báo ứng ư? Bởi vì anh từng dẫm đạp lên tâm tư của cô cùng với vô số người phụ nữ khác, cho nên ông trời muốn trừng phạt anh ư?

Cô hiện tại không phải là Tang Họa trong nguyên tác, vì thế cũng không có thời gian giận dữ anh ta, là anh ta đang cố tự lừa mình dối người, cố gắng vớt vát mọi điều mà thôi. Nhưng là anh ta quá cố chấp, một tên nam chủ ấu trĩ và kiêu ngạo từ trong ra ngoài.

Cô không biết tình yêu là gì? Nếu ai đó nói trái tim cô là đá tảng thì cũng không sai.

"Tiểu Họa, em cứ nhất định phải dùng thái độ này để đối xử với anh sao? "

Tang Họa im lặng, sau đó ngược lên nhìn vào đôi mắt khổ sở của anh. Ánh mắt vốn tĩnh lặng xuất hiện vài gợn sóng, đôi môi xinh đẹp tàn nhẫn nở nụ cười.

"Nếu như anh đã kiên quyết đến vậy, thì...

... Quỳ xuống đi. "

Dung Phượng Khuynh sững sờ, nửa ngày mới phản ứng.

Một câu, đem anh nhốt xuống hầm băng.

"Việc đón nhận tình cảm của anh, tôi sẽ nghĩ lại. Nếu như anh có thể quỳ xuống cầu xin tình yêu của tôi. "

Một điều nhỏ nhoi với bao người khác, nhưng đối với Dung Phượng Khuynh nó còn khó khăn hơn cả việc lên trời. Một kẻ trời sinh kiêu ngạo tự phụ như anh ta, sẽ chẳng bao giờ chịu cúi đầu khom lưng quỳ gối. Đã quen sống an nhàn sung sướng, từ nhỏ đã ngậm thìa vàng mà sinh ra, mang trên mình vô số ánh hào quang. Anh ta sẽ vì một chút tình cảm nhất thời mà quăng đi sự kiêu ngạo của mình sao?

Đúng vậy, bóng hình Dung Phượng khuynh vẫn bất động.

"Anh không dám. "

Lông mi cô cong vút, màu tím trong con ngươi lộ ra nét châm chọc. Thì ra, tình yêu của anh cũng chỉ có như vậy mà thôi.

Thân hình anh ta khẽ run lên, bàn tay giấu sau lưng chợt co rút dữ dội, có trốn tránh, có bất lực.

"Tôi cũng không dám nữa, một lần là đủ rồi, khoảnh khắc khi tôi quỳ xuống cầu xin một chút yêu thương vốn ít ỏi của anh, khoảnh khắc khi cô em gái lộ ra bản sắc hai mặt. Lúc đó, tôi chỉ muốn nhào lên và xé xác cô ta ra, và đúng là tôi đã làm như vậy. "Thật sự không muốn nói, nhưng lại không thể không nói, thanh âm Tang Họa đột nhiên lại thấm đượm bi ai. "Tôi tát cô ta một cái, với sức của tôi lúc đó, đến nói còn không có hơi, một cái tát đó hoàn toàn vô lực. Cô ta khóc nức lên, một đám các người liền vây quanh nâng niu bao bọc che chở. Còn tôi lúc đó, cứ một mình một cỗi cười như một kẻ điên. Lại một cái tát roi xuống bên má, mạnh đến nỗi đầu tôi choáng váng như muốn nổ tung, đem tôi từ trên lầu lăn xuống. Phải, là lăn."

Thời gian lướt qua những ngu muội trong quá khứ.

"Đừng nói nữa, đừng có nói nữa. "

Không cách nào tiếp tục nghe được nữa. Anh không muốn nhớ lại, không muốn.

"Dung Phượng Khuynh, tôi mệt lắm rồi, không còn sức để yêu nữa. Tôi không muốn yêu như vậy nữa, không muốn nữa. "

Dung Phượng Khuynh ngày ngày tắm trong máu tươi nhưng chưa bao giờ sợ hãi, nhưng lần này. Chẳng cần súng ống đạn dược, chẳng cần đao kiếm cung tên, chỉ cần lời nói vô tâm cùng miệt thị của Tang Họa cũng đủ làm anh cắt thương tích đến đầy mình.

"Em đừng như vậy có được không? "

Tang Họa, cô có đang hạnh phúc không? Cô có nghe hần nói gì không? Cô dùng cả nửa đời của mình để yêu điên cuồng một người, nhưng khi cô đã sang thế giới bên kia, người đó mới nói yêu cô. Cô biết không, hần cô phải dùng cảm lắm, mới có thể cố chấp mà đợi chờ, mới không mản đến ánh nhìn thiên hạ mà thiêu thân vào tình yêu ấy.

"Tất cả đều là những thứ đã qua. Mọi chuyện đều là ở quá khứ, còn tôi thì sống ở hiện tại. Tình cảm không phải có thể ép buộc được, anh không phải là rõ nhất sao. "Ngày hôm qua là quá khứ, hôm nay là hiện tại, ngày mai vẫn còn là một ẩn số. Không ai có thể đoán trước được điều gì. Ngày hôm qua cô ấy còn yêu bạn, ngày hôm sau vì bị bạn làm tổn thương mà rời đi. Khi bạn nhận ra rằng bạn đã sai, nhưng thứ mà bạn đã đánh mất còn có thể có lại một lần nữa sao?

Đáp án, là không rồi.

Anh đã để lỡ tôi ngày hôm ấy, chính là để lỡ cả đời.

"Thanh danh tôi tệ đến như vậy, suốt nữa cũng đã hại chết Tang Tương. Tôi thấy anh nên tìm một cô gái gia thế môn đăng hộ đối, thanh danh tốt mà yêu."

Từ chi cứng ngắc, Dung Phượng Khuynh đứng như trời trồng. Những lời nói của cô không ngừng tua đi tua lại trong đầu, mỗi một lần đều làm thần kinh anh lâm vào đau đớn.

Tang Họa à, trông em lúc nào cũng lạnh lùng như vậy, chưa bao giờ em nổi giận với bất kỳ ai, cái cách em ôn tồn hờ hững với anh. Nhưng đôi lúc em cũng rất dịu dàng, dịu dàng đến tàn nhẫn. Biết rằng anh sẽ bị tổn thương, nhưng tận sâu trong cõi lòng vốn đã hóa đá của em chưa bao giờ nảy sinh lòng trắc ẩn.

"Em, thật sự, muốn tuyệt tình như vậy? "

"Đúng. " Tang Họa gật đầu, thân nhiên thừa nhận.

Đôi mắt đỏ ngầu của Dung Phượng Khuynh, giống như anh muốn bóp chết Tang Họa, đúng là trong khoảnh khắc điên rồ này. Anh thực sự cũng đã nghĩ như thế. Chỉ cần cô biến mất, anh sẽ không còn phải khổ sở như thế này nữa. Chỉ cần cô biến mất, anh sẽ trở về là anh của ngày xưa. Nhưng đó cũng chỉ là lời ngụy tạo cho một sự thật trần trụi không cách thoát thân của anh mà thôi.

Vì anh biết, chỉ cần Tang Họa biến mất, Dung Phượng Khuynh chắc chắn không tồn tại đến ngày hôm sau.

Đột nhiên bà vai khẽ nhói, cô theo quán tính ngược lên, chỉ thấy Dung Phượng Khuynh cuối mặt sát vào cô. Hai bàn tay bấu lên vai cô, trong cơn rối loạn cùng mê mẩn khiến anh không thể khống chế được lực đạo của mình.

Mây khẽ chau, cô nói:

"Anh đang làm tôi đau. "

Trái lại, Dung Phượng Khuynh không để ý, giờ phút này anh không nghe được bất cứ âm thanh gì cả, cánh môi đỏ như máu khẽ mở, thanh âm lạnh lẽo rít qua từng kẽ răng.

"Tang Họa, nếu còn có kẻ nào khiến tôi đau đớn thế này. Tôi nhất định sẽ giết chết hần."

Sau đó...

Một cơn gió thoảng qua...

Dung Phượng Khuynh chợt nở nụ cười, đẹp đến kinh tâm động phách, rực rỡ tựa ráng chiều dịu dàng ở phía cuối chân trời, như có một sức mạnh vô hình nào đó đánh vào tim Tang Họa, nhưng thật lâu cũng chẳng nhận ra đó là gì.

Thật sự đã rất mệt mỏi, cố gắng vớt vát đi rất nhiều điều lại không thể nào hoàn thành được trọn vẹn. Tim anh lúc này chỉ còn lại tổn thương, anh cười to thành tiếng lùi lại từng bước rồi từng bước, bóng dáng Dung Phượng Khuynh vật vờ tưởng chừng nếu lùi lại 1 bước nữa sẽ té đến nên.

Giọng điệu như lạc vào khoảng không mênh mông.

Cổ họng...

Chua chát.

Đáng ghét.

" Đây sẽ là lần cuối cùng em thấy tôi nhếch nhác như vậy. "

Đã đau đến mức nào, mới có thể tuyệt vọng đến như vậy? Đã gục ngã đến mức nào, lại có thể buông tay trong khi vẫn còn yêu đến tận tâm liệt phế?

Dung Phượng Khuynh lãnh khốc thu lại nụ cười, đôi mắt của anh đột nhiên trở nên sắc lạnh hơn bao giờ hết, lạnh nhạt xoay lưng bước đi, phớt lờ tất cả vào thẳng trong xe, nhanh chóng khởi động động cơ xe phóng nhanh như điên trên đường cao tốc, để lại sau lưng khói bụi mù mịt. Trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng chiếc xe ấy đâu nữa.

Sự thật thì, anh vẫn không thể nào bỏ được lòng tự tôn vốn đã cao ngút trời của một kẻ đứng đầu để yêu tôi được.

Anh là yêu tôi chưa đủ. Dung Phượng Khuynh.

Tôi không thể đón nhận tình cảm của các người. Vì một lúc nào đó, tôi sẽ rời đi.

Rời đi ư? Tang Họa ngược mắt lên nhìn bầu trời rộng lớn, có chút mê man, lại như thần thờ.

Thế giới rộng lớn như vậy, lớn đến nỗi cô chẳng biết đi đâu là nơi để trở về. Thế giới cũng nhỏ bé như thế, nhỏ bé đến nỗi cô chẳng có nơi chốn nào để cô dung thân.

Quả thật, cô sợ, lần đầu tiên bị mời vào cục cảnh sát, cô sợ đến chết đi được. Nhưng lại không sao thể hiện nó ra ngoài bằng cảm xúc, vì cô sợ, chỉ có thể trưng khuôn mặt bình thản, vì cô sợ cho nên không thể làm khác.

Tang Họa âm thầm cười, sau đó xoay người tiến vào.

Tại một nơi khác, xa xôi, vượt qua cả Thái Bình Dương bao la rộng lớn.

Hoàng cung.

Một tòa cung điện nguy nga tráng lệ sơn son thiếp vàng lộng lẫy, mái ngói lưu ly, kiến trúc mỹ lệ, hùng vĩ lại uy vũ. Từ sâu trong nội tâm cho người ta cảm giác mình thật vô cùng nhỏ bé.

Không khí hoa hoa lệ lệ không che dấu hết sự xa xỉ của hoàng gia.

Trong phòng, đèn chùm pha lê sắc sảo lơ lửng trên trời, bàn đá cẩm thạch, những đóa hoa nhỏ li ti chế tác từ kim cương, ánh đèn phủ lên, những viên dạ minh châu phẳng phất như tòa ra dòng chảy bảy sắc cầu vồng.

" Điện hạ, à không. Hoàng đế, đến giờ làm lễ rồi ạ. "

Chiếc áo bào bạc lộ ra hơi thở vương giả, nam nhân nghiêng đầu, một đầu tóc bạc tà dị khê phát phơ. Đẹp đến lóa mắt.

" Đi thôi. "

Giữa ngôi vị mười chín năm anh luôn khao khát và người con gái anh tiếp xúc chưa lâu. Lăng Băng Kỳ cho rằng, bản thân nên nghiêng về về trước là đúng.

Anh luôn cho rằng mình yêu Tang Họa, nhưng làm sao có thể từ bỏ tất cả, từ bỏ mười chín năm chinh chiến để trèo lên ngôi vị Hoàng Đế bao nhiêu người thèm khát như lúc này. Lăng Băng Kỳ làm đúng phải không? Hay tại chính mình chưa đủ yêu cô, chưa đủ vì Tang Họa mà hi sinh mọi thứ. Giữa nàng và ngôi vị, anh chọn cái sau cùng là đúng hay sai?

Tình yêu chỉ vừa mới chớm nở, anh phải đi thôi. Vì nếu cứ thấy Tang Họa, anh sợ rằng mình sẽ yêu cô ấy đến điên dại mất. Từ Dung Phượng Khuyh đến Tuyết Hàn Tịch, nó giống như một loại bệnh truyền nhiễm, hẳn phải nhanh chóng chặt đứt gốc rễ của nó.

Cho đến khi gặp lại Tang Họa, anh mong rằng bản thân sẽ trở lại làm Lăng Băng Kỳ của trước kia.

Mọi người khoan trách anh Kỳ vội, màn về sau mới biết thế nào là câu " Vứt bỏ cả giang sơn như họa để đổi lấy nụ cười nàng như hoa. "

Lâu rồi không viết, ý tưởng bị cạn, mà tác giả cũng rớt phong độ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuyết Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Em là nỗi u buồn của anh

Đến bệnh viện, nữ bác sĩ khó tin nhìn chăm chăm vào tấm lưng của Tang Họa, không nhận được mà hỏi:

" Ai độc ác đến nỗi đánh cô thành ra như thế này? "

" Vết thương có nghiêm trọng không? " Cô cố ý không đi vào câu hỏi vừa rồi.

" Cô hỏi một câu như thế này không phải rất dư thừa à? Xem xem sưng thế này. "

Nữ bác sĩ là một người yêu cái đẹp, có con mắt thẩm mỹ rất cao. Huống chi bệnh nhân mình khám là một đại mỹ nhân hiếm có như vậy mà đối với vết thương trên người lại nhàn nhạt dừng dừng không lo lắng chút nào. Nữ bác sĩ mà không trách cứ thì thật xin lỗi với tấm lòng thương hương tiếc ngọc của bản thân.

" Trước tôi sẽ sát trùng vết thương cho cô. Sẽ đau lắm đấy, nếu không chịu nổi thì cứ kêu, tôi sẽ không cười đâu. "

Nữ bác sĩ lấy nước sát trùng ra, dùng bông thấm vào rồi nhẹ nhàng lau đi vết máu trên người cô. Chẳng mấy chốc, lớp bông gòn trắng tinh đã nhuộm một màu đỏ gay mắt.

Bác sĩ rất để ý cảm nhận của Tang Họa, thấy cô không nói gì lại tiếp tục nhỏ rượu y tế lên bông rồi chấm vào vết thương của cô. Vết thương sâu như vậy, hẳn là rất đau. Nữ bác sĩ nội tâm âm thầm suy tư, nếu đổi là mình thì đã khóc lóc văng cả người.

Mà Tang Họa, một đường thẳng tắp từ đầu chí cuối lại không có nửa tiếng kêu ca. Thậm chí một tiếng thở mạnh cũng không có. Ôi trời! Có còn là người không đây? Minh chẳng lẽ lại đang chữa trị cho người chết? Sức chịu đựng cũng thật trâu bò quá đi.

Nữ bác sĩ nuốt những lời ca thán vào trong lòng, xử lý vô cùng thành thực, nhìn tổng thể rất chuyên nghiệp. Nhanh chóng giúp Tang Họa băng bó lại vết thương.

" Tôi sẽ truyền nước cho cô, nhớ phải chú ý vết thương, bị nhiễm trùng thì vô cùng phiền toái. "

" Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ. " Tang Họa mặt không đổi sắc nói, vô cùng lễ phép.

Nữ y tá thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đẩy xe y tế rời khỏi. Vừa đi tới cửa thì đột nhiên nhớ gì đó, cô ta quay đầu lại, mỉm cười nhìn Tang Họa.

" A đúng rồi, cô đưa số điện thoại của người thân cho tôi. Tôi sẽ thông báo lại với họ. "

Nghe được mấy lời này, Tang Họa đột nhiên ngẩn ra.

Người thân?

Ha, " người thân " là một từ châm biếm cỡ nào. Và cũng, xa xỉ ra làm sao.

Tang Họa chậm rãi lắc đầu. Bỗng dưng rất muốn ôm chặt lấy cơ thể mình, sau đó trốn ở một nơi không ai nhìn thấy.

" Không có, tôi không có người thân. "

Nằm viện một mình, chính là cảnh giới tối cao nhất của sự cô đơn.

Tang Họa mặt không cảm xúc nhìn ra ngoài cửa sổ. Rèm cửa trắng muốt thấp thoáng che đi cảnh sắc tươi mới của một ngày đẹp trời hiếm có. Lặng lẽ ngắm nhìn vạn vật xung quanh dần dần thay đổi bởi thời gian một cách thanh nhàn. Ở nơi này, không cần phải vương bận mọi điều, không cần phải đối mặt với nhiều người ta không muốn gặp. Cô không muốn phải phân cao thấp với thế gian này. Nhìn hoa nở rồi tàn, tàn rồi lại nở. Nhân sinh của cô quả thực luôn nhàm chán và tẻ nhạt như vậy.

Có một số người, đã có thói quen một mình tồn tại thì cả đời cũng không thấy tịch tịch. Cho nên, đừng cố gắng bước vào thế giới của Tang Họa, không người nào sẽ chịu được cảm giác lạc lõng và hoang vu này đâu.

Trong yên lặng vang lên một tiếng "bịch, bịch"

Một quả cầu nhỏ lăn lăn mấy vòng rồi dừng trước giường của cô. Tang Họa theo bản năng để phòng, đôi mắt nhìn không ra hi vọng hướng phía ngoài cửa, liền nhanh chóng phát hiện.

Có cô bé xinh xắn như một con búp bê sau cánh cửa, theo cô đoán thì tầm 7 hoặc 8 tuổi, một chiếc đầm màu hồng vô cùng đáng yêu, chắc chắn là con gái gia đình giàu có. Ánh mắt tròn xoe của cô bé có chút run rẩy lẫn nỗi tức, dường như rất muốn mà không thể chạm vào được quả cầu mình trượt tay đánh rơi ấy khiến cho Tang Họa cảm giác buồn cười. Cô đáng sợ như vậy sao?

"Muốn lấy lại quả cầu này sao?"

Cô bé rụt rè gật đầu, hai mắt ngấn nước không che giấu được sự sợ hãi. Cô nghĩ, hẳn là sợ người lạ?

"Tự mình lấy nha."

Tang Họa thôi không nhìn cô bé nữa, cô quay đầu sang nơi khác làm một bộ không quan tâm. Bởi vì cô biết biết bé gái trước mắt đang để phòng mình.

Cô bé cảm giác được chị gái trên giường đã dời đi sự chú ý, bèn nhanh chóng chạy đến. Có lẽ vì bước quá vội, hai bàn chân nhỏ bé đụng phải nhau, cho nên không thể nào thoát nổi tràng cảnh sẽ oanh liệt mà té sấp xuống sàn nhà. Bé gái xinh như hoa "A" lên một tiếng sợ hãi. Bé nghĩ mình té hẳn sẽ là đau lắm, nhưng ai dè lại có một lực kéo bé lên, cả người nghiêng một góc 60 độ, trọng lực này hoàn toàn không phụ thuộc vào bản thân. Nói đúng hơn, Tang Họa là đang cầm cổ áo của cô bé mà giữ chặt lại. Cả cơ thể của cô bé đều đang dựa vào sức lực trên cánh tay của cô. Mà Tang Họa đây, chính là một bộ dáng thất kinh sắp sửa nhào ra khỏi giường bệnh nha~

"Có đau chỗ nào không?" Cô ân cần hỏi.

"Không ạ." Cô bé lí nhí đáp, thanh âm còn sự run rẩy, nhưng đã không còn để phòng như trước nữa. Cả cơ thể nhỏ bé dựa hẳn vào người Tang Họa. Vuốt vuốt ngực mình như một bà cụ non. Nhìn trông vô cùng hài hước. Cô nhỏ giọng nhắc nhở:

"Lần sau nhớ đi đứng cho cẩn thận, nếu như chị không bắt kịp em thì sao hả?"

"Nhưng mà không phải hiện tại em đã không sao rồi đấy ư?"

Còn biết trả treo kia? Lúc này là ai sợ hãi đến suýt nữa khóc văng lên đây?

"Em tên Tịch Nhược, Tuyệt Tịch Nhược ạ. Cảm ơn chị đã cứu em. Em sẽ lấy thân báo đáp." Tuyệt Tịch Nhược hùng hồn nói, còn thiếu hành động vỗ ngực mình nữa thôi.

"Nhóc, em học đâu ra cái từ "lấy thân báo đáp" vậy? Em có hiểu nó có nghĩa là gì không?" Mối cô hơi run rẩy.

"Không, không phải mấy tí tí trong phim hay nói vậy sao. Em là học theo họ."

"Tí tí trong phim? Ha, đúng là cô bé ngốc nghếch." Cô không nhịn được ngắt lấy chiếc mũi nhỏ xinh của bé, đây chính là sự ngây thơ của trẻ con sao?

"Tịch Nhược không ngốc, Tịch Nhược rất thông minh." Cô bé bậm môi, không chịu thừa nhận.

"Tịch Nhược, ai cho phép con chạy lung tung thế hả?" Một giọng nói tràn đầy giận dữ cùng lạnh lẽo không cách nào che giấu vang lên trên đỉnh đầu, cô bỗng dưng cứng đờ.

Giọng nói này? Tang Họa không nhịn được ngẩng đầu lên. Người đến vì đứng ngược hướng ánh sáng nên không nhìn rõ mặt, chỉ có thể nhận ra rằng đó là một người đàn ông.

"Tang Họa?"

Thanh âm người trước mắt kinh ngạc.

Chẳng lẽ:

"Tuyệt Hàn Tịch?"

Dưới bóng mát của cây hoa Bằng Lăng tím, nơi đó được đặt một bộ bàn ghế. Hai người một nam một nữ, giá trị nhan sắc cực cao yên lặng trò chuyện giữa sắc trời buồn tênh.

Hiện tại, hai người đã có thể bình thản mà ngồi nói chuyện với nhau như những người bạn. Tang Hoa thu lại toàn bộ gai nhọn của mình, cũng chậm chậm để lộ ra cái bụng mềm mại.

" Em bị thương sao? Hiện tại vết thương trên người như thế nào rồi? " Tuyết Hàn Tịch kín đáo nhìn Tang Hoa, tận sâu trong cõi lòng kiên trì khắc chế một tình yêu không thể ngờ. Anh làm ra vẻ mặt như hai người bạn lâu ngày gặp nhau từ tốn lên tiếng.

" Cũng không có gì nghiêm trọng lắm, chỉ ba bốn hôm nữa là sẽ khỏi hẳn thôi. " Giọng cô ôn hoà, nghe vô cùng dương. Tang Hoa sắc mặt chăm chú, toàn thân mang một mùi vị yên bình, từ xa nhìn vào giống như một bức tranh xinh đẹp trầm mặc.

Tuyết Hàn Tịch trong lòng hiểu rõ, cô hiện tại đã buông lỏng toàn bộ bài xích với anh. Cũng giống như anh, hoàn toàn xem nhau như hai người bạn lâu ngày gặp mặt, hoàn toàn không có một chút dư vị của tình yêu chen chân vào. Trong lòng bỗng dưng không biết mùi vị gì.

" Có thể cho tôi hỏi một chút, cô bé ấy sao lại vào bệnh viện không? Lúc này tôi để ý, trên người bé có vài vết xây xước. "

" Em nói Tuyết Tịch Nhược sao? Hôm trước có một vụ rơi máy bay. Lúc đó có ba người tử vong, bảy người bị thương. Bất hạnh thay ba mẹ đứa bé này nằm trong ba người kia. Họ là anh trai và chị dâu của tôi. " Anh cười buồn.

Tang Hoa đột nhiên nhớ ra, trên Tuyết Hàn Tịch còn có một người anh trai, nhưng người này chỉ là một nhân vật qua đường không đáng nhắc đến mà thôi. Sinh ra trong một gia tộc khổng lồ làm kinh doanh, nhưng lại mang dòng máu đam mê nghệ thuật khiến cho anh ta trở nên vô cùng mờ nhạt, cuối cùng rời nhà, lang bạc phương xa. Sau đó kết hôn, rồi sinh ra một cô con gái, lấy tên là Tuyết Tịch Nhược. Và, cô bé này, bị bàn tay vàng của nữ chủ thu phục trong một lần gặp nhau ở bệnh viện, Tuyết Tịch Nhược là nữ phụ, nhưng là nữ phụ thuộc về phe nữ chính, cũng chính là bàn đạp giúp cho Tuyết Hàn Tịch chính thức thừa nhận tình cảm của mình với Tang Hoa.

Ôi mẹ ơi, chẳng lẽ nữ chủ cũng đang nằm ở cái bệnh viện này? Dung Phượng Khuynh anh đưa tôi vào ổ kiến lửa rồi anh có biết không?

" Tang Hoa, em không sao chứ? Sao bỗng dưng mặt tái thế kia? " Bàn tay thon dài của anh đưa qua đưa lại trước mặt Tang Hoa không ngừng lo lắng hỏi, cô hỏi thần, nặng nề che dấu đi sự lúng túng của bản thân. Không sao, không sao, mọi chuyện sớm đã bị đảo lộn hết rồi. Tuyết Tịch Nhược đáng yêu như vậy, sẽ không thể nào làm hại cô đâu.

" Không có gì đâu, tôi chỉ đang suy nghĩ băng quơ thôi. Thật xin lỗi khi khiến anh nhớ đến chuyện buồn vừa rồi. "

" Không có gì, tôi chỉ hi vọng cú sốc này sẽ không ảnh hưởng gì đến tâm lý của nó. " Anh tập trung theo dõi cô, mày hơi chau lại, hình như Tang Hoa có gì đó không được tự nhiên cho lắm.

Đây có lẽ là số phận đi, Tuyết Tịch Nhược chỉ ít vẫn còn hạnh phúc hơn Tang Hoa nguyên chủ. Cô bé mất đi cha mẹ từ nhỏ nhưng vẫn có người cậu hết mực yêu thương. Còn Tang Hoa ngay từ tấm bé, một tiếng " gia đình " mà nói, đều là hữu danh vô thực.

Tuyết Hàn Tịch âm thầm tự trách khi đã khiến cô nhớ tới quá khứ tồi tệ của những năm về trước, anh vội vàng chuyển chủ đề:

" Em có dự định gì cho tương lai không? "

Tang Hoa trầm ngâm một chút, lặng lẽ cất lời.

" Sau khi hoàn thành chương trình học, có thể tôi sẽ rời đi. "

Rời, rời đi sao? Tuyết Hàn Tịch chấn động mạnh, anh cố gắng áp chế nỗi mê mang trong đôi mắt, gắng gượng đè nén sự kích động của bản thân. Bề ngoài, khuôn mặt anh vẫn duy trì thần sắc đạm mạc lại nhợt nhạt như cũ. Nhưng thật ra trong anh, đã là một hồi phong ba sau lời mà cô vừa nói.

Thế giới của anh, sẽ không còn sự xuất hiện của cô nữa ư?

" Tang Hoa. " Anh thì thầm tên cô, cái tên khiến lòng anh đau nhói. Anh ngừng lại một chút như nín nhịn gì đó, Tuyết Hàn Tịch nói tiếp:

" Chúng ta, có thể làm bạn phải không? "

Trái tim Tang Hoa vốn trống rỗng, không có bất kỳ sắc thái cảm xúc nào lạ thường. Nhưng khi một cơn gió lớn vội vàng len lỏi qua từng góc ngách rồi trôi đi. Mang theo mùi vị chua xót chất chứa trong mỗi câu nói của Tuyết Hàn Tịch thấm vào cõi lòng. Cô cảm nhận được, dường như, có một lỗ hổng lớn nơi ngực trái mình sao giá lạnh.

Cô " Ừ " nhẹ tênh.

Thấm thoát cũng đã hết buổi chiều, Tuyết Hàn Tịch chia tay Tang Hoa ra về thì bỗng nhiên Tuyết Tịch Nhược không biết từ nơi nào bỗng xuất hiện, hai má ngượng ngùng, giấu hai tay ra đằng sau, thẹn thùng hô lên:

"Chị xinh đẹp ơi."

Sau khi thu hút được sự chú ý của cô. Hai bàn tay mũm mĩm từ đằng sau lưng đưa ra, cầm lên một vòng hoa xinh đẹp. Cô bé đưa hai tay dâng lên, giống như dâng lên một báu vật quý giá cho đức vua kính mến.

"Tặng cho chị sao?" Cô cười nhẹ.

"Vâng ạ." Cô bé thẹn thùng đáp lời, rất nhanh lại nói. "Chị ơi, em với không tới được."

Tang Họa nghe thế, cũng rất chiều ý cô bé mà định khuya người xuống. Nhưng tất cả cũng chỉ dừng lại ở từ "định" mà thôi. Cô chỉ vừa mới cúi đầu xuống một chút, Tuyết Hàn Tịch không biết từ lúc nào đã cầm lấy vòng hoa mà nhẹ nhàng đội lên đầu của Tang Họa.

Tang Họa ngẩn người.

Tuyết Tịch Nhượng cũng ngẩn người.

Vòng hoa được đan bằng một loài hoa mang tên là baby. Đây là loài hoa hướng đến sự thuần khiết như nét đẹp rạng ngời của trẻ thơ, một vẻ đẹp vừa mới bắt đầu như ánh sáng thuần khiết của buổi ban mai. Không biết cô bé tìm thấy loài hoa này ở đâu nhưng mà Tang Họa cô quả thật là có chút cảm nín.

Mẹ kiếp, đây là vòng hoa hay đội đầu cho cô dâu có được hay không????

Quan trọng là loài hoa này gắn với một thông điệp mà cô không biết có nên nói ra hay không: Đối với anh em thật xinh đẹp và mỏng manh, em hãy cho anh cơ hội để chăm sóc và bảo vệ em suốt cuộc đời này.

Tuyết Hàn Tịch, hãy nói rằng anh không biết ý nghĩa của loài hoa này đi nhé.

Trong khi Tang Họa còn đang miên man đắm chìm trong vô số câu hỏi thì bên kia, hai cậu cháu nhà họ Tuyết đã thần thờ một hồi lâu:

Suối tóc của cô như một dòng sông trắng sáng soi, một vài sợi lất phất trên gò má. Chiếc vòng hoa này tôn lên nét dịu dàng mang theo lạnh nhạt của cô gái. Quả là đẹp đến mê muội.

"Chị Tang Họa, chị là nàng công chúa đẹp nhất mà em từng biết."

Tuyết Tịch Nhượng ôm chầm eo cô cọ cọ như một con mèo nhỏ đang làm nũng với chủ nhân. Tang Họa trở tay không kịp, làm sao còn nhớ hành động vừa rồi của Tuyết Hàn Tịch nữa.

Cuối cùng, Tuyết Hàn Tịch nắm tay Tuyết Tịch Nhượng, chậm rãi ly khai.

Ngồi trong xe, bàn chân ngắn ngủn của Tuyết Tịch Nhượng đung đưa đung đưa, cô bé ngồi bên ghế lái phụ, bên cạnh là Tuyết Hàn Tịch, nét mặt lạnh băng nhìn không ra hi vọng, chỉ là đầu lông mày có điểm chút bi thương không ai nhìn ra.

Nuốt nước bọt một cái, cô bé không nhìn được mà ngáy ngồ thốt lên:

"Cậu ơi, cậu luyến tiếc chị gái xinh đẹp phải không ạ?"

"Con nói bậy nói bạ gì thế." Tuyết Hàn Tịch lạnh tanh phản biện, chỉ có anh biết hai bàn tay đang nắm lấy vô lăng là khẽ run.

"Con thấy trong phim, khi Tiểu Long Nữ rời xa Dương Quá, nét mặt cũng như cậu vậy."

"Sau khi về nhà cậu sẽ đập cái TV của con." Anh nói chắc như đinh đóng cột.

Cô bé mếu máo chực khóc, bé đã làm gì sai? Sao cậu lại đột nhiên hung dữ với bé như vậy. TV là cả sinh mạng của bé, ở đó có rất nhiều người xinh đẹp, còn có người nhảy múa được trên không trung.

Bé cũng đã bảy tuổi rồi, bé lớn rồi, bé không cần cậu nữa, bé muốn ra ngoài tự lập, bé rất thông minh, khuyết điểm duy nhất của bé chính là sợ người lạ mà thôi.

Tuyết Hàn Tịch thấy bộ dáng làm như oan ức của Tuyết Tịch Nhượng liền thở dài thườn thượt. Anh dừng xe lại khi đèn xanh chuyển đỏ, đưa tay bóp chặt mi tâm. Sự bất lực khiến anh gần như gục ngã. Trong sinh mệnh này, anh đã trót yêu phải một người. Người mà đến cả nhịp đập trái tim của chính mình còn không nghe được, sao có thể nghe thấy tiếng gọi ái tình đây?

Cả cuộc đời này, chúng ta chỉ có thể làm bạn. Đã được đặc ân như vậy, anh còn dám cầu chi xa xôi.

"Cô ấy..." Anh nghe giọng mình nghẹn ngào. "Là hiện thân cho nỗi buồn của cậu, không phải là ánh dương như cậu hằng mơ. Cô ấy là nỗi buồn đẹp nhất của cậu."

"Nỗi buồn, mà còn đẹp sao ợ? " Tuyết Tích Nhục nghi hoặc hỏi, đối với bé mà nói, nỗi buồn sẽ khiến con người buồn bã, nó mang hình hài vô cùng xấu xa. Sao lại có nỗi buồn xinh đẹp cơ chứ?

" Sau này lớn rồi, con sẽ hiểu thôi. "

Tang Họa, nếu như, nếu như em không phải là nỗi buồn của anh thì thật tốt biết mấy, anh sẽ thoải mái nhớ nhưng mà chẳng sợ đau lòng.

Truyện mình viết đôi chỗ sẽ không được logic nhé. ^^

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuyết Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Một đêm dài

Trên tầng ba, một con người kiêu ngạo âm lãnh, thâm sâu như màn đêm lặng lẽ thu vào hết thảy diễn biến vừa rồi. Khoé mắt u tối, trầm tĩnh vô ba loé lên một tia sáng quý dị.

" Người mà các người nói, là cô ta? "

Nói xong, người đó đưa ngón tay thon dài hữu lực khép lại rèm cửa, ánh sáng của hoàng hôn tựa như sợ hãi hơi thở u lãnh trên người đàn ông liền không dấu vết rút lui. Khẽ liếc mắt nhìn tên thuộc hạ thân tín cuối đầu nghiêm cẩn đứng bên cạnh mình. Hắc ám đảo quanh con người, theo đường nhìn của hắn rơi xuống, như muốn tạo ra những mũi dao sắc nhọn.

" Vâng thưa chủ nhân, chính là cô ta. " Thanh âm kiên định vang lên trong không gian tĩnh mịch vô hạn. Không vì đôi mắt sắc bén như dao của người đàn ông mà run rẩy sợ hãi. Nếu thật sự là vậy, thì hắn không đáng làm thuộc hạ cho chủ nhân rồi. Mặc dù sau lưng hắn đã lạnh đến toát mồ hôi.

" Trong cô ta ồm yếu như một cành liễu, gió quạt một cái liền có thể ngã, vậy mà có thể bắn nát đầu thuộc hạ của ta sao? " Hắn đứng trong bóng tối, vùng đất u mê chỉ thuộc về riêng hắn, đảo đôi mắt lạnh băng của một kẻ săn mồi tàn độc như đang thẩm tính toán gì đó trong lòng. Dung mạo thoắt che lấp bởi màn đêm, chỉ thấy khoé môi người đàn ông câu lên một nụ cười, rõ ràng xinh đẹp mỹ nhân, lại khiến người khác không rét mà run, tàn ác, kích thích thị giác.

(Đọc lại chương 9 nhé)

Kẻ có thể khiến cho thuộc hạ của hắn ngã xuống, xem ra cũng có một chút tài lẻ. Ha, nhưng cho dù là kẻ nào đi chăng nữa, nếu như đã dám khiêu khích đến tôn nghiêm của kẻ đứng đầu, hắn sẽ cho kẻ đó biết thế nào là muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

" Có thể, có thể lúc đó cô ta gặp may mắn, đánh bậy đánh bạ liền chó ngáp phải ruồi mà hạ được thủ lĩnh của đội bắn tỉa. " Tên thuộc hạ hít một ngụm khí lạnh, tiếp tục phun ra lời nói mang ý tứ bào chữa cho đồng đội thất thủ, vô cùng ê rãng. Làm sao có thể tin được một cô gái thoát nhìn mảnh mai yếu ớt như vậy, không có một chút giá trị vũ lực như thế, mà có thể cho rằng cô ta có ý nhắm vào đầu tên lính đánh thuê lừng danh một cõi mà một phát giết chết.

Có quý mới tin.

Chắc chắn là gặp may, gặp may mà thôi.

" Là vậy sao? " Người đàn ông cười khê, giọng điệu có chút lười biếng. Biểu hiện này của hắn, hắn là đã trông thấy một điều gì đó khiến hắn hứng thú.

" Chủ nhân, cô ta được mệnh danh là đảm phụ lặng lẽ có tiếng, phàm là nam nhân có nhan sắc cô ta sẽ tìm cách mà trèo lên giường ngay. Về sau nghe nói cô ta thay đổi, thuộc hạ nghĩ đây chỉ là một phương thức khác để cô ta câu dẫn đàn ông mà thôi. " Tên thuộc hạ tiếp tục đồng dài, không che dấu sự khinh bỉ của mình với đối phương.

Chỉ thấy vị chủ nhân cao cao tại thượng trước mắt cười càng lúc càng sâu, đuôi mắt còn mang theo vẻ tà khí mê mị, hắc ám chậm rãi thu liễm lại. Thanh âm trầm thấp mà mị, tựa như lời triệu hoán đến từ viễn cổ.

" Thật giả ra sao, không phải tới nay liền biết ngay sao. "

Tên thuộc hạ đàn mặt ra, sau lưng một làn gió lạnh ập tới, không khỏi cảm thấy nguy hiểm.

Chủ nhân nói như vậy là có ý tứ gì?

Tang Họa thức dậy vào lúc nửa đêm, trong khoảnh khắc hiu quạnh này, vạn vật chìm sâu vào vô tận an tĩnh, con người ta dễ dàng tìm thấy cô đơn.

Cửa sổ mở toanh, hương hoa ngào ngạt theo gió lạnh ùa vào khiến cô thức giấc. Lúc đi ngủ, vì quá mệt mỏi cho một ngày dài, cô chẳng nhớ bản thân đã khóa cửa hay chưa. Cô lặng yên đứng trước cửa sổ, như một bức tranh trầm mặc, ánh trăng yếu ớt buông xuống những chùm sáng trong trẻo xuyên qua nhánh cây, rơi xuống sợi tóc nâu mềm mại như tơ, làn da Tang Họa trắng nõn lại có chút nhợt nhạt như người bệnh, lông mi cô rất dài, vì hơi lạnh mà tạo thành một màn sương lạnh nhạt.

Cô vươn tay muốn đóng lại cửa sổ, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn. Tang Họa trách mình sơ suất, dù ở nơi đâu cũng không được buông lỏng cảnh giác. Nhanh như chớp, một trận gió lạnh đánh úp sau lưng cô, khiến cô không kịp phòng bị.

Một bàn tay lạnh lẽo vòng qua siết chặt chiếc eo thon của Tang Họa khiến cô không thể động đậy được. Tay còn lại đang nằm yên vị trên cái cổ trắng nõn càng làm cô không dám nhúc nhích. Cô không thể phán đoán ra được tình cảnh hiện tại của mình, nếu như cô có nửa điểm muốn chống trả, bàn tay của đối phương đang đặt ở cổ mình sẽ nhanh chóng quyết định sinh mạng của cô. Mùi hơi thở tràn ngập tính xâm lược khiến cho Tang Họa hít thở không thông, mẹ nó, quá kích thích khứu giác rồi.

"Đêm hôm khuya khoắc, đột nhập phòng của một cô gái, là có ý gì?" Tang Họa hí hí mắt, trào phúng nói.

Trong không gian im lặng đến nặng nề chỉ nghe được người kia khẽ bật ra một tiếng cười trầm thấp, tựa như rất buồn cười với câu hỏi vừa rồi của cô.

"Đêm hôm khuya khoắc, đột nhập vào phòng của một cô gái, theo em lại là có ý gì?"

Ý gì? Mẹ kiếp, còn ý gì nữa cơ chứ? Tang Họa cảm giác khuôn mặt người kia đang kề sát bên tai cô, còn cố ý phả ra hơi thở nóng rực khiến cô rùng mình một cái. Cô trừng mắt, vô cùng bức bối, này có phải là cô đang bị trêu đùa? Lần đầu tiên có một kẻ dám trêu đùa cô như thế. Không nhận được mà nổi nóng, phun ra một câu.

"Lưu manh." Đến Dung Phượng Khuynh bản tính phong lưu cũng không dám công khai trêu ghẹo cô. Cơ mà, sao tự nhiên giờ khắc này cô lại nhắc đến hân.

Người đàn ông thế nhưng không có tức giận, tiếng cười ngày càng trầm thấp mang theo cổ mùi vị làm tâm can người ta náo lòng.

"Ta đây, chính là muốn ngắt đóa hoa xinh đẹp nhất của Tang gia." Hân ta mị phả vào tai cô, giọng điệu ngả ngớn. Ánh trăng mờ mịt yếu ớt, khiến cô không tài nào nhìn rõ được chân diện mục của hân. Có điều, người đàn ông này mang đến cho cô một cảm giác vô cùng nguy hiểm. Hân sở hữu một đôi mắt mê hoặc lòng người, thanh âm lại gọi cảm chết người.

"Trùng hợp thật đấy, nhị tiểu thư Tang Tương được mệnh danh là một trang tuyệt sắc khuynh thành, mi mục như họa, hiện đang dưỡng thương tại đây. Người nên biết bên nào nặng, bên nào nhẹ mà bỏ qua." Cô nhếch môi.

"Nhưng mà, ta lại hứng thú với đại tiểu thư của dòng họ Tang - Tang Họa hơn." Nghe được lời này của hân, cô vô cùng khó chịu, không khỏi nhíu mày.

"Ta sẽ không thô bạo với một cô gái còn đang mang vết thương, cho nên hãy ngoan ngoãn một chút."

Hân vừa nói xong, thân thể hai người lại càng áp sát vào nhau. Nhìn ở bất kỳ góc độ nào cũng vô cùng ám muội.

Có điều Tang Họa là ai? Một cô gái lòng dạ sắt đá như băng ngàn năm, đến cả nhịp đập nơi trái tim mình còn không nhận ra. Thì làm sao có thể vì người khác không ngừng quyến rũ mà mặt đỏ tim đập?

Nhận thấy có điều gì đó không đúng, người kia đột nhiên nghi hoặc mở lời.

"Vật nhỏ có phải hay không? Bị lãnh cảm?"

Có cái gì nóng rực áp sát vào bụng cô, Tang Họa nháy mắt điên tiết cả lên.

"Lãnh, cái, con, mẹ, người." Tang Họa nghiêng răng nghiêng lợi, kiềm chế bản năng muốn chửi ầm lên, không muốn mình mãi ở trong thế bị động, cô bắt chấp chịu đau đớn sau lưng mà xoay người, đá loạn một cú.

Khi dễ bà đây. Chiếm tiện nghi bà đây. Ăn đậu hũ bà đây. Lại còn vô lễ với bà đây. Vết thương tính là cái gì? Bà đây không nhận nữa.

Mà người nọ không nghĩ rằng cô sẽ ra chiêu, cũng không thể tin được cô cư nhiên còn biết quyền cước, thân hình lại nhanh nhẹn như một con báo như vậy. Bất ngờ liền nhận được một cú đá ngay ngực. Hân nén cơn ho khan mãnh liệt, cảm giác như lục phủ ngũ tạng bị đảo lộn. Sự hứng thú đối với cô gái này ngày càng tăng, những tưởng cô gái nhỏ chỉ có tài bắn súng là tinh thông, nhưng lại không ngờ, quả thật hân không thể chỉ đánh giá một con người bằng vẻ bề ngoài được.

"Thân thủ không tệ, có điều vết thương sau lưng em hình như không được tốt."

"Không cần người quản."

Tang Họa phun ra xong câu này, lại nhanh như chớp nhảy lên công kích hân, vừa mạnh bạo vừa điên cuồng, hoàn toàn coi khinh vết thương sau lưng. Cô chính là đang muốn giết chết đối phương.

Hắn nhìn cô gái như một con mèo xù lông, trong lòng nghĩ chỉ muốn đùa cho vui một chút. Nhìn cô gái bỏ hết vốn liếng ra mà muốn lấy mạng mình, hắn cảm thấy có chút buồn cười, không muốn đa thương đến cô, hắn đều tận lực phá giải thể công của cô, dù rằng cô gái này đang bị thương, nhưng mỗi lần tung sát chiêu ra với hắn, hắn cũng có điểm chặt vật mà chống trả. Đêm nay, thu hoạch cũng không tệ.

Đánh mãi mà chẳng ai hạ được ai, tên khốn kiếp kia chỉ toàn phòng thủ mà chẳng chịu tấn công. Cô cảm giác mình bị đùa giỡn thật rồi. Tang Hoa siết chặt tay, cô cầm lọ hoa đặt bên cạnh đầu giường ném về phía người kia, chỉ là tên đó sao có thể dễ dàng bị một lọ hoa đa thương được chứ, trong nháy mắt hắn ta lao sang một bên. Thế là bình hoa oanh oanh liệt liệt đập vào tường, vang lên một tiếng kêu thật to giữa bầu không khí im lìm. Vô số mảnh vỡ văng tung toé trên nền nhà, ánh trăng mờ mịt hắt lên tạo ra dư quang chói mắt.

" Vật nhỏ thật hung dữ. " Hắn ta tiếp tục cười cợt.

Tang Hoa lại nhào tới, lần này, đánh ở đâu không đánh, lại lôi nhau đến tận giường~

" Ta phải giết ngươi. "

" Ha, đến đây nào. " Vừa nghe, một trận hoa mắt chóng mặt đánh cho đầu cô tê rần, sao cô nghe qua, lại có cảm giác như giống một tiểu mỹ nhân đang không ngừng quyến rũ mà mờ lòi câu dẫn < đến đây chà đạp gia đi > vậy.

Bề giường lung lay, khiến Tang Hoa không cẩn thận ngã xuống, ngẫm kêu không ổn, nếu như ngã về sau thế này vết thương ở lưng cô chắc chắn không thể cứu vãn được nữa, cô không cam lòng liền bắt chập lòi luôn tên khốn kiếp kia. Người đàn ông không đoán được hành động bất chợt này của cô liền đồng dạng bị cô kéo mà mất thăng bằng ngã xuống, ánh mắt hắc ám không khỏi có chút bối rối. Động tác Tang Hoa rất nhanh, cô vội vàng lật người trở lên, nhằm biến tên kia trở thành một đệm thịt. Nhưng đột nhiên ánh mắt co rút, Tang Hoa lấy tốc độ như chớp che lại miệng mình, cô lao vào trong l*ng ngực hắn, bàn tay trắng nõn của cô đánh úp đôi môi hướm hơi lạnh của hắn.

Đêm đã khuya, ánh sáng mảnh mai của mặt trăng len lỏi qua ô cửa sổ, tạo nên một không khí mập mờ lại quý dị khôn cùng.

Tư thế của hai người lúc này, người ngoài không biết còn tưởng đang vụng trộm yêu đương giữa đêm khuya.

Màu tím mê ly mang sắc hoa Từ La Lan mở thật to, đối diện với một đôi mắt u lãnh lại thần bí đen như mực cũng kinh ngạc nhìn thẳng vào mình. Đầu óc cô sung huyết nhất thời phản ứng không kịp, mọi âm thanh tất nghẹn chỉ nghe được tiếng trái tim đập kịch liệt trong lòng ngực của đối phương.

Tang Hoa khóc không ra nước mắt, đánh nhau, ừ thì đánh, nhưng sao lại suýt thì chạm môi rồi????

Tang Hoa đặt tay lên l*ng ngực hắn, mượn sức đẩy ra kéo giãn ra khoảng cách giữa hai người. Cô không làm gì nữa, chỉ có thể nín lặng tận lực bỏ bỏ ra xa mà thôi, suýt chút liền rơi xuống giường.

Người kia cũng tự nhiên mà chống một tay đứng lên, màu mắt u minh ban nãy còn kinh ngạc, lần này lại tĩnh lặng tựa như mặt hồ yên ả không chút gợn sóng, trong bình thân chứa nghi hoặc.

Ánh trăng yếu ớt phản chiếu nụ cười có chút kỳ lạ của đối phương.

" Cốc, cốc, cốc. " Không ai ngờ đến ngay lúc này lại có người gõ cửa, ba thanh âm hữu lực vang lên đồng thời khiến hai người bên trong giật nảy mình.

" Vật nhỏ, chúng ta sẽ còn gặp lại. "

Người kia lấy một tốc độ nhanh như chớp lao ra ngoài cửa sổ, chỉ để lại một cơn gió hắc ám khiến cho lòng cô bỗng chốc lạnh như băng. Cô nén nhịn cảm xúc muốn chửi ầm lên, mẹ kiếp, suýt thì bị người ta làm nhục, gặp lại con mẹ ngươi. Tang Hoa không ngừng vỗ về trấn an bản thân, cố gắng lấy lại nét bình tĩnh trên khuôn mặt, nhẹ nhàng mở cửa.

Một người đàn ông trung niên trên người mặc quần áo của bảo vệ, bộ dáng vô cùng nghiêm chỉnh, một tay cầm đèn pin, tay còn lại chính là cầm cây roi điện. Giọng điệu thân thiện nói với cô.

" Tôi nghe phòng bên này có tiếng động, cho nên muốn đi xem xét, cô có gặp rắc rối gì không thưa tiểu thư? "

" Xin lỗi đã làm phiền, nửa đêm nửa hôm tôi bất cẩn duỗi tay đụng phải bình hoa khiến nó rơi xuống đất. " Cô khẽ cười, giọng nói vô cùng áy náy hối lỗi. Người đàn ông nhìn thoáng qua vô số mảnh vỡ của bình hoa vung vãi bốn phương, cũng như vậy mà tin là thật, căn dặn cô cẩn thận thu dọn tránh làm mình bị thương, sau đó không nói gì nhiều xoay người rời đi.

Tang Hoa thở phào một hơi, xoay người khoá chặt cửa, lòng bắt đầu toan tính.

Ánh sáng yếu ớt nhàn nhạt của mặt trăng xuyên thấu qua rèm cửa sổ cùng với sắc màu ấm nóng trong căn phòng tạo ra một mỹ cảm đẹp đến mông lung.

" Diễm, em đến là có một chuyện muốn thông báo với anh. " Ngồi trên đùi Dạ Diễm, ánh mắt cô gái không nén nổi niềm đam mê cuồng say mê không dứt, Tịnh Huyền choàng vai lên cổ anh, hai má hây đỏ như trái táo chín. Cô gái có dung mạo thanh tú động lòng người, một đôi mắt uyển chuyển biết nói. Thoạt nhìn lại giống như mẫu hình của cô gái nhà bên. Quần áo trên người sớm đã không còn giữ được trật tự như ban đầu.

" Hửm? " Thanh âm từ tính quyến rũ khiến người ta say mê khẽ vang lên, sau đó mất hút trong không gian rộng lớn. Bàn tay thon dài của Dạ Diễm không

ngừng mà sát lên thân thể nhỏ nhắn yêu kiều của mỹ nhân trong ngực mình.

" Trong bụng em, mới một tuần, vẫn không biết là con trai hay con gái. " Tịnh Huyền thẹn thùng nói, càng ngày càng có tư thế thiếu nữ sắp gả thẹn thùng rúc vào l*ng ngực rắn chắc vững chãi của anh.

Bầu không khí trong nháy mắt biến chuyển.

" Lập lại một lần nữa. " Dạ Diễm lạnh lùng ra lệnh.

" Em có thai với anh rồi. " Cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng Tịnh Huyền không tài nào nhận ra. Cô càng nói càng nhỏ, chính là đang làm nũng với người đàn ông mà cô nguyện yêu suốt kiếp này.

Dạ Diễm mặt không đổi sắc đẩy cô ra, đứng lên, khiến Tịnh Huyền bỗng chốc ngã ngồi xuống mặt đất, anh hoàn toàn không quan tâm cái thai trong bụng cô có bè gì hay không. Thân hình người đàn ông cao lớn thon dài, che đi ánh sáng trên người cô, anh hít đôi mắt lạnh cảm nhìn cô không một chút độ ấm. Tựa như vị thần đứng từ trên cao ban phát ánh nhìn xuống nhân loại bé nhỏ. Cả người toả ra hơi thở lạnh khốc.

" Tịnh Huyền, trước khi chơi trò chơi này, em không nhớ tôi đã nói với em những gì sao? " Dạ Diễm nhìn Tịnh Huyền như một kẻ tù tội, anh chậm rãi định tội cô. " Đừng quá phận. "

" Nhưng, Dạ Diễm, đây là con của anh, nó là con ruột của anh. Anh không thể... " Tịnh Nguyệt khó tin nhìn Dạ Diễm. Cô vừa rồi chính là nghe lầm phải không?

" Ai mà biết được. " Giọng anh nhẹ bằng.

Ai mà biết được cái gì? Ai mà biết đây có phải là con anh hay không? Hay ai mà biết được cô vốn dĩ còn ngủ với người đàn ông khác.

" Ngoan, phá nó đi, rồi mọi chuyện sẽ trở lại như thường. "

Anh bảo cô phá con của hai người sao? Sao ngữ điệu của anh lại nhẹ nhàng như chuyện này chẳng có gì to tát thế?

Chẳng lẽ từ trước đến nay, tất cả nhu tình mật ý, chỉ là bóng nguyệt mặt hồ, ảnh hoa trong nước thôi ư?

Nữ nhân đối với anh mà nói, chỉ là hứng thú qua đường, gặp dịp thì chơi. Một kẻ luôn tính kế người khác như anh. Làm sao có thể để cho người khác lại tính kế lên đầu mình. Đó là sỉ nhục, và lại là đối với loại đàn bà không biết thân biết phận như cô ta. Gà rừng muốn làm Phượng Hoàng? Muốn làm chủ mẫu của gia tộc họ Dạ? Hẳn là cô ta chưa bao giờ tự soi gương đi? Dạ Diễm không nhìn được chăm chọc.

" Không, em không thể, anh tin em, nó thật sự là máu mủ của anh. Ngoài anh ra, em chưa từng quan hệ với người đàn ông khác..." Sao anh có thể nói ra những lời này, Tịnh Huyền không ngừng tự an ủi, đó không phải là sự thật, đành rằng anh thực sự không yêu cô, nhưng đây rõ ràng là máu mủ ruột rà của anh. Sao anh có thể nhẫn tâm vứt bỏ nó, bảo phá là phá? Tim cô như có hàng vạn con kiến đang gặm xé, đau đớn khiến cô nhận ra ác mộng hiện tại là sự thật.

Ngón tay của anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, để cô nhìn thẳng vào mắt anh, bỗ thí cho cô một ánh nhìn lạnh nhạt không ra hi vọng, cảm bị anh bóp chặt đến phát đau, giọng nói anh từ cánh môi mị hoặc rơi xuống, vô cùng dịu dàng, mà phàm là thứ càng dịu dàng thì sẽ càng nguy hiểm, đó cũng chính là một phần khiến cho cô yêu anh say đắm. Lời nói của anh buông xuống như từ thần định đoạt đi số mạng của người khác. Kiêu ngạo, uy quyền, anh là con của chúa trời.

" Tôi có thể cho em tất cả mọi thứ trên đời này, tôi có thể biến em thành một người phụ nữ cao quý nhất thế giới. Nhưng sẽ không vì thế, mà khiến em quên mất mình tốt cùng lại là ai. Một kẻ như em, cũng dám muốn sinh con cho tôi sao? "

Phật có dạy, trồng một người cần ngàn câu, nhưng hủy diệt một người chỉ cần một câu.

Trong chớp mắt, cô mới hiểu được như thế nào là vạn tiền xuyên tim, là một lời nói cũng có thể khiến người ta đau đến long trời lở đất. Nước mắt Tịnh Huyền chảy từ hốc mắt rơi xuống. Thân thể cùng tâm hồn đau đớn đến nỗi khiến cô một lời cũng không nói ra được.

Tuyệt vọng, tuyệt vọng đến cùng cực.

Dạ Diễm, anh là một người đàn ông cao sang quyền quý, vừa sinh ra đã có thân phận địa vị tiền tài, anh dùng giọng nói quyền rũ trời phú của mình phá vào tai tôi những lời nói đường mật khiến tôi bất giác rơi vào cạm bẫy ngọt ngào được anh giăng sẵn từ trước. Tất cả cô gái trên đời này đều bị anh xem như con rối mà chơi đùa, bốn cột. Thao túng dưới sợi dây tài phú ma mị tuyệt luân của anh.

Những tưởng mình là kẻ chiến thắng khi là người phụ nữ ở bên cạnh anh lâu nhất, chiếm trọn được trái tim anh, còn mạng trong mình cốt nhục của anh, nhưng hoá ra tất cả đều là một hồi ảo mộng.

Anh từ đầu đến cuối chỉ coi nó như một trò chơi của đám quý tộc nhàn rỗi, lấy việc tổn thương người khác làm thú vui tao nhã. Từ khi bắt đầu cho đến cuối cùng, đều là một mình cô tự hy sinh hoặc, tự mê đắm, tự mình tổn thương mà thôi.

" Đưa cô ta đến bệnh viện, lưu ý tìm bác sĩ tốt nhất. " Dạ Diễm chẳng thèm nhìn cô, anh không mặn không nhạt ra lệnh cho thuộc hạ, trong chớp mắt một bóng đen liền xuất hiện trước mặt hai người. Không vì Tịnh Huyền là con gái mà thương hương tiếc ngọc, tên đó lời cô ra ngoài một cách mạnh bạo.

Chắc, lại một cô gái ngu ngốc rơi vào lưới tình giả dối của chủ nhân.

Tĩnh Huyền ôm chặt lấy bụng mình, khóc không thành tiếng, bụng cô co thắt dữ dội, bảo bối, mẹ không thể mất con, mẹ không thể mất đi con được. Mẹ không muốn để cha tổn thương con.

Haha!! Vì sao? Cô chỉ nhớ ngày đó khi anh hướng cô nở một nụ cười nhẹ, chỉ vì một lời mời dưới ánh đèn ấm nóng trong đêm đại tiệc muốn cùng cô khiêu vũ, cô liền cứ thế mà vì anh lao tâm khổ tứ, để rồi sa vào tay giặc. Một bước đi liền rơi vào vạn kiếp bất phục.

" Không, buông tôi ra, đừng, tôi còn có chuyện chưa nói. Tôi cần phải nói với anh ngay lập tức. "

Cô không cam lòng, không cam lòng, cô không thể ra đi như vậy, cô không thể để hấn cứ vô tư vô lo dùng bộ mặt đạo mạo của hấn đùa giỡn mọi thứ, gieo rắc đau khổ cho người khác, rồi bán thân lại cứ nhờn nhờn như một kẻ ngoài cuộc. Tĩnh Huyền hét lên thất thanh, vô cùng dữ dội, cô cật lực đẩy dựa khỏi cánh tay cứng như thép của người đàn ông, bỏ mặc hết tôn nghiêm cuối cùng của mình mà dùng hai chân vẩy đập.

Dạ Diễm khẽ nâng tay lên, thuộc hạ của anh ta tiếp nhận mệnh lệnh mà ngừng lại.

Cô dang mình khỏi người đàn ông, chặt vật bỏ đến trước mặt Dạ Diễm, bộ dáng Tĩnh Huyền giờ đây nhếch nhác lời thôi không thể tả, nước mắt sớm đã ướt đầm gò má.

Làm sao cô có thể quên được, người đàn ông tuyệt đại tà tử đa tình trước mắt mình, là một kẻ đa tâm, đồng thời cũng là đệ nhất bạc tình cơ chứ. Anh ta ban phát cho người khác âu yếm ngọt ngào đến tận xương tủy, nhưng khi họ đang ở trên thiên đường thì lại bị anh tàn nhẫn cho một kích trí mạng, rơi xuống địa ngục không lối thoát.

Người đàn ông như vậy, không thể yêu. Nhưng có gì, cô lại yêu?

Giờ khắc này, Tĩnh Huyền đột nhiên nhận ra. Người đàn ông trước mắt này, là ma quỷ.

" Trước khi đến đây, tôi đã chuẩn bị mọi thứ, tôi cũng đánh cược với bản thân mình. Mà lần đánh cược này, tôi giao cả mạng tôi ra. Cứ tưởng rằng anh có một chút yêu, nhưng mà... làm sao tôi có thể quên mất, một kẻ như anh, sao có thể bỏ thí cho người khác điều gì dù đó chỉ là thương hại. Rốt cuộc, tự tạo nghiệt thì không thể sống, chính mình lại thảm hại như vậy, haha, quả thực nam nhân các người không ai tốt cả. "

Cô ta từ trong túi sách lấy ra một con dao găm đã chuẩn bị từ trước, ngón tay cô run lên lẩy bẩy, dưới ánh mắt thâm u sáng như ngọn đèn của Dạ Diễm, thẳng tay đâm vào bụng mà không một lần chớp mắt. Bảo bối, mẹ xin lỗi con, mẹ không thể làm khác được.

Lần đánh cược này, cô ta thua, thua thảm hại, thua không còn đường lui.

Sớm biết người đàn ông này vô tình như vậy, vì sao lại yêu.

Máu từ bụng cô tủa ra như mưa, người đàn ông ấy vẫn không động đậy, anh là đang xem con mồi của anh giẫy dụa giữa sự sống và cái chết. Anh chỉ bảo cô ta đi phá thai, không phải muốn giết cô ta, là cô ta tự làm tự chịu, liên quan gì đến anh.

Tĩnh Huyền nằm vật dưới đất, cô cảm phần trũng mắt, cô hận, cô hận người đàn ông đến giờ phút này vẫn tao nhã tôn quý trước mắt mình. Không hiểu khí lực từ đâu khiến cô siết chặt tay lại, móng tay cắm sâu vào phần thịt mềm yếu giữa lòng bàn tay, máu tươi bắt đầu rỉ ra nhưng cô lại không cảm giác được nữa phần đau đớn. Tĩnh Huyền cắn phần rít lên:

" Tôi lấy tình yêu cùng đứa con trong bụng này, nguyên rửa anh. "

Tĩnh Huyền gắng gượng đến phút cuối cùng, cô dùng hết tất cả sức lực còn sót lại đưa tay tay vào bụng mình, bàn tay dính đầy máu của cô sau đó lại đổi hướng, ngón trỏ chỉ thẳng vào người đàn ông đang bề ngễ ngồi trên cao ấy, giống như đang xem một trò đùa, một vở hài kịch mà cô đang dựng ra, âm thanh oán hận, rít lên như một con rắn độc, buông xuống lời nguyên vĩnh cửu.

" Dạ Diễm, sau này, anh sẽ tìm được một người con gái khiến anh một lòng một dạ yêu thương, nguyên từ bỏ tất cả vì cô ta, yêu đến nỗi muốn moi cả ruột gan mà trao cho người đó. Vì một cái chau mày của cô ta mà đứng ngồi không yên, vì một nụ cười của cô ta mà ngày đêm thao thức, vì một giọt nước mắt của cô ta mà tâm đau như tróc thịt trầy da. Anh vì yêu, vì cô ta, mà trả giá đắt, đến cuối cùng là thương tích đầy mình. " Tĩnh Huyền dừng lại thờ dốc, cô ai oán, cay độc, tầm mắt cô bị hận thù che lấp nhìn chằm chằm vào dung nhan kinh tâm động phách ấy, nhếch môi cười, đôi mắt ánh lên tầng tầng man rợ. " Ha hả, nhưng mà, đời đời kiếp kiếp, anh vĩnh viễn cũng không thể có được trái tim của cô ta. Vĩnh viễn rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, vĩnh viễn bị chữ " tình " ấy dày dọa đến thân tàn ma dại mà cũng không thể nào buông. Dạ Diễm, anh gieo gió thì gặt bão, ông trời có mắt, sớm muộn gì anh cũng phải trả qua đại lễ rửa tội khiến anh cả đời phải khắc ghi. HAHAAAAHA!!!! "

Không biết sức lực từ đâu, cô lại nói ra một câu dài đến như vậy, vì quá yêu mà sinh hận chính là như thế sao? Tĩnh Huyền ngửa cổ cười điên cuồng, cười đến tê tâm liệt phế, hoàn toàn chẳng khác gì một người điên, máu từ bụng cùng giữa hai chân cô ta kịch liệt chảy xuống, mạnh mẽ cắn nuốt xâm chiếm khắp sàn nhà tinh xảo, khung cảnh thê lương trông vô cùng quý dị, tiếng cười man rợ cùng tuyệt vọng của cô vang khắp cả căn phòng, rùng rợn và bi thống.

Nam chính tạm thời sẽ không xưng danh tính, vì lần này là sơ kiến, lần sau mới chính thức gặp mặt.

Up chương cuối trước khi thi~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuyết Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Lời tâm sự

"Thưa chủ nhân, cổ phiếu của Giang thị đã bắt đầu xuống dốc không phanh."

Dạ Diễm ngồi sau bàn làm việc, trước mặt đặt một chiếc laptop, anh hồ hững nhìn xuống biểu đồ đang không ngừng dao động trên màn hình, không hài lòng nói:

"Chậm quá."

Người kia nghe được liền ghen hòng trần trối:

"Chậm, chủ nhân, người không phải là muốn Giang thị sụp đổ chỉ trong một ngày đấy chứ?"

"Không được sao?" Sắc máu trong đôi mắt anh ánh lên những tia nhìn thâm nhiên.

Tên thuộc hạ mặt chảy đầy hắc tuyến, nghe xong lời anh nói mà gần như sợ hãi quỳ xuống dưới sự tùy hứng của vị chủ nhân bá đạo nhà mình, đánh bạo mà hỏi lý do:

"Rốt cuộc Giang thị đã làm gì khiến cho người phát lòng vậy?"

Chẳng lẽ chủ nhân có một mối huyết hải thâm thù đại hận với người của tập đoàn Giang thị? Hay là chủ nhân nhà mình bị Giang thị đâm lén sau lưng? Hay là Giang thị ngu ngốc hướng chủ nhân thị uy khiến người tức giận? Những lý do ghê gớm không ngừng bị hắn ta liệt kê ra trong đầu, hắn nghĩ Giang thị chắc phải phạm một lỗi lầm gì khủng khiếp lắm, tày trời đến mức lại làm cho chủ nhân khó tính nhà hắn đẩy lên tuyệt lộ. Ai ngờ, Dạ Diễm hết sức bình tĩnh nói:

"Tâm trạng không tốt."

"... "Hắn ta hoàn toàn sụp đổ rồi."

(đừng hỏi mình vì sao, nam chính vốn nhấc tay thôi cũng đủ tạo ra phong ba rồi.)

Tâm trạng không tốt, thế là hủy luôn công ty của người ta. Tên thuộc hạ khó khăn thở ra một hơi, không ngừng tự mặc niệm trong lòng. Giang thị à, người sống lỗi quá rồi, chủ nhân chỉ bậy chỉ bạ, như thế nào mà giữa bao nhiêu công ty không trúng lại trúng phải người?

"Thưa Dạ thiếu, tiểu thư lại đang âm ỉ đòi gặp người ạ, lần này đặc biệt dữ dội." Quản gia toà lâu đài sắc mặt lạnh lùng, cẩn trọng nói, nhìn về mặt không mấy vui vẻ của vị chủ nhân, ông ta khom người lại, định tiếp tục quay lưng đi xử lý như những lần trước. "Tôi sẽ bảo họ cường chế đưa tiểu thư về phòng."

Dạ Diễm lắc đầu, anh hơi chau mày:

"Đề cho nó vào."

Quản gia không dám nhiều lời, nhận mệnh thực thi, không lâu sau, Dạ Nguyệt Nha mặt mày chìm trong phần nộ cau gắt hung hăng xông vào, đứng trước mặt Dạ Diễm mà kêu gào:

"Anh còn muốn cho người giám sát em đến khi nào? Cái này còn là tự do được nữa sao? Là giam lỏng mà không cần lồng giam đấy anh có biết không? Anh mau đuổi bọn họ đi đi, em chịu không được nữa rồi."

"Em vì một người dung mà làm âm ỉ với anh đến tận hôm nay?" Dạ Diễm hồ hững nói, mắt chẳng thèm nhìn cô. Từ khi đón cô về nhà, cứ một tuần thì đã hết ba hôm cô nào loạn đến gà bay chó sủa. Anh không trị tội cô đã là khoan hồng lắm rồi, đằng này còn không ngừng chạy đến mà chỉ trích anh. Anh sung cô quá rồi phải không? Đến mức cô chẳng còn coi người anh trai này ra gì nữa rồi phải không?

Dạ Nguyệt Nha thờ phỉ phò, cô biết anh là đang nhắc đến ai. Đang định lên tiếng thì lời bị anh đánh gãy.

Dạ Diễm chống cái cằm như điêu khắc lên bàn tay, anh đưa mắt nhìn lấy cô em gái mà mình chăm sóc từ tấm bé, với chiều cao của anh mà nói, dù anh có đang ngồi thì Dạ Nguyệt Nha cũng chẳng cao hơn anh là bao. Với đường chuyền này, dù dùng bất cứ loại tư thế nào để đối diện với nhau, cô luôn luôn thấy mình nhỏ bé trước mắt anh. Dạ Diễm cong cong cánh môi màu Mãn Côi, từng chữ tao nhã nói ra.

" Em là em gái ruột của anh, là nữ chủ nhân của toà lâu đài này, đứng suốt ngày lêu lổng bên ngoài, học mấy thói xấu không ra gì của ai. " Của ai? Còn của ai ngoài của Tang Họa mà Dạ Nguyệt Nha đã từng ở chung nữa chứ. Rõ ràng là ngừ khí mắng người, nhưng lại thập phần nhơ nhẫm không xâm nhập một chút dung tục nào.

Dạ Diễm trời sinh đã sở hữu diện mạo mê hoặc lòng người, thì làm sao em gái ruột của anh có thể chỉ là một nhành cỏ dại tầm thường được cơ chứ.

Khuôn mặt Dạ Nguyệt Nha giống Dạ Diễm đến bảy, tám phần. Nhưng không có được vẻ diễm lệ tuyệt tục lại tràn đầy mưu mô chuyên đi tính kế người khác như anh trai mình, cái cô có là nét thanh thuần linh động của thiếu nữ mới lớn, mày liễu như khói, mắt ngọc mây ngai. Nhưng cô bé vẫn đang ở tuổi trưởng thành, phòng chừng mấy năm về sau, hẳn sẽ trở thành một cái mầm tai họa.

Nếu như hai người đi chung với nhau, tựa hồ sẽ chẳng ai dám nghi ngờ họ có phải là anh em hay không.

Hai anh em ruột ngày hôm nay trực diện đối đầu nhau không ai nể ai, căn phòng này không tan hoang thì cũng đổ nát, tên thuộc hạ này giờ vẫn cầm như hén đứng im lìm tại chỗ cúi gằm mặt không dám nhúc nhích, thừ thời mà cuối người chuẩn gấp ra khỏi phòng, còn vô cùng có tâm mà đóng kín cửa lại.

" Anh đừng có mà khinh người quá đáng. " Dạ Nguyệt Nha nóng nảy, hướng anh hét lên. " Chỉ vì năm xưa chị ấy té ngã vào lòng anh, làm đổ rượu lên người anh, thế là anh liền ghét bỏ chị ấy. Thiên hạ nói chị ấy như thế nào, anh liền tin thế ấy hay sao? "

Thật ra mà nói, xấu danh của Tang Họa xuất hiện đều là nhờ một tay của Tang Tương, cô ta không ngừng tìm mọi thủ đoạn gán cho cô cái danh " không ai bì " được ấy. Tang Họa trong nguyên tác được tạo ra dưới bàn tay của mẹ kế tác giả, cô ấy không thể chống trả, lại càng không thể thoát ra khỏi sự ràng buộc của bà ta, mọi hành vi cử chỉ của cô đều bị tác giả thao túng, trong thế giới tiểu thuyết ấy, tất cả đều là con rối của bà ta. Sự tồn tại của cô vốn dĩ là làm đá kê chân cho Tang Tương, vĩnh viễn không bao giờ thoát khỏi số phận đã định sẵn là sẽ chết mà không kịp ngáp. -.-

Bất quá, Mộc Lung Hoa cơ duyên xảo hợp xuyên vào tiểu thuyết, phá vỡ sự cân bằng của thế cục, đảo loạn tình tiết, chặt đứt trật tự vốn dĩ đã được viết ra dưới ngòi bút của bà ta.

Buổi dạ hội náo nhiệt dưới ánh đèn lung linh của giới thượng lưu, Tang Tương nấp trong bóng đêm, ở nơi không ai nhìn thấy gạt chân Tang Họa khiến cô ngã sấp về phía Dạ Diễm, cả người anh liền hứng trọn ly rượu vang mà cô đang cầm trên tay.

Dạ Nguyệt Nha vẫn nhớ rõ như in, trong khoảnh khắc ấy, toàn trường đều hít vào một ngụm khí lạnh. Những kẻ xuất hiện xung quanh hai người lúc đó, kìm nén không được sự run rẩy, đều cất lực chạy trốn ra xa.

Dạ Diễm là quý tộc của nước X, anh ta là một người đàn ông cao ngạo như vậy, anh ta nhìn đời bằng nửa con mắt, lại sinh ra dưới ánh hào quang vạn trường của gia tộc, có khi nào chịu phải loại chuyện nhục nhã như vậy đâu.

Dạ Diễm không thích người khác chạm vào người anh khi anh không cho phép.

Dạ Diễm là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, anh yêu thích sự vật tốt đẹp, chán ghét những thứ xấu xí, mà phàm là những thứ anh khiến chán ghét, anh đều sẽ hủy diệt.

Ba điểm này, không có ai là không biết.

Tang Tương đương nhiên biết, cho nên mới cố ý. Cô ta giờ khắc ấy nấp trong góc cười thầm nhìn diễn biến sắp sửa xảy ra.

Mà xú danh Tang Họa, dong chi tục phấn đến dung mạo chân thật còn không thể nhìn rõ, thanh danh bê bết đến hết lời chê bai. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, dưới hàng trăm đôi mắt, liên ôm tất cả những điều cố kỵ của Dạ Diễm mà làm luôn một lần.

Dạ Nguyệt Nha xông lên ôm chặt lại anh trai tính tình sắp sửa bạo phát của mình, Tang Họa lồm cồm bò dậy, lao ra ngoài chạy trốn, nếu không chắc chắn sẽ không thể nào thoát được một màn gió tanh mưa máu.

Lúc đó, Dạ Nguyệt Nha vốn dĩ không biết Tang Họa là ai, lần gặp lại này, chính là khi chị ấy cứu cô ra ngoài từ một con hẻm nhỏ. Tin tức tuy lúc đó đã được Dạ Diễm phong bế, nhưng anh vẫn là không thể nào quên được trận mất mặt ngày hôm đó của bản thân.

" Em hãy cảm ơn anh vì lúc đó không truy cứu đến cùng. Nếu không... "

" Anh hai, anh... " Dạ Nguyệt Nha đầu nghi ngút khói, mặt mày đỏ gay, vì sự chấp nhất của anh hai mà ghen lời.

Dạ Diễm nhếch mép, muốn đấu với anh sao? Em còn non lắm.

" Nếu em đã gọi anh một tiếng anh hai, thì cũng hẳn phải tỏ ra mình là một cô em gái đúng nghĩa, đừng không biết lễ phép như vậy, bao nhiêu nghi lễ dành cho quý tộc mà em học được, em quên hết sạch rồi có phải hay không? " Toàn thân anh toả ra một luồng khí không giận mà uy. Giọng anh đầy áp ý thuyết giáo.

Dạ Nguyệt Nha nghe được lời này của anh, liền không nén nổi cảm giác khó chịu như đang muốn xộc thẳng bay lên trời của mình.

Từ bé, với cương vị là một tiểu thư quý tộc nhà bá tước danh giá, những người bạn đến với cô, thực chất đều là vì cái vòng hào quang của gia tộc lập lòe trên đầu mình. Thứ quan hệ giả tạo, thứ tình bạn dựa trên sự hào nhoáng giả dối.

Từ bé, mọi trẻ em của những ngôi nhà bình thường hết ăn thì lại nằm, được cưng chiều trong vòng tay của bố mẹ. Còn những đứa trẻ như cô, phải miệt mài học tập, khổ không thể tả. Tại những lớp học lễ giáo quý tộc sẽ được chuyên gia " uốn nắn " cho những kỹ năng cần thiết, ứng xử cơ bản như cách đi đứng, vắt chân, nói năng,... cũng như quy tắc khi tham gia các buổi tiệc đứng, tiệc trà, chủ đề gì nên nói, chủ đề gì nên tránh, hoặc thậm chí là cách ăn món ăn, sắp xếp dụng cụ dao, đĩa, theo đúng thứ tự, vị trí... (tham khảo trên mạng)

Điều tàn khốc nhất trong giai đoạn trưởng thành, đó là khi chúng ta còn quá nhỏ mà phải chịu đựng sự tra tấn của cô đơn, chấp nhận những ràng buộc mà mình không hề muốn, lúc nào cũng phải duy trì trạng thái tốt nhất, mỉm cười tao nhã bước đi giữa hàng trăm phóng viên.

Những tưởng cả cuộc đời này cứ mãi diễn ra như vậy, một vòng tuần hoàn cô độc, Dạ Nguyệt Nha liền gặp được Tang Họa, một cô gái dịu dàng chân phượng, giống như cánh chim trời phượng xa, bắt không được, mà nhìn cũng không thấu. Rõ ràng sở hữu vẻ đẹp như vậy, lại khiến người ta không nhìn được xót xa, rõ ràng lạnh lùng chẳng tha thiết điều gì, cũng chẳng để bất cứ ai vào mắt, cứ tưởng chị ấy cho mình ở chung là vì nhất thời, ai ngờ chị ấy có thể đánh đổi cả mạng để bảo vệ cô khỏi trận mưa đạn ngày hôm ấy, tuy rằng giai đoạn ở chung chỉ một mình cô đánh tiếng, nhưng Dạ Nguyệt Nha đã có những tháng ngày không cần phải tiết chế gì bên cạnh chị ấy.

" Anh à, em không thể lựa chọn được thân phận mình muốn sinh ra, chẳng lẽ đến cả cách mình muốn sống như thế nào cũng không có quyền lựa chọn sao? "

Cô luôn mơ đến một ngày mình có thể trốn tránh đi tất cả những ánh nhìn xa lạ, hay từ tiếng flash của máy chụp ảnh, không cần lúc nào cũng phải tỏ ra cao quý, giữ lễ khắp chốn, cười quá trớn thì bị nói là khiêm nhã, sắc mặt âm trầm thì lại bảo tỏ thái độ, miệng lưỡi thiên hạ hết như một con dao hai lưỡi. Nó có thể tâng bốc bạn lên tận trời cao, cũng có thể đâm chết bạn dưới đáy đại dương âm u sâu thẳm. Cô luôn ước ao có thể thoải mái mà bộc lộ con người thật của mình ở bất cứ nơi nào, thoải mái làm đủ trò cũng không sợ bị người ta ghi lại rồi đưa tin bàn tán, không bận tâm đến cái gọi là "thể diện, hình tượng". Nơi ai cũng thêu dệt những lời nói hoa mỹ, cô nghe đến nhàm chán và cảm thấy nực cười.

Giả dối. Toàn bộ đều là giả dối.

Dạ Diễm sao không biết được suy nghĩ của cô. Anh nở nụ cười, nhưng nụ cười ấy lại tuyệt nhiên không chạm đến đáy mắt. Dạ Nguyệt Nha cảm nhận được sự lạnh lẽo ẩn sâu dưới nụ cười ấy của anh.

" Kể từ khi em sinh ra trong gia tộc này, thì vận mệnh của em đã được định sẵn, chặt không đứt, đứt không ra. "

Ngoài cười nhẽ trong không cười chính là như vậy.

" Đừng trách cuộc đời tàn nhẫn, thực ra nó đã rất dịu dàng với em. " Trong mơ hồ, anh khẽ thờ dài. Thân phận của em, có rất nhiều kẻ tranh nhau đến sức đâu mà tranh cũng không có được. Em vì sao cứ mãi mơ tưởng đến những thứ viễn vông như vậy.

" Nhưng em không có tự do, em muốn đi gặp Tang Họa, trong lúc em khốn đốn nhất chính chị ấy đã cứu em, em không muốn dựa dẫm vào anh nữa, em không muốn sống mà phải tận lực để nén ý niệm muốn sai cánh tung bay của mình, vì sao anh lại không cho phép, anh không có quyền cấm đoán em, không có quyền giam lỏng em, cũng không có quyền cưỡng chế mọi hành động của em. "

Hai tay Dạ Nguyệt Nha nắm chặt thành quyền, lửa giận trong mắt hồng sắc kiêu sa như muốn thiêu đốt vạn vật thành tro bụi.

" Dạ Nguyệt Nha. " Anh nhíu mày, trầm giọng cảnh cáo, nụ cười trên mặt Dạ Diễm không thể duy trì được nữa. Mỗi lần anh hai cô tức giận, chắc chắn sẽ lôi đủ cả họ tên cô ra. Lòng mi Dạ Nguyệt Nha run rẩy, cô khấn trương đến toát cả mồ hôi, nói ra những lời vừa rồi, cô đột nhiên vô cùng hối hận, cô kịp nhận ra rằng mình đã quá lớn lối, lời nói tuôn ra mà không biết suy nghĩ. Nói cho cùng, cô vẫn luôn sống dưới cánh chim bảo vệ của anh, âm mưa gia tộc, ám sát liên hoàn, anh đều thay cô gánh tất cả, vén lên cho cô một mảng trời trong.

Dạ Diễm mặc dù có tàn nhẫn với vô số người thì ở một cương vị nào đó, anh vẫn luôn dùng sự dịu dàng duy nhất của mình mà bao bọc cô.

Nhưng mà, nhưng mà, anh thật sự không thấy quá đáng hay sao?

Vì sao, anh muốn nhất cử nhất động của cô luôn phải ở trong tầm mắt của anh?

Hốc mắt Dạ Nguyệt Nha đỏ lên, cô nghẹn ngào chực khóc. Cô biết mình không thể nói gì hơn được nữa, nếu như cố chấp tranh luận với anh, thì kẻ thua thiệt vẫn là chính mình mà thôi. Ai bảo anh là anh trai cô, lại vô cùng sắc bén như vậy.

Lần đầu tiên mà hai người cãi vã to tiếng đến thế.

Tổn nhiều nước bọt cũng không thể lay động được tâm địa sắt đá của anh mình, Dạ Nguyệt Nha vô cùng bất lực lần khổ sở. Cô mặt cau mày có vẻ văng đi ra ngoài, nhưng nửa đường đột nhiên dừng lại. Nếu như anh ấy đã khiến cô không vui như vậy, hẳn là anh cũng đừng hòng mà nở được nụ cười.

Cô quay đầu, nhưng mày cười lạnh.

" Nghe bảo, có một cô gái mang thai cháu ruột của em, lại bị anh nhẫn tâm vứt bỏ cái thai ấy. Đến cuối cùng cô ta tự sát, chết trước mặt anh? "

" Ai nói cho em biết? " Dạ Diễm nheo mắt, lạnh lùng nhìn cô. Không phải đã để nén tin tức này rồi hay sao?

" Chuyện lớn như vậy, sao muốn che giấu thì có thể che giấu, không có bức tường nào là không lọt gió, em là em gái anh, sao có thể không biết. " Ánh mắt cô tươi cười, ý vị thâm trường.

" Em quan tâm làm gì, muốn sinh con cho anh không phải chỉ có một mình cô ta. "

Dạ Diễm là một người có cái tôi vô cùng lớn, anh vô cùng đề ý bộ mặt của mình, thập phần sĩ diện, dù anh có sai, cũng không cho phép người khác nói ra sai lầm của anh.

" Anh hai à, anh tận lực nhớ rõ lời nói của anh, cứ tiếp tục sống phóng túng như vậy đi. Nhưng anh cẩn thận, cả đời đánh nhận cuối cùng lại bị nhận mỗ mắt. " Ánh mắt cô sáng như sao, đợi sau này, anh gặp phải khắc tinh của mình, em sẽ chống mắt lên xem anh thê thảm bao nhiêu. Không ai trị được anh, vậy thì để cho khắc tinh của anh đến trị anh đi.

" Em quá lo xa rồi. Cuộc đời này, chỉ có anh mới có quyền quyết định. " Dạ Diễm dường như không mấy quan tâm. Anh phát phát tay cho thuộc hạ. " Đưa con bé về phòng. "

Dạ Nguyệt Nha bị cưỡng chế lỗi đi, cô không cam lòng như vậy, bị phẫn thét lớn:

" Dạ Diễm, anh là con người không biết đúng sai phải trái. "

" Bỏ ra, bản tiểu thư tự đi được. "

Dạ Nguyệt Nha đi xa vẫn còn lớn lối kêu gào trách móc, Dạ Diễm mệt mỏi ngã mình ra lưng ghế, nhúu mày trầm tư.

Dạ Nguyệt Nha nói không sai, tự do ai mà không muốn, anh cũng đã từng cho rằng, nhưng lại không thể thực hiện. Kể từ lúc bố mẹ bị ám sát mà qua đời, dưới sức ép của gia tộc khổng lồ, họ hàng thân thích lăm le như sói đói rình rập muốn vuron tay dài cướp đoạt tài sản, khoảng thời gian ấy, anh gần như liều mạng mà chống đỡ. Anh âm thầm điều tra kẻ ám sát, trong bóng tối làm vô số việc tày trời, Dạ Diễm là người con của bóng đêm, như cái tên mà bố mẹ đặt cho anh vậy.

Anh trả thù chúng bằng những thủ đoạn tàn khốc đến trời cũng không dung thứ, nhưng ai mà quan tâm chứ, đã có gan giết hại người thân của anh, thì phải có gan ôm lấy hậu quả. Anh tận lực che chở cho Dạ Nguyệt Nha, anh để cô chạy nhảy dưới mí mắt mình, đặt cô trong chiếc lồng xa hoa lộng lẫy. Vì anh sợ, không có sự bảo hộ của anh, con bé rồi cũng sẽ nhận lấy một kết cục giống như bố mẹ họ vậy.

Anh biết anh ích kỷ, nhưng anh không thể làm gì hơn. Con bé, là người thân duy nhất của anh trên cuộc đời này, thế giới tàn nhẫn của anh, tịch mịch vô hạn, sẽ không dung nạp thêm bất kỳ ai một ai.

Tang Họa, rốt cuộc cô đã làm gì, khiến cho em gái tôi thà đổi đầu với anh trai của mình cũng muốn được chạy đến bên cô.

Dạ Diễm không ngừng nhớ lại ngày ấy.

Tối hôm đó, nghĩa trang U Son, một hồi gấp gờ.

Thật ra, đó là ngày mẹ anh mất, Dạ Diễm là người nước X, cha anh từng là bá tước nước X, xong nơi này chính là quê hương của mẹ anh. Nói chính xác, anh là người mang dòng máu hỗn huyết.

Hôm đó có một cô gái xuất hiện, anh không biết gan cô ta to đến cỡ nào mà lại đến viếng mộ vào lúc nửa đêm, điều đó gọi lên cho anh một chút tò mò, nên đã nán lại hồi lâu. Anh thu liễm hơi thở, ẩn trong bóng đêm cô quạnh. Chợt anh nhận ra, cô gái đó chẳng ai khác ngoài Tang Họa, một kẻ anh vô cùng chán ghét, mà theo miệng người đời được cho là điều ngoa tuy hứng, dâm đẳng thành quen. Nhưng lạ lùng thay, người cô ta gọi là mẹ đó, chính là Hạ Thuần Hy, trong khi anh biết con gái duy nhất của bà ta đã chết rồi.

Bí ẩn này khiến anh không tài nào thôi nhìn Tang Họa, tại sao trên dung mạo cô ta lại mang một biểu tình đau đớn đến cùng cực thế kia? Dạ Diễm mãi miết nhìn cô, thẳng đi khi ánh hoàng hôn lụi tắt, bầu trời nhuộm vệt màu u tối, thẳng đến khi cảm giác lạnh buốt của giọt mưa mang anh hoàn hồn trở lại.

Lại lần nữa gặp nhau, tìm anh bắt đầu đập nhanh hơn.

Buổi sáng hôm ấy -----

Con đường hoa trong vườn Ngự Uyển dài hun hút sáng rực lên trong sắc màu lộng lẫy, lại loang lổ ánh nắng trên từng nhánh hoa tán lá. Vũ động tựa hồ không biết mệt mỏi.

Làn gió lẩn tẩn trên mái tóc đen mượt ánh lên sắc tím phả lệ câu hồn. Dạ Diễm chậm rãi đi dọc hành lang tiến về phía trước, lại hữu ý vô tình trông thấy bóng dáng tinh khôi, danh hoa khuynh quốc.

Làn tóc nâu nhạt vương vẩn ngàn hoa mang theo tia đậm mạc xa xót. Tang Họa vô tư bước về phía trước, hai bên tai đeo dây nghe màu trắng, miệng không ngừng ngẫu nhiên những câu ca từ tuyệt đẹp say lòng người. Cô tựa hồ không nhìn xem thế giới bên ngoài có đang nhìn cô hay không? Vẫn thản nhiên cất bước mà đi về phía trước, tinh thần khoan thai, nhắm mắt thư giãn. Tiếng hát sáng trong như đèn Hoa Đăng trôi trên mặt nước trong ngày Minh Nguyệt.

Trong giây phút đó, bất cứ ai vô tình bắt gặp được khung cảnh này, trong đầu chỉ có một câu.

Mạch thượng nhân Như Ngọc, công tử thế Vô Song.

Đột nhiên một cơn gió nhẹ thổi tới, một trận mưa hoa rơi xuống, đậu ở bờ vai gầy của cô, xuôi theo suối tóc tựa dòng chảy của ánh trăng bạc.

Bóng dáng cứ như thế, cứ như thế lơ đãng lướt qua người hắn không chút để tâm. Chỉ để một mùi hương nhàn nhạt khẽ phất lên trong gió lộng. Lọn tóc dài bay bay vô ý lướt qua gương mặt tà mỹ của Dạ Diễm.

Trong lúc mơ màng, anh không biết được mùi hương đó là hương hoa hay là mùi hương đến từ cô.

Tiếng hát ngày càng đi xa dần, Dạ Diễm không nhìn được cảm giác ngoài đầu nhìn, Tang Họa lạnh lùng để lại trong tâm mắt anh, một làn tóc nâu trà uốn lượn trải dài trên sống lưng duy mỹ như tiên họa. Ba ngàn tóc mây nhẹ nhàng lưu lại đây ánh nắng vàng nhạt trong trời như sương.

Bên tai vẫn còn văng vẳng câu hát.

Tình khó tránh, tình tùy duyên

Chỉ nguyện làm uyên ương, không làm tiên.

Trên đời này, chẳng lẽ thật sự có một thứ tình cảm khiến người khác nguyện vứt bỏ ba ngàn phồn hoa chỉ để chạy theo cảm xúc sâu thẳm trong tâm hồn hay sao?

Một khắc ấy, trong lòng anh dường có một sự vỗ về dịu dàng.

Thứ đó khẽ nhói lên, từ phía bên trái lồng ngực mình. Chậm rãi đến mức anh không tài nào cảm nhận được ——

Cuộc gặp gỡ ngày hôm đó giữa Dạ Diễm và Tang Họa, liền nhận định một đời sau của anh, cùng cô, đây đưa đau khổ.

Trong căn phòng VIP xa hoa của bệnh viện không ngừng truyền ra từng trận cười vô cùng vui vẻ.

"Chủ nhân là bị làm sao? Từ sáng đến giờ không hiểu thế nào mà người cứ ngồi cười suốt?" Tên thuộc hạ số 1 ngồi bó gối vẽ vòng tròn trên hành lang không ngừng lo lắng hỏi.

"Người, có phải hay không là có vấn đề?" Tên thuộc hạ số 2 lầu bầu tự hỏi. Liền bị tên số 1 hung hăng cho một cái cốc đầu đau như trời giáng.

"Sao người dám đánh ta?" Tên đó hai tay ôm đầu, ngược mặt tức giận hỏi.

"Người mà để chủ nhân nghe được lời hàm hồ vừa rồi thì cái nhận được không phải là cái cốc đầu này của ta đâu. Còn dám thốt ra một lời đã kích đến uy danh của chủ nhân, ta liền thiên người." Tên thuộc hạ số 1 đe dọa nói, mặt mày vô cùng khùng bố, như ôn thần xác ác.

"Cứ cách một khoảng thời gian thì người lại cười một lần, còn không phải có vấn đề đi." Thuộc hạ số 2 rầu rĩ thở dài, đưa ánh mắt lên lút nhìn qua khe hở của cánh cửa, trông mắt đột nhiên co rút dữ dội, chẳng biết gặp phải loại kích thích gì mà không ngừng quờ quạng đập bôm bốp vào người đồng đội bên cạnh. Thật lâu mới tìm lại được giọng nói, hắn ta lắp bắp kinh hãi:

"Này, còn, còn đỏ mặt nữa. Ôi thánh thần thiên địa ơi, có phải chủ nhân của chúng ta bị ai đánh tráo rồi không?"

Tên thuộc hạ số 1 đưa mắt dời vào, sau đó, liền một hồi câm nín.

Người đàn ông nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng tầm mắt lại trông về một nơi xa xôi nào đó, có lẽ là vì cười quá vui vẻ, khoé mắt sâu thẳm của anh vờn ra ngoài vài giọt nước mỏng, càng tô điểm thêm cho đôi mắt quá đỗi huyền bí ấy. Tiếng cười vui vẻ đột nhiên được anh chậm rãi thu liễm, lần đầu tiên có một người khiến anh có thể thoải mái mà cười thả ga như vậy, hoàn toàn không còn hình tượng thần bí u lạnh như ban đầu. Người đàn ông bỗng dừng đưa tay vuốt ngang gương mặt mình, làn da nấp dưới bàn tay của anh, đã biến thành sắc màu ửng đỏ như ráng chiều tà cuối hoàng hôn.

Nhớ lại nụ hôn không thành ngày hôm ấy, cùng với thần sắc rõ ràng ngượng chín mặt lại cố chấp tỏ ra thật bình thường của cô, anh không nhìn được thì thào:

"Thật đáng yêu."

Khen mình đi ~~ năng suất quá mà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuyết Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Hảo mộng thành không

* Mộng đẹp hoá hư không.

Hoàng hôn như một tấm rèm châu thanh nhả khẽ buông mình xuống bên khung cửa sổ. Ngắm nhìn khoảnh khắc lúc hoàng hôn từ từ ló dạng, cho đến khi trời mình kéo theo sắc tím nhuộm kín cả chân trời phương xa, sắc màu biến hoá khôn lường. Tựa như bức tranh bằng sơn dầu của một danh họa thời cổ. Khiến cho mái tóc mỹ lệ mang màu rượu vang của Dung Phượng Khuynh ánh lên sắc thái hoang hoải và huyền bí.

Người đàn ông bắt chéo đôi chân thon dài ngồi trên sofa bọc nệm chạm khắc họa tiết sang trọng, một điểm nhấn cô đơn cho một dinh thự xa hoa bề thế. Anh châm điếu thuốc, rít một hơi dài, nhả một vòng khói rất đẹp, đưa đôi phượng mầu nhìn ra ngoài bên ngoài cửa sổ. Làn khói mỏng manh lượn lờ trong hư không, tạo nên một cảm giác ngọt ngào để nín. Không gian như bị bao trùm bởi một bầu không khí âm u âm đạm, chìm sâu vào sự an tĩnh vô hạn.

"Không ngờ hoàng hôn bên cậu lúc này lại đẹp đến kỳ lạ, trái tim con người cũng vì đó mà trở nên hư hao chẳng?" Giọng nói này không phải của Dung Phượng Khuynh, anh vẫn còn đang miệt mài bận rộn với trầm tư. Thanh âm đưa cọt mang theo ý vị này truyền ra từ bên trong chiếc laptop được đặt trên bàn. Màn hình sáng rực lên hình ảnh một người đàn ông với mái tóc màu bạc yêu dị, lạnh lùng trong trẻo như thác trắng ngàn trượng.

Dung Phượng Khuynh thu lại tầm mắt, nhìn đến người bạn tốt qua màn hình, như có như không hỏi:

"Tôi nghe được tin cậu gặp ám sát cách đây không bao lâu, không kịp hỏi han thì cậu đã tự động tìm tôi, thế nào? không có bị thương gì chứ?"

Lăng Băng Kỳ dường như đoán trước được cậu ta sẽ nhắc đến chuyện này, nhưng cũng nhin không được âm thầm bùi bối cho thái độ "nhạt như nước ốc" của Dung Phượng Khuynh.

Nghe tin bạn thân bị ám sát mà chẳng có lấy một chút vội vàng hỏi han, giọng điệu giống như nói: "hôm nay ăn gì?" về mặt vẫn nhợt nhạt thanh nhàn như thế. Tuy rằng Lăng Băng Kỳ biết Dung Phượng Khuynh tin vào năng lực xử lý cũng như mưu kế "biến nguy thành an" cộng với thủ đoạn trả đũa "hại mình một thì đáp người mười" của anh thì sẽ chẳng có vấn đề gì xảy ra, nhưng mà cũng nên tỏ ra biểu cảm gì đó chứ. Hừ, chẳng lẽ không có chuyện gì khiến Dung Phượng Khuynh lộ ra bộ mặt lo lắng sốt ruột hay sao? Ông này không tin.

"Vận khí của tôi cũng đâu kém đến như vậy." Lăng Băng Kỳ ưu nhã ngã mình ra sau ghế, nét mặt hiện lên vẻ khinh thường. Đôi mắt màu băng lam mang huyết thống hoàng gia thuần khiết lộ ra vài phần đắc ý lẫn chế nhạo. "Chút thủ đoạn ấy sao có thể qua mắt được tôi."

"Cậu biết lai lịch của bọn chúng?" Dung Phượng Khuynh hỏi.

"Phần tử khủng bố, ngày đêm muốn triệt hạ ông này thôi. Bất quá, đoán không được ông đây từ trước đã có chuẩn bị sẵn một cái lưới lớn, thông thả ngồi chờ chúng sa bẫy, một mẻ bắt gọn." Lăng Băng Kỳ như đóa sen cao quý nằm trong băng lạnh, kiêu ngạo hờ hững.

Nghĩ đến bọn ngu đó tập kích anh trong đại diện vào buổi đăng cơ, chẳng lẽ chúng cho rằng anh ngu đến nỗi để cho bọn chúng tung hoành ngay trước mắt mình? Coi thường anh đến thế sao? Trong lãnh địa của anh mà muốn làm gì thì làm, không phải coi ông đây là người đã chết? Thanh âm bén nhọn như băng điều.

"Chút thủ đoạn đó cũng muốn qua mắt tôi, hừ, dám động thủ trên đầu thái tử còn không sợ bị ngũ mã phanh thây, đuổi tận giết tuyệt."

"Khẩu khí thật lớn." Dung Phượng Khuynh không tiếc rẽ chút lời khen ngợi. Anh tin lời này của cậu ta, Lăng Băng Kỳ là một kẻ nói được thì làm được. Tuy rằng vô cùng kiêu ngạo, nhưng quả thực không sai, Lăng Băng Kỳ có vốn để kiêu ngạo.

Muốn đấu với Lăng Băng Kỳ sao? Đúng là không biết tự lượng sức mình.

Nếu như nói bên này, bầu trời trên cao lơ đãng buông những nét họa, vẽ nên không gian nhuộm một màu đỏ ửng của hoàng hôn. Thì bên kia, sắc trời thêu dệt trên đầu cành một màu vàng hoàng kim chói mắt của một ngày nắng đẹp. Hoa Tử Đằng sau lưng anh mang một sắc thái huyền lệ câu hồn đoạt phách, từng cánh hoa li ti nghiêng mình rũ bóng như một tấm màn, nhẹ nhàng đánh thức sắc tím đài trang. Làm nổi bật lên bóng dáng tràn đầy lệ khí của Lăng Băng Kỳ.

Một đầu tóc bạc tà tử yêu dã. Mỗi khi, chỉ cần anh khẽ đảo đôi mắt băng lam liền khiến người ta cam nguyện phục tùng, ôm quyền sợ hãi.

Dung Phượng Khuynh chợt nhớ ra gì đó, anh dụi tắt điếu thuốc vào gạt tàn, nhàn nhạt mở miệng:

"Lễ đăng cơ của cậu tôi không kịp đến tham dự. Chỉ bằng đợi lúc cậu trở về, tôi mở party mừng cậu, một phần cũng giúp cậu xả xui, coi như là để bồi tội."

"Nha, hiếm khi được Dung đại thiếu gia rộng rãi dành ra một lời hứa hẹn như vậy, tôi đây quả thực có chút thụ sủng nhược kinh."

"Haha." Dung Phượng Khuynh cười cười, đối với bạn tốt đang ở xa, cũng nên quan tâm thăm hỏi một câu. "Tình hình bên đó hiện tại thế nào?"

"Cũng không có gì nghiêm trọng." Nhìn là biết Dung Phượng Khuynh hỏi thăm cho có lệ, Lăng Băng Kỳ cũng không thèm vạch trần. Nghĩ đến những ngày vừa qua của mình ở hoàng cung nước G, anh không nhin được mà muốn bỏ hết tất cả tháo chạy về Trung Quốc xa xôi.

Thật kinh dị!

Nhìn sắc mặt u ám của Lăng Băng Kỳ, Dung Phượng Khuynh đoán ra được chắc chắn có trò vui để xem.

"Hừm? Lăng Băng Kỳ mà tôi biết mặt mấy lúc nào cũng giá lạnh, sao hôm nay lại lộ ra bộ mặt xám xịt này, nói, cậu rốt cuộc bị cái gì?" Dung Phượng Khuynh nhướn mày, lưỡi biếng công kích:

"Cậu đừng nhắc nữa, bực bội muốn chết. Đám quý tộc đó một chút cũng không chịu an phận, ngày nào cũng cố ý nhét một đám công nương vào trong viện của tôi, muốn cùng uống trà, cùng trò chuyện, như âm hồn lượn qua lượn lại. Hừ, còn muốn ông lập hoàng hậu cái gì chứ?"

Mẹ kiếp, còn không phải muốn ép chết ông đây ư.

Dung Phượng Khuynh cười nhạt, nhưng ý cười lại không khai triển nơi đáy mắt, tiếng cười trầm thấp ma mị. Một đường nét mờ nhạt thoát ẩn thoát hiện nơi tầm mắt, lông mi anh khẽ run lên, nhìn từ dưới lên trên, hoàn toàn là một khoảng nước lặng.

Chỉ động tác nhỏ như thế, cũng không qua được cặp mắt băng lam sắc bén của Lăng Băng Kỳ. Đừng tưởng đối diện nhau qua màn hình là ông đây không thể phát hiện ra.

Anh thôi không muốn nhắc đến đám công nương quần áo sắc sỡ, tấn hương sơ ảnh kia nữa. Nghĩ đến thôi đã thấy sợ hãi.

Từ lúc đầu trò chuyện đến giờ anh luôn cảm thấy Dung Phượng khuynh có gì đó sai sai, thế nhưng lại chẳng thể nào phản bác được. Dung Phượng Khuynh rõ ràng có chút gì đó khác thường, nhưng nghĩ mãi cũng không biết khác thường ở điểm nào. Năng lực phán đoán của Lăng Băng Kỳ giảm sút rồi sao? Hay là tại Dung Phượng Khuynh che giấu quá xuất sắc?

Lăng Băng Kỳ thâm thúy liếc nhìn Dung Phượng Khuynh, rồi lại nhìn điều thuốc vẫn còn chưa cháy hết nằm vắt vẻo trong gạt tàn. Anh có chút nhớ lại, không kìm được hỏi:

"Khuynh, tôi nhớ không nhầm thì cậu đã bỏ thuốc rồi? Làm sao, nhện không được?"

"Thói quen cũ mà thôi, lâu lâu tìm về chút cảm giác." Dung Phượng Khuynh hờ hững đáp.

Rồi bỗng dừng hỏi ngược lại Lăng Băng Kỳ.

"Còn cậu, tự bao giờ bắt đầu yêu chuộng hoa cỏ rồi, suốt ngày cắm đầu vào công văn, trong phòng đến một bông hoa cũng không có, ông đây từng khuyên cậu nên hoà mình với thiên nhiên cho thư giãn tinh thần thì liền bị cậu phủ phàng "mấy thứ đó chỉ có đàn bà mới ưa chuộng" đó sao?"

"Nếu như theo cậu hút thuốc là thói quen cũ, thì còn tôi là đang tạo một thói quen mới cho mình. Không được sao?" Lăng Băng Kỳ khẽ nhấp một ngụm trà, mùi thơm thoang thoảng bên chóp mũi, hơi nóng nghi ngút phả vào mặt anh, mờ mờ ảo ảo che đậy nụ cười có chút lảng tránh.

"Không có gì, chỉ là..." Dung Phượng Khuynh nhú đôi mày thanh tú nhìn lấy giàn hoa Tử Đằng phía sau Lăng Băng Kỳ như có thâm cừu đại hận gì với nó. Cánh hoa tím biếc lia cành rơi vào trong gió, bay lên không trung như những hạt bụi xinh đẹp. Rõ ràng lộng lẫy như vậy, nhưng đặt trong mắt Dung Phượng Khuynh thì chẳng khác gì vật chết. Giọng điệu lạnh tanh: "Giàn hoa sau lưng cậu khiến tôi chỉ muốn đưa tay vào màn hình để nhổ hết nó ra."

Lăng Băng Kỳ: "..."

Anh có nên cảm ơn vì tốc độ truyền thanh của Dung Phượng Khuynh chậm hơn tốc độ nuốt xuống nước trà của anh hay không? TMD suýt thì đi tong hình tượng.

Lăng Băng Kỳ khó khăn mở lời, nhưng lời nói cứ nghẹn đắng lại, không cách nào trôi lên cổ họng. Trong thời gian anh không có ở đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Là Tử Đằng sau lưng khiến cậu khó chịu? Hay là màu hoa của nó khiến cậu khó chịu đây?

Buổi trò chuyện của hai người kết thúc trong một không khí tiêu điều trầm mặc.

Màn đêm nhanh chóng ập đến, gió lạnh ứa vào cuốn bay đi tấm rèm cửa, bầu trời không có nổi một ngôi sao, ánh trăng cũng an tường ẩn náu sau những lớp mây dày đặc.

Tang Họa, vì sao ngay cả hoa Tử Đằng nhỏ nhoi cũng muốn trêu ngươi tôi, vì sao nó lại mang một màu tím giống như đôi mắt của cô vậy?

Tang Họa, buông tha cho tôi. Vì sao cô lúc nào cũng cứ lẩn trốn trong tâm trí.

"Tang Họa, Tang Họa, cô nghĩ rằng tôi không thể không có cô ư." Dung Phượng Khuynh nằm vật ra giường, ánh đèn vàng chiếu lên nửa gương mặt anh, mệt mỏi thờ dài. Anh đưa bàn tay che lên đôi mắt, nặng trĩu oán than. "Khốn kiếp, chắc mình điên mất."

Dung Phượng Khuynh ôm vào lòng trăm mối ngổn ngang như tơ vò, mệt mỏi chìm sâu vào giấc ngủ, khi tỉnh dậy đã là sáng hôm sau.

<Đâu có gì đẹp hơn nắng.

Đâu có gì buồn bằng việc anh đánh mất em>

Nắng sớm yếu ớt rẽ mây mà đến, lúc nào cũng mang một hình hài mảnh mai thuần khiết tựa như nàng thơ, khơi gợi nguồn cảm hứng trong tâm hồn đa sầu đa cảm của người nghệ sĩ. Những giọt sương còn lưu luyến đậu trên cành lá xanh rì rào như một khúc nhạc trầm thấp, tiễn đưa vạn vật về lại trong quá khứ, để bắt đầu với một nhịp đời mới xôn xao. Khắp nơi đều như kết thúc một giấc mơ dài, kéo theo bao người tỉnh dậy giữa nỗi bàng khuâng.

Giữa hàng vạn sắc màu đan xen lại vào nhau, anh chậm rãi mở mắt.

Mái tóc thướt tha, đôi mắt dịu dàng, sống mũi cao thẳng, làn da như phát sáng.

"Tiểu Họa, là em sao?" Phượng màu cát chứa từng vệt nước mông, mờ mịt phủ đầy sương mù. Đồng tử Dung Phượng Khuynh phản chiếu lên dung mạo khiến anh tương tự thành bệnh, ngày đêm mong nhớ. Ánh mắt ấy không còn vẻ lạnh lùng cố hữu trong dĩ vãng mà anh luôn bắt gặp, cũng không còn sắc thái lạnh nhạt vạn năm không biến chuyển của cô. Dung Phượng Khuynh ngây ngốc mà nhìn, đến mức không nở nào khép lại rèm mi. Tang Họa, vậy mà lại mỉm cười với anh, nét cười cô động trên khoé môi cô, giống như nắng mai đầu tiên sau mùa tuyết, toả thành u tối trong lòng anh liền như được ban phúc lành, đổ xuống một trận mưa hoa muôn hồng nghìn tía.

Dung Phượng Khuynh như say, như mê.

"Tiểu Họa, kể từ khắc anh hiểu được bản thân đã khiến em tổn thương đến mức nào, anh đã không còn hi vọng mình sẽ có được tình yêu của em. Tiểu Họa, nếu như có thể, cả một đời của em, anh chỉ xin mượn một đoạn đường. Không cầu em yêu anh sâu đậm, chỉ cầu được tự do đi cùng em. Tiểu Họa, như vậy còn không được sao?"

Tang Họa vẫn bất động như cũ, cô lặng thinh không nói, đuôi mắt cô chậm rãi cong lên, mang dáng hình của một vầng trăng khuyết, sắc tím hồng hoang như đóa quỳnh hoa chậm rãi nở rộ, dịu dàng như một giọt nước ấm chôn mình giữa đại dương lạnh băng. Ý cười nơi đáy mắt lặng lẽ tan ra trong bao la. Tang Họa nở nụ cười khê, nét cười duyên dáng như hoa đào tháng ba thêu dệt muôn vạn đám mây lạnh. Quang mang lay động, phảng phất như hoa thơm nở trong lòng tuyết, ẩn dấu một mảnh hồng mai kiều diễm.

"Tiểu Họa, anh trăm tính ngàn tính, cũng tính không ra được mình có ngày lại yêu em. Nếu không, ngay từ khoảnh khắc anh nhìn thấy em, anh nguyện móc tim mình ra cho em làm cầu mà đá." Nụ cười anh có chút hư hao tan vào trong nắng.

Tang Họa vẫn cười đến dịu dàng, xinh đẹp đến nỗi muôn hoa cũng phải cam chịu cuối đầu thoái lui. Lòng anh bất chợt dâng lên một cổ mùi vị bất an, xua hoài không dứt.

Tang Họa không tiếng động đứng lên, cô tựa như lăng ba tiên tử cước bộ chậm rãi đi ra ngoài cửa. Tròng mắt anh căng cứng, phượng màu tha thiết bám dính lấy người cô. Trong đầu anh dường như sinh ra một loài ma quỷ mang theo một chấp niệm cuồng si không ngừng kêu gào điên cuồng, điên cuồng ôm chặt cô ấy, điên cuồng giữ chặt chân cô ấy, nếu không có ấy đi rồi thì sẽ chẳng trở về nữa. Dung Phượng Khuynh gấp rút níu tay cô, lại chỉ bắt được khoảng không, anh hoảng hốt la lên:

"Tiểu Họa, em đừng có đi."

Nhưng dù anh có gào thét bao nhiêu, cô tới cùng một lời vẫn không đáp, vẫn kiên quyết bước đi mà không ngoảnh đầu lại. Bóng hình Tang Họa cứ thế nhạt dần phía sau cánh cửa. Tang Họa biết mất nơi đáy mắt, mang theo tất cả mọi ánh sáng trong sinh mệnh anh lần nữa hoá vào hư ảo. Trong ngực truyền đến thanh âm đồ vờ, nụ cười dịu dàng của cô, ánh mắt chất chứa tình yêu của cô, mọi thứ từng mảng từng mảng như bị bóc trần ra thành một sự thật phũ phàng, sụp đổ ngay trước mắt.

Dung Phượng Khuynh giống như liễu mạng xông lên, anh lao ra ngoài cửa, trong khoảnh khắc vội vàng mà chuệch choạng suýt ngã xuống bậc cầu thang. Anh gồng người tìm nơi bám víu, rồi lại cuồng cuồng chạy ra phòng khách, rồi lại chạy vào phòng bếp. Anh điên cuồng tìm kiếm bóng dáng cô ở khắp mọi nơi, không ngừng kêu gào gọi tên cô, nhưng Tang Họa dường như đã bốc hơi, toà biệt thự chìm trong vẻ tịch mịch trống vắng đến không lời.

Một mội rã rời, chân Dung Phượng Khuynh đứng không vững nữa, anh ngã khụy xuống sàn nhà, thần thờ hết nửa buổi, trong mắt hằn lên đầy tia máu, vẻ bàng hoàng vẫn như lúc ban sơ.

Tang Họa dường như đã biến mất, cô như bốc hơi khỏi trái đất, hoặc thực ra mà nói, cô ấy chưa từng đặt chân đến nơi đây. Tất cả chỉ là một phút nhớ nhung của anh mà thành, chấp niệm trong anh quá lớn, đến nỗi...

Giờ phút ấy, Dung Phượng Khuynh từ trong nỗi bàng hoàng nhận ra.

Là ảo ảnh, mọi thứ chỉ là ảo ảnh. Cô chưa bao giờ cười với anh, tất cả chỉ là những ảo tưởng viễn vông mà tự chính anh đơn phương thêu dệt nên, rồi như pháo hoa chóng tàn.

Tất cả hi vọng ban đầu mà anh vừa xây lên lại một lần nữa vỡ vụn. Vì sao, ngay đến cả khoảng không cũng mang hình hài nỗi nhớ về cô.

Không có cô, anh chẳng còn thiết tha bất cứ điều gì, trong lúc anh dường như không còn gì cả, anh như một u linh vất vưởng giữa nơi trần thế. Tang Họa lặng lẽ xuất hiện, ban phát cho anh chút ấm áp, rồi lại tàn nhẫn thu hồi tất cả. Vô bọc đến sắt thép cũng chẳng xuyên qua được mà anh cố gắng tạo ra chỉ để che giấu tất cả đồ nát bên trong, lại bởi vì nụ cười của cô mà âm ỉ sụp đổ không còn một mảnh giáp. Hoá ra tất cả, cho đến tận cùng cũng chỉ là mộng tưởng của một kẻ ăn mày không hơn không kém.

Anh bỗng thấy mình thật nhu nhược và nhếch nhác, điều mà anh từng nhếch môi châm chọc lẫn khinh thường vì nó chẳng đáng mặt đàn ông. Đến cuối cùng, lời nói đó hoá thành bàn tay tát thẳng vào mặt mình. Anh, là một thằng thần kinh tự ngược đãi tra tấn bản thân bằng một thứ tình yêu điên rồ trong tuyệt vọng, rồi lại vô vọng đến mức nước mắt nức nở nghẹn ngào.

Trái tim anh không ngừng ngập lặn giữa đau đớn thống khổ, đang chết dần chết mòn bởi những lỗ hổng của tuyệt vọng và hối hận điên cuồng ngày đêm tự dần vặt bản thân. Thì ra, cũng có những vết thương mà thời gian cũng không tài nào hoá thành kim chi chấp vá lại được.

Ông trời dường như không hài lòng vì cảm thấy anh vẫn chưa đủ đau, góc phòng, một chiếc máy nghe nhạc không hiểu vì sao lại rơi xuống đất, nút play xui xẻo bị nhấn sâu vào.

Trong tích tắc, một giọng nữ mỹ miều truyền đến bên tai Dung Phụng Khuynh.

Người nói thích loài hoa tinh khôi nhả nhụy, em vì người băng nghìn núi trăm sông.

Tìm về một nhành hoa bạch sắc, thiên địa độc tôn.

Người lại nói người thích cô ấy, đôi bên yêu nhau tình đắm duyên say.

Hận không thể đem giấu nàng trong toà kim ốc, ngày đêm tình nùng mật ý.

Em nở lòng nào gây đánh uyên ương, chia ương rẽ thuy.

Tình ái bỗng chốc hoá thành tro bụi.

Cõi lòng em ngủ vị tạp trần.

Chợt nhận ra duyên ái chỉ mỗi mình em nhất sương tình nguyện.

Hoa có ý nhưng nước vô tình, em có ý nhưng người chẳng hay.

Tình yêu em làm kinh động đám Hải Đường trước ngõ, cũng không thể nào lay động được lòng người.

Cớ sao người hờ hững, cớ sao người hững hờ.

Em khép lại giọt lệ hồng nhan, rót cạn tương tư vào sâu thẳm lòng này.

Thu lại đoạn tay áo ngát hương, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại người.

Tha thứ cho em không thể để lòng yêu người tiếp nữa.>

Thì ra có những ngày, cả thế giới dường như đều thay phiên nhau muốn tát vào mặt bạn.

Dung Phụng Khuynh chấp chững đi tới, anh mơ hồ cúi xuống nhặt lên chiếc máy nghe nhạc vẫn không ngừng vang lên những lời ca rung động lòng người, du dương, dịu buồn man mác. Cùng với giọng hát tinh thuần ngọt ngào, như thanh âm trang nhã tuyệt lệ mà trời cao thiên vị ban tặng. Khiến lòng chìm đắm không muốn thoát ra.

Bài hát phảng phất một câu chuyện tình buồn bã. Sự hi sinh thầm lặng của người con gái, đắm mình trong cảm giác đau đớn tột cùng vì một tình yêu không bao giờ viên mãn. Cuối cùng, là can đảm nuốt lệ vào lòng, chấp nhận chia lìa.

Anh lặng lẽ nhìn vào màn hình hiển thị.

Tên bài hát: Trường Tư Lệ.

Ngón tay lướt xuống.

Sáng tác và trình bày: Mộc Lung Hoa.

Hẹn gặp lại vào tháng 8 và mong mọi người đừng đem lời bài hát đi đâu, cảm ơn vì đã ủng hộ nhé. /tặng bông/

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuynh Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tử Đằng • Tương ngộ

Sau những ngày xem bệnh viện là nhà, qua lời dặn dò của bác sĩ, thương tích trên người cô đã tốt hơn. Có điều vẫn phải chú ý, chỉ một va chạm đủ khiến miệng vết thương rách trở lại.

Tang Họa chống cằm gật gù nghe bác sĩ thao thao bất tuyệt nửa ngày, cuối cùng mới chốt lại một câu như ý muốn: "Cô đã có thể xuất viện rồi."

Trong quá trình làm thủ tục, cô gian nan phát hiện ra một vấn đề cay đắng. -.

Ngày hôm đó trên người cô vừa vụn đủ tiền làm thủ tục nhập viện, cuối cùng chính là không còn đồng nào để trả viện phí nha~

"Tang Họa, cậu thành thật khai báo cho tôi biết, nếu như cậu không đem theo tiền để trả viện phí mà bắt đắ dĩ phải gọi cho tôi, thì có phải cậu sẽ chẳng bao giờ nói với tôi chuyện cậu nhập viện đúng không?"

(cô-tôi sang cậu-tôi)

Lam Nhu mặt mày đen xì, trên đầu treo lơ lửng đám mây u ám, nhìn chằm chằm lấy Tang Họa đang chột dạ cuối thấp đầu, ngoan ngoãn ngồi trên mép giường.

Sau khi nhận được cuộc gọi từ Tang Họa, Lam Nhu cuống cuống đi tới bệnh viện. Có ai nói cho cô biết, vì sao địa điểm lúc nào cũng là bệnh viện được không? Thân thể đã hư nhược như vậy, mà hết lần này đến lần khác liên tục để mình bị thương. Nằm viện cũng chẳng nói lấy một tiếng, gọi điện thì không ai bắt máy.

Cô xem Lam Nhu này là vật để trưng bày thôi sao?

"Là lỗi của tôi." Hiếm khi Tang Họa ngoan ngoãn đến thế.

Lam Nhu kiệt quệ lấy tay đỡ trán, cảm thấy bất lực nhưng phần nhiều vẫn là đau lòng, cô than nhẹ.

"Tang Họa, kể từ lần cậu cứu tôi ra khỏi hang ổ của chúng, Lam Nhu tôi chỉ một lòng đi theo cậu mà thôi. Chẳng lẽ chuyện như vậy, cậu cũng không nguyện ý nói cho tôi biết sao? Cứ giấu giếm mãi trong lòng không thấy khổ sở sao? Cậu cho phép tôi gọi tên cậu, ở cạnh cậu, chẳng lẽ tôi còn chưa đủ tư cách làm bạn cậu sao?"

Lam Nhu cứ một lời rồi lại một lời, Tang Họa nghe đến ong cả tai, muốn trốn tránh cũng không có nơi nào ẩn náu.

Cô đôi lúc cũng cảm thấy ngu ngơ, ngờ nghệch.

Cô ghét người khác gọi mình là con rùa rút cổ, nhưng mọi việc cô hành xử thực sự chẳng khác nào là nó. Khi mà trái tim cô đã chết lạng và luôn ẩn náu trong cái mai rùa để tránh tổn thương lặp lại.

Cô dường như đã không cần sự hiện diện của "hạnh phúc". Cái cảm giác mà người khác muốn yêu thương mình trong lúc mà mình không cần "hạnh phúc" thật đáng sợ biết bao.

Cô luôn tự trách mình đa đoan, nhiều khi còn sợ hãi ngay cả trong suy nghĩ của chính mình, nó chẳng khác nào là một chứng bệnh tự kỉ hay một loại tâm thần phân liệt nào đó.

Trái tim cô thắt chặt phòng vệ lẫn cảnh giác tối cao, tầng tầng kín đáo đến nỗi một con ruồi cũng không thể lọt qua. Đơn giản, vì cô sợ cái cảm giác từ Thiên Đàng rơi xuống Địa Ngục, cô không còn đủ niềm tin để trao cho bất kỳ ai.

Điều mà mọi người luôn nhìn thấy và nghĩ rằng cô là một cô gái mạnh mẽ, thì thật ra cô chính là một kẻ "yếu đuối" đến nỗi không dám tỏ ra "yếu đuối". Cô thà tự ngược đãi chính mình trong nỗi cô đơn, cũng không muốn được người khác kẻ cận.

Cô đương nhiên biết Lam Nhu là một lòng quan tâm cô, nhưng vốn dĩ đã quen sống một mình, mà thói quen thì ai cũng biết nó đáng sợ cỡ nào, khi cả hai kiếp đều bận rộn với cô đơn, cô không kịp thích ứng việc có một Lam Nhu dịu dàng như nước, cẩn thận chu đáo bên cạnh, luôn hết mực đảm nhiệm tốt vai trò một người bạn thân kiêm bảo mẫu.

Cô đã quên mất cách yêu thương người khác và làm sao để đón nhận sự yêu thương của người khác.

"Lần sau tôi sẽ nói với cậu đầu tiên."

Cô thật sự có thể vuron mình ra khỏi cái mai rùa cứng ngắc này ư?

Tang Họa à, mày không thể? Hay là mày không dám đây?

"Cậu còn muốn có lần sau?" Lam Nhu đối với cô hận rèn sắt không thành thép.

"Cậu đừng tức giận nữa có được không?" Tang Họa yếu ớt ngẩng đầu lên, thần sắc vô tội nhìn Lam Nhu, cánh môi màu Mận Côi khẽ mím lại, nét ưu tư sâu muộn phảng phất giữa đầu chân mày, mỗi lần cô cất tiếng nói, hàm răng như ngọc khẽ ẩn hiện. "Để chuộc lỗi lầm, tôi dành cả ngày hôm nay cho cậu cả nhé?"

Lam Nhu không nhìn được thâm than, trên gò má xuất hiện hai rặng mây hồng.

Đẹp quá má ơi!!!!!!

Lam Nhu trông mê mang đột nhiên bừng tỉnh, trách mình quá lơ là, cô hận không thể đưa tay tát mình một cái. Có xốc lại tinh thần, giọng điệu vờ như cứng rắn. Tuyệt không thể đầu hàng bởi sắc dụ.

"Cậu nghĩ rằng cậu dùng mỹ nhân kế tôi liền bỏ qua cho cậu ư?"

Hi vọng nháy mắt tiêu tan, Tang Họa bỗng nhiên sụp mi xuống. Phảng phất bóng dáng buồn bã vô hạn của nàng Lâm Đại Ngọc lúc thương hoa, khóc hoa, chôn hoa.

Phục rồi!!!

Lam Nhu cuối đầu ủ rũ, thiếu chút giờ hai cánh tay lên.

"Cậu nghĩ đúng rồi đó."

Tầng phòng vệ cuối cùng trong Lam Nhu ầm ầm sụp đổ, cô thất bại phát cờ trắng đầu hàng, lực bất tòng tâm. Mỹ nhân kế ới là mỹ nhân kế, một cái kế sách cũ rích thế kia, nhưng luyện đi luyện lại, vẫn là không thể miễn dịch được mà.

Huhu, đồ ăn hại, may thật là không có tiền đồ.

Đấy mắt Tang Họa loé lên tia giảo hoạt, trong lòng dơ ngón cái tán thưởng bản thân. Cô không nhận giải oscar thì thật là phí phạm tài năng mà.

Lúc sắp đi khỏi, Lam Nhu đột nhiên quay đầu lại, cô thâm hiểm xoa xoa cái cằm tròn bóng nhìn Tang Họa từ trên xuống dưới, lắc đầu chắc chắn vài tiếng, khiến Tang Họa lạnh buốt sống lưng.

"Nhưng mà, với bộ dạng lúc này của cậu, có phần không hợp."

Dưới tán cây loang lổ vết nắng, giai điệu du dương trong nền nhạc cổ điển. Quán ăn mình giữa thiên nhiên, một vị thế đắc địa trong trung tâm thành phố.

Không gian lãng mạn, tràn ngập những loài hoa tươi mát được nhập khẩu từ nước ngoài, trong lơ đãng, người ta sẽ vô tình ngửi thấy một mùi hương nồng nàn, dịu nhẹ say đắm lòng người.

Trong một góc khuất.

"Lam Nhu, vì sao tôi phải đội cái phiên phức này trên đầu chứ?"

"...Vì cậu đẹp."

Lam Nhu thành thật trả lời, cô chống tay lên bàn, nghiêng đầu, háo sắc nhìn Tang Họa. Cô gái mà từ nãy giờ không ngừng đưa ngón tay sờ sờ lên cái nón đang đội trên đầu mình.

Họa tiết duy nhất của chiếc nón rộng vành này là một bông hoa. Sinh động với những mảng màu tron tuyết tông phối hài hòa ở phần chóp nón, viền nhẹ phần rìa nón bằng một dải lụa. Nửa gương mặt Tang Họa thấp thoáng dưới vành nón rộng khoảng 15cm, đường vành bên ngoài uốn lượn duyên dáng như cánh hoa.

Lam Nhu mà không học ngành thời trang thì đất nước quả thật là đã lỡ mất một nhân tài!

Ánh nắng li ti in xuống đôi má hồng hào của thiếu nữ qua những lỗ nhỏ ở vành nón. Mái tóc tết bím được cố định bằng một dải lụa ren màu xanh ngọc, tuy ý để qua một bên.

Lam Nhu vô cùng hài lòng, các vị khách ở đây dù có tò mò thế nào cũng chỉ thấy được một đôi môi như được tô bởi huyết sắc, lộ ra dưới vành nón mà thôi.

Nhìn qua, Tang Họa chẳng khác nào là một mỹ nhân cổ điển đan xen một chút phong cách retro, thần bí và tình tuyền.

"Thế còn bộ váy này thì sao? Nó che được mặt tôi à?" Giọng nói bức tức pha lẫn khó chịu, Tang Họa không được tự nhiên mà cựa quậy thân mình.

Đối với thiếu nữ Tang Họa đã mười chín xuân xanh, mà ăn mặc luôn luôn tùy tiện chẳng khác nào đàn ông này khiến Lam Nhu có cảm giác bất lực nặng

nề, cô đe dọa:

"Cậu đúng là không có mắt thẩm mỹ. Không phải cậu đang chịu tội với tôi đó sao? Cậu nói là dành hết một ngày hôm nay cho tôi thì hiển nhiên toàn quyền tôi quyết định."

Tang Họa không thể phủ nhận được, thậm chí còn chịu trận.

Kín đáo nhưng quyến rũ, nhẹ nhàng nhưng tinh tế là những mỹ từ dùng để miêu tả về những chiếc đầm vintage.

Tang Họa mặc một chiếc váy xoè màu trắng tinh khôi, được nhấn nhá vô cùng cầu kỳ ở phần cổ áo và tay áo. Kiểu dáng đơn giản nhưng tinh tế và thời trang. Điểm xuyết những đoá hoa màu tím mang đến cảm giác bỗng bồng bềnh không kém phần lãng mạn.

Đẹp.

Đẹp lạ lùng.

Nếu ai mà biết đây là thủ lĩnh của tổ chức "Vẫn" chắc sẽ khóc thét cả lên cho mà xem.

Chắc!

Nhìn thấy Lam Nhu ánh mắt mê mẩn dán mãi vào người, Tang Họa nhếch môi trêu chọc: "Bộ tôi đẹp lắm à?"

"Miễn bàn." Lam Nhu từ chối cho ý kiến.

Tang Họa khoé môi cong cong, ánh mắt chẳng có chút nào là vui vẻ khi được khen cả. Cô miết nhẹ mép trà, âm thanh nhàn nhạt từ tốn nói:

"Dung mạo con người bất quá chỉ như một túi da, sắc đẹp cũng giống như mọi câu thần chú, đều sẽ bị hoá giải, chẳng có thứ gì trường tồn mãi với thời gian."

"Tang Họa cô nương à, nàng chẳng khác gì một bà cụ non cả..." Lam Nhu bật cười khúc khích, sau đó bỗng dưng nghiêm túc, nháy mắt nói: "Nhưng... nàng lắm rồi, vẫn còn một thứ."

"Hửm?" Giọng cô ngân cao, yên lặng lắng nghe Lam Nhu nói tiếp.

Giọng cô gái như đang diễn thuyết: "Thứ đó cho dù có bỏ ra rất nhiều tiền vẫn không thể nào mua được, đến cả câu thần chú độc ác của phù thủy cũng không cách nào phá giải." Lam Nhu thần bí nhìn Tang Họa, bật ra đúng một câu: "Là tình yêu."

Lần mi Tang Họa thoáng run rẩy, Lam Nhu còn tưởng là do cơn gió vừa lướt qua.

"một chương trình tìm kiếm tài năng âm nhạc lớn nhất cả nước, cứ cách bốn năm sẽ được sống lại một lần, do ba tập đoàn lớn tài trợ với số vốn hàng tỷ đô la. Trong những ngày vừa mới bắt đầu, hàng ngàn ca khúc được thu âm do các bạn trẻ thể hiện có độ tuổi chiếu theo yêu cầu từ đều đổ xô nhau gửi đến ban tổ chức, sau đó sẽ lần lượt đăng trên diễn đàn Crystal nhằm cho cuộc bình chọn với quy mô lớn. Qua quá trình sàng lọc khắc nghiệt của khán thính giả, những MV nằm trong top 500 người đầu tiên với số bình chọn cao nhất sẽ may mắn nhận được tấm vé đặt chân lên một trong những sân diễn được công nhận là đẹp nhất thế giới. Bất kỳ nghệ sĩ nào cũng muốn được đứng trên sân khấu "Băng Giá" của nhà thiết kế quan cảnh tài ba Elton MrLane. Nơi mà được gắn hơn 99 triệu viên pha lê Swarovski nặng tổng cộng 10 tấn về nên một khung cảnh hào nhoáng và bóng bẩy, tượng trưng cho quyền lực và thời gian vĩnh cửu. Được lấy ý tưởng từ toà lâu đài băng mà nàng công chúa Elsa tạo ra trong bộ phim "Frozen" đã làm mê đắm biết bao nhiều con tim của thiếu nữ.>"

Một chiếc TV màn hình phẳng được đặt trên cái bàn chất đầy hoa cao 18 tầng, thanh âm lẫn hình ảnh vô cùng rõ ràng và sống động, hiện tại đang trở thành đích nhắm cho vô số ánh mắt nơi đây, họ không ngừng xì xào bàn tán.

"Con gái tôi hôm trước cũng đã đăng ký rồi đấy, xếp hạng của nó trên bảng đang là 250, hiện tại đang có dấu hiệu gia tăng."

"Nha~ vậy thì xin chúc mừng ông anh rồi. Con tôi thì không may bị tai nạn, haiz, không thể tham gia được..."

...

"Chúa ơi, một đêm hội "Siêu Sao" trên một sân khấu mang tên "Băng Giá" lại ngập trong cả tấn "Pha Lê." Đúng là giàu có đến phát điên rồi." Lam Nhu tặc lưỡi, kéo kéo Tang Họa đối diện, tấm tắc khen ngợi.

Khác với những vị khách ở đây đều náo nhiệt như mở đại hội, Tang Họa gần như duy trì một loại tĩnh lặng, đôi mắt hờ hững hư không. Không thèm đếm xỉa tới bất cứ điều gì.

Lam Nhu sao có thể quên, Tang Họa là kiểu người mà cho dù trời có mưa sập xuống cũng sẽ chẳng thèm nhấc mí mắt. Phấn hoa trong mắt cô mà nói, cũng chẳng khác nào là một đồng tro tàn. Cho nên, một chút hào nhoáng này, sao có thể vĩnh hạnh lọt vào tầm mắt của cô.

Lam Nhu có chút cảm khái, cô được biết Tang Họa có giọng hát rất hay, nhưng vẫn chưa từng được nghe quá. Trong lúc suy tư, cô bỗng quơ nói:

"Nếu như cậu đứng trên sân khấu đó chắc chắn sẽ lấn át hết tất cả thanh âm trong thiên hạ cho mà xem."

"Tôi đăng ký rồi." Tang Họa cầm lên một tách trà hoa hồng, tao nhã uống vào một ngụm. Giọng nói thản nhiên như không.

"À ừ, hả? Cậu nói cái gì?" Ánh mắt Lam Nhu ngây ra, sau đó kinh ngạc tột độ, sợ bản thân mình nghe nhầm.

Tang Họa chậm rãi đặt ly trà xuống mặt bàn, đối diện với khuôn mặt nghẹn khuất vì tò mò của Lam Nhu, đôi môi đỏ thắm cong lên nụ cười nhạt.

"Ba, bốn hôm trước tôi có gửi đoạn ghi âm bài hát."

"Ồi Tang Họa, cậu đừng dùng vẻ mặt bình thản đó nói ra điều bất ngờ như vậy chứ!!!" Lam Nhu sùng sốt.

Đừng hỏi vì sao cô kinh ngạc như vậy, từ khi quen biết Tang Họa, cô nhận ra. Tang Họa là loại người không thích tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Cô bài xích tất cả những người muốn tiến đến "kề cận" mình, thậm chí là chán ghét. Đến cả tổ chức "Vẫn" ngoại trừ Lam Duẩn, thì đều là Lam Nhu thông qua Tang Họa ra mặt chỉ đạo.

Cho nên, nghe Tang Họa nói ra điều tưởng chừng như không thể, cô mà không kinh ngạc mới là lạ đó.

Tang Họa buồn cười nhìn Lam Nhu, biểu cảm trên mặt cậu ấy thay đổi xoành xoạch, chẳng khác gì một con tắc kè hoa.

Cô chợt nghĩ, dường như được người khác quan tâm cũng không tệ lắm.

"Bài hát của cậu tên gì? Hiện tại đã được bao nhiêu lượt bình chọn rồi hả??? Tôi rất muốn nghe xem xem." Nhắc tới chuyện này, Lam Nhu không khỏi cảm thấy hưng phấn.

Tang Họa vốn không có ý nghĩ rằng sẽ giấu diếm Lam Nhu, đây cũng chẳng phải chuyện gì mờ ám, cô vừa mới lên tiếng thì bị nhạc chuông điện thoại cắt ngang.

Người nói thích loài hoa tinh khôi nhã nhặn, em vì người băng nghìn núi trăm sông.

Tìm về một nhành hoa bạch sắc, thiên địa độc tôn.

Người lại nói người thích cô ấy, đôi bên yêu nhau tình đắm duyên say.

Hận không thể đem giấu nàng trong toà kim ốc, ngày đêm tình nùng mật ý.

Em nở lòng nào gây đánh uyên ương, chia ương rẽ thuy.>

"Đợi một chút, tôi ra ngoài nghe máy." Lam Nhu bất mãn nhìn điện thoại, thật biết chận ngang lúc người khác đang cao hứng mà.

Tang Họa cười ẩn ý.

Rất nhanh sau đó Lam Nhu quay trở lại, vừa mới đặt mông ngồi xuống đã không nhịn được nữa mà dồn dập hỏi:

"Xong rồi, cậu mau mau nói tên bài hát đó là gì a~"

Tang Họa chớp mắt nói: "Cậu vừa mới nghe xong."

"Tôi vừa rồi làm gì có nghe nhạc." Lam Nhu mờ mịt.

"Nhạc chuông điện thoại của cậu." Vẻ mặt cô thập phần vô tội.

"À, hay lắm đúng không? Trời ơi, bài hát này vừa mới được tung lên diễn đàn mà nhiều lượt bình chọn quá trời, tôi đây cũng mê muội giọng ca như thiên thần ấy, người gì đâu mà hát hay thế không biết, khổ công lắm mới làm thành nhạc chuông... Ồ? Khoan đã!!! Cậu vừa nói cái gì?????"

"Nghiêm lão tiên sinh, xin ngài dừng chân!"

"Đừng có đi theo tôi nữa!"

Một người đàn ông dung mạo bình thường, hai má lấm tấm tàn nhan. Không ngừng cao giọng đuổi theo sau một ông cụ râu tóc bạc phơ, tác phong nhanh nhẹn.

"Ấy khoan, thưa Nghiêm lão tiên sinh, xin ngài đừng tức giận. Nhân viên tôi không hiểu chuyện, mong ngài bỏ qua mà quay trở về." Trầy trật mãi mới chặn được người phía trước, hắn ta cố gắng nặn ra một nụ cười lấy lòng, hết sức chân chó.

Cước bộ thong dong lại cực kỳ nhanh nhẹn, giọng nói sắc bén mang theo một chút nộ ý, cũng đủ thấy được ông đang tức giận thế nào. Ông cụp râu tóc đã ngả sang màu bạc, nhưng thần thái vô cùng thanh tĩnh, một bộ quần áo giản dị lại không che được cốt khí của một vị tiên nhân không ham muốn gì với hồng trần.

"Trở về? Trợ lý Thành, tôi là đang trở về nước G của tôi, tôi đến Trung Quốc không phải là để họa một đám đông chỉ tục phẩn mà các người nói là mỹ nhân ba ngàn năm mới xuất hiện một lần."

"Chúng tôi biết ngài luôn đi tìm một nàng thơ cho riêng mình. Tôi đã đem hết tất cả thiếu nữ xinh đẹp nhất ở cái thành phố này cho ngài cả rồi."

Người thanh niên không ngừng dờ hết ngón nghề ra mà nài nỉ, vẻ mặt tràn đầy cố chấp cùng kiên trì. Người trước mặt anh là họa sư nổi danh của nước G. Công ti đã trăm cay nghìn đắng mời ông về nơi đây chỉ để vẽ một bức chân dung mà thôi. Nhưng cuối cùng, không có bất kỳ cô nàng nào xứng được hiện diện dưới nét cọ của ông cả.

Phải nói là chưa từng có một ai.

"Không cần nói nữa." Ông lạnh lùng ngắt lời, bước chân đang thoăn thoắt chậm dần rồi dừng hẳn.

"Ngài..?" Trợ lý Thành cố chấp, khuôn mặt nhăn nhó như ăn nhầm phải mù tạt đắng.

"Im lặng." Nghiêm Hạc nhấn mạnh, ánh mắt ông hướng ra xa, mơ màng lên tiếng: "Tôi đã tìm thấy nàng thơ của tôi rồi."

Trợ lý Thành một bụng nghi hoặc, nhìn theo.

Đầu xuân, hoa Tử Đằng đẹp đến mê hồn.

Có thiếu nữ ngồi trên chiếc ghế gỗ dài cạnh bờ sông, trên đỉnh đầu là một bầu trời hoa đang mùa nở rộ. Màu hoa tím biếc rơi xuống đầy người, váy xoè trắng như bông tuyết, mái tóc nâu tết bím, chiếc nón rộng vành che khuất nửa gương mặt. Ngón tay thon dài trắng nõn bắt lấy một cánh hoa đang rơi, đùa nghịch trong tay, sau đó tung lên cao rồi rơi xuống đất.

Bỗng một cô gái đáng yêu chạy tới, mi nhãn ngậm cười, đôi mắt trong veo như nước hồ thu.

"Chờ lâu không? Tôi mua kem về rồi này."

Tang Họa đứng dậy từ chiếc ghế gỗ dài, cánh hoa vương trên người theo động tác của cô liền như một dải lụa từ sắc tuôn xuống như mưa, cô bước tới, nhận lấy cây kem trên tay Lam Nhu.

"Cảm ơn." Cô mỉm cười.

Ánh mắt Nghiêm Hạc sáng rực đảo qua vài vòng, sau đó cuối đầu, tiếp tục chăm chú cặm cụi vào bức họa đang còn dở dang.

"Đi thôi, để nghĩ xem nào, tiếp theo chúng ta đi đâu đây...?" Lam Nhu nghiêng đầu nhỏ, chăm chú nghĩ ngợi.

Một cơn gió đùa nghịch thổi tới, cùng vô số cánh hoa cuốn bay đi chiếc nón mà cô đang đội. Nhà họa sư lúng lẫm Nghiêm Hạc bỗng đứng trợn tròn mắt, cọ vẽ trên tay ông rơi xuống đất, loang lổ vệt màu, dung nhan Tang Họa dần dần hé lộ ra trước mặt ông.

Đây, có còn là người không?

Chiếc nón cách cô một khoảng không xa. Tang Họa đưa kem cho Lam Nhu cầm giúp, sau đó đi tới, nhưng chỉ khi còn vài bước chân nữa, trong tầm mắt cô bỗng nhiên xuất hiện một bóng hình. Người đó ưu nhã cuối xuống, ngón tay thon dài hữu lực cầm lấy chiếc nón đang nằm yên dưới mặt đất.

Mũi chân cô bắt giắc dừng lại.

Cách vài bước chân, cô nhìn thấy dung mạo của người đó. Trông phút chốc, cô thật sự có chút nghi ngờ về thị lực 10/10 của bản thân.

Đó, là một người đàn ông thập phần diễm lệ.

Hơn thế nữa, là một người đàn ông cực kỳ diễm lệ trong trang phục cổ đại xa xưa.

(Dùng chàng-nàng cho có không khí cổ đại.)

Trường bào màu tím ôm lấy đường cong tinh tế gợi cảm, dáng người cao lớn anh tuấn, như một đôn bầy, khiến chàng chẳng khác gì một vị tiên sa đạo chồn hồng trần. Ngọc bội thanh thủy ngấn lên, toàn thân cao ngạo tôn quý, sa hoa mà lộng lẫy bức người

Những đoá hoa tím biếc nâng đỡ bước chân, chàng đạp trên hoa mà đi, bước về phía nàng. Cước bộ phiêu diêu thoát tục như có khinh công trong truyền thuyết hỗ trợ, mình mị tuyệt luân.

"Nón của nàng." Giọng nói nhàn nhạt như mây trời nhẹ nhàng vang lên.

"Đúng, chính là như thế, chúa ơi, một cảnh tượng đắt giá trời cho ta." Nghiêm Hạc điên cuồng vì nghệ thuật không ngừng thăng thốt, cọ vẽ trên tay ông thoăn thoắt như có linh tính, khuôn mặt đẹp lão tràn ngập vui vẻ tựa hồ đã tìm thấy được một mùa xuân thứ hai.

Người đàn ông bên cạnh sớm đã quên mất nhiệm vụ của mình, hồn phách thoát xác mà bay trên chín tầng mây..

Chàng có một dung mạo còn đẹp hơn cả sự lừa dối của nghệ thuật. Thoạt nhìn như vừa mới rơi xuống từ một làn Bạch Vân Hương* xa xôi.

*Làn mây trắng, nơi chi tiên ở.

Mái tóc đen dài mượt mà như tơ lụa thượng hạng tùy tiện dùng một cây trâm ngọc bích búi lên cao, một vài lọn tóc loà xoà rơi xuống. Vì đứng rất gần, khi chàng cúi xuống, Tang Họa vô thức ngẩng đầu lên, sợi tóc mượt mà như có như không chạm vào nhẹ làn da mềm mại của Tang Họa, khiến nàng có chút ngửa ngửa.

Hàng mày tựa Viễn Sơn, như dùng mực đen mà phác họa, ẩn dấu dưới rèm mi dài câu hồn đoạt phách là một đôi thủy mâu dị thường mê hoặc, khiến cho ta cảm thấy, chỉ cần một nét cười hay một cái nhú mày của chàng cũng đủ lay động tinh vân.

Điểm chu sa giữa mi tâm của chàng, so với màu hoa bi ngạn còn muốn tươi đẹp hơn vạn phần.

Mỹ đến mức khiến người ta lú lờ.

Gió xuân tựa như lời than thở dịu dàng của người con gái, dưới tàn cây Tử Đằng, hoa rơi là tả rung động lòng người, nhuộm kín cả khoảng không là một màu tím biếc. Thiếu nữ vận trên người quần áo của thời hiện đại, nam tử lại tựa như trích tiên đến từ quá khứ phủ đầy bụi xưa.

Giờ đây, trong mắt nhà họa sư Nghiêm Hạc bay bổng vì nghệ thuật, nó liền biến thành một mối tình kinh thiên động địa, đáng được ghi dấu vào lịch sử, muôn người ca ngợi.

Xuyên qua dòng nước lũ, tình yêu của họ bóp méo được cả thời gian lẫn không gian, cửu biệt trùng phùng, chỉ nguyện cầu cùng người nối tiếp tiền duyên, bạch đầu giai lão.>

Nếu như để cho nàng Tang Họa nào đó không hiểu phong tình nghe được, chắc chắn sẽ không tiếc lời phi nhô trí tưởng tượng quá mức phong phú của ông ta. Mẹ kiếp, thật rợn cả người!!!

"Cảm ơn." Tang Họa đưa tay ngọc nhận lấy, cũng không keo kiệt mà nở một nụ cười thân thiện, Tử Đằng lia cành, chao đảo sắc tím trên không trung. Nàng xoay người, đi thẳng về phía trước.

Nam nhân nhìn theo bóng dáng dần đi xa của nàng, dưới rèm mi dài dường như có ánh sáng loé lên.

"Trời ơi!!!! Tịch đại gia của tôi ơi!!!! Cuối cùng tôi cũng tìm được ngài, huhu thời gian nghỉ ngơi hết từ lâu rồi, đoàn làm phim đang nháo nhào tìm ngài đây này, còn nghĩ ngài bị bắt cóc, tính xem có nên báo cảnh sát hay không đây." Quản lý Nhạc đầu tóc rối bù, quần áo xốc xếch, mồ hôi nhễ nhại, thở hồng hộc từ xa chạy đến, trông như một giây nữa sẽ ngừng thở, bộ dạng muốn nói nếu còn không tìm được người thì sẽ nằm ra mà khóc lóc ăn vạ.

"Tử Đằng năm nay nở rộ, tôi muốn tự mình chiêm ngưỡng." Tịch Nguyệt Thần không thèm để ý tới quản lý trước đang gấp đến độ như con kiến bò trên lòng chảo nóng, anh câu thần cười, hướng thủy mâu về một nơi nào đó xa xôi.

"Tịch đại gia, đây không phải là lúc ngài hoà mình với thiên nhiên kì thú!!!!" Tên quản lý khóc không ra nước mắt, không ngừng lôi kéo góc áo anh, muốn bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu đáng thương. "Đi thôi, đi thôi..."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuynh Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Nguy hiểm trùng điệp

5 giờ chiều - Cảnh sắc dần buông xuống những mảng màu trầm mặc và nhẹ tênh.

"Hắn là họ đang quay phim, mỹ nam áo bào tím vừa nãy cứ như thần tiên hạ phàm! Tôi từ xa trông lại, hai người đứng với nhau đúng là tuyệt phối, trời sinh một đôi." Lam Nhu không ngừng hoa chân múa tay biểu lộ sự phấn khích của mình, mặt mày tươi cười rạng rỡ, liên tục khen ngợi.

"Đừng có nhiều chuyện nữa, cậu chưa nghe câu * sao? Phàm là thứ càng đẹp thì càng nguy hiểm." Tang Họa không mấy hứng thú, cô lắc đầu.

*Trồng hoa có sắc đẹp, sắc đẹp khác thường tức là thứ kì lạ.

"Cậu thật là, không phải càng đẹp thì ngắm càng bỏ mắt sao? Không ngắm thì thật lãng phí tài nguyên của quốc gia." Lam Nhu chu môi phân bua, sau đó đột nhiên nhớ đến chuyện hệ trọng. "Aida không nói nữa, chúng ta đi xem phim nhé, mừng vì thành công đầu tiên của cậu."

Tang Họa mỉm cười, đang muốn gật đầu đồng ý thì bỗng dừng ánh mắt cô tối dần, cảnh giác nheo lại, hàn ý như được giải trừ phong ấn mà ào ào tuôn ra ngoài.

"Lam Nhu, e là tôi không đi xem phim cùng cậu được rồi."

Một chiếc xe đen bóng dừng lại trước mặt, hai tên vệ sĩ cao to lực lưỡng mặc đồ đen nhanh chóng đi xuống. Lam Nhu đang còn tưởng là một vụ bắt cóc tổng tiền. Thì đám người đó đã bao vây xung quanh Tang Họa, kẻ đứng đối diện cô lạnh lùng lên tiếng.

"Tang tiểu thư, phiền cô theo chúng tôi một chuyến, chủ nhân chúng tôi muốn gặp cô."

Từng câu từng chữ đều không cho phép người ta cự tuyệt.

"Tôi không quen chủ nhân các người."

Thông thường nếu như một người gặp phải chuyện này, thì câu trả lời đầu tiên chính là hỏi chủ nhân các người là ai? Nhưng cô gái nhìn nhu nhược ở trước mắt này lại rũ bỏ hết tất cả các mối quan hệ.

Cái này, chính là trực tiếp coi thường rồi còn gì.

"Chủ nhân chúng tôi chỉ đích danh Tang Họa đại tiểu thư của Tang gia. Cho nên, mời cô theo tôi."

Đã chỉ đích danh Tang Họa thì tất nhiên là kẻ đó quen cô. Mặc kệ cô quen hay không quen thì vẫn phải lên xe cùng bọn chúng. Mẹ nó, ép người quá đáng.

"Nếu tôi không đi?" Cô hồ hững hờ liếc mắt, nghĩ đám này có thể cản được bước chân cô muốn đi sao?

"Chủ nhân có dặn, bằng bất cứ giá nào cũng phải đưa được Tang tiểu thư đến. Nếu như cô không thuận theo, chúng tôi sẽ dùng vũ lực." Giọng nói khô khốc lạnh lùng, nghe qua không khác gì một con robot được lập trình sẵn.

Tang Họa kín đáo đánh giá đám người trước mắt. Nếu như bây giờ trực diện đối đầu, mà bên cạnh cô còn đang mắc một Lam Nhu tay trái gả không chặt. Không phải không có phần thắng, nhưng ít nhiều cũng sẽ gây ra chút khó khăn.

"Tôi đi một chuyến rồi về, đừng lo lắng quá."

Tang Họa quay sang nở nụ cười an ủi Lam Nhu vốn đã lo sốt vó bên cạnh, được cái gật đầu không mấy tinh thần từ Lam Nhu, Tang Họa cũng chẳng biết làm sao, cô vỗ vỗ vai Lam Nhu, rồi xoay người rời khỏi, như sợi lông vũ lách người qua đám người. Nụ cười dịu dàng dùng để trấn an Lam Nhu dưới ánh đèn bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo đến thấu xương.

"Đi."

Trong xe chật hẹp, phạm vi hoạt động cũng bị giảm thiểu đi rất nhiều.

Tang Họa ngồi ở giữa hai người đàn ông, vành nón dài che khuất nửa gương mặt, chỉ thấy được một đôi môi đỏ au mà mị mà tà tử. Cô ngồi im lặng như một pho tượng, thậm chí còn không có dấu hiệu đang thở, trầm mặc đến đáng sợ.

Một lúc sau cô lên tiếng:

"Các người muốn đưa tôi đi đâu?"

"Một lát nữa cô sẽ biết."

"Tôi muốn được biết ngay bây giờ, nếu không tôi sẽ không đi với các người nữa. Tôi sẽ nói với người của tôi cho các người sống không nổi trên cái đất này." Cô nói như một điều hiển nhiên. Giọng điệu đồng đánh của mấy cô tiểu thư ngực to nào rộng vốn chẳng coi ai ra gì, tựa hồ ngu ngốc không biết sống chết.

Ba người đàn ông khoé môi khẽ co giật, thâm khinh bỉ trong lòng. Con nhãi này là đang nói đùa đấy phải không? Còn tưởng là có chút can đảm khi dám ngồi trên xe bọn này. Nhưng hoá ra chỉ là một cái bình hoa di động được nuông chiều từ bé, muốn gì có đó không hơn không kém. Đã ngồi trên xe bọn này rồi mà còn muốn xuống sao? Mày tưởng là đi du lịch à? Đến ông trời cũng không giúp mày được đâu.

"Cô là đang khoác lác đấy à? Bớt tính tiểu thư lại đi, đây không phải là chỗ cô muốn gì thì được nấy." Một con nhóc miệng mồm hôi sữa, vậy mà chủ

nhân còn nói phải đề phòng cô ta. Hừ, con nhóc này thì nguy hiểm cái gì? Một tay hán cũng đủ bóp chết cô ta rồi.

Cô thiên chân vô tà mà khẳng định: "Tôi nói thật đấy."

Nhìn thấy cả ba tên đã bỏ xuống tất cả cảnh giác cùng phòng bị. Tang Họa cười cười trong lòng. Nhớ đến bộ dạng đồng đánh vừa rồi của mình mà không ngừng ớn lạnh. Cô cũng diễn quá sâu rồi.

"Hoang tưởng." Tên bên cạnh khinh thường phun ra một câu.

"Mẹ anh có dạy cho anh biết làm con gái tức giận hậu quả rất đáng sợ không?"

Tang Họa vừa nói vừa đánh mắt nhìn lên người đàn ông còn lại đang lái xe qua gương chiếu hậu.

Gã ngồi bên trái không thèm đoái hoài: "Tôi cũng muốn xem thử cái đứu yếu nhót như cô..."

Này thì yếu ớt.

Nhanh như chớp, cô dùng đầu húc thật mạnh vào hàm bên của tên ngồi bên trái. "Cốp" một phát, đầu hấn va vào cửa kính, miếng thủy tinh nứt ra, nhanh chóng lan ra thành những đường mạng nhện, hấn ta vì quá choáng váng mà ngất đi trong chốc lát.

Thế mà ngất rồi? Ai vừa mới kêu bà này yếu nhót hả?

Tên ngồi bên phải không lường trước được Tang Họa cư nhiên ra tay, hấn ta bằng hoàng rút súng ra, nhưng chỉ vừa mới đưa lên cổ tay đã bị Tang Họa bóp chặt, lực đạo cô mạnh đến nỗi khiến hấn ta hô lên một tiếng rồi đánh rơi khẩu súng xuống. Tang Họa không nương tay, cô thúc cùi trỏ đâm móc cằm hấn từ dưới lên, khiến đầu hấn bị đập ngửa lên bên trên.

Đây là hậu quả làm cho bà đây tức giận!

Mọi chuyện diễn ra chỉ trong chớp mắt, tên lái xe vội vàng quay xuống, cô ra chân đạp mạnh ghế lái, lực sút kinh khủng khiến nó đụng thẳng vào mạn xương làm cả người tên đó ngã về phía trước, mặt đập vào bánh lái.

Chiếc xe trên làn đường vẽ ra một đường cong siêu vẹo.

Cô nhanh tay mở cửa xe ra, đá tên bên phải xuống như sút một trái bay.

Mở cửa, tiền vong~

Làm cái nghề này, quan trọng nhất chính là thời gian, nếu như lơ là thì đồng nghĩa với việc toi mạng.

Tang Họa không cho chúng nữa giây nào để hành động, tên lúc nãy bất tỉnh vừa mới lơ mơ tỉnh dậy liền bị cô đập thêm cho một phát vào hạ bộ. Tao cho mày "yếu" đúng nghĩa luôn nhé!

Cô húc mạnh vào bả vai hấn, đầu hấn lại một lần nữa đập vào cửa kính, vốn đã nứt sẵn, lần này chính là từng mảng từng mảng bóc ra, đổ vỡ tan tát. Cô mở cửa, đá tên đó đi theo bằng hữu của hấn oanh liệt rơi xuống làn đường, lăn lóc một hồi suýt thì bị chiếc xe đi phía sau cán phải.

Đang chuẩn bị quay người sang xử lý nốt tên còn lại, từ sau lưng liền truyền đến cảm giác đau đớn. Tang Họa thầm chửi thề trong lòng, trận ẩu đá quá sức vừa rồi khiến vết thương vốn dĩ đang sắp lành liền trở nên đau buốt.

Vì thế liền bỏ lơ một nhíp...

"Không được cử động, con khốn!"

Một cơn gió lạnh thổi tới, họng súng đen ngòm dí sát vào thái dương của cô.

"Mày mọc mắt sau gáy để lái xe?" Tang Họa mặt không đổi sắc, cô liếc ngang, ánh sáng nơi khoé mắt loé lên tia ranh mãnh, sau đó nhìn thẳng về phía trước, giọng điệu thản nhiên. "Mày đang lao thẳng vào xe container đấy."

Tên đó theo phản xạ quay đầu lại nhìn về phía trước. Chớp lấy thời cơ, cô bẻ quặt tay hấn lại, một đường tuốt lấy súng về phía mình, dùng cán súng đập vào gáy làm cho hấn ta bất tỉnh.

Không có người lái, xe liền chao đảo, tông sầm vào chiếc xe ngay bên cạnh. Tang Họa xông tới ghế lái, đá văng hấn ra một bên, nhanh chóng thắng bánh xe.

Chính là lúc này giờ đang tan tầm, trên đường cao tốc lúc nhúc xe như một đàn kiến. Tang Họa phanh quá gấp, mấy chiếc xe đằng sau trở tay không kịp, liên tiếp tông vào đuôi nhau, loạn thành một đoàn.

Đội lại nón, từ tốn vuốt lại y phục trên người sao cho thật phẳng phiu.

Cô liếc nhìn sang tên thuộc hạ vẫn còn đang bất tỉnh, bộ dạng ghét bỏ ném mạnh khẩu súng vào mặt hắn, giọng điệu châm biếm

"May cho mày là tao không muốn bộ váy này dính máu." Nếu không, bà mày đã nã một phát đạn vào đầu mày rồi đấy.

Phía sau đã bắt đầu có xe cảnh sát đuổi đến, còi xe inh ỏi, cả đường phố lại được dịp náo loạn cả lên.

Nhân lúc mọi người còn đang hoảng loạn, tránh góc quay của Camera an ninh, Tang Họa ở nơi không ai nhìn thấy bước xuống xe. Cô nhìn dáo dác đông tây, kéo thấp vành nón xuống, lảng lảng bước đi giữa đám đông đang nháo nhào như chưa có chuyện gì xảy ra.

Cô nhanh chóng băng qua lòng đường, mọi chuyện chắc chắn sẽ không kết thúc qua loa tại đây, nếu như cô còn chậm chạp thì e rằng sẽ không còn may như vừa nãy nữa.

Đang lúc muốn tìm nơi để ẩn náu, một chiếc xe dừng ngay trước người cô kéo theo là một tiếng kít thật dài, Tang Họa liền nâng cao cảnh giác. Cửa xe nhanh chóng bị đẩy ra, khuôn mặt tuần mỵ của Lạc Ảnh Ca hiện lên rõ ràng trong tầm mắt. Anh lên tiếng, giọng nói giòn tan như phiến lá mặt trời.

"Mau lên xe."

"Không muốn." Cô lùi lại hai bước, bộ dáng không thoả hiệp.

Giọng anh lạnh tanh.

"Anh, bảo, em, lên, xem."

Một màn ngoạn mục vừa rồi, anh đều chứng kiến tất thấy. Không ép buộc cô lên xe, chẳng lẽ lại để cô tiếp tục gặp nguy hiểm nữa.

Cảm thấy Lạc Ảnh Ca biết cả rồi, vì cái mạng đang trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc Tang Họa đành phải lên xe, cô xưa nay là một kẻ không thích bị người khác ép buộc, Tang Họa thể hiện sự khó chịu của mình thông qua việc đóng cánh cửa một cách thô lỗ.

"Rốt cuộc chuyện vừa rồi là như thế nào?" Lạc Ảnh Ca không thêm đề ý, anh đi ngay vào trọng điểm.

"Chuyện vừa rồi là chuyện gì?"

"Tang Họa, em có dừng giả ngốc. Anh nhìn thấy em đi xuống từ chiếc xe hiện đang bị cảnh sát bao vây."

"Nha, mắt anh cũng tinh tường quá rồi. Ở đây nhiều người như vậy, anh liền chỉ thấy được tôi. Anh cho anh là thần thánh phương nào?"

"Dù em có đứng giữa hàng vạn người đi chẳng nữa, anh vẫn luôn nhìn thấy em đầu tiên." Anh nói như một điều hiển nhiên.

Tang Họa: "..."

Lạc Ảnh Ca, cầu anh đừng nói những điều khiến người ta buồn nôn như vậy. Tôi sắp nôn hết thức ăn của ngày hôm nay ra rồi!

Đoàng Một tiếng súng chặn ngang cuộc trò chuyện không mấy tốt đẹp của hai người.

Lốp kính đằng sau xe bị đạn bắn xuyên thủng bẽ nát, tan tát rơi xuống.

Vỡ rồi?

Chiếc xe này là hàng dỏm sao? Mới một phát mà đã tan đàn xẻ nghé cả rồi? Cô vừa nhìn gương chiếu hậu vừa nói với Lạc Ảnh Ca nghi vấn của mình, đằng sau xuất hiện bốn tên áo đen ngồi trên hai chiếc xe phân khối lớn đang ngày càng tăng vọt lên, hai tên khôn ngồi phía sau không ngừng nã đạn vào xe của họ.

TMD, có để cho người ta thở hay không?

"Tiểu liên SR-2M Veresk là vũ khí quân sự bắn đạn xuyên giáp uy lực của Nga." Giọng nói trong lúc tập trung cao độ của Lạc Ảnh Ca vang lên giải trừ nghi vấn của Tang Họa, những ngón tay hữu lực không ngừng xoay chuyển bánh lái để né đi làn mưa đạn liên tục trút xuống.

Ai sẽ nghĩ đến ở cái thành phố này lại có kẻ sử dụng đến khẩu súng này cơ chứ.

Đây là hàng cấm có biết không?

Tang Họa tròn tròn mắt, mẹ ơi, gặp khủng bố rồi!!!!

"Đi nhanh" Cô nghiêng răng, gằn giọng.

Lúc này chiếc xe của họ đã như một con ngựa hoang thoát cương lao phía trước với tốc độ khiếp người.

"Em rốt cuộc đã đụng vào ai vậy hả?"

Cô gái nhỏ này sao cứ mãi gặp nguy hiểm trùng điệp vậy, kẻ nào lại muốn đuổi cùng giết tận? Anh làm sao mới bảo vệ được cô khi cô chẳng bao giờ chịu núp dưới đôi cánh của anh nhận sự che chở?

"Đưa súng cho tôi." Cô xoè tay ra, một người có thân phận đặc biệt như Lạc Ảnh Ca thì khẩu súng luôn luôn là một vật tùy thân theo sát bên người.

"Tang Họa, em cứ ở yên đây, việc này cứ để anh giải quyết."

Mất thấy Tang Họa không kiên nhẫn, Lạc Ảnh Ca chỉ có thể thở dài bất lực mà rút súng ra đặt vào tay cô.

Cô gái bất trị này sẽ chẳng bao giờ nghe lời bất cứ ai.

Thấy cô linh hoạt nhảy xuống hàng ghế sau, Lạc Ảnh Ca cảm thấy trái tim mình nghẹn lại, con người nhạt màu của anh không ngừng dâng lên từng trăn trở. Tang Họa, nếu như em có mệnh hệ gì, anh chắc chắn sẽ đưa cả quân đội hoàng gia ra để san bằng hang ổ của chúng.

"Đã có gan nổ súng vào tôi thì phải nhận hậu quả thích đáng." Cô nhàn nhạt lên tiếng, đưa khẩu súng hướng về phía trước, có ai biết người bị bệnh tim như cô không thể thừa nhận cái loại kích thích này được không hả?

Đoàng *Đoàng* Hai tia lửa đạn xẹt qua như xé rách cả màn đêm vang lên.

Tiếng bánh xe bị nổ lốp vang lên cực đại, xe của hắn ta xiềng xiềng vẹo vẹo không thể khống chế, bấp bênh một đoạn dài, cuối cùng bị hất ra khỏi đường, đâm thẳng vào kho hàng bên cạnh.

Hạ hai, còn hai.

"Tang Họa, bọn cảnh sát chặn đường phủ đầu, hơn năm, sáu xe cảnh sát dàn hàng phong toả kín khắp lối đi. Chúng đang chờ chúng ta tự chui đầu vào rọ."

Khoé môi anh mím thành đường, hàng lông mày lạnh lùng chau lại, đôi mắt không có lấy nửa điểm bối rối khi gặp phải loại tình huống này. Lạc Ảnh Ca xưa nay là một người vô cùng quyết đoán, mọi chuyện trước giờ anh đều có thể tự chủ trương một cách suôn sẻ, nhưng hôm nay, anh lại không như vậy.

Dưới ánh đèn neon lập loè sáng rực, thành phố diễn ra một trận đua xe ác liệt như phim hành động, đường xá một trận ùn tắc giao thông, vô số chiếc xe đậu bên đường cũng phải tội nghiệp hứng chịu những viên đạn đi lạc, trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết chính là như vậy. Tiếng súng liên tục vang lên không ngừng như muốn đâm xuyên qua cả màn đêm, từng viên đạn rơi như mưa vào chiếc xe đã lỗ chỗ vết đạn của Tang Họa.

Đột nhiên Tang Họa lên tiếng.

"Lạc Ảnh Ca, nghe lệnh của tôi. Xoay xe ngược lại, đâm thẳng vào chúng, anh có khoảng 10s."

Giọng điệu Tang Họa nặng nề khiến Lạc Ảnh Ca nổi lên nghi hoặc.

Cô chậm rãi giải thích.

"Tôi nghĩ thấy mùi xăng rĩ ra, ắt là, xe sắp nổ rồi."

Cô không biết cái xe này sẽ nổ vào lúc nào, cô chỉ có thể đoán theo trực giác của bản thân mà thôi.

Thật không hổ là lính bắn tỉa, chỉ có những kẻ như thế, mới có thể làm cho những viên đạn di chuyển đủ xa, tạo ma sát không khí đủ lớn mới có thể làm xăng bốc cháy.

Nhưng mà mẹ nó, muốn nổ chết tao sao?

Chúng mày xem tao thế nào lật ngược tình thế, gây ông đập lưng ông.

Thế là một loạt động tác, phanh xe, gạt cần, bẻ lái, Lạc Ảnh Ca xoay một trăm tám mươi độ, bánh xe ma sát với mặt đường tạo nên những tia lửa chớp nháy, phát lên tiếng kêu chói tai.

Tràng diện đột nhiên xoay chuyển trong nháy mắt, hai xe lao thẳng vào nhau như một con ngựa hoang thoát cương. Tên lái xe không hiểu vì sao đối phương lại đột nhiên đổi hướng, hắn ta kinh ngạc đến nỗi không kịp phanh thắng, cứ thế lao đầu vào chiếc xe.

Càng đến gần, Lạc Ảnh Ca giảm lại tốc độ, vì nếu vẫn giữ tốc độ hai trăm cây số trên giờ mà nhảy xuống, chẳng khác nào không chết bởi đạn bắn trúng thì cũng chết vì nội tạng dập nát.

"Lạc Ảnh Ca, tôi đếm đến ba, chúng ta cùng nhảy xuống." Tang Họa vặn chốt xe, cô đá văng cánh cửa sớm đã bị đạn bắn như tổ ong vỡ vụn.

Gió lùa vào, làn váy cô bay bay, thần sắc nhợt nhạt, mái tóc bị gió quật tán loạn cả lên, che đi đôi mắt tím đầy kiên định và quật cường.

Lạc Ảnh Ca tự nhiên chấn động.

"Một, h..."

A!

Tang Họa còn chưa đếm xong, cánh tay Lạc Ảnh Ca đã nhanh như chớp duỗi ra ôm chặt lấy cô vào lòng. Để mặc cho chiếc xe không người lái lao thẳng về phía trước, hai bàn tay rộng lớn bao bọc lấy cô, ép sát mặt cô úp vào trong ngực mình. Mượn ưu thế thể hình mà che chắn cho Tang Họa không một chỗ hở.

Khi hai chiếc xe chỉ còn cách nhau không dưới ba giây. Khi Tang Họa còn ngỡ ngác chưa kịp phản ứng, cô sững sốt, Lạc Ảnh Ca đã ôm lấy cô lao ra ngoài. Thân thể giống như con chim nhận lộn nhào ba trăm sáu mươi độ rơi xuống đất. Anh ôm lấy Tang Họa lần một đoạn khá xa.

Bùng

Trong tích tắc, chiếc xe lao thẳng vào tên áo đen rồi đột nhiên nổ tung, như muốn bóp méo cả không khí, ngọn lửa bùng hực vụt lên không trung bao trùm lấy chiếc xe, khói đen mù mịt ngùn ngụt bốc cao lên hàng chục mét.

Rầm!

Một tiếng kêu chói tai vang dội khắp cả căn phòng xa hoa.

Tên thuộc hạ thân người cao lớn đập mạnh vào tường, rồi men theo đó trượt xuống, như một con robot hết pin ngã nhào dưới nền nhà ho khan khù khụ. Hắn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu như bị nức ra, nhất thời phun ra một búng máu.

Toàn trường bỗng chốc liền hít vào một ngụm khí lạnh.

"Ta bảo các người như thế nào?"

Nam nhân tựa lưng trên sofa giống hoàng đế độc ý trên ngai vàng, uy nghiêm toả ra bốn phương, tản mát ra tràn khí lạnh lẽo bức bách. Nửa gương mặt bị bóng đêm bao phủ, chỉ để lộ bạc môi mỏng mang treo lơ lửng nụ cười dị hợm tà tử. Giọng nói trầm thấp nghe không ra hi vọng, nhưng lại gây ra sức uy hiếp khủng bố khắp toàn bộ người trong căn phòng, đến cả thờ cũng không dám.

Bảy tên được cử đi để áp tải Tang Họa, cuối cùng cũng chỉ có bốn tên sống sót trở lại. Một tên bị xe cán qua người, hai tên thì bị nổ cháy đen.

Ba tên còn lại thẳng lưng quỳ trên sàn nhà, toàn thân mồ hôi lạnh túa ra như mưa. Sự sợ hãi cùng uy nghiêm mà chủ nhân mang đến xâm chiếm hết từng tế bào, bọn họ đều phập phồng lo sợ.

"Không được hạ súng, phải bắt sống đối phương." Càng nói, tên đó lại càng không nhận được sự run rẩy tận sâu trong từng câu chữ.

"Thế các người đã làm gì?" Âm thanh tựa hồ có điểm châm biếm.

"Thuộc hạ ngu dốt, trong lúc nhất thời muốn báo thù cho anh em."

Tên đó vừa dứt lời, trên ngực liền truyền đến một trận đau đớn kịch liệt. Lục phủ ngũ tạng như bị đảo lộn, toàn thân oanh oanh liệt liệt bay lên đập thẳng vào tường.

Giữa không gian bốn bề vắng lặng, cơ hồ nghe được cả tiếng xương cốt vỡ nát.

Mặc kệ vết thương, hai tên đó lăn lê bò lết trở lại vào hàng, vội vàng quỳ lại trên mặt đất, cả bốn người liều mạng dập đầu. Chưa được nửa giờ đồng hồ, cái trán đã bắt đầu nhỏ máu.

"Chủ nhân, kính xin chủ nhân tha mạng, thuộc hạ đối với chủ nhân trung tâm một mảnh, xin chủ nhân cho bọn thuộc hạ một cơ hội để sửa sai."

"Cơ hội?" Nam nhân cười lạnh, không gian nghênh đón hàng loạt âm thanh trào phúng khắc nghiệt: "Ta chưa bao giờ cho kẻ nào một cơ hội thứ hai."

Tự tiện hành động, không coi mệnh lệnh của chủ nhân ra gì, từ khi nào tổ chức "Tà" hẳn lại có bọn thủ hạ như vậy?

Lại còn dám nổ súng vào người cô ấy? Mẹ kiếp, lũ ngu dốt chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Ánh mắt hắc ám trong đêm tối ngày càng trở nên lạnh lùng như băng kết ngàn năm, chông chất phong ba bão tố. Giọng nói tàn nhẫn giết không tha như vọng về từ viễn cổ.

"Giải bọn chúng đi"

Diêm Ngục là gì? Chính là mười tám tầng địa ngục dùng để tra tấn dành cho những tên mafia nguy hiểm nhất, là một nhà ngục khắc nghiệt với hàng trăm hình phạt quý khốc thần sầu mà chỉ có người đi vào chứ không có kẻ trở ra.

Tên thuộc hạ thần tín đứng bên cạnh người đàn ông giờ phút này chìm trong sự bàng hoàng khôn xiết.

Tuy rằng bọn chúng có phạm vào cấm kỵ của tổ chức, nhưng đây là xuất phát từ lòng báo thù cho anh em bị bắn nát đầu trong khu trung tâm mua sắm ngày trước.

Từ ngày phục vụ cho chủ nhân đến nay, tuy rằng không có công lao nhưng cũng có khổ lao. Tên đó xét thấy, tội chết có thể tha nhưng tội sống thì khó thoát.

Vậy mà chủ nhân lại không nói không rằng mà thẳng tay đưa bọn họ vào chỗ chết. Diêm Ngục đâu phải chỉ là nơi để chấp hành hình phạt, mà là chỗ chôn người sống đó có biết không?

Vậy thì quá rõ ràng rồi.

Chủ nhân của tổ chức "Tà" uy chấn thiên hạ chưa bao giờ nổi cơn thịnh nộ như hôm nay cả.

Từ đây Tang Họa sẽ có biến hoá về mặt tình cảm nhé, cô đang dần dần mở lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuynh Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Hẹn gặp em ở một cuộc đời khác

Lạc Ảnh Ca giật mình tỉnh dậy vào lúc nửa đêm, mồ hôi túa ra như mưa, mái tóc vàng nhạt áp vào gò má tái nhợt, quần áo bẩn trên người vẫn chưa thay nhưng anh nào có quan tâm. Anh cố vuốt lồng ngực để tìm lại nhịp thở ổn định, sau đó đảo đổi mắt xanh ngọc đánh giá khắp nơi.

Căn phòng sáng trưng đèn, anh có thể nhận ra mình đang nằm trong bệnh viện, một phòng bệnh bình thường mà một người có thân phận đặc thù như anh chưa bao giờ đặt chân đến.

Tang Họa đã đưa anh tới đây ư?

Tang Họa?!

Con ác mộng ban đầu khiến anh bừng tỉnh lại một lần nữa trời dậy. Lạc Ảnh Ca loay hoay tìm kiếm bóng dáng của cô, nhưng khắp nơi đều chìm sâu vào sự yên tĩnh vô hạn. Chỉ có tiếng gió lạnh lùng rít lên qua ô cửa sổ như đùa cợt.

Anh thà rằng mình ngủ mãi chẳng thể tỉnh dậy, cũng không muốn mở mắt ra khi xung quanh không có người anh muốn gặp. Anh thà rằng tan xương nát thịt, cũng không thể chịu được việc mình bị cô bỏ rơi lần nữa.

Vì sao? Một lần chẳng lẽ chưa đủ? Tại sao lại muốn bỏ rơi anh lần thứ hai?

Lạc Ảnh Ca vén chăn trên người ra, không để ý tháo hết tất cả dây nhện chằng chịt trên cánh tay toang đứng dậy. Nhưng khi vừa đặt chân xuống nền nhà lạnh giá đầu anh liền một trận choáng váng. Thân thể chao đảo Lạc Ảnh Ca buộc phải chống tay lên tủ đầu giường để tìm thăng bằng, rồi lại nhắc chân mặc kệ tất cả loạng choạng chạy ra ngoài.

Bóng tối xâm chiếm, hành lang vắng lặng không một bóng người. Lạc Ảnh Ca chôn chân tại chỗ, tri động ngẩn người như một u hồn vất vưởng, bóng lưng tiêu tuỵ bị ánh đèn bên ngoài kéo dài trên mặt đất, càng tăng thêm vẻ cô độc.

Từng cơn gió lạnh như được gọt dũa hoá thành những mũi dao sắc nhọn từng nhát cắt lên da thịt, nhưng anh không thể thấy đau hơn được nữa.

Giống như đứng giữa đáy của một cái hố sâu hun hút, anh cố gắng kêu cứu, nhưng không ai nghe, anh cầu xin sự cứu rỗi, nhưng người lạnh lùng, anh muốn trèo lên nhưng lại ngày càng trượt dần, trượt dần...

Giờ phút này trong mắt anh chỉ còn mờ mịt, đau đớn cuộn trào cướp đi hết toàn bộ hô hấp của anh.

Anh chỉ cảm thấy chân trời phương xa như sập xuống, bóng đêm chậm rãi cắn nuốt khắp từng tế bào.

"Lạc Ảnh Ca."

Thì ra trên đời này, thứ gây nghiện duy nhất không phải là thuốc phiện, còn có, giọng nói em.

Thì ra trên đời này, thật sự có một tiếng gọi, khiến bão tố cũng phải hoá dịu dàng.

Toàn thân Lạc Ảnh Ca như bị điểm huyết, anh tự thẩm nhủ với bản thân không dưới một trăm lần. Giờ phút này, em là mộng cũng được, là ảo ảnh cũng chẳng sao. Anh chưa bao giờ nhớ nhưng em như lúc này, cho anh nhìn em một chút, rồi thôi...

Lạc Ảnh Ca từ từ xoay người...

Màn đêm phía sau cô se lại như một tấm lụa dát lên mình thứ bụi tiên lấp lánh, không còn hắc ám cô độc mà trở nên xinh đẹp mộng lung. Làn da cô trắng nõn, đôi mắt mang màu hoa Tử La Lan nuôi đầy tâm sự chưa được đặt tên.

Cô gái hơi cau mày, nhưng giọng điệu lại không như vậy.

"Anh đứng ngoài đây làm gì?"

Thanh âm đến trong mộng anh cũng không dám mơ.

Trong tích tắc, anh đi đến, vươn tay, khoá chặt cô trong lòng mình, anh mệt mỏi gác trên vai cô, nhắm đôi mắt đỏ ngầu, hơi thở vẫn nặng nề như cũ.

Lạc Ảnh Ca thì thảo lẩm bẩm, không biết là nói với cô hay là chính bản thân mình.

"Tang Họa, thật sự là em, thật sự là em rồi..."

Một loại âm thanh thoã mãn, giống như vừa mới dùng qua heroin. Không, phải nói rằng, giọng nói của cô chẳng khác gì một liều thuốc an thần đặc biệt dành riêng cho anh cả.

Tang Họa không ngờ anh lại phản ứng kịch liệt như vậy, Lạc Ảnh Ca ôm cô chặt cứng, sự sợ hãi như đứa trẻ đi lạc dần dần được vỗ về. Tang Họa gượng gạo, cô có chút mất tự nhiên mà đẩy anh ra.

Khụ, nửa đêm nửa hôm, ôm ấp cái gì?

Gương mặt tuấn mỹ của anh thoáng qua tia mắt mát.

"Tôi đi dạo."

Tang Họa nói dối, thật ra cô đã rời đi, nhưng nửa đường không hiểu sao lại quay trở lại.

Cô không biết nữa...

"Đã khuya rồi, em không nên đi dạo một mình ở bệnh viện."

Làm gì có ai điên mà đi dạo lúc nửa đêm tại một bệnh viện nhiều người chết như thế. Một lời nói dối đầy sơ hở, nhưng Lạc Ảnh Ca lại không có ý định vạch trần.

Anh không muốn bức màn này được vén lên. Anh không muốn chân chính đối diện với sự thật.

Rằng Tang Họa thực sự đã muốn bỏ đi.

Cô đã bỏ đi.

Anh biết, nhưng anh cố tình bỏ ngoài tai, anh cố tình trốn tránh tổn thương. Vì anh biết anh sẽ không chịu nổi việc mình bị cô bỏ rơi đến tận hai lần. Cho nên, anh thà rằng giả vờ là mình không biết gì cả, cô vẫn ở đây, vẫn ở đây...

"Em có bị thương ở đâu không?"

"Không." Cô lắc đầu.

Quả thật Lạc Ảnh Ca đã bảo vệ cho cô rất tốt, tuy rằng chỉ xây xát một chút, vết thương sau lưng cũng không có bề gì.

"Quay lại đi, ngoài đây lạnh lắm, anh lại không mang giày."

"Được."

"Anh có đói bụng không?"

"Không."

"Tôi khép cửa lại nhé, gió đêm rất lạnh."

"Ừ." Anh rất ngoan ngoãn, tất cả sợ hãi đều tan biến vào khoảnh khắc anh nhìn thấy Tang Họa.

Lạc Ảnh Ca nằm lên giường, cô thấy bàn tay được truyền dịch của anh đang rỉ máu, hiển nhiên là do sự thô bạo rút hết mọi dây nhợ trên người ban nãy của anh.

"Tay anh chảy máu rồi kìa, để tôi đi gọi bác sĩ đến."

"Tang Họa..."

Cô vừa toang bước đi, anh cuống quýt níu áo cô, lắc đầu như một đứa trẻ.

Tang Họa nghĩ hoặc quay lại, trông thấy khuôn mặt anh trắng như một tờ giấy.

Anh yếu ớt lên tiếng, đôi môi bị anh cắn đến bật máu, màu hoa bi ngạn yếu điểm làm dung nhan anh thêm phần diễm lệ.

"Anh đã có một giấc mơ..." Giọng nói anh hơi khàn, anh cố nuốt xuống sự đắng chát đang trào lên trong cổ họng: "Anh mơ về lúc chúng ta gặp nạn. Hôm ấy, anh nằm trong vùng máu, em nhìn anh thật lạnh lùng, rồi bỏ đi."

Thì ra, sự sợ hãi của anh, bắt nguồn từ ngày hôm đó.

Cô trầm ngâm một lúc lâu.

"Chuyện đó qua lâu rồi, anh còn nhớ làm gì."

"Khoảnh khắc anh tỉnh dậy, không thấy em đâu, anh cứ nghĩ..."

Cô rũ mắt, khẽ thì thầm: "Tôi... vẫn ở đây."

Lạc Ảnh Ca hiện tại tưởng chừng nếu như sợ ý chạm vào sẽ tan ra như muôn vạn đoá bọt biển.

Màu xanh trong đôi mắt anh như có sóng ngầm, anh lặng người nhìn Tang Họa thật lâu, thật lâu...

Tang Họa, từ ngày em rời đi, anh chưa hôm nào được ngon giấc.

Đôi lúc, anh thấy trái tim mình như đang khóc vào lúc nửa đêm. Nó chết dần chết mòn, rồi lặng lẽ tan ra như không muốn đập nữa.

Câu nói vừa rồi của em, giống như một câu thần chú có uy lực khủng khiếp nhất trên đời. Hoá giải triệt để hết mọi đau đớn lẫn bất an của anh.

Cảm ơn em vẫn ở đây, cảm ơn em chưa đi đâu cả.

Đột nhiên Tang Họa lên tiếng..

"Vì sao anh lại cứu tôi?" Phiền phức này, có ai cam tâm mà nhận lấy đâu. Lạc Ảnh Ca rút cuộc là vì quá ngốc rước phiền phức về hay vì anh buồn chán mà muốn kết thù?

Khoé môi sắp sửa hình thành nụ cười của anh bỗng nhiên cứng đờ.

Lạc Ảnh Ca lập tức minh bạch. Nhưng anh vẫn cố hỏi cho ra nhẽ.

"Sao em có thể hỏi như vậy? Sau tất cả những gì anh làm cho em, em vẫn không biết vì sao ư?"

Thấy được điểm nghi vấn hiện lên ở hàng mày của cô, Lạc Ảnh Ca bỗng nhiên muốn cười to, nhưng khoé môi lại cứng ngắc. Anh từ đầu đến cuối rốt cuộc là đang diễn cho ai xem?

Thì ra cô không hiểu, cô hoàn toàn không hiểu.

"Tang Họa, từ đầu đến cuối em dành cho anh sắc mặt tốt, chỉ đơn giản vì anh đã cứu mạng em ư?"

Hoá ra, hoá ra...

"Anh còn muốn thế nào?" Giọng cô thờ ơ, lơ đãng như một chiếc lá buông mình giữa không trung.

Tang Họa cô không thích nợ người khác bất cứ một ân tình nào cả.

"Anh còn muốn thế nào ư?" Lạc Ảnh Ca cất tiếng cười khô, đôi mắt anh loé lên tia âm hiểm, nực cười xiết bao: "Anh tha thiết cầu mong sự tha thứ ở nơi em, anh dốc hết chân thành của mình để chuộc về lỗi lầm, anh lấy mạng của mình để đổi lấy sinh mệnh em. Vậy mà em còn hỏi anh muốn thế nào? Anh

nghĩ rằng những điều đó đã khiến cho trái tim sắt đá của em rung động dù chỉ phần nhỏ. Nhưng Tang Họa à, là anh vui mừng quá rồi, em lo lắng cho anh, chăm sóc cho anh, đơn giản chỉ vì anh cứu em, từ đầu đến cuối là anh tự mình anh đa tình." Anh dừng lại, linh hồn anh phải chịu tổn thương nặng nề, trái tim anh sắp hỏng rồi em có biết không?: "Tang Họa à, sao chúng ta lại trở nên như thế này?"

Tang Họa vẫn đứng đưng, nét mặt bình tĩnh vô ba. Nếu như không phải bàn tay giấu sau lưng của cô đang bóp chặt lấy ga giường khiến nó nhăn nhúm. Thì thật sự, cô chẳng khác gì một tượng đá vô cảm.

Lạc Ảnh Ca ngẩn ra, anh đột nhiên phát hiện ra, từ ngày anh gặp lại Tang Họa khi cô bị đuổi ra khỏi nhà. Anh chưa bao giờ còn thấy cô tức giận nữa. Lúc trước, dù chỉ là một chuyện nhỏ nhặt, cô cũng sẽ nổi điên mà hành xử không biết suy nghĩ.

Nhưng hiện tại...

Nhưng hiện tại thì sao?

Từng nước đi của cô đều được toan tính kỹ lưỡng, toàn bộ nét mặt mà cô có, chẳng có gì ngoài lạnh nhạt cùng đưng đưng. Cho dù cô có tức giận cũng sẽ không để lộ ra ngoài.

Vậy mà...

Anh lơ yêu, lơ yêu sự dịu dàng của em, sự dịu dàng đến tàn nhẫn của em..

Lạc Ảnh Ca cay đắng vươn tay tới, anh dịu dàng vuốt ve bờ má cô như nâng niu một khối ngọc trân quý lại dễ vỡ, sự run rẩy men theo cánh tay anh truyền tới.

Giọng anh hoà lẫn vào màn đêm, bi ai và day dứt.

"Nhìn anh, Tang Họa, em nói gì đi, nói ra những gì trong đầu em đang nghĩ. Anh không thể biết được hiện tại em đang như thế nào? Đôi mắt em chẳng còn nữa điểm ánh sáng."

Anh thấy chua xót mỗi khi nhìn vào đôi mắt ấy, cảm giác lạnh lẽo phảng phất nét cô đơn đem lại cho anh nỗi bất lực vì không thể che chở cho cô. Xoa dịu vết thương lòng đã hằn sâu qua rất nhiều năm tháng.

Anh cam chịu hứng trọn nỗi đau của cô nếu ông trời cho anh cơ hội.

Tang Họa, chưa bao giờ thấy một Lạc Ảnh Ca như lúc này.

Cô đã từng rất có ấn tượng với anh, cô vẫn nhớ như in những dòng chữ ngay từ ngày đầu tiên anh xuất hiện.

"Mái tóc anh như được dệt lên từ muôn vàn sợi nắng, thứ màu sắc mỹ lệ mà ngay cả hoàng kim cũng khó lòng bì kịp. Sắc thiên thanh trong đôi mắt anh như được bao trùm bởi đại dương, còn xinh đẹp hơn bất cứ bảo thạch trân quý nào. Anh như được thần mặt trời Apollo ban cho ánh hào quang ngàn trượng, nữ thần tình yêu Aphrodite trao một nụ hôn lên gò má..." Tang Họa chậm rãi nhớ lại—

Tính cách Lạc Ảnh Ca ôn hoà như một cơn gió xuân, nụ cười dịu dàng mà tinh tế. Từ trước đến nay, không người nào được anh đối xử đặc biệt.

Riêng với Tang Trương, chỉ đặc biệt hơn một chút, phải, là một chút mà thôi.

Tình yêu của đám nam chủ nói chung và Lạc Ảnh Ca nói riêng dành cho Tang Trương quá hời hợt, khi đọc truyện "Sủng Ái Vu Một Thân" độc giả sẽ phải ca thán và ngưỡng mộ vì độ sủng ái và bao bọc nữ chủ như một viên ngọc quý của hậu cung cô ta, nhưng sẽ không ai bắt gặp được cảnh đám nam chủ vì nữ chủ mà lâm vào điên cuồng để rồi yêu đến sống đi chết lại cả.

Giống như, họ yêu chiều Tang Trương, nâng niu Tang Trương, che chở Tang Trương, như là một nghĩa vụ mà họ phải thực hiện dưới sợi dây trói buộc của tác giả.

Lạc Ảnh Ca chưa từng vì ai mà điên cuồng cuối cùng cũng phải chịu sự thất bại thê thảm của bản thân.

Giọng cô đều đều, như đang kể lại chuyện cũ.

"Tôi chưa bao giờ chạy trốn cô đơn, không phải tôi chạy không kịp, mà là vì tôi không muốn đưa cùng nó, thắng rồi thì như thế nào khi mà trái tim tôi chẳng còn tha thiết điều gì cả. Anh nói đúng, tôi vốn là như vậy, tôi tàn nhẫn đến độ không cho ai bất cứ cơ hội, kể cả chính tôi.

"Em chỉ có một cuộc đời để sống, em không thể tàn nhẫn với chính cuộc đời của em." Anh khó nhọc thốt lên từng tiếng: "Em biết không? Nếu như trên đời này tồn tại cỗ máy thời gian, anh sẽ chẳng tiếc thứ gì để có được nó, anh sẽ đi tìm em tại thời điểm em ít đau thương nhất, anh sẽ không để bất kỳ ai khiến em phải chịu uỷ khuất, anh sẽ huỷ diệt bất kỳ kẻ nào đập tắt nụ cười trên môi em, dù kẻ đó có là chính anh."

Tang Họa không hề gạt tay anh ra, nhưng bàn tay anh đã vô lực buông thõng. Hai tay bóp chặt thành nắm đấm.

Chỉ cần em cho phép, anh có thể làm bất cứ điều gì. Kể cả đó là mặt trăng trên trời, anh đều có thể hái xuống dâng cho em.

Đó là một sự cố chấp cuồng si và lòng tin yêu nhiệt thành đến vô phương cứu chữa.

Tang Họa lắc lắc đầu: "Lạc Ảnh Ca, tôi quả thực không thể nào đối xử với anh như tôi đã từng."

"Anh biết, anh biết..." Anh cắn răng, ép cho mình không bật ra tiếng nấc tức tưởi.

Rèm mi dày của Lạc Ảnh Ca như đoá hoa khô héo rũ xuống, nỗi đau đớn cuộn trào trong lồng ngực khiến anh hít thở không thông, từng mạch máu toàn thân đều đang mãnh liệt co rút.

Tự bao giờ, anh đã cho phép Tang Họa có cái quyền làm tổn thương anh như thế? Dường như trong cuộc đời chưa từng nào anh chật vật bẽ bối như lúc này. Anh không thể nào ngừng nhớ về giây phút chúng ta đối đầu trên sân bóng rổ. Khoảnh khắc em nở nụ cười khiến anh dao động làm lỡ quả bóng, cũng là lúc anh để lỡ một nhịp nơi trái tim mình.

(Lúc chị Họa chơi mỹ nhân kế khiến Lạc Ảnh Ca thất thần)

Tang Họa, tình yêu cảm đoán này, anh thà để mình đau đến tróc thịt trầy da, ngày đêm vỗ về gặm nhấm vết thương, cũng không muốn đem theo em sa chân vào địa ngục.

Nếu như cuộc đời này đã an bài chúng ta không thể bên cạnh nhau tới già. Anh sẽ chờ cho cái thứ tình yêu chết tiệt này mất đi và sẽ đến với em bằng một thứ tình thân thuần túy nhất.

Anh chỉ hi vọng được làm anh trai em, anh cố níu kéo cho mình một mối quan hệ. Chỉ để có một ngày khi ta tình cờ bước qua nhau, em sẽ vì cái danh anh họ này mà nhìn anh một chút, cười với anh một chút.

Cũng không thể sao?

Đến sỏi đá cũng biết yêu, sương khói cũng đa tình. Vì sao em lại không thể mỉm lòng đi một chút?

Tang Họa là một người khiêm khuyết về tình cảm nặng nề, trải qua hai kiếp, xã hội cùng con người đã biến cô từ một con bé lạc quan yêu đời trở thành một kẻ dửng dưng và hờ hững. Bao nhiêu tình nung mật ý, bao nhiêu câu chót lưỡi đầu môi, dù có xem hàng trăm loại phim tình cảm lãng mạn, Tang Họa cô cũng không thể cảm động nổi. Lý trí của cô mạnh mẽ hơn người thường, bản năng tự bảo vệ trong cô rất lớn.

Yêu phải một người như Tang Họa, điều đầu tiên cần có chính là lòng kiên trì vô tận và năng lực chịu đựng sự tổn thương sâu sắc mà cô mang lại. Nếu không, họ yêu cô ngày nào, họ sẽ đau đớn ngày đó.

Tang Họa nhìn Lạc Ảnh Ca nội tâm đầy dục, tâm tình anh mâu thuẫn kịch liệt, cõi lòng không biết mùi vị gì.

Thật sự, cô không thể sống mãi trong quá khứ, cô không thể đổ lỗi cho cuộc đời về sự bất hạnh của bản thân. Không thể ôm mãi nỗi đau vốn dĩ đã qua để sống qua ngày. Cô chẳng khác gì một con tự kỷ nếu như cuộc đời cô chẳng có ai.

Chung qui, chúng ta không thể nào làm tổn thương nhau, nếu như chúng ta không gạt đầu.

Cô mệt mỏi rồi, anh cũng mệt mỏi rồi, vậy thì cứ lựa chọn con đường thích hợp nhất cho mình đi. Nếu không thể trốn tránh, vậy thì không cần trốn tránh nữa. Lùi một bước, trời cao biển rộng.

"Nhưng mà tôi có thể thử, chỉ có điều tôi cần thêm chút thời gian."

Không gian dường như bị đình chỉ...

Thật lâu sau đó...

"Cảm ơn." Anh khẽ thì thầm với cô trong tiếng gió, giọng nói anh rất yếu, như thêu thào, như nỉ non. Giống như vừa trút bỏ được gánh nặng lớn lao.

Khi ấy anh mới biết được bàn tay mình nắm chặt đến mức nào.

"Lạc Ảnh..." Ca?

Khoé mắt anh có một giọt sáng trong suốt.

"Tang Họa! Cảm ơn em! Cảm ơn! Cảm ơn!..." Giọng nói Lạc Ảnh Ca bắt đầu trở nên dồn dập, âm sau lớn hơn âm trước, cơ hồ muốn vỡ ra, cảm ơn cô đã kéo anh ra khỏi vùng lầy tuyệt vọng.

Mối quan hệ này, anh không dám cầu gì hơn nữa, anh không dám mơ ước xa vời. Anh chỉ hi vọng mình có một chỗ đứng bé nhỏ trong trái tim yếu ớt của cô, anh đã mãn nguyện lắm rồi.

Cuối cùng, mọi thứ đều đã trở về điểm xuất phát.

Nếu đã không thể trốn tránh, chi bằng hãy đối diện nó. Cô không thể ẩn nấp mãi được, cô không thể cứ hèn nhát nhu nhược luôn sợ hãi trăm bề rồi tự

chui rúc trong một cái xô chật hẹp để bảo vệ bản thân.

Lạc Ảnh Ca tồn tại trong cuộc đời này của cô với vai trò là một người anh họ, một người thân.

Cô nằm lên chiếc giường còn lại, Lạc Ảnh Ca nghiêng người nhìn cô, dịu dàng trêu mếu.

"Ngủ ngon, Tang Họa."

"...ngủ ngon." Tiểu Ca.

Không có bình minh nào mà không mang đến âm áp. Không có người nào mà không cần đến yêu thương. Em sẽ ổn thôi, rồi em sẽ lại yêu như thuở ban đầu.

Rồi một ngày anh sẽ thân nhiên đối diện với đôi mắt em, nhìn em cầm tay người đàn ông khác bước vào lối đường. Anh nghĩ anh sẽ roi lệ, nhưng không còn là đau lòng nữa.

Hẹn gặp em ở một cuộc đời khác.

Ba giờ sáng, tiếng chuông điện thoại huyền ảo khiến Tang Họa từ trong giấc mộng mơ màng tỉnh dậy, cô rúc đầu vào gối, kêu lên.

"Lạc Ảnh Ca, nếu anh còn không mau nghe điện thoại thì chính tay tôi sẽ ném nó ra ngoài cửa sổ."

Mãi một lúc sau Lạc Ảnh Ca cũng không có dấu hiệu tỉnh ngủ, mà điện thoại thì hết chuông này lại đến chuông khác. Tang Họa nhú mày, cô mò mẫm xuống giường, nhìn gương mặt Lạc Ảnh Ca chìm trong giấc nồng, phát ra tiếng thở đều đều, cô đưa tay áp vào trán anh.

Không có bị sốt, vậy sao lại ngủ say đến mức điện thoại reo to bên tai như vậy mà cũng không tỉnh?

Tang Họa lại nghĩ ngay đến việc Lạc Ảnh Ca trải qua một buổi tối bị đuổi giết, mất nhiều máu đến vậy, cả người chắc đã kiệt sức rồi cũng nên.

Thấy anh mệt mỏi như vậy, cô cũng không đành lòng đánh thức, lại không biết phải xử lý thế nào với chiếc điện thoại không ngừng reo lên inh ỏi này...

Chần chừ một hồi——

"Alo." Điện thoại được thông, Tang Họa lên tiếng trước. Kéo theo sau đó là một mảng trầm mặc của đầu giây bên kia. Cô có thể nhận ra được hơi thở trầm thấp lại nặng nề của một người đàn ông. Giống như đang phải cố gắng kìm nén điều gì đó.

Một lúc sau, giọng nói lạnh lẽo pha chút hung hiểm truyền ra: "Lạc Ảnh Ca đâu?"

Tang Họa nhìn Lạc Ảnh Ca đang ngủ say như chết, thành thật trả lời: "Anh ta đang ngủ."

"Hai người ở cùng nhau?" Đôi mắt băng lam tràn đầy lạnh giá cùng sấm chớp sắp sửa giáng lâm đầy mùi vị nguy hiểm.

Câu hỏi này liên quan đến trọng tâm à?

Những người có mặt tại hiện trường đều im thin thít, không dám hó hé một tiếng nào.

"Có chuyện gì sao?" Cô rất ngây thơ hỏi lại.

"Trả lời tôi." Anh ta gằn giọng. "Hai, người, cả, tôi, đều, ở, cùng, nhau?"

"Anh là ai?" Thái độ của người bên dây rõ ràng chứa đầy ác ý, cô rất không vui: "Tôi nghĩ tôi không có bổn phận phải thông báo cho anh biết."

Cô lạnh lùng dập máy, kéo theo sau đó là một tiếng tút thật dài, thật lạnh lùng, thật, khó chịu...

Rắc

Dưới hăng hà sa số con mắt như muốn mở to ra của các công tôn quý tộc, trên bàn nghị sự, Lăng Băng Kỳ không tiết chế được cơn thịnh nộ vô cớ của bản thân mà bóp nát luôn điện thoại trong tay, mẹ ời, đám người bên dưới mắt tròn mắt dẹt, muốn bóp nát là có thể bóp nát được sao?

Chỉ là một cuộc hội nghị bàn việc làm ăn giữa hai nước G và Y, cần sự đồng ý từ vị thái tử láng giềng nước Y thôi mà. Điều gì khiến vị Hoàng Đế trẻ tuổi của chúng ta lại tức giận đến nỗi bóp nát luôn cả cái điện thoại thế kia?

Mọi người nghĩ vậy là hết ngược Lạc Ảnh Ca rồi? Nói vậy thôi chứ anh không bỏ được Tang Họa đâu.

"The one that got away" ai chưa nghe thì nghe thử bài này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuyết Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Dẫn vật

Dưới tàng cây Sơn Trà trắng tinh, động chút sương sớm khiến chúng lấp lánh hào quang của thất thái liên hoa*, phiêu dật như tiên tử giáng trần. Nam nhân nghiêng người yên tĩnh nằm trên nhuyễn tháp, yên tĩnh đến nỗi làm cho người ta nghĩ rằng anh giống như không hề tồn tại, không hề có bất kỳ một dấu hiệu của sự sống nào.

*Thất thái liên hoa: Hoa sen bảy màu.

Nam nhân mặt mày như vẽ, một đầu tóc bạc tà dị lạnh toát, quanh thân như mộng như ảo, bao bọc lấy người là một tầng hàn khí dày đặc khiến cho người khác không dám lại gần, không dám nói chuyện, cũng không dám phá hư mộng cảnh đó.

Bàn tay thon dài, xinh đẹp, từng đốt tay như họa, to lớn, mỹ đến tận cùng. Cứ chốc chốc, lại đem một ít thức ăn dành cho cá ném xuống đầm sen Tịnh Đế giữa nền lá xanh như ngọc bích, đẹp lạ lùng, tinh khiết, lượn lờ hương thơm dịu nhẹ mát lạnh. Cá vàng tung tăng tạo ra những đợt sóng nổi tiếp uyển chuyển là lướt.

Nam nhân lúc này hơi cúi thấp đầu, lại đột nhiên ngẩng đầu lên, động tác trên tay cũng bị đình chỉ. Hàng lông mi nhẹ nhàng rung động khẽ nâng lên, lộ ra một đôi mắt màu lam lạnh như băng tuyết, hoàn toàn vô hồn lại đẹp đến đáng sợ. Sắc môi đỏ tươi xinh đẹp gợi cảm, hoàn toàn tương phản với màu mắt như băng như tuyết ấy.

Yên lặng đến đáng sợ, lạnh lẽo đến đáng sợ, vô hồn đến đáng sợ, cũng, mỹ đến đáng sợ.

"Bệ hạ." Một giọng nói ôn hòa vang lên, bóng dáng của một ông lão trung niên xuất hiện. Ông ta cúi đầu, ánh mắt thủy chung vẫn không nhìn lấy nam nhân ấy dù chỉ một lần.

Đây là không dám, chứ không phải, là không thể.

"Chuyện gì?" Duy độc một từ trên cánh môi tuyệt mỹ ấy, thanh âm xé gió truyền đến. Khiến cho Ôn quân gia thâm niên trong nghề không rét mà run. Dù đã phục vụ cho lâu đài này nửa đời người của mình, nhưng đối với tam hoàng tử này vẫn là vạn phần kính nể, lại có nhiều phần là e dè sợ hãi, khi thấy người tập tễnh bước đi cho tới khi thấy người từng bước tắm máu người thân mà ngồi vững trên ngai vàng.

Nhưng có một điều không thể chối cãi, người ấy sinh ra là để làm Đế Vương.

Không sai, đây, chính là Lăng Băng Kỳ, tam hoàng tử của hoàng thất họ Lăng. Một thứ tử không có khả năng thừa kế ngôi vị, lại từng bước đi lên tới đỉnh cao của quyền lực. Sát phụ, sát mẫu, không việc ác gì không làm. Là kẻ có quyền năng khiến cho tất cả thiếu nữ trên hành tinh này bán loạn, thế không phải hẳn thì không lấy chồng. Kể từ khi hắn xuất hiện liên gieo họa cho nhân gian, nhưng nam nhân ấy vẫn yên tĩnh như thường, hoàn toàn không để tâm đến, tựa hồ từ khi biết thế nào là tình người ấm lạnh, trải qua những túi hồ bị người khác xem thường, nam nhân này chưa bao giờ vì ai mà nở nụ cười.

Chung qui vẫn là một đứa trẻ đáng thương mà thôi.

Ôn quân gia chỉ có thể cảm thán trong lòng, ông thôi không nghĩ nữa, phận sự của ông chỉ là phục vụ tận tụy cho người kế vị của hoàng tộc mà thôi.

"Công nương Aretha của xứ Well xin được cầu kiến..."

Lăng Băng Kỳ khép hờ đôi mắt, làn mi dập dờn lay động như hồ điệp xuyên hoa nhiễm một tầng sương lạnh lẽo. Tựa hồ cũng không để tâm tới lời nói kia là mấy.

Lạnh nhạt từ tính.

"Không tiếp."

"Công nương Aretha từ xa xôi tới đây cũng đã năm ngày rồi, người thân là hoàng đế cũng không thể năm lần bảy lượt từ chối gặp mặt như vậy. Cô ấy là vị công nương đẹp nhất xứ Well đồng thời cũng là con gái cưng của công tước Ráeron, nếu như ngài đưa cô ấy lên làm hậu thi thế lực bên họ ngoại sẽ đóng một vai trò rất lớn trong việc ngồi vững ngôi vị của ngài..." Ôn quân gia cẩn thận nhắc nhở.

"Ông đang dạy ta làm vua sao?" Một tiếng ngân cao, như đài sen nở rộ, băng lãnh nhập cốt: "Lăng Băng Kỳ ta kém cỏi đến mức cần đàn bà để giữ vững ngôi vị?!"

Khuôn mặt băng son không một tia biểu cảm, nhưng giọng nói đã mang hơi thở chán ghét đậm đặc mà người thường cũng có thể nhận ra.

"Thân già này không có ý đó, tôi chỉ một lòng suy nghĩ cho người mà thôi."

Ôn quân gia đứng thẳng tắp, khẩu giọng phù nhận, nhưng không ai biết, toàn thân ông ta từ đầu đã muốn ngã khuya xuống, hàn khí của bệ hạ giống như băng nhọn vùn vụt phóng tới như muốn đâm ông hết nhát này cho đến nhát khác.

Vị Hoàng Đế trẻ tuổi này sau khi trở về từ Trung Quốc xa xôi, không biết là gặp phải cái gì kích thích, tính tình vốn dĩ đã lạnh lẽo nay lại càng thêm u ám khó dò.

Bầu giờ, có cho ông thêm trăm cái mạng nữa thì ông cũng không dám nói những nói cuội.

Không gian như rơi vào hầm băng, im lìm đến không có bất cứ động tĩnh nào.

Mãi một lúc lâu——

Khẽ vươn tay, ngắt một đoá Sơn Trà, thanh âm như tiếng đàn khẽ gảy, thản nhiên từ tính lại lạnh băng, hờ hững như chẳng có chuyện gì rơi xuống, lơ đãng như giọt sương đọng trên lá mềm.

...

"Ông đã từng muốn quên thứ gì mà không quên được hay chưa?"

"Vâng?"

Hả? Cái gì vậy? Ông quân gia mờ mịt hỏi lại. Sao thoát một cái chủ đề đã bay xa tới tít chân trời thế này?!

Lăng Băng Kỳ xưa nay vô tâm vô tình, lời của anh nói ra cũng chính là thánh chỉ. Không có kẻ nào chọc giận anh lại có thể toàn mạng mà nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai. Ông ta cứ tưởng mình chết chắc rồi, nhưng tình hình hiện tại là như thế nào? Ai có thể hiện hồn mà nói cho ông biết rốt cuộc là người ngồi bên kia đang bị cái gì hay không?

Lăng Băng Kỳ không để ý đến sự thất thố cũng như vô lễ của ông ta, mắt anh nhìn xa xăm, nhẹ giọng nói tiếp, nghe đâu đây trong tiếng gió mang máng có tiếng thờ dài.

"... Ta từng cho rằng, đó chỉ là hứng thú nhất thời, chỉ cần qua một thời gian, sẽ khôn nguôi..." Hoa Sơn Trà lưu luyến trượt khỏi lòng bàn tay, bỗng bành trên mặt hồ, rồi dần dần chìm sâu xuống vực sâu ngàn trượng. "Ta cứ nghĩ ta đã quên được nàng, nhưng khi đầu dây bên kia vang lên tiếng nàng, ta gần như suy sụp, một khắc kia liền không còn ý chí chiến đấu..."

Lăng Băng Kỳ nói rất khẽ, tựa như đang thì thầm với bản thân, lại giống như đang cùng Ôn quân gia trò chuyện.

Ôn quân gia một đời mắt sáng tai sáng, giờ phút này một mảnh mù mịt.

"Bệ hạ, tôi không hiểu ngài đang nói gì?"

Lăng Băng Kỳ chậm rãi nhắm mắt, chân mày hơi nhíu lại, đẹp đến mộng mị, mê muội tâm linh, lại khiến người ta không nhận được một trận xót xa, chỉ muốn tiến tới gạt lực kéo dẫn đi hàng chân mày đang cau lại của anh.

"Ôn quân gia, có một người con gái, khiến ta trốn tránh nàng cả một đại dương. Khiến ta luôn nhắc nhở mình rằng không thể nhớ và không được nhớ. Ta lao đầu vào công việc để thời không nghĩ về nàng nữa. Ta cho rằng, trái tim ta đã thôi lưu luyến, đến khi ta gặp lại nàng, ta sẽ không còn rung động nữa, vậy mà..." Lại tiếng thờ dài vang lên, như hoa thơm luồn qua khe cửa, ẩn dấu sự náo nức vô tận: "... Vậy mà chỉ vì một giọng nói thôi, mà ta, đã không đủ khả năng để chống cự."

Vậy cho đến khi ta chân chính đối diện nàng thì như thế nào?

Có phải, ta sẽ cam tâm tình nguyện phát cò trắng mà đầu hàng khi chưa khai chiến không?

...

Ta cho rằng ta đã quên...

Nhưng hoá ra không phải như ta nghĩ, hoá ra, nàng vẫn luôn ở đây...

Nàng vẫn luôn ẩn nấp trong trái tim ta, chỉ cần một chút gợi nhớ về nàng. Thì tất cả thương mến chỉ trông chốc lát liền sống dậy.

Vuốt vuốt mồ hôi rơi đầy trên trán, Ôn quân gia cuối cùng cũng đã hiểu được phần nào câu chuyện, thập phần cung kính mà nói, cố gắng che giấu sự hiểu kỳ của mình:

"Người con gái mà ngài nói ấy là..."

Rốt cuộc thiếu nữ ấy là thần thánh phương nào mà có thể khiến cho vị Hoàng đế vốn coi thường nữ nhân, băng lãnh nhập cốt cũng có ngày phải bỏ tay chịu trói không biết phải làm gì?

Rèm mi vốn đã nhắm chặt của Lăng Băng Kỳ chậm rãi mở ra, vân vụ tán đi trong đôi ngươi, thanh âm như tiếng ngọc vỡ nát, vắng vắng đâu đây là hồi niệm cùng quyền luyện dây dưa.

"Nàng là đoá hoa trong bụi gai, là bông tường vi có gai nhọn."

Trải qua khổ ải trần gian, bách luyện thành cương biến trái tim nàng hoá đá, mãi mãi cũng chẳng thể rung động được nữa.

"Vậy, người yêu cô ấy sao?" Ông ta dè dặt cẩn trọng hỏi.

"Yêu?" Trái tim Lăng Băng Kỳ đập mạnh, anh cố gắng áp chế nó xuống, yếu ớt lắc đầu: "...Không, không thể yêu..."

Đế vương vốn vô tình, tình yêu xưa nay là một nhược điểm chí mạng. Huống chi, một kẻ vốn đã có dã tâm như anh, làm sao có thể tự đào cho mình một tử huyệt.

Không phải không yêu, mà là không thể yêu...

Ôn quân gia âm thầm thờ phào nhẹ nhõm

"Bệ hạ, một khi đã bước trên con đường này, không thể có yêu, xin người cân nhắc kỹ lưỡng. Tình yêu sẽ biến một kẻ vốn lý trí bao nhiêu cũng trở nên ngây ngốc bấy nhiêu, tất cả những gì người trả bằng máu để đạt được đều sẽ đổ sông đổ biển. Hoàng đế hậu cung ba ngàn, chỉ có sủng chứ không thể yêu."

Lăng Băng Kỳ là một người vô cùng lý trí, sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà phá hỏng đại sự, đặc biệt là sự cố gắng hơn bao nhiêu năm của người. Ông tin chắc rằng người sẽ đi đúng hướng, nhưng càng về sau, ông mới biết rằng suy nghĩ của mình ngu ngốc đến mức nào.

Bóng dáng phía trước phát tay. Ôn quân gia hiểu được ý, cuối người rời khỏi

Thẳng cho đến khi Ôn quân gia biến mất. Băng âm vang lên, không tài nhìn ra hi nộ:

"Đây chẳng lẽ lại là kiếp nạn của ta?"

...ta phải làm gì để có thể vẹn cả đôi đường?"

Lăng Băng Kỳ à, anh nên biết, làm người, không nên quá tham lam...

Mùa xuân, đất trời bắt đầu nghênh đón hàng loạt sắc màu——

Toà thành Lạc Bảo vốn đã được xem như là một khu vườn thần tiên, bấy giờ càng là một nơi mỹ lệ, mê ly, phóng tầm mắt nhìn ra xa, một biển hoa rực rỡ.

"Toà thành Lạc Bảo này thật đẹp." Tang Họa nhìn bụi hoa hồng trước mắt, không nhận được cảm khái.

Nơi này bốn mùa trăm hoa đua nở, vạn hoa khoe sắc, phù hoa lan tràn, khắp nơi lá xanh tươi tốt tràn ngập tiên khí cùng phồn hoa của nhân gian. Từ sắc hoa điểm tuyết cho không gian hoa lệ lung lẫy tăng thêm vài phần thơ mộng cùng mỏng lung.

Rất hợp với thân phận cao quý như Lạc Ảnh Ca.

"Khu vườn này lúc nào cũng hoang nghênh em tới." Lạc Ảnh Ca thầm nói, giữa đầu mây lẫn cuối mây đều mang ý cười dịu dàng mềm mại như tơ.

Tựa hồ rất thoả mãn, hiếm khi hai người họ lại được dịp sum vầy như thế này.

Anh nhàn nhả pha trà, nhìn bộ trà cụ được bày ra đẹp đẽ trước mắt, Tang Họa cảm thấy lạ mắt, cô chăm chú nhìn từng động tác của anh, như nước chảy mây trôi lưu loát sinh động, thành thực và cẩn thận lại không kém phần chuẩn mực.

"Hong trà, em uống thử xem"

Lạc Ảnh Ca cầm tách trà hướng về phía cô, Tang Họa đưa tay đón lấy, tay hai người vô tình chạm vào nhau. Lòng bàn tay Tang Họa vốn trắng trẻo nhưng hơi gầy, có rất nhiều vết chai, lại lạnh ngắt.

Lạc Ảnh Ca xót cả lòng.

"Tay em lạnh quá!"

Đôi tay của một cô gái, lại lạnh như người chết.

"Tay chân tôi trước giờ đều như thế, chắc tại cơ thể thuộc tính hàn nên mới vậy." Cô băng quơ đáp, bộ dạng không thêm quan tâm "Bình thường ấy mà."

Thấy cô không thêm để ý đến sức khoẻ của bản thân, thơ ơ lơ đãng, còn anh thì đã sốt ruột cả lên rồi, giọng điệu không cho phép cự tuyệt.

"Lát nữa anh và em đi mua túi sưởi ấm."

"Cũng không phải mùa đông, anh không cần phiền phức như vậy." Cô dứt khoát từ chối.

"Tang Họa, xem như đây là thành ý của anh đi, từ trước đến giờ anh chưa có làm gì cho em cả."

Mua thì mua, anh có cần trưng ra vẻ mặt như nợ tình đó nhìn tôi không?

Cô làm bầm, cầm tách trà trong tay uống vào một hơi.

Nếu như nói pha trà là một nghệ thuật, thì người thưởng trà chính là một nghệ nhân. Còn đối với Tang Họa, sau một hồi lờ qua tiếng lại với Lạc Ảnh Ca cô thậm chí quên mất luôn nó là ly trà, cũng vì cô đang khát, nên uống như uống nước lã.

Hoàn toàn chẳng có mùi vị gì.

Vị trà còn chưa thấm, thì ly trà đã thấy đáy, thật sự sát phong cảnh quá đi...

Mặt anh chảy vài vạch hắc tuyến.

"Trà không nên uống như vậy."

Tuy rằng có hơi ngượng ngùng, nhưng cô vẫn chống chế.

"Uống kiểu nào cũng vô bụng cả thôi."

Anh đỡ khóc đỡ cười...

Được rồi, em thắng.

Anh lại rót tiếp một tách trà, động tác uyển chuyển thành thực vô cùng, đưa qua bên cô, nhẹ nhàng nói.

"Uống trà cũng phải uống từ ngậm nhỏ, để cảm nhận hết cái dư vị thơm ngon của trà. Thường trà bằng tâm hồn, bằng tất cả các giác quan, như âm thanh rót trà, hương thơm, màu sắc, hương vị của trà và cả cảm nhận về tách trà..."

Hương trà cùng mùi hoa khiến lòng người vương vấn, thoang thoảng bên chóp mũi, mãi một lúc vẫn quán quít không rời.

"Thơm quá." Tang Họa khen ngợi.

Đôi mắt Lạc Ảnh Ca tràn đầy ý cười.

Nhấp một ngụm nhỏ, chất lỏng nóng ấm chạm vào cái lưỡi đỉnh hương tinh tế, rồi tràn vào trong khoang miệng. Mùi vị trong đắng có ngọt, trôi qua cổ họng liền đọng lại một xúc cảm nhẹ nhàng.

Đi kèm theo đó chính là bánh đậu xanh và hạt sen bọc đường.

Một combo hạnh phúc, tất cả đều tuyệt hảo vô song, thập toàn thập mỹ.

Đôi mắt trong suốt của Lạc Ảnh Ca mềm mại như muốn hoá thành vũng nước.

Trải qua bao nhiêu đau khổ, khoảnh khắc ấm cúng nhất cũng chỉ như lúc này. Không cần yêu nhau đậm sâu, chỉ cần lắng lặng ở bên nhau. Hai người, một ấm trà, một đĩa bánh, cùng nhau đọc sách, cùng nhau trò chuyện.

"Thưa thiếu gia——"

Người hầu tiến tới, cung kính cúi đầu chào hai người, Tang Họa lễ phép gật nhẹ đầu. Thấy cô hầu gái này áp ứng muốn mở miệng nhưng lại ngại người bên cạnh là cô nên vẫn chưa nói ra.

"Cứ nói đi, cô ấy không phải là người ngoài."

Lạc Ảnh Ca không vui nói, trong lời nói mang theo sự khẳng định vị trí của Tang Họa trong lòng anh.

Nhận được sự cho phép, cô hầu gái mới lúc này không còn kiêng dè nữa.

"Tang gia chủ căn dặn tôi thông báo cho người biết nhị tiểu thư Tang Tương sắp tới sẽ liên hôn ạ."

Chân mày Lạc Ảnh Ca nhướng lên, có vẻ rất bất ngờ, ngân cao giọng: "Với ai?"

"Thưa, là Dung thiếu."

"Dung Phượng Khuynh?" Thanh âm tựa hồ như không thể tin được.

"Vâng."

Lạc Ảnh Ca sâu sắc nhìn về phía Tang Họa, thấy cô vẫn điềm nhiên như không, lặng lẽ uống trà. Sắc mặt hoàn toàn không một chút thay đổi.

Anh cho rằng Tang Họa chưa nghe rõ, cho nên lặp lại lần nữa, một phần cũng muốn dò xét thái độ của cô về chuyện này.

"Dung Phượng Khuynh sẽ đính hôn với Tang Tương."

"Anh ta nên như vậy..." Cô đáp, có vẻ lơ đãng.

"Nếu như lấy nhau rồi cậu ta sẽ trở thành em rể của em đấy!" Chuyện này tựa hồ như một trò cười.

Cô gật đầu: "Chuyện đó là hiển nhiên mà."

"Dung Phượng Khuynh vốn yêu em."

"Nhưng anh ta lại không quý xuống nói yêu tôi..."

"Quý xuống?" Lạc Ảnh Ca thẳng thốt, nháy mắt kinh hô: "Em bảo Dung Phượng Khuynh quý xuống á?"

"Làm gì ngạc nhiên thế?" Cô cười nhàn nhạt: "Bộ không được sao?"

Một kẻ đầu đội trời chân đạp đất như Dung Phượng Khuynh thật sự sẽ quý xuống sao?

Một kẻ tự cao tự đại coi trời bằng vung như Dung Phượng Khuynh, sẽ cuối đầu khom lưng quý gối sao?

Lạc Ảnh Ca trong nháy mắt cảm thấy hình ảnh đó như là một chuyện cười thế kỷ, thật đúng là đang nằm mơ.

Làn khói mỏng quần quanh, che đi đôi mắt đầy suy nghĩ: "Chẳng lẽ chỉ cần quý gối, liền có thể biểu lộ được tình yêu của bản thân dành cho đối phương sao?"

Tang Họa liễm mi, cười nhạt: "Tất nhiên là không thể, nhưng đến cả quý xuống trước người mình yêu anh ta cũng không làm được thì xứng với tình yêu sao?"

"Cậu ta không làm như thế, nhưng cả thế giới này nhìn vào đều biết điều đó." Anh biết một người như Dung Phượng Khuynh, há có thể bỏ đi tự tôn cao ngất ngưởng. Tuy rằng cậu ta vẫn có cảm kỳ của bản thân, nhưng không thể phủ nhận cho việc Dung Phượng Khuynh là một kẻ si tình đến vô phương văn hỏi: "Tang Họa, vì sao em lại muốn cậu ta làm thế? Chẳng lẽ chỉ vì muốn cậu ta chứng minh tình yêu của mình đối với em sao?"

"Tất nhiên là không phải..." Cô cười nhạt đối diện với Lạc Ảnh Ca, thành thật nói.

"Vậy còn có ý gì?" Anh nhìn cô đăm đăm, đột nhiên cảm thấy bầu không khí thêm phần nặng nề.

"Anh thật sự muốn biết sao?" Cô đánh mắt nhìn anh, cười như không cười nói.

Anh khẽ gật đầu, bất cứ chuyện gì có liên quan tới em, anh đều muốn biết.

Tang Họa rũ xuống làn mi dài như cánh phượng, che khuất đi tử mẫu thanh u, giống như một bông hoa lan trong cốc vắng, vẫn đậm phong khinh.

"Cái tôi muốn, chính là khiến anh ta phải hiểu, như thế nào là nhân quả tuần hoàn, gieo gió thì gặt bão." Tang Họa vẫn ngồi thẳng lưng, đôi mắt lạnh nhạt thản nhiên không một tia dao động, ngoài hồ hững cũng chỉ còn lại hồ hững, tử mẫu bao hàm sự im lặng tịch mịch chết chóc: "Năm xưa, Tang Họa từng quý trước mặt anh ta, trước bàn dân thiên hạ, thật lâu, thật lâu... Nhưng, lại bị anh ta sỉ vả không thương tiếc..."

"Tại sao lúc đó em lại nhẫn nhục chịu đựng một mình, không phải em là đại tiểu thư của Tang gia sao?" Tang gia không phải gia tộc nhất nhì trong đế đô, nhưng cũng là một trong những gia tộc có tiếng, chẳng lẽ không thể bảo vệ nổi cô sao?

Trong con đề nén phần nộ cùng thương tiếc, Lạc Ảnh Ca bật thốt ra một câu lại không nghĩ đến lời anh có bao nhiêu buồn cười lẫn ngu ngốc. Một khắc

kia anh liền cảm thấy hối hận tột độ, nghiêng rằng nghiêng lợi muốn cắt đứt luôn cái lưỡi của bản thân.

Anh căm ghét Dung Phụng Khuynh bao nhiêu, nhưng lại càng hận chính bản thân mình hơn.

"Đại tiểu thư Tang gia cái gì chứ, không phải chỉ là con nuôi thôi sao? Đều là hữu danh vô thực cả mà thôi." Giọng nói vang lên, nghênh đón hàng loạt thanh âm trào phúng cùng châm chọc. Tang Họa không có người thân, hai kiếp độc lai độc vãng, nữa đời cô độc một mình, sớm đã không còn người thân. Cô đột nhiên muốn cười khẩy, nhưng khoé môi lại cứng ngắc: "Anh tưởng tôi thích bị người khác chèn ép chà đạp lắm sao? Một đứa con gái treo đầy xú danh trên đầu, anh nghĩ tôi dễ chịu sao? Nhưng tôi lại không thể làm khác được, dù tôi bào chữa, cũng bị người khác xuyên tạc bôi nhọ. Các người ai cũng bảo tôi tuyệt tình tàn nhẫn? Nhưng ai là kẻ đứng dung hồ hững hờ trước? Là ai đây?"

Vô số câu hỏi như tên ròi khỏi cung liên tiếp được đặt ra, nhưng anh lại không thể nào trả lời được.

Rốt cuộc Tang Họa đã làm gì nên tội để phải chịu những thảm kịch của trước đây? Lạc Ảnh Ca thực sự không thể trả lời được. Trái tim anh lâm vào đau đớn như có thể vỡ ra nước.

Một cô gái còn nhỏ như vậy, làm sao chịu được những ngày tháng thẳng thừng trầm trọng quá khứ? Trên vai gồng gánh quá nhiều bi kịch sao có thể chịu nổi? Trong khi Tang Họa lại phải chịu đầy đọa về tâm hồn như thế, thì Tang Trương lại được ở trong vòng tay nuông chiều của cha mẹ, của người thân và của, anh...! Chẳng trách cô ấy tự phong bế bản thân, chẳng trách Tang Họa lại khoá chặt trái tim mình.

Anh sai rồi, anh thật sự sai rồi. Một bước sai, ân hận ba vạn...

Lúc đó mày ở đâu? Lạc Ảnh Ca? Lúc đó mày đã ở đâu hả? Mày nhàn nhã ngồi trong một góc vắng, lẳng lặng thu lại dưới mắt hết thấy màn kịch, lại chưa một lần để tâm.

Một khắc kia mày khiến cô ấy tổn thương, liền một đời nhận định cả đời mày sẽ sống trong đau khổ và day dứt!

Ngã quy, khó thở, giận dữ, vô số cảm xúc, vô số tội lỗi chồng chất lên nhau, như một trận đại hồng thủy dữ dội càn quét từng lục phủ ngũ tạng trong cơ thể, cướp đi hô hấp, tước đoạt cả sinh mệnh của anh.

Đáng chết, thực sự rất đáng chết.

Mày không những đáng chết, mày còn là đồ ngu nữa.

Vì sao lại bảo cô ấy tự mình nói ra tổn thương của mình——

"Tôi không trách anh, anh cũng nên đừng tự trách bản thân. Một khi tôi đã yêu, thì sẽ yêu đến sức cùng lực kiệt, nhưng một khi đã một mối thu lại tình cảm. Thì sẽ thu hết, không thừa, không thiếu." Giọng nói cô vẫn rất mực từ tốn, hi vọng vô thường, sự trầm lặng trong đôi mắt quá sâu, sâu hun hút, một ánh nhìn vô hồn, như một đoá hoa chẳng bao giờ chịu nở: "Cuộc đời như một vở kịch vậy, tôi và anh ta luân phiên nhau diễn vai kẻ si tình và vô tình."

Nực cười làm sao!

Có những chuyện đã cũ, những tưởng rằng một khi gọi lại ắt sẽ đau lòng lắm, nhưng trái tim đã hồng hóc một cách nặng nề, chẳng còn cảm nhận được bất kỳ cảm xúc gì nữa...

"Cho nên, anh ta nói yêu tôi sao?" Đoá môi xinh đẹp vẽ một đường cong bán nguyệt, như được phốt lên chút máu, kiêu ngạo lẻ loi.

Giọng nói như vọng về từ thiên đường, vượt qua hàng vạn Thước Kiều, rẽ cánh Mạn Châu Sa Hoa, rót vào bên tai Lạc Ảnh Ca, lững lờ như mây trôi nước chảy.

"...Rượu đã nhạt, còn rót vào chén vỡ, làm sao mà ta say?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuynh Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Nội chiến

"Tang Họa, em cứ như vậy, cứ dứt khoát như vậy, thẳng thừng như vậy, không thấy rằng mình rất vô tình sao?"

Làn khói mỏng manh chấp chờn quanh miệng ly, đem dung mạo của Tang Họa vẽ thành những đường mây mờ ảo. Sự an tường cùng thanh lãnh khiến cho cô như thoát ly khỏi hồng trần, hơi thở mang theo mùi vị bình yên, như đoá hoa rơi trước cửa Phật, cắt đứt duyên trần.

Lạc Ảnh Ca nhìn đến ngây dại, trong lòng như được gột sạch phiền não.

"Có người nói, tâm phải biết buông bỏ thì đời mới nở hoa, lòng không còn nặng nề thì thân thể mới tự tại. Đã từng rất đa tình nhưng bị người bạc tình mới trở nên vô tình. Cái gì cũng đều có mở đầu, thì mới có kết thúc. Huống hồ..." Tang Họa mỉm cười từ tốn, hết như một đóa hoa hải đường mỏng manh trước gió: "... Dung Phụng Khuynh sắp trở thành em rể của tôi rồi, anh cũng không nên nghĩ quá nhiều nữa, mọi chuyện có lẽ đang âm thầm đặt dấu chấm hết."

Cái giá mà Dung Phụng Khuynh phải trả thực sự quá đắt, Lạc Ảnh Ca không biết mình nên thương hại hay là thấy hả hê cho kết cục của hắn ta đây? Bởi vì Dung Phụng Khuynh đã quá thảm rồi. Thảm đến mức lựa chọn cuộc sống hoan lạc phóng túng, ngày đêm chỉ biết làm bạn với rượu.

Lạc Ảnh Ca cảm nhận một luồng ưu thương trên người cô, còn có ỉ dột, ti tê, làm lòng người ngọt ngát khó chịu.

Anh không thích nhìn em như vậy chút nào.

"Tang Họa!" Anh gọi tên cô, giữa đầu mày mi mắt đều là sự thương tiếc vô hạn: "Nhìn anh có được không?"

Tang Họa lặng lẽ đưa mắt nhìn.

"Nói cho anh biết, em cần gì?" Tiếng nói của anh, giống như một âm sắc hoa lệ, dẫn lòng người lạc vào cõi hư vô mờ mịt.

Cô sững lại, ánh mắt ngập trong nỗi mê man.

...

Đã từng...

Ước nguyện lớn nhất của cô chính là bỏ đi thật xa...

Nơi mà đến cả thờ thôi cũng không cần phải cố gắng, nhắm mắt lại sẽ cảm nhận được hương hoa, ngả mình giữa thảm cỏ xanh mướt, dõi lên bầu trời trong lành.

Nhưng đó chỉ là đã từng, một kẻ chất chứa quá nhiều oán hận, phẫn nộ, làm sao có thể chọn cách lui về chốn phồn hoa khi chưa kết thúc được tất cả ân oán khúc mắc xảy ra từ nhiều năm trước?

Cô như thế, là bỏ lỡ giữa đường.

Tang Họa là một diễn viên xuất sắc, cô điều khiển được mọi cảm xúc của mình. Xuất sắc đến mức, lòng cô có buồn hơn một chữ buồn cũng chẳng ai nhận ra.

Lạc Ảnh Ca cố gắng nhìn ra một chút mong ước nơi đáy mắt cô, nhưng vô ích. Nơi đó, ngoại trừ là một khoảng nước lặng cam ra thì cũng chỉ có sự yên tĩnh đến trống hoác. Giống như là một cánh đồng hoang già cỗi, bốn mùa chỉ có nắng cháy và gió cát.

Tang Họa chậm chạp không có đáp lại, chỉ khẽ mở miệng uống một ngụm trà, rồi mới giật mình nhận ra ly trà đã cạn đáy từ bao giờ.

Lạc Ảnh Ca để ý, anh vừa định đưa tay đón lấy ly trà từ cô, tính muốn rót thêm vào. Nhưng mới đưa lên được nửa đường, giọng nói của quản gia vang lên ngay sau đó.

"Thiếu gia, có một cuộc gọi đến từ nữ hoàng."

Tang Họa âm thầm chấn động.

Nữ hoàng Tang Dung, người trị vì nước Y cũng là mẹ ruột của Lạc Ảnh Ca, chị gái độc tài quyết đoán đến cả Tang Minh cũng phải nhún nhường.

Sắc mặt ông ta có vẻ nặng nề hiếm thấy. Lạc Ảnh Ca nhíu mày rơi vào trầm tư.

Sao đột nhiên bà ấy lại gọi cho mình vào lúc này? Chẳng lẽ bên đó có chuyện gì sao? Nếu thật sự có chuyện, thì cũng không cần bà phải đích thân ra mặt, thủ hạ của anh luôn luôn giám sát tất cả tình báo 24/24.

Cho nên dù ở nước ngoài, anh vẫn luôn tự tin mình nắm rất rõ các sự kiện cũng như những chuyển động ngầm của nước Y.

"Có lẽ như anh còn đang có việc quan trọng. Tôi không làm phiền anh nữa, hẹn anh vào lúc khác."

"Anh đưa em về." Lạc Ảnh Ca dường như cố tình bỏ quên ai đó vẫn đang chờ điện thoại từ mình, anh đứng dậy, quay đầu nói với Tang Họa.

"Không cần phiền phức như vậy đâu, công việc của anh vẫn là ưu tiên hàng đầu." Tang Họa lắc đầu từ chối.

Người đàn ông không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào Tang Họa. Tang Họa đột nhiên cảm thấy khó hiểu, ánh mắt anh vì sao lại buồn bã như vậy? Luồng ưu thương này là từ đâu mà đến? Cô không biết, Lạc Ảnh Ca từ lúc trót phải lòng cô, thật sự rất dễ dàng bởi vì một lời nói của Tang Họa mà tổn thương nặng nề, nội tâm giống như một đứa trẻ, lúc nào cũng có cảm giác không an toàn như sắp bị bỏ rơi.

"Thật sự không cần anh đưa về sao?" Giọng nói ấm thuận ngọt ngào như một loại rượu vang đã ủ lâu năm, khiến bất cứ ai một khi đã uống vào đều không có khả năng chống cự. Như việc nếu họ làm cho đôi lông mày ấy điểm một vết chau, thì đã là tội đồ của muôn dân trăm họ.

Nhưng còn cô, đôi mắt trong suốt nhìn Lạc Ảnh Ca, lặng lẽ cất lời.

"Thật sự không cần."

Lá rụng về cội, không gian khô phục về tình mạch vốn có.

"Hẹn gặp lại." Lạc Ảnh Ca cười nhợt nhạt.

Sau khi được người hầu tiễn ra khỏi cổng, Tang Họa đã trông thấy một chiếc xe limo thuần dài đậu trong một góc vắng khuất sau tàn cây. Đôi mày lá liễu của cô khẽ chau lại, nội tâm dâng lên cảm giác đề phòng, người trong xe như đã nhìn thấy cô, hần ta mở cánh cửa đen, sừng sững bước đến trước mặt cô.

Cô không tiếng động lùi về sau vài bước, nhằm giữ khoảng cách an toàn, lại là chuyện gì nữa đây?

"Đại tiểu thư, lão gia dặn dò chúng tôi đưa tiểu thư về nhà."

Tang Họa lập tức minh bạch.

Cô không mặn không nhạt đáp trả: "Nhà? 'Nhà' của tôi không đồng nghĩa với 'nhà' trong miệng của anh."

"Tiểu thư, xin cô đừng làm chúng tôi khó xử." Hần ta cứng ngắt trả lời như một con robot được lập trình sẵn, không hề có cảm giác khó chịu khi bị chặn họng.

Tang Họa híp mắt đánh giá bên trong xe, khoé môi cong lên đầy ý tứ, rõ ràng lần này đến đây căn bản ông ta không cho cô tự nguyện mà là ép buộc cô phải trở về. Hai tên vệ sinh ngồi trên xe hẳn là để đề phòng cô chạy trốn, quả thật Tang Minh đã vì cô mà chuẩn bị rất chu đáo.

"Mời tiểu thư lên xe." Âm thanh máy móc ấy lại vang lên.

Cô lạnh lẽo nhìn hần ta một cái, không phải là muốn gặp cô sao, cô cho ông ta toại nguyện.

Phía cửa kính trên cao, Lạc Ảnh Ca khẽ híp mắt nhìn xuống chiếc xe chậm rãi lăn bánh.

Vừa mới bước vào đại sảnh, giọng nói chói tai đầy khinh thường của Tang Minh liền vang lên.

"Tao còn tưởng khi nhìn thấy mày sẽ là một bộ dáng trối chân trời tay không tự nguyện, không ngờ mày lại phối hợp như vậy."

Tang Họa chỉ thần nhiên cười cười.

"Sai người đưa tôi đến đây là để chứng kiến cảnh gia đình các người có bao nhiêu hạnh phúc à? Ủầy, hình như còn thiếu một mảnh ghép nữa thì phải? Tang Trương bé bóng của hai người đâu mất rồi nhỉ? Hay là đến bây giờ mất vẫn còn đang nhầm?"

Tang Minh lộ ra vẻ độc ác: "Hừ, gặp trường bối cũng không chào lấy một tiếng, vừa mở miệng lời lẽ liền thô thiển. Giáo đường của mày bị chó tha rồi hay sao?"

Lăng Gia Tuệ ngồi bên cạnh cũng vô cùng tức tối, giọng điệu bất mãn của bà ta truyền tới, Tang Họa khoanh tay nhếch môi, hiển nhiên là cảnh tượng vợ chồng đồng lòng.

"Cô khiến con gái tôi bị thương nặng đến mức phải nhập viện, nay nó khỏi bệnh về nhà, cô không hỏi han nó lấy một câu, mà còn dám đứng đây giả mồm trừ ẻo được nữa sao? Cô xấu xa cũng vừa thôi, nó là em gái của cô đấy, cô..."

Tang Họa đột nhiên liếc ngang, đuôi mắt loé lên tia sáng sắc bén như lưỡi dao, phòng chừng có thể đâm chết bà ta ngay tại chỗ. Lăng Gia Tuệ thức thời lập tức ngậm miệng lại, thân hình bà ta run lên, đột nhiên trở nên ngoan ngoãn lạ thường, không dám hó hé tiếng nào.

Tang Họa cho bà ta một cái nhìn cảnh cáo.

"Sao không nói nữa?" Cô châm chọc.

Bí mật động trời của bà đang ở trong tay tôi, bà dám hó hé câu nào ra, thì bà chết chắc.

"Hừ, không có tiền đồ." Tang Minh nhìn thái độ ngu xuẩn của Lăng Gia Tuệ, ông lờ mờ bà ta một cái.

Lăng Gia Tuệ có khổ nhưng không thể nói, hai tay bà ta âm thầm cào cào chà xát lên nhau như thể kìm nén cơn phẫn uất, hận không thể xé xác con ranh này.

Tang Họa sống lưng thẳng tắp như băng điều, cao ngạo mà thản nhiên, không có nửa phần sợ hãi.

"Tôi từ nhỏ vốn không được ai dạy dỗ tất nhiên đối với tôi mà nói giáo dưỡng hoàn toàn là con số không. Bị thương nặng đến mức nhập viện không phải chỉ có mỗi bảo bối của các người thôi đâu. Đừng cứ cái gì xấu xa cũng đổ hết lên đầu tôi như vậy. Hơn năm roi ông ban cho tôi, tôi còn chưa có than vãn đâu đâu đấy."

Cả khuôn mặt Tang Minh bỗng chốc trở nên vặn vẹo: "Tang Họa, nể tình mày là con tao, tao không để cho mày phải vào tù mà bóc lột đã là on nghĩa lắm rồi. Mày đừng nghĩ tao không dám làm gì mày. Trong cái nhà này, muốn sống tốt thì phải nghe lời tao, đừng ở đó mà làm càn."

Tang Họa buồn cười chế giễu: "Kể từ khoảnh khắc ông thẳng thừng hạ xuống trên lưng tôi vô số vết roi, không màng mặt mũi mà đánh tôi trước mặt bao nhiêu người, ông nghĩ tôi còn có thể thuận theo ông trăm bề được nữa sao?"

Tang Minh lúc nào cũng luôn tự cho bản thân mình là đúng, tới nước này cũng không cảm thấy hổ thẹn, da mặt thật là dày: "Đó là do mày đáng đời, thân là chị gái lại làm loại chuyện bất nhân như thế với em gái mày. Tất nhiên tao không thể khoan tay đứng nhìn mày tiếp tục u mê ganh ghét đồ kị."

"Tao đã kiếm cho mày một mối hôn sự, lễ đính hôn sẽ diễn ra vào ba ngày tới. Với cái thói danh của mày, thì sau này không có cái gia đình nào muốn lấy mày đâu. Mày phải nên biết ơn tao vì điều đó."

Sắc mặt cô bỗng chốc trầm xuống.

Hôn sự, của cô?

Ha, từ đầu đến cuối, đây mới chính là mục đích thực sự của ông.

Coi cô như một món hàng, đến khi cần thiết phải sử dụng, thì thoải mái đem ra dùng.

Có người cha như thế này, thật sự là "cực phẩm" trong "cực phẩm."

"Hôn sự của chị hai sao? Ba mẹ, chị hai chẳng lẽ sắp được gả ra ngoài à?"

Giọng nói yêu kiều từ sau lưng cô đột ngột vang lên, Tang Họa không quay lại nhìn cũng nhìn ra được đó là ai. Nhị tiểu thư bảo bối của Tang Minh cùng Lăng Gia Tuệ đã về rồi.

"Chào."

Còn có...

"Phượng Khuynh, cháu đưa Tang Tương đi chọn nhẫn cưới về rồi đấy à. Lại đây ngồi đi, đừng đứng ở đó nữa, mời chân lấm."

Tự dưng, có một loại xúc động kỳ lạ, một luồng điện không biết từ đâu chạy dọc khắp cả sống lưng khiến ngực cô tê rần. Cô nhin xuống cảm giác muốn quay đầu lại nhìn anh. Nhưng mà cô sợ gì chứ? Cô có gì mà lại không dám nhìn anh.

Lăng Gia Tuệ niềm nở chào đón Dung Phượng Khuynh như một vị thần, trên mặt là nụ cười ngọt ngào ra đến tận mang tai, cứ như hoàng đế bệ hạ vì phục xuất hành hạ cố đến thăm vậy.

Sự xuất hiện của anh ta, khiến sự dã thú trong Tang Minh cũng thu liễm đi rất nhiều. Ông không thể mất hình tượng trước người con rể "đại phú đại quý" này được.

Dung Phượng Khuynh...

Kể từ cái ngày định mệnh hôm ấy, cô đã không còn nhìn thấy anh nữa. Cô trăm vạn lần nghĩ khoảnh khắc hai người gặp lại nhau, nhưng lại không hề nghĩ đến sẽ lại thấy anh chính tại ngôi nhà này.

Thấm thoát nửa tháng trời qua, Dung Phượng Khuynh tiêu tụy đi nhiều, anh gầy hơn trước, khoe mắt thấp thoáng quầng thâm, nhưng không vì thế mà nét phong tình mất đi. Dường như anh cao hơn, cứng rắn hơn, cũng gọi cảm hơn, còn có thêm một chút hư hỏng. Dung mạo vẫn tuấn mỹ tà mị, chỉ là, sự thâm trầm lạnh lẽo trong phượng mâu kia quá nặng, thật sự quá mức lạnh lẽo.

Trong mắt anh hoàn toàn chẳng chứa gì, tựa như xung quanh anh không có sinh mệnh mà toàn vật chết. Ánh mắt Dung Phượng Khuynh như một đầm nước lạnh lẽo, chỉ cần sơ hở nhìn vào, linh hồn liền đóng băng.

Đây thực sự là Dung Phượng Khuynh chứ không phải thần Chết ư?

Hai đôi mắt không lường trước giao thoa nhau giữa không trung, Dung Phượng Khuynh im lặng, Tang Họa bình thản.

Giờ đây, cô đã không còn nhìn thấy được chữ tình trong đôi mắt lúc nào cũng chỉ có âu yếm mỗi khi anh nhìn về phía cô. Tất cả ân oán tình thù, như một vệt sáng mờ nhạt vụt chớp biến mất trong dải ngân hà xa xôi. Chỉ để lại sự lẻ loi hiu quạnh, trống hoác và xơ xác. Mọi thứ chỉ còn là những đồng tro tàn sau một đám cháy dữ dội.

Như vậy thì tốt, như vậy, thật tốt...

"Ba, ba cho phép chị hai về nhà rồi hay sao vậy ạ? Còn chuyện kết hôn nữa, anh rể con sau này sẽ là ai vậy? Cho Tương nhi biết được không?" Tang Tương hớn hờ ra mặt.

Lăng Gia Tuệ âu yếm xoa đầu Tang Tương như một người mẹ hiền từ: "Người này con cũng biết đấy, là tam thiếu gia của La gia, La Minh Đình."

Mẹ con này, rõ ràng là biết cả rồi, nhưng lại cố tình chơi trò tung hứng trước mặt cô.

La Minh Đình là ai, nếu như xú danh huy hoàng của Tang Họa đứng thứ nhất, thì La Minh Đình chính là kẻ thứ hai ấy.

Cường hiếp thiếu nữ, hoang dâm vô độ, ăn chơi đàng điếm, chơi bời nghiện ngập, tội danh của hắn ta chồng chất như núi Thái Sơn, có mà viết cả trăm trang giấy cũng kể không hết.

Một kẻ đốn mạt như hắn, đáng ra phải vào tù một gong. Nhưng hắn ta ý vào gia đình mình quyền cao chức trọng, có tiền có thế, vào đồn cảnh sát không lâu, khi trở ra thì được người ta cung kính cuối đầu tiễn bước chân như một vị thần. La Minh Đình tác quái tác quái, kiêu căng dẫm nát luật pháp dưới chân. (Không ai xử lý anh, vậy thì để hậu cung của chị xử lý anh)

Đem Tang Họa gả cho La Minh Đình, chẳng khác nào vừa có thể trừ khử được cô vừa khiến bàn tay mình không cần phải nhuộm máu tanh.

Các người rõ ràng tính toán hết cả rồi!!!

Bàn tay cô trong vô thức bóp chặt lại. Phượng mâu của ai loé lên một tia sáng lạnh toát.

Nghĩ cô sẽ dễ yên sao? Nghĩ cô sẽ dễ cho các người tự ý dắt mũi một tay thao túng tất cả như lúc trước ư?

Nhà họ Tang các người, đã hết lượt miễn phí rồi.

"Tôi..."

"Cháu không đồng ý."

Tang Họa còn chưa kịp lên tiếng. Lúc này, lại xuất hiện thêm một người không nghĩ sẽ xuất hiện ấy.

Một chiếc lá rơi xuống, khuấy động mặt nước vốn dĩ luôn chìm trong sự tĩnh mịch.

Mà trái tim Tang Họa, chính là mặt nước đó.

Ánh sáng nhàn nhạt xuyên thấu qua kẽ lá vương lại trên mái tóc tựa tơ chiều nay lại càng thêm tuyệt mỹ mông lung bởi những tia nắng mặt trời thay nhau thì thầm rủ xuống.

Như có cơn gió mùa hạ đầu đây thoảng qua, mang mùi hương dịu nhẹ hoà lẫn với cỏ hoa ẩn trong bùn đất tạo nên một thứ vị thanh thuần mỹ lệ lại mê luyến lòng người.

Dần dà, từ trong vạt nắng mờ nhạt, chúng dệt thành một tấm lụa mỏng dát đầy ánh hoàng kim, bóng dáng cao lớn của một người đàn ông chậm rãi bước ra.

Lạc Ảnh Ca, anh biết không? Sự xuất hiện của anh, luôn khiến người ta chói mắt. Còn tôi đã quen an tĩnh với hoàng hôn, làm sao có thể dung nhập với ánh mặt trời.

"Ảnh Ca, sao cháu lại đến đây?" Tang Minh hoảng hốt, thầm kêu hồng bét.

Sắc mặt Lạc Ảnh Ca âm trầm như ngâm trong băng lạnh, anh lướt qua ánh mắt của tất cả mọi người trong đại sảnh: "Nếu cháu không kịp thời đến, chẳng lẽ lại để em gái bảo bối của cháu phải "ngâm đắng nuốt cay" mà chịu thiệt thòi gả cho một tên thiếu gia vô công rồi nghề, cả ngày chỉ biết ăn chơi đàng điếm sao?"

Em gái bảo bối?! Bốn từ này thật châm chọc lắm sao. Câu nói vừa rồi của Lạc Ảnh Ca như tát thẳng vào mặt Tang Minh cùng Lăng Gia Tuệ và đặc biệt là Tang Tương. Nếu như Tang Họa là em gái bảo bối của anh, vậy thì à là cái gì hả?

Tang Minh trong lòng tức tối. Ông ta quả thực đã coi thường sức ảnh hưởng của Tang Họa.

"Đây là chuyện của gia đình chú, cháu không có quyền can thiệp ở đây."

"Cháu mặc kệ có liên quan hay không liên quan đến mình. Nhưng chỉ cần là chuyện của Tang Họa, cháu đều sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Nên tốt nhất, chú đừng làm điều gì dại dột."

"Lạc Ảnh Ca, lúc trước cháu nào có như vậy? Rốt cuộc cháu bị nó bỏ bùa mê thuốc lú gì mà bâu giờ bệnh vực cô ta chăm chăm thế hả?"

Các người thân chung một dòng máu, đều mang trên mình họ Tang, lại hết lần này đến lần khác có ý hạ thấp tôi. Có ý dẫm nát tôi ngay trước mặt con rể quý hoá của các người.

Những lời nói vừa rồi thật sự quá chói tai, anh thậm chí còn không thể nào nghe cho lọt, huống chi Tang Họa còn đang có mặt ở đây? Cô ấy nghe rồi, trong lòng sẽ như thế nào?

Lạc Ảnh Ca không thể khách khí được nữa rồi.

"Tang Minh, thật thất lễ khi phải nói cho ông biết. Ban đầu tôi còn nể nang vì ông là cậu tôi mà miến cưỡng bỏ qua việc ông đánh Tang Họa. Tang Họa từ bé đến lớn chẳng có nỗi một ai đề chống lưng cho, suốt ngày phải chịu đòn. Là tôi lúc trước ngu ngốc nên mới mặc ông rầy la cô ấy mà không nói năng tiếng nào, ông sai, tôi sai. Nhưng còn bây giờ, ông thử động một đầu ngón tay vào cô ấy nữa xem. Coi tôi có làm thịt ông hay không nhé?"

Tang Minh đập bàn một cái rồi to.

"Ngông cuồng, đó là những lời mà cháu có thể nói với trưởng bối sao? Tang Dung sao có thể dạy dỗ ra một đứa như cháu hả? Cháu là bề dưới, lại dám nói ra những lời nói đại nghịch bất đạo như vậy? Ta thấy cháu càng ngày càng quá quắt rồi. Hừ, hôm nay dù có thần linh đến thì ta cũng phải ra mặt dạy dỗ thay trời hành đạo nó."

Lăng Gia Tuệ không biết sống chết cả gan chen vào một câu: "Cháu có thể bảo vệ nó hôm nay, nhưng ngày mai? ngày kia? Cháu có bảo vệ nó được không? Cháu không thể nào bên cạnh nó cả đời được Lạc Ảnh Ca ạ."

"Các người cứ thử xem" Lạc Ảnh Ca nheo mắt lại, sắc xanh lơ trùng điệp nguy hiểm.

Đây rõ ràng là một lời thách đố trắng trợn.

Tang Minh thờ phỉ phò tức đến nỗi không thể nói nên lời.

Tang Họa, chỉ lạnh lùng đứng nhìn, nhưng tận sâu trong cõi lòng lại có ngàn vạn cảm xúc như thủy triều ồ ạt đè nặng lên nhau. Đột nhiên, cô chỉ muốn rời đi, rời khỏi căn nhà chứa đựng quá nhiều ký ức bi thương này, rời khỏi những con người đem đến cho cô vô số đau đớn, không khí này, áp lực này, những khuôn mặt này, khiến cho cô không tài nào thở nổi, hô hấp bị tắt nghẽn, cổ họng như trào ra từng mạt chua xót, bức bối đến nỗi chỉ muốn biến mất mà thôi.

Nơi này, ngay từ đầu cô không nên đến.

"Các người nói xong rồi chứ gì? Tôi cũng nghe xong rồi. Không còn chuyện gì nữa thì tôi đi."

Vì sao các người luôn cố gắng moi móc ra tổn thương vốn đã khép miệng của tôi?

"Mày đứng lại đó cho tao, tao cho phép mày rời đi sao? Nếu dám bước thêm một bước, xem tao có chặt chân mày ra không?"

Tang Minh tức giận đến nộ khí xung thiên, hoàn toàn không còn một bộ dạng của trưởng bối nữa, cũng chẳng thèm để ý đến ánh mắt xung quanh. Ông ta thật sự rất muốn đập chết đứa con gái này. Thậm chí ông đã có suy nghĩ, nếu được quay lại từ đầu, ông sẽ bóp chết nó ngay từ khi mới sinh ra. Mặt mũi của ông ta coi như bị nó quét sạch hết rồi.

Tang Họa toang người bước đi, liền bị Tang Minh chỉ mặt gọi tên mà phải dừng lại. Cô bình tĩnh xoay người, nhìn đối diện với con mắt nổi lên từng quạch máu đỏ gay của ông ta, không chút nao núng. Biểu cảm dừng dừng đến mức núi Thái Sơn có sụp xuống cũng sẽ không khiến cô chớp mắt, răng ngọc nhẹ nhàng lưu chuyển.

"Muốn gả, thì ông tự đi mà gả."

Tang Trương sao có thể để mọi chuyện kết thúc như vậy, cô ta vẫn còn thấy chưa đủ. Chớp mắt liền chạy tới, khăn thiết bắt lấy hai tay Tang Họa, những giọt nước mắt long lanh chảy xuống từ gương mặt xinh đẹp, cặp mày rung rung, giọng nói nức nở đáng thương làm sao.

"Chị hai ơi, chị thuận theo ý của ba đi được không? Chị đừng làm ba tức giận nữa, trong các tội thì tội bất hiếu là tội lớn nhất. Chị xin lỗi ba đi có được không? Em biết là chị không thích em, nhưng em xin chị đó. Chị xin lỗi ba đi, sau này em thấy chị em sẽ tự giác đi đường vòng mà."

Tang Trương, rõ ràng cô là đang nói giúp cho tôi, nhưng từng câu từng chữ cô ta nhả ra đến kẻ ngu xuẩn cũng đều biết là đang cố ý thêm dầu vào lửa, nói tôi bất hiếu đến thế nào, nói cô độ lượng ra sao.

Khuôn mặt trăm biến vạn hoá, miệng lưỡi như nuốt phải cuộn băng ghi âm, câu nào câu đó nói ra đều thật tron tru. Rất đáng vỗ tay khen ngợi.

Tang Họa nhìn Tang Trương khóc đến mức thương tâm, khóc đến mức chân tay rụng rời, khóc đến mức nói không nên lời như vậy. Thật sự cũng không đành lòng để cô ta phải diễn một mình.

Tang Họa ra chiều thương tiếc.

"Trương nhi, quả thực, nhìn em khóc đến lê hoa đái vũ như vậy, tâm chị cũng rất đau. Đau đến nỗi chị muốn một tay bóp chết em"

"Chị, sao chị lại có thể nói em như thế?" Sắc mặt Tang Trương trắng bệch như một tờ giấy, cô ta ngẩn mặt lên nhìn Tang Họa, nước mắt tựa như trân châu từng giọt từng giọt rơi xuống, trông như một đóa sen trắng vừa mới chớm nở, vẻ đẹp thánh thiện này khiến cho ai cũng đều mỉm lòng.

"Còn đau không?" Tang Họa làm như không nghe thấy, cô đưa tay, dịu dàng xoa xoa phần vải trắng đang quấn quanh đầu Tang Trương, gương mặt cô tràn đầy ấm áp, bảy phần thương tiếc, ba phần quan tâm. Khắp người như được bao bọc trong một vầng sáng yếu ớt, đẹp đến bất khả xâm phạm.

Tang Trương trông thấy cô như vậy, đỏ kị đến nghiêng răng nghiêng lợi. Hận không thể dùng dao rạch từng nhát từng nhát lên mặt cô.

Nhưng, xinh đẹp thì như thế nào? Dung Phượng Khuynh chẳng phải đã trở về bên cô rồi đấy sao? Mây có đầu ngàn đầu vạn, đến cuối vẫn là kẻ thua cuộc.

"Không ạ." Cô ta ngoan ngoãn lắc đầu, nhưng nhắc đến điều này ánh mắt lại muôn vạn nanh ác. Con mẹ nó, mày thử té ngã xem rồi muốn biết đau hay không đau. Nếu không phải hôm đó tao sơ suất, thì người bị khâu tới bảy mũi chắc chắn là mày.

"Đừng nói dối!" Tang Họa không vui lắc đầu.

"Em không nhớ sao? Ngày đó chị cũng té ngã một lần, chị cũng như em bấy giờ vậy, trên đầu phải khâu tới hai mươi mũi, suýt thì ảnh hưởng tới phần não, đau nhức đến nỗi đêm nào cũng thức trắng, trời lạnh thì lại âm ỉ hành hạ mãi không thôi..."

Nói đến đây Tang Họa còn làm ra vẻ thần bí.

"Chị nói nhỏ cho em chuyện này nhé, suýt nữa chị còn phải đi cạo đầu đấy."

Một số người trong phòng đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Rõ ràng đó không phải là chuyện tốt lành gì, nhưng khi qua miệng cô, nó lại chẳng khác gì một câu nói đùa hóm hỉnh.

Thanh âm dịu êm như một lời thì thầm của gió, nhưng từng tiếng nhẹ bằng như sợi bông gòn ấy lại vô hình mang theo sức nặng ngàn cân tàn nhẫn đánh mạnh vào thâm tâm của mỗi người.

Dung Phượng Khuynh cố ý làm như không nghe thấy, anh quay mặt đi chỗ khác, nhưng bàn tay bóp chặt đến độ gân xanh từng mảng nổi lên dưới lớp tay áo dài, gương mặt tan ra sát khí như muốn hủy thiên diệt địa đã mãnh liệt phản bội tâm tư anh.

Lạc Ảnh Ca càng nghe thì trái tim càng đau đớn, từng mạch máu co rút kịch liệt gào thét dưới lớp da. Những điều ấy cô chưa bao giờ nói, anh thật sự nghe không nổi nữa, cũng không chịu đựng được nữa.

Tang Họa không màng để ý đến cảm xúc của mỗi người, giống như cô không phải là nhân vật chính trong câu chuyện cô vừa kể. Âm điệu thập phần nhẹ nhàng, tựa như sương tan vào đêm vắng.

"Trương nhi, vết thương đã lành, nhưng vết sẹo vì không được bác sĩ chuyên ngành chăm sóc vẫn còn ở đây. Thì dù thương tích không còn đau nữa, nhưng dấu ấn vẫn là mang theo cả đời. Cũng giống như việc, dù bản thân có ăn năn hối lỗi gì đi chăng nữa, cũng không thể phủ nhận việc bản thân đã đem đến tổn thương cho người khác..."

Vừa nói vừa liếc nhìn Dung Phượng Khuynh từ đầu đến cuối vẫn im lìm ngồi một góc. Bỗng nhiên trong lòng cô sinh ra một loại khó chịu không rõ ràng. Cô làm sao có thể để anh ta ngồi không xem vở hài kịch này mà không mất xu nào cơ chứ.

Dung mạo đẹp đẽ như hoa của Dung Phượng Khuynh vẫn bất động, không vì lời nói của Tang Họa mà động dung. Cô nhìn đến cũng chỉ nhếch mép cười giễu.

"Anh sẽ mời bác sĩ phẫu thuật chỉnh hình đến." Lạc Ảnh Ca tha thiết đề nghị.

"Không cần nữa."

"Vì sao?" Anh nghi hoặc.

"Bởi vì không quan trọng." Cô lạnh lùng cười.

"Nhưng mà, Tang Trương thì lại khác. Con bé là em gái bé bỏng của con mà, sao con có thể giận nó..." Tang Họa hết sức thân thiết ôm Tang Trương vào lòng, khuôn mặt từ bi của cô đột nhiên trở nên quý dị lạ thường, ghé sát vào tai cô ta, thâm tình thủ thỉ:

"Em đeo bộ mặt này hoài không thấy chán sao? Sao em có thể sống mãi với lớp da giả tạo được vậy chứ? Sao em không đi soi gương cùng người cha đáng kính của em đi, che giấu thâm sâu như em thì hẳn phải dùng loại kính chiếu yêu mới lộ được bản chất thật sự."

"Mày..." Tang Trương trừng trừng con mắt, phần uất đến đánh mất lý trí, cô ta tức đến run người dậm chân, giận quá mất khôn mà đưa tay muốn cho Tang Họa một cái tát, nhưng không thành...

"Thật đáng tiếc, mày đã quay vào ô mắt lượ."

Tang Họa không chớp mắt bắt lấy cổ tay vừa đưa lên cao của cô ta. Cô không tức giận, trái lại còn mỉm cười rất dịu dàng, sự dịu dàng quá mức này của cô giống như được hắc hoá mà trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết. Nụ cười xinh đẹp của loài ma quỷ, như một đóa hoa Bỉ Ngạn tao nhã rực rỡ giữa dòng Vong Xuyên. Yêu dã dị hóm.

Tang Họa hất mạnh tay cô ra, màu tím trong con người tụ lại như muốn nhỏ ra máu.

Tang Trương tròn mắt há hốc mồm. Hoảng sợ đến mức hai chân đều mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất.

Tang Họa lúc này thật đáng sợ!

Tang Minh xa xăm mắt, Lăng Gia Tuệ như nuốt phải ruồi, nhìn con gái mình bị khi dễ trắng trợn như vậy, rõ ràng là tức đến ê răng rồi: "Ngày nào mày còn họ Tang thì mày vẫn người của Tang gia."

"Ông nhắc thì tôi mới nhớ, hay tôi đổi theo họ Hạ nhé, cô phu nhân Hạ, Thuần, Hy." Tang Họa ản ý trả treo lại.

"Nghịch nữ, tao cấm mày ăn nói lung tung."

Chạm vào chỗ ông ta để ý nhất, Tang Minh chợt dạ càn quét hết tất cả những thứ có mặt trên bàn trắng tay hất xuống sàn nhà. Mà chỗ đứng của Tang Họa, lại gần ông ta nhất.

Ấm trà vỡ toang thành nghìn mảnh, Tang Họa lại đi chân trần, một vài giọt bắn vào đôi chân gầy guộc của cô, cô theo phản xạ rút chân về, đầu ngón chân co rút, nhưng vẫn quật cường không kêu đau.

"SHIT!" Một tiếng gầm này, giống như muốn thét ra lửa. Có ông trời cũng không ngờ đến, nó lại phát ra từ chính miệng Lạc Ảnh Ca. Vị thái tử vạn phần tôn quý, lịch thiệp tao nhã, ung dung lễ độ của nước Y.

Có đánh chết cũng không tin.

Mọi người trong phút chốc đều trơ mắt ngốc lảng.

Thật quá dọa người!

Chính Lạc Ảnh Ca cũng không ngờ tới. Chỉ là hiện tại thứ anh bận lòng không phải là điều này.

"Tang Họa, có xót không? Có đau không?"

Lạc Ảnh Ca chưa bao giờ vì một ai mà hoảng hốt, làm cho bản thân phải thất thố đến nhường này. Anh cẩn thận quỳ xuống, nâng nhẹ bàn chân cô lên như đang nâng niu một khối ngọc trân quý rồi đặt lên đầu gối mình, chăm chú xăm soi từng ly từng tí. Dung nhan tuấn mỹ của anh ngập tràn sự thương tiếc cùng đau lòng, người không biết chuyện nhìn vào lại cho rằng kẻ bị đau là anh chứ không phải cô.

"Lạc Ảnh Ca, đưa tôi đi. Ngoại trừ nơi này, thì nơi nào cũng được." Tang Họa lần đầu tiên hướng anh đưa ra một lời đề nghị.

Khoảnh khắc mà Lạc Ảnh Ca sắp rời khỏi, anh liền quay đầu lại, nhìn Tang Minh bằng một ánh mắt nhàn nhạt, khoé mắt không chút độ ảm...

Ông ta run sợ chôn chân tại chỗ, cõi lòng không khỏi cảm thấy bất an, dường như thời kỳ u tối sắp đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuyết Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Yêu mà đau đến không muốn sống

"Sao lại đưa tôi tới đây?" Cô nhìn biển trời nhuộm sắc hoàng hôn trước mắt, yên lặng buông lời.

Lạc Ảnh Ca đứng bên cạnh, trong đôi mắt xanh lơ là sự dịu dàng bất tận mà so với biển cả còn muốn bao la hơn, khiến cho tim gan của bất cứ ai nhìn vào cũng kim không được mà tan thành nước.

"Anh nghe nói, khi ai đó buồn thì hãy đưa họ tới biển. Biển cả rộng lớn như vậy, có thể bao dung được nỗi buồn của em, rồi đưa nó trôi dạt đi đâu đó thật xa."

Bóng dáng hai người sóng vai bên nhau, trước mặt họ là hình ảnh đoàn tàu về vịnh, ánh tịch dương dần ngã về tây, từ xa nhìn lại chẳng khác nào một bức tranh sơn thủy vừa mộng mị vừa đẹp đẽ nên thơ.

Nghe vậy, môi cô liền cong lên: "Anh mà cũng cho là thật à? Tôi nghĩ điều đó chỉ dành cho bọn trẻ con thôi."

Lạc Ảnh Ca vẫn cười ôn nhu như cũ, anh vẫn luôn là thế, luôn luôn là một bộ dạng ấm áp tựa con gió xuân tạt ngang vào lòng người vào những ngày hè oi bức.

Anh rũ mắt nhìn xuống cô gái yếu ớt như một đoá sương mai, thân người gầy yếu mỏng manh đến mức chỉ cần một con gió thổi qua liền sẽ bay đi mất, chỉ để lại bụi trần rơi rớt trên nền cát.

"Ít nhất thì, lòng em cũng không còn khó chịu nữa. Không phải sao?"

Tang Họa trầm ngâm, mãi một lúc sau cũng không lên tiếng. Lạc Ảnh Ca lặng im không nói, khi anh hỏi câu này cũng không mang hi vọng rằng cô sẽ trả lời. Bởi vì Tang Họa chính là một kiểu người, dù trong lòng cô có đau đớn tới đâu, cũng nhất quyết không chịu tỏ tường cùng ai.

Lạc Ảnh Ca trên mặt bộc lộ vẻ bi thương, trong lòng thầm thở dài, đến bao giờ em mới chịu mở lòng mình ra đây?

Tang Họa thất thần nhìn bầu trời trước mặt, đuôi mắt giãn ra, mềm mại như tơ.

"Nếu như tôi có năng khiếu về hội họa, bức tranh đầu tiên mà tôi vẽ nhất định là khung cảnh này."

Trông theo tầm mắt cô, Lạc Ảnh Ca dõi về phía cuối chân trời, thiên không giống như ai đó đang cầm cọ vẽ, chậm rãi phác họa lên những gam màu hoang hoải và huyền bí.

Rất lâu đó, anh nghe trong tiếng sóng vỗ rì rào, phảng phất tiếng nói của cô.

"Chuyện ban nãy, thành thật cảm ơn anh."

Lạc Ảnh Ca không thích thái độ vừa xa lạ vừa gần gũi của cô, mọi thứ mơ mơ màng màng luôn khiến anh đâm ra sợ hãi, lo được lo mất: "Không cần cảm ơn anh, nghe thật khách sáo."

"Cảm ơn anh vì đã tới." Tang Họa ngược mắt lên nhìn anh, khoé môi ẩn dấu ý cười mơ hồ. Ánh mắt cô thanh minh, trong sạch mà trống rỗng. Cõi lòng dâng lên một cảm xúc phức tạp khó hiểu, khiến anh không khỏi sinh lòng bất an.

Lạc Ảnh Ca nhanh chóng xua đi mờ hồn đồn vừa mới nảy sinh, anh tỏ ra rất bình thường: "Nếu sau này còn có chuyện như vậy nữa xảy ra, em nhớ phải nói cho anh biết."

Tang Họa lắc đầu, giọng điệu có hơi lảng tránh: "Lạc Ảnh Ca, cảm ơn anh vì đã giúp tôi, nhưng nếu lúc đó không có anh, tôi cũng sẽ tự có kế hoạch riêng của bản thân."

"Ý em là anh thừa thãi lắm sao? Anh cản trở kế hoạch của em à?" Cảm giác bất an ngày một đông đầy cuối cùng cũng bộc phát khiến cho anh không nhịn được sự kích động dẫn đến nói năng lung tung.

Tang Họa không ngờ anh lại phản ứng dữ dội như vậy, cô mím môi, gắt gao nhìn chằm chằm vào anh, trong lòng trần trụi.

Liệu mày có quyền, hạnh hạ anh ấy đến mức này hay không?

Nhưng, nếu không làm như vậy, thì Lạc Ảnh Ca sẽ ngày càng làm được lạc lối.

"Lạc Ảnh Ca, tôi không quen nhận sự giúp đỡ. Nếu anh cứ như vậy hoài, tôi sẽ quen với sự xuất hiện của anh. Mà thói quen thì khó bỏ lắm. Có anh che chở, tôi sẽ càng trở nên yếu đuối, năng lực bảo vệ bản thân cũng chẳng còn."

Sợ hãi vì được bảo vệ.

Sợ hãi vì khi bản thân dựa dẫm vào một người quá nhiều.

Thì đến khi sóng gió ập tới, sẽ không còn khả năng chống đỡ.

Từng lời nói của em, giống như kim châm, đâm vào trái tim anh đau đến chết lặng.

Em không tin tưởng anh đến vậy sao? Sau tất cả những gì anh làm cho em, một chút lòng tin ít ỏi mà em cũng không đành lòng ban phát ư?

"Và trên hết..."

Còn chưa để cho Lạc Ảnh Ca lên tiếng, Tang Họa liền đánh đòn phủ đầu, trên gương mặt cô là sự bình tĩnh vô hạn, cô thản nhiên nói điều này như chẳng sợ làm tổn thương ai, như chẳng liên quan gì tới mình.

Quả thật là tuyệt tình đến tàn nhẫn.

"Anh không thể ở bên cạnh tôi cả đời được. Ai rồi cũng sẽ có cuộc sống của riêng ai. Không ai cùng ai đi chung mãi một đoạn đường."

Không gian như rơi vào một khoảng ngưng đọng, một khoảnh khắc trầm ngâm, nơi mà trái tim dường như chẳng muốn đập nữa, cũng không còn tha thiết điều gì.

Đến cả tiếng thở dài, cũng khiến người ta đau đến đứt ruột thắt gan.

"Anh về đi..."

Giây phút bình yên giữa anh và cô, đến đây là chấm dứt sao? Thời gian ở cạnh cô, không ngờ lại ngắn ngủi như vậy. Ngắn đến mức, vừa mới chớp mắt một chút, lại phải tỉnh dậy rồi.

Lạc Ảnh Ca nội tâm mơ hồ như một kẻ lưu lạc lang thang giữa hai miền hư thực, cái loại cảm giác đau đớn đến tận tâm can, nhưng lại không thể gào thét khóc lóc. Rõ ràng chỉ cần giết chết kẻ đầu sỏ, thì cơn đau buốt này sẽ chấm hết, nhưng lại không cách nào xuống tay được.

Bởi vì để ý, cho nên không thể nhắm mắt.

Nhưng còn em?

Chỉ vì sự ích kỷ của bản thân, mà em xua đuổi anh sao? Anh nào mong mỗi em đáp lại tình cảm của mình, chỉ mong sao có một chỗ đứng nương nhờ bên cạnh em.

Mà em không cần anh nữa? Sao em lại không cần anh nữa?

Lạc Ảnh Ca mang theo hơi thở nồng đậm vị máu, bị thương nhả ra từng chữ một, kích động đến mức hít thở không thông, anh thấp giọng hỏi: "Em cho anh là một cửa hàng tiện lợi, thích thì đến không thích thì đi sao? Từ bao giờ Lạc Ảnh Ca anh trong mắt em lại trở nên hèn mọn đến như vậy?"

Tang Họa vẫn duy trì sự im lặng, nhưng trong mắt một kẻ gần như sắp đánh mất toàn bộ lý trí là Lạc Ảnh Ca liền biến thành một sự khinh nhờn và coi thường trí mạng.

Bỗng cảm thấy như ai đang bóp nát trái tim, cõi lòng chực vỡ.

Lạc Ảnh Ca đau đến nát lòng, cũng thương tâm đến nát lòng. Sao em cứ nhắm mắt, đâm hết nhát này đến nhát khác vào trái tim vốn đã máu thịt nhầy nhụa này của anh.

Sao em lạnh lùng như thế? Sao em không nói gì? Nhìn anh đi, nhìn anh bằng đôi mắt yêu kiều ấy. Sao đến cả một ánh nhìn mà em cũng keo kiệt không thêm bỏ thí.

Lòng ngực như có cái gì đó vỡ nát, sắc bén đâm sâu vào vết thương ngày qua ngày càng thêm dữ dội không cách nào kết vảy. Trong cơn mê mờ của đau đớn, chống cự cảm giác muốn ngã quỵ xuống, anh khó khăn tìm lại giọng nói của bản thân, gắng gượng tỏ vẻ một nụ cười, lại không nhận ra nó méo mó đáng thương nhường nào.

Thật thảm hại biết bao, thảm hại đến mức chính mày còn kinh tởm chẳng dám nhìn lấy bộ dạng mày hiện giờ. Có bao nhiêu ngu xuẩn? Có bao nhiêu đáng thương?

Anh không cam lòng, thậm chí không cam lòng đến mức sinh ra một loại oán hận. Anh biết, nếu như anh còn ở lại đây, anh không chắc bản thân kim nén được lý trí mà phát điên đến mức muốn giết chết người con gái độc ác trước mặt này hay không.

Ánh sáng trong mắt anh ngày càng nhạt nhoà, sắc xanh tựa biển, sâu không thấy đáy.

Anh lạnh nhạt mở miệng, như kẻ mất hồn, dường như đã chấp nhận buông xuôi, ánh mắt mù mịt chìm vào vô tận đêm đen.

"Anh không biết em muốn gì, nên anh cho em tất cả." Sau đó tự giễu cợt chính bản thân mình sao mà bi lụy đến thế: "Nhưng em lại không cần..."

Mà phạm là những thứ không cần, có tốt đến đâu cũng chỉ là rác.

Lạc Ảnh Ca chậm rãi buông mắt, xoay người rồi đi, anh dường như trút xuống toàn bộ ánh sáng của bản thân, khoác trên mình chiếc áo cô đơn của một kẻ bất hạnh, bước chân nặng nề mang theo gông cùm xiềng xích.

Cái xoay người này của anh, sự quyết tuyệt này khiến cho cô cảm giác rằng vạn năm sau anh cũng sẽ chẳng bao giờ quay đầu lại nữa. Trong khoảnh khắc đó, chỉ trong khoảnh khắc đó, Tang Họa thấy lòng ngực mình trở nên nhức nhối lạ kỳ. Thôi thúc cô đưa tay lên, muốn bắt lấy một hơi ấm mỏng manh, một góc áo hướm hơi lạnh, nhưng lại không kịp nữa rồi.

Sự dịu dàng đó, tuột khỏi tầm tay.

Rất lâu sau, cũng không cách nào có lại được.

Hoàng hôn nhuộm màu máu, một sắc thái huyền lệ mê luyến phủ kín cả không gian.

Đối với cô, hoàng hôn là thứ đẹp hơn tất cả, vì bình minh quá chói mắt còn cô thì lại quá tịch mịch. Chỉ có ánh hoàng hôn ấm áp, dịu nhẹ u trầm, xinh đẹp mà không rạn rờ.

Tang Họa đứng trên mỏm đá, chiếc nón vành bay bay.

Nhìn vàng thái dương từng chút, từng chút một, rơi xuống đường chân trời.

"Tiểu Ca, đừng tự phong toả hết mọi lối thoát của bản thân. Yêu tôi, con đường anh đi chỉ có một mà thôi, đó là đường cùng."

Một khi lỡ trao trái tim mình cho em rồi, anh đã lường trước việc em sẽ bóp nát nó mà không nhắm mắt, thay vì nâng niu trân trọng trong lòng bàn tay.

Mối quan hệ của chúng ta mỏng manh như một sợi chỉ. Bất cứ lúc nào cũng có thể vì một giọng nói sắc bén của em, mà đứt rồi...

Em bình thân đến nhẵn tâm, kiêu hãnh đến kiệt cùng.

Còn anh, từ khi nào đã không còn là chính bản thân của mình nữa? Đâu còn một kẻ tự cho mình là lý trí nhất, đâu còn một kẻ ung dung hồ hững với thế gian. Chấp nhận từ bỏ tất cả tôn nghiêm chỉ đổi lại là một ánh mắt không chứa nổi dù chỉ bóng lưng mình.

Tất cả đều khẳng định rằng thực sự đối với em mà nói anh vốn dĩ không hề quan trọng, có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Vì ngay từ đầu là anh bất chấp tất cả để cầu cạnh em. Còn em chỉ là thơ ơ đón nhận.

Nhưng sao anh có thể trách em được, anh nào ngờ oán hận em được chứ, là anh cam tâm tự nguyện, là tự anh tìm đến em, là tự anh mua dây buộc mình. Tất cả đau đớn thống khổ này hôm nay, cũng xem như là để chuộc lại tội lỗi cho năm tháng tang thương trước kia.

Ngẫm lại chuyện xưa, đều đã thành mây trôi gió thoảng, bắt không được, với không tới. Chạm rãi ngộ ra, hết thấy đều là quả báo mà bản thân phải gánh chịu.

Đến cuối cùng, anh cũng không cần phải ẩn nhẫn, che giấu tâm tư của mình nữa rồi.

Có những ngày mà tín ngưỡng, hi vọng, khát khao từng chút đều sụp đổ dưới chân. Trái tim loang lổ máu thịt mà chẳng có cách nào lấp đầy. Một phần linh hồn của anh đang chết dần chết mòn, theo cách đau đớn nhất.

"A!" Anh phần nộ gào thét, như một con dã thú bị thương, tay anh nắm chặt thành quả đấm, một quyền đấm nát kính xe. Lạc Ảnh Ca như kẻ điên, tìm con đau đớn từ xác thịt để đè nén đau đớn tận sâu trong linh hồn. Nhưng dường như một chút thương tích này, chẳng bị được với vết thương lòng trong thâm tâm anh.

Thì ra, so với vết thương nhuộm đầy máu tươi trên thân thể, thì vết thương không nhìn thấy được lặng lẽ cắn nuốt khắp phế phổi, thì còn đau đớn hơn gấp trăm vạn lần.

Cứ như vậy, anh sẽ chết mất thôi, thật sự sẽ chết mất.

Lạc Ảnh Ca đột nhiên trở nên trấn tĩnh, mặc cho máu chảy không ngừng, anh móc ra điện thoại di động, run rẩy bấm một dãy số quen thuộc, trong xe vang lên một giọng nói trầm đục dè dặt:

"Mẹ, chuyện kết hôn, con đồng ý."

Tang Họa sau một thời gian vắng bóng cuối cùng cũng đã trở lại trường học.

Cô hoàn toàn không biết rằng, có một người suốt ngày trông ngóng cô xuất hiện đến sắp hoá thành đá rồi.

"Đã chuẩn bị xong hết?" Dạ Diễm lười biếng gác chân lên bàn, đáy mắt không giấu được sự hào hứng phấn khởi mà đã lâu rồi không thấy.

"Đã xong rồi ạ." Hai chàng trai đứng trước bàn làm việc, sắc mặt giống như ăn phải phân bón hoá học, nuốt khan.

Dạ Diễm hài lòng, chả thèm liếc nhìn, đứng bật người dậy, tinh thần phơi phới đi ra khỏi cửa phòng hội trường.

Haha, đi thôi, đến chiêm ngưỡng vẻ mặt thôi không thể thôi hơn của cô ta nào.

Hai chàng học viên đưa mắt liếc nhìn nhau, dường như hội trường chưa bao giờ vui vẻ như lúc này. Chẳng lẽ cái vị nhân vật kia trở lại, tâm tình liền biến đổi khủng khiếp thế này sao?

Còn nhớ mấy người trước, sắc mặt người lúc nào cũng như âm trầm dọa người, động một chút liền khiến cho bọn họ sống dở chết dở. Hai người cuối cùng cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm, an toàn bảo trì tính mạng trước trong những ngày sống cùng với quả bom nổ chậm kia rồi.

Có chút xung động muốn quỳ bái vị kia.

Mà cái "vị kia" lúc này trì độn nhìn vườn hoa trước mắt, vẻ mặt bỗng chốc thộn ra, khoé môi mảnh liệt co giật.

Nghe đồn, học viện Shallow có rất nhiều vườn hoa đẹp.

Nghe đồn, học viện Shallow có rất nhiều vườn hoa đẹp, đặc biệt phải nhắc đến vườn hoa ở phía Tây trường học.

Nghe đồn, vườn hoa phía tây của học viện Shallow được xem là một trong những vườn hoa đáng được chiêm ngưỡng nhất năm.

Really?

Nghe đồn, nghe đồn, nghe đồn cái con khỉ!

Nếu đúng thế thì cái bãi rác trước mặt cô này là cái gì hả?

Hoa Phù Dung tuy vẫn thơm mầm nở rộ, nhưng hiện thực tàn khốc này khiến vẻ đẹp nó hoàn toàn bị mai một. Khắp nơi hoang tàn bê bối, bao ni lông, hộp xốp đựng đồ ăn, ly nhựa thậm chí còn rất nhiều thứ bị vứt tứ tung. Trảng diện này thật là khủng khiếp khiếp mà.

Tang Họa cảm lạnh, trên đầu phủ đầy mây đen.

Kiệt tác này, còn của ai được nữa đây chứ? Mẹ kiếp, tên hội trường chết tiệt, cô rốt cuộc đã gây thù chuốc oán gì với anh hả?

Cô nhìn dụng cụ dọn dẹp vệ sinh trên tay mình, chỉ có thể thờ dài thườn thượt, sao bản thân lại lưu lạc đến mức phải đi làm lao công thế này?

Ở một góc nào đó, hai chàng trai đau lòng nuốt ngược nước mắt, âm thầm đồ lệt: "...". Hội trường à, chi vì muốn gây khó dễ cho con gái người ta, người nữ sinh nào đem một vườn đáng tự hào kia trở thành một bãi tha ma thế này chứ hả. Huhu!

Dọn dẹp một chút, Tang Họa đang ngồi nghỉ ngơi sau một bụi hoa, chả biết kiếm đâu ra một cọng cỏ đuôi chó, cầm trong tay xoay xoay, nhìn rất thành thoi. Đang tính đứng dậy tiếp tục công việc dang dở, bất chợt tiếng khóc thút thít của một ai đó từ đâu truyền tới. Tang Họa ngó nghiêng, sau khi định vị được âm thanh, cô từ sau một bụi hoa nhú đầu lên.

Ồ kia!

Chàng trai kia không phải là hội trường đa tình của chúng ta sao? Cô gái đang khóc thương tâm bên cạnh hẳn là nạn nhân sắp được anh ta đá ra khỏi danh sách bạn gái rồi.

"Sao đột nhiên anh lại chuyển tiền vào tài khoản của em? Phí tổn thất tình thần ư? Anh chán em rồi à?" Cô gái giương đôi mắt ướt lệ nhìn người trước mặt, yếu ớt chất vấn, từng giọt lệ rơi rớt trên gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch, lại mang đến cho người nhìn cảm giác rung động lòng người.

Dạ Diễm căn bản chỉ là muốn đi chọc tức Tang Họa mà thôi, thế nào vừa sắp đến nơi lại gặp phải phiền toái lớn này.

"Hắn anh cũng đã nói rõ với em rồi, chúng ta đã kết thúc, cầm tiền và đi đi." Anh cau mày, lạnh giọng xua đuổi.

"Từ đầu em đến với anh không phải vì tiền." Cô gái đau lòng phản bác, giống như nước nỡ cầu xin, rồi lại khàn khàn dè dặt: "Em không thiếu tiền, cũng không cần tiền, em cần anh."

Tang Họa nghe vậy, chỉ thiếu điều nôn sạch toàn bộ thức ăn ra ngoài.

Cô gái này rõ ràng là yêu tới ngu luôn rồi, đến đây với tôi, tôi sẽ cho cô biết thế nào là thiếu tiền thì ngay cả yêu cũng không có sức.

"Chúng ta đã chấm dứt rồi, từ đầu đến cuối đây chỉ là một trò chơi mà thôi." Dạ Diễm vẫn giữ nguyên thái độ không mặn không nhạt. Trên vẻ mặt lúc này chính là vạn dặm băng sương.

"Trò chơi?" Cô gái ngẩn ra, sau đó đột nhiên cười to, giữa tiếng cười ngập tràn nỗi bi thương, cô nhìn anh tha thiết: "Dạ Diễm, em yêu anh mà, anh biết em yêu anh mà, từ đầu đến cuối trong mắt em, trong lòng em đều chỉ chứa duy nhất một hình bóng anh."

Cái lời thoại này vậy mà cũng nói ra được à? Nồi cả da gà bản cô nương rồi. Các người có thể nói được một câu thiết thực hơn được không?

Tang Họa không rảnh rồi ngồi nghe chuyện yêu đương của bọn họ, thật là vừa buồn nôn lại vừa buồn chán. Còn đang muốn bỏ đi, nhưng rồi cô lại ngẫm nghĩ, đây là địa bàn của cô, tại sao cô không đánh mà tự lui chứ? Người nên đi rõ ràng chính là hai bọn họ cơ mà?

Tang Họa không phải người thích nhiều chuyện, nhưng lâu lâu cũng nên phá lệ một chút. Tuy "drama" này có điểm sến súa, miễn cưỡng cũng có thể nuốt được.

Nấn ná một hồi, Tang Họa tiếp tục xoay xoay cọng cỏ đuôi chó trong tay, khoanh chân ngồi lại vị trí cũ, khuất sau bụi hoa Phù Dung xum xuê, rất tự nhiên chống cằm ngồi nghe, thoải mái vô cùng, đôi lúc nhàm chán sẽ chen vào vài câu bình luận. Hoàn toàn không cho rằng mình đang nghe lén chuyện của người khác.

"Người yêu tôi có rất nhiều, không cần thiết phải thêm em." Ngỡ khi của anh ta khá lạnh nhạt.

Độ tự miễn của anh ta sắp bay sang tỉnh cầu khác rồi.

Dạ Diễm cái không thiếu nhất đó chính là tình yêu. Cho nên anh ta không cần những thứ được xem là quá dư thừa ấy.

Bởi vì có rất nhiều, cho nên không biết quý trọng.

Một lúc sau, cô gái khóc không thành tiếng, sau đó xoay người bùng mặt bỏ chạy.

Tang Họa nhìn bóng lưng của cô ta không khỏi mĩa mai, thật là ngu ngốc đến hết thuốc chữa.

Sau khi bóng dáng cô gái dần đi xa, sắc mặt Dạ Diễm đã tối tăm lại càng thêm âm trầm, anh liếc con mắt xinh đẹp của mình sang một bụi hoa cách đó không xa, lạnh giọng quát: "Xem kịch đủ rồi, thì đi ra đây."

Biết mình bị phát hiện rồi, cũng chỉ là có hơi giật mình một chút. Tang Họa ném cọng cỏ đi, bản thân rất tự nhiên đứng dậy, phui phui bụi đất dưới mông.

"Bộ phim kịch tính hay nhất mà tôi đã từng xem." Lời nói vừa dứt, Dạ Diễm liền thấy bóng dáng xinh đẹp của cô chui ra từ bụi hoa Phù Dung, cô khoanh tay, thản nhiên dựa người vào gốc cây Dương Liễu xanh mát rữ bóng, giọng điệu suy tư xen lẫn tò mò hỏi: "Nhưng tôi vẫn đang thắc mắc, không biết nó được xếp vào thể loại hài kịch, hay, bi kịch nhỉ?"

Nhìn thấy cô xuất hiện, cảm xúc đầu tiên trong lòng anh không phải là phần nộ, mà là thỏa mãn, một loại thỏa mãn xuất phát từ trong xương cốt khiến sự khó chịu tích tụ trong mấy ngày qua liền tiêu tan không dấu vết. Cảm xúc lạ lùng không tài nào hiểu nổi vừa mới nảy sinh này liền bị anh bao biện rằng đó chỉ là vì đồ chơi của anh cuối cùng cũng đã trở về rồi. Ngày tháng buồn chán của anh đã chấm dứt rồi.

Dạ Diễm nheo mắt, không ngờ cô ta có thể sáng khoái trả lời như vậy. Hoàn toàn không có cảm giác nghe lén người khác nói chuyện bị bắt quả tang.

Tang Họa không thèm đếm xỉa tới ánh mắt chết chóc của Dạ Diễm, cô tỏ vẻ ngây thơ nhũn mày trầm ngâm xoa xoa cằm, như đang điều tra một vụ án hóc búa hoặc một câu hỏi gì đó rất khó trả lời, sau đó từ từ đi đến kết luận.

"Để phân tích xem nào, mặt mặt cầu xin một người muốn vứt bỏ mình là hài kịch, yêu một người vốn dĩ không yêu mình là bi kịch. Ha, vậy là hai trong một rồi."

Nói xong, còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn xoè hai ngón tay ra minh họa, huỳnh hoang lắc lư trước mắt Dạ Diễm.

Sau đó lại dậm chân luyến tiếc, thờ dài thườn thượt biểu thị thái độ không vừa ý của mình.

"Thật đáng ghét, tôi đang chờ một kết thúc có hậu, nhưng các người thật khiến tôi thất vọng mà."

Dạ Diễm nét mặt sa sầm: "...". Thật sự muốn trêu đùa với lửa ư?

Sống từ bé đến lớn, chưa có bất cứ một kẻ nào dám ngông cuồng đối nghịch với anh như vậy. Đàn bà nào anh cũng đã thấy qua, nhu nhược có, mạnh mẽ có, ngỗ nghịch cũng có,... Chỉ là dù đa dạng như thế nào, đặc biệt ra làm sao cũng không ai dám có thái độ xác xược này đối với anh.

Cô ta, tính là cái gì?

"Cô nói đủ chưa?" Về mặt Dạ Diễm không biểu tình, chỉ là hai con ngươi đã lộ ra lửa giận. Giống như chỉ cần cô dám nói thêm câu nào nữa, thì ánh trăng tối nay cũng không cần nhìn đâu.

"À, đủ rồi." Cô "ngoan ngoãn" ngậm miệng lại. Biết mình không nên được nước mà tiến tới chọc giận quả bom sắp phát nổ như anh ta.

"Thì ra cô là loại người thích nghe lén đến như vậy?" Dạ Diễm cười lạnh.

"Nghe lén á?" Khoé miệng cô khẽ nhếch, nhàn nhạt ý cười. Về mặt không cho mình là sai.: "Các người lớn tiếng như vậy, tôi không muốn nghe cũng thật khó. Cô ta khóc lóc ồm tỏi như vậy, kêu gào điên cuồng, gào ờ đâu không gào, vừa hay đúng lúc tôi đang dọn dẹp vệ sinh tại vườn hoa này. Tôi chỉ vừa vận nghe thấy mà thôi, như vậy cũng cho là nghe lén được sao?"

Chữ lọt vào tai, chẳng lẽ muốn cô tự cắt tai cô đi à?

"Được, nói hay lắm." Dạ Diễm cười đến phong quang vô hạn, lại ẩn dấu một chút tà ma ngoại đạo: "Cô lại một lần nữa khiến tôi cảm thấy hứng thú thêm nữa rồi."

Tang Họa nghe thế, trầm vạn lần xua xua tay, biểu tình không đồng tình: "Áy, tốt nhất là anh đừng nảy sinh hứng thú với tôi, nếu không, càng hứng thú thì sẽ càng tò mò, mà càng tò mò về tôi thì anh sẽ hao hết tâm tư để tìm hiểu hết con người tôi và rồi sau đó anh bất tri bất giác sẽ yêu tôi sâu đậm đấy."

"A, nếu như vậy thì không phải cuộc sống sẽ thú vị hơn sao? Tôi cũng đang chờ xem, cô có cái gì để tôi yêu." Dạ Diễm cười nhẹ, cảm thấy điều đó chẳng khác gì một câu chuyện hài hi hữu.

Dạ Diễm ngắt một nhành Phù Dung, còn chưa được sự cho phép đã tự ý cài lên làn tóc thiên thanh của Tang Họa, động tác tao nhã cảnh đẹp ý vui. Sóng mắt hàm xúc nụ xuân nhẹ nhàng lưu chuyển, Dạ Diễm mỉm cười tà mị, vạn hoa nở rộ cũng không tài nào sánh nổi với nụ cười điện đảo chứng sinh ấy.

Phảng phất như có nắng nhẹ đu đưa, bướm lượn vây quanh. Tóc mây lững lờ trôi, ánh mắt như làn sương mù, đoá hoa Phù Dung càng làm nổi bật thêm dung mạo của Tang Họa. Xúc giác mềm mại truyền đến từ đầu ngón tay khiến anh tê dại. Dạ Diễm đáy mắt loé sáng, cẩn thận rút tay về, tâm tình trở nên phức tạp. Dùng một nụ cười yêu mị che lấp sự bối rối nhất thời của bản thân.

"Cô rất đáng để tôi thương thức."

Mây khề cau lại, chỉ là cô vẫn không có lấy xuống.

Nhìn dáng vẻ lúc này của Tang Họa, Dạ Diễm đột nhiên ngẩn người. Chỉ thấy cô mi mục như hoa, khí chất thanh đạm, thánh khiết tựa sương. Ánh mắt vừa trong trẻo như trăng rằm lại vừa tịch mịch như đầm nước. Một cảm giác kỳ lạ từng chút lan tràn trong huyết quản, Dạ Diễm có chút chật vật xoay sở, từ trước đến nay chưa bao giờ anh gặp phải loại tình trạng này.

Giống như trái tim trong lồng ngực suýt nữa bị đánh mất vậy.

Vừa khó chịu, lại càng là sợ hãi.

Tang Họa kín đáo đánh giá sắc mặt thất thường của anh, buông lời trêu chọc: "Hội trưởng, anh có bệnh khó nói à?"

Dạ Diễm nhanh chóng thu lại sự thất thố vừa rồi, anh cười lười nhác, lấy lại vẻ phong tình vạn chủng, toàn thân cao ngạo mà tôn quý bức người.

"Cô suy nghĩ quá nhiều rồi." Tầm mắt dừng lại đoá hoa bên vành tai cô, Dạ Diễm bỗng hỏi: "Cô biết đoá Phù Dung này có nghĩa là gì không?"

Phù Dung là loài hoa tình mỹ, cánh hoa mỏng manh như màn sương sớm. Tuy nhiên, đoá Phù Dung này lại gắn liền với một mối tình không thành. Kể về cuộc đời của một nàng tiên nữ tội nghiệp, trải qua trăm ngàn cay đắng, kết cục cuối cùng vẫn là ly biệt. Phù Dung sớm nở tối tàn cũng vì muốn bỏ mặc nhân gian sâu thẳm để quên đi nỗi muộn phiền...

Tang Họa suy nghĩ một chút, mở miệng trả lời: "Duyên phận mỏng manh."

"Nhưng tôi lại thích ý nghĩa thứ hai của nó hơn." Anh cười khề, nụ cười của anh rất mê người, nhưng cũng rất... thâm thúy.

Tang Họa như rồng mây hỏi: "Là gì?"

Dạ Diễm ý tứ nhìn dung mạo xinh đẹp tuyệt trần của Tang Họa, đoá Phù Dung lay động trong gió, đôi môi mê người khề mấp máy, ý vị thâm trường, mình mị tuyệt luân: "...Hồng nhan đa truân."

Hồng nhan đa truân?

Ha~

Hay cho câu hồng nhan đa truân.

Hội trưởng thật là có, ý, tứ.

"Vậy mà tôi lại thích thông điệp thứ ba của nó." Tang Họa nào lại bị động để anh ta đùa bỡn bản thân, cô nâng mắt lên nhìn anh, từ mâu dưới rèm mi dày đặc loé lên tia sáng sắc bén cơ hồ muốn đem bóng hình trước mắt ra lăng trì.

"Còn có thứ ba sao?" Anh xem ra rất hứng thú, tự động bỏ qua cho ánh mắt vô lễ của cô. Nếu như là kẻ khác, khẳng định là chết hơn trăm lần cũng chưa đủ.

"Anh muốn biết sao?" Cô chớp mắt.

"Sao lại không chứ."

"Chính là..." Tang Họa cười ẩn ý, cô khề nhón chân lên, ghé vào tai anh, ánh mắt một mảnh lạnh lùng: "... Chân tình khó cầu."

Chỉ là cả đời này, anh ngay đến cả yêu cũng không xứng.

Nụ cười tuyệt mỹ trên dung mạo Dạ Diễm vẫn còn đó, nhưng ánh mắt rõ ràng đã lạnh như muốn đóng băng người khác, hơi thở nguy hiểm tản ra tứ phía.

Cô vừa đắc ý nhìn gương mặt bị chọc giận đến u ám của anh, vừa đưa tay lấy xuống đoá hoa được Dạ Diễm cài trên làn tóc, ánh mắt không nén nổi tia châm chọc, cô thả tay ra, đoá hoa lẳng lặng nằm lại trên mặt đất.

Không dừng lại đó, Tang Họa di di gót giày dẫm nát đoá hoa dưới ánh mắt như chứa cả bầu trời bão tố của Dạ Diễm. Hành động vừa rồi chẳng khác

nào tuyên bố dẫm đạp lên mặt mũi của anh mà đi.

Tang Họa nhếch nhếch môi, ung dung quay lưng bước rời khỏi, nhưng chỉ mới đi được hai bước, gót chân cô xoay lại, đối diện với Dạ Diễm, lời cảnh cáo vang lên trên đầu môi:

"Dạ Diễm, cẩn thận đấy, nếu như thật sự có ngày anh lỡ yêu tôi. Thì tôi, sẽ cho anh nếm thử tư vị, thế nào là yêu mà đau đến không muốn sống."

Phía sau, ánh mắt của Dạ Diễm ngày càng tối dần. Bàn tay không tự chủ được run rẩy.

Chân tình khó cầu.

Chân tình khó cầu.

Hết thấy tương lai u ám sau này, đều đã được tiết lộ...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuyết Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Điên cuồng

Toà dinh thự xa hoa bề thế độc lập một màu trắng ngà tọa lạc ở ngoại ô thành phố, lộng lẫy mỹ lệ giữa một vùng trời nên thơ. Trên thực tế, nó chẳng khác nào là một toà kim ốc tàng kiều khiến bao nhiêu con tim thiếu nữ không khỏi ôm lòng mơ mộng.

Trái ngược với vẻ ngoài thanh nhã đài các ấy, thì bên trong sớm đã một hồi băng thiên tuyết địa, người ngã ngựa đổ——

Trốn trong góc phòng, đám người hầu sợ hãi run rẩy nép sát vào người nhau, lén lút liếc nhìn người đàn ông ngồi trên sofa giờ phút này chẳng khác gì địa ngục đại ma vương từ dưới đất chui ra ấy, đến cả thờ mạnh cũng không dám thờ.

Họ hận không thể tìm được một bãi đất trống nào đó để chôn mình, bầu không khí áp bách khổng lồ này thật sự khiến người ta ngột ngạt đến mức không muốn sống nữa.

Về mặt người đàn ông tàn nhẫn thị huyết giờ khắc này chìm trong hắc ám lạnh lẽo, khuôn mặt điên đảo chứng sinh cứ qua mỗi một giây đồng hồ ngày càng trở nên đáng sợ hơn. Phurong máu đỏ ngầu khát máu, tựa như đoá huyết mai ẩn nấp trong lòng tuyết, tùy thời điểm đều có thể nở rộ.

"Ai đưa cái này đến?"

Giọng nói đầy áp lực từ khoảng không vọng về, uy áp khủng khiếp này giống như có thể chẻ đôi cả một ngọn núi ra làm hai.

Sợ hãi nhìn lấy một đồng ảnh chụp nằm bừa bãi trên mặt bàn thủy tinh. Người đàn ông vừa rồi bị ai đó đạp lộn nhào xuống đất liền cắn răng chịu đau trở mình quỳ dậy, tự lúc nào mà mồ hôi đã túa đầy trên trán, giọng nói đầy áp sự sợ hãi.

"Là Tang gia nhị tiểu thư ạ."

Đuôi mắt Dung Phurong Khuynh như được rót thêm một tầng hắc ám, loé lên ánh sáng sắc lạnh như lưỡi hái tử thần đoạt mệnh trong gang tấc.

Trên bàn, ảnh chụp nằm ngổn ngang, nhìn vào chẳng khác gì là ảnh được lấy ra trong một trang bìa tạp chí sắc đẹp. Toàn bộ tấm hình từ trên xuống dưới đều có chung một địa điểm duy nhất, đó là một vườn hoa phù dung kiều diễm ướt át, ngập tràn tiên khí cùng ánh nắng nhân gian.

Trong ảnh là một đôi nam nữ, không thể không thừa nhận khi nhìn đến liền khiến cho người ta liên tưởng đến một cặp đôi thần tiên quyến lữ, hoàn mỹ vô khuyết. Nổi bật trong những bức ảnh đó, là hình ảnh một cô gái xinh đẹp tuyệt trần khẽ nhón chân đặt lên má của chàng trai tuấn tú một nụ hôn.

Đôi nam nữ trong tấm hình này, còn ai khác ngoài Tang Họa và Dạ Diễm đây.

Hành lang không một bóng người, tấm lưng đơn bạc của Tang Họa bị ánh nắng ôm luyến, nhiệt độ nóng bỏng phủ lên, trong lòng ngược lại là một mảnh âm u lạnh lẽo.

Có tiếng bước chân trầm ổn từ đằng sau vọng tới, không gian im ắng liền bị tiếng động này phá vỡ.

Tang Họa không buồn để ý, thân ảnh cô ngày càng đi khuất vào bóng tối, tiếng giày sau lưng vẫn trước sau như một không hề biến mất, mà mỗi lúc một rõ rệt.

Lúc này, Tang Họa mới từ từ thả cước bộ, chậm dần rồi dừng hẳn, cô không ngoái đầu lại mà chỉ thân nhiên nói:

"Dạ Diễm, anh hết việc để làm à?"

Tiếng bước chân đột ngột ngừng lại, bất động tại chỗ, cách cô một khoảng không xa cũng không gần.

Nhưng Tang Họa lại có thể nghe được hơi thở hỗn độn và kìm chế của người phía sau.

Đột nhiên, một âm thanh lạnh lẽo vang lên:

"Khiến cho cô thất vọng rồi, tôi không phải là Dạ Diễm."

Đáy lòng cô lộp bộp vài tiếng, mà xui quỷ khiến mà xoay người lại nhìn.

Sợi tóc bị ánh mặt trời nhuộm lên hoang hoải một màu đỏ hồng, giống như thứ rượu vang thượng hạng được ủ lâu năm ngọt ngào mà chết người, từng sợi mềm mại ẩn hiện trong gió. Làn da tái nhợt không huyết sắc, hàng mi dày rậm rạp buông xuống che khuất đi đôi mắt thâm trầm u ám, sắc môi nhàn nhạt kèm theo sự lạnh lẽo khát máu.

Tang Họa đứng trong bóng râm, đủ để lấy một đường cắt giữa ánh sáng và bóng tối kia làm ranh giới.

Cô tại chỗ ánh sáng không cách nào với tối, anh ở nơi kia muôn trùng hào quang.

Đây chính là hiện thực tàn khốc của hai ta...

Tang Họa yên lặng nhìn anh, rồi bỗng nhiên cup mắt xuống, rõ ràng không muốn tiếp chuyện, xoay người muốn bước tiếp.

"Cô thích cái tên Dạ Diễm đó à?" Dung Phượng Khuynh gần giọng, trong mắt tràn đầy hoài nghi.

"Liên quan gì đến anh." Tang Họa có chút ngoài ý muốn dừng bước, thờ ơ đáp lại.

Dung Phượng Khuynh nét mặt sa sầm, bản thân đau đến nói không nên lời, lại chỉ có thể buộc mình phải xem nhẹ nó.

Giọng anh trào phúng:

"Cô lại còn hôn hắn nữa chứ, tôi không ngờ cô lại dễ dãi như vậy, đúng là bản tính mãi mãi chẳng thể thay đổi. Ban ngày ban mặt tình chàng ý thiếp, thật khiến người khác buồn nôn."

Anh biết với tính cách Tang Họa, chắc chắn sẽ không làm những hành động như thế, ít nhất là Tang Họa của sau này. Có lẽ là người chụp quá mức không khéo, điều chỉnh góc độ sao cho thật giống như đang hôn nhau. Nhưng anh lại không thể nào kìm lại cơn giận nộ cùng ghen tuông như một con quỷ dữ đang điên cuồng cắt nát toàn bộ khối óc, sự giận dữ như cơn thủy triều đánh úp về phía anh không khoan nhượng.

Ghen tuông đục khoét trái tim, phần uất cùng đau đớn giày vò che mờ mắt.

Cho nên anh mới có thể nói ra những lời làm tổn thương cô như vậy. Cô rõ ràng có thể dẫm đạp anh, vì sao anh không thể đem điều đó làm ngược lại với cô được chứ.

Nhưng tại sao lại như vậy, tại sao người đau vẫn luôn là anh?

Là vì anh thương cô, mà cô lại không thương anh sao?

Mà Tang Họa bên kia sớm đã ngốc lảng ——

Cô không hiểu anh ta nói cái gì?

Hôn ai? Cô thì hôn ai chứ?

Nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là việc nếu cô có hôn ai thật thì liên quan gì đến anh ta? Anh ta có quyền gì mà chạy đến chất vấn cô rồi buông lời ô nhục cô chứ?

Đã vậy, cô cũng chẳng thèm thanh minh làm gì.

"Móc mắt xuống thì không cần phải nhìn nữa."

Cô nói vậy, nghĩa là cô không phủ nhận. Vì sao cô không phủ nhận chứ, là vì anh đối với cô không quan trọng, cho nên tùy thời điểm mặc kệ anh hiểu lầm cô hay sao? Là vì anh không xứng đáng để được nghe cô giải thích sao? Là vì, anh chẳng là cái thá gì cả sao?

Về mặt Dung Phượng Khuynh dữ tợn, mạch máu đại não dường như muốn nổ tung.

Dung Phượng Khuynh sớm đã bị ngọn lửa ghen tuông thiêu đốt lý trí, lời nói ra lại càng không biết suy nghĩ.

"Tang Họa cô bớt ảo tưởng đi, với thân phận của hã cùng danh tiếng của cô, chẳng qua là chỉ chơi đùa cô mà thôi, cô nên thức thời tự biết lượng sức mình."

Tại sao cô gái này vẫn luôn như vậy, dùng sự vân đạm phong kinh này đến khiêu khích anh, hết như cô chẳng bao giờ để anh vào trong mắt. Mà anh bình tĩnh lý trí bao nhiêu thì đối diện với ánh mắt đậm bạc của cô đều không kim chế được mà cõi lòng rối rắm toi bời.

Rõ ràng, rõ ràng là vì anh thương cô, cho nên chẳng cần đao kiếm súng đạn mà cũng có thể vì cô mà bị thương. Đau đến độ chẳng muốn thương nữa, nhưng lại thể không ngừng được.

Anh rõ ràng là hết thuốc chữa rồi.

Bị người ta xem thường quen rồi, cô vốn nghĩ rằng mình có thể bình thân mà sống giữa hàng trăm dư luận, giữa những tin đồn thất thiệt hoặc thậm chí là ánh mắt dèm pha cùng coi thường của những người xung quanh.

Vậy mà, rõ ràng nội tâm bách độc bất xâm, rõ ràng là nguy trang đao thương bất nhập.

Ánh mắt Tang Họa thoáng chút mông lung.

Không hiểu sao hôm nay, lời nói anh như một cây kim thật nhỏ, thật mảnh, đâm cũng thật khê vào trái tim cô, quả thật là chẳng dễ chịu gì. Nhưng còn may là cô không thấy đau đớn, chỉ hơi xót một tí mà thôi.

Con gió mang mùi hoa cỏ ngày xuân không báo hiệu trước khê phát qua, hàng cây dương liễu hai bên đường đưa rẽ bóng. Ánh nắng rạng rỡ rơi vào đáy mắt của thiếu nữ, vẽ lên một điệu buồn mênh mang, luông ưu thương nhẹ nhàng, như một nốt trầm đơn giản, lưu lạc trong không gian cô tịch.

Tất cả nộ khí trong lòng, đều thối lui trước đuôi lông mày đang điểm nét u sầu của cô.

Anh biết mình lại đau lòng rồi.

Bàn tay đang bóp chặt của anh chợt thả lỏng, nét mặt anh cũng từ từ hoà hoãn lại. Chỉ có thể vô lực trơ mắt ra nhìn cô, uể oải oán trách bản thân sao lại dễ dàng mềm lòng như vậy.

Vì sao cô luôn có nhiều cách hành hạ anh, lại cũng luôn có rất nhiều cách khiến anh không thể làm gì được với cô.

Ngay lúc này, khi cơn bão dần đi qua, sóng ngầm lắng xuống. Thiếu nữ đột nhiên ngẩng mặt lên, đôi ngời trong veo như nước mùa thu nhàn nhạt liếc nhìn anh, lời nói buông xuống châm ngòi pháo nổ, hoàn toàn phá vỡ sự bình yên khó khăn có được này.

"Cảm ơn anh đã nhắc nhở, nhưng làm sao bây giờ, tôi lỡ yêu Dạ Diễm mất rồi. Tôi còn đang không biết tiếp theo phải làm gì mới thu hút được sự chú ý của anh ấy nữa."

"Câm miệng." Nộ khí vừa mới rút lui lại như cơn thủy triều cuộn cuộn dâng lên, phảng phất giữa những kẻ răng nòng đậm vị máu.

Vì sao chúng ta phải dùng ngôn ngữ đầy đọa nhau đau khổ thì mới hài lòng?

Rõ ràng biết cô cố ý, rõ ràng biết cô đang muốn chọc giận anh, nhưng anh lại không thể áp chế được tâm tình. Mỗi một câu cô tàn nhẫn phun ra, đều nhắm trúng điểm trí mạng của anh, gần như là hình ảnh cô cầm dao, mặt lạnh như tiền phanh thây xé xác anh ra ngay tại chỗ.

"Việc gì phải nóng nảy như vậy chứ? Tôi yêu người khác thì liên quan gì đến anh? Mà anh ngược lại cũng phải xem lại bản thân mình đi. Sắp trở thành em rể tôi rồi thì nên đối với chị dâu tương lai này lễ phép một chút."

Tang Họa thấy chết không sờn, lời nói nhẹ tênh giống như chất kích thích, Dung Phượng Khuynh lại uống không sót giọt nào. Anh gầm lên như một con mãnh thú, khuôn mặt tuyệt mỹ căng đầy hắc tuyến cùng cuồng phong bão táp.

"CÂM MIỆNG! CÔ CÂM MIỆNG LẠI CHO TÔI!" Đôi mắt của anh vì điên cuồng mà đỏ au một cách đáng sợ, hết như địa ngục đại ma vương từ dưới đất chui ra, mang theo oán khí cùng thù hận khiến người ta kinh sợ khóc thét.

"Sao? Chịu không nổi nữa?" Tang Họa cười khẩy một tiếng, giữa tiếng cười tràn ngập sự trào phúng cùng bốn cọt. Tâm lạnh như đá tảng, không hề run sợ, nếu như là người khác thì hồn vía sớm đã lên mây. Tính khí ương ngạnh cứng đầu lại bộc lộ ra: "Không phải rất muốn biết tôi có yêu Dạ Diễm hay không sao? Giờ tôi nói ra chân tướng sự thật, anh phát điên cái gì?"

Rầm!

Một tiếng vang lớn, lưng Tang Họa đập mạnh vào vách tường, còn chưa kịp phản kháng, Dung Phượng Khuynh đã như một cơn gió áp sát người tới, anh hung ác ghì chặt lấy vai cô, từng mảng gân xanh lòi lên trên mu bàn tay cho biết anh đang kích động đến thế nào, thân hình cao lớn của anh bao bọc lấy cô, trông chốc lát đã phong toả hết toàn bộ lối thoát.

"Tang Họa, sao em vẫn có thể ung dung tự tại như thế? Trong khi anh lại phải bê tha đến thế này? Giả như em dùng súng mà bắn chết anh luôn đi, thì anh

đã không phải khổ sở như vậy, nhưng em chẳng động tay mà cũng có thể xé nát tim anh ra vậy đó." Trái tim anh đau đớn đến kiệt cùng, anh nhìn thẳng vào mắt cô, bi phẫn gào lên: "Em đã giết chết anh như vậy đó!"

Không có cô, anh vẫn sống. Nhưng lại sống rất đau khổ.

Tang Họa đỡ đỡ, cô không cựa quậy nổi nữa, cũng không còn ý chí chống cự nữa, toàn thân căng cứng, đôi mắt ngập tràn nỗi mê man.

Đầu óc cô giờ chỉ còn một mảnh hư không, chẳng còn phân biệt được gì.

Dung Phượng Khuynh điên cuồng gào thét, như một con dã thú bị thương, máu chảy đầm đìa. Trong phượng mâu đều là lãnh khốc cùng âm trầm, xen lẫn uất ức và bi thương. Ánh mắt trào lên ngọn lửa giận như muốn đem cô đốt thành tro bụi.

Phẫn nộ.

Oán niệm.

Cáu gắt.

Vỗ số cảm xúc giống như thủy triều cuộn cuộn mà đến, sóng trước đến sóng sau thay phiên chồng chất lên nhau, mãnh liệt khôn cùng.

Dung Phượng Khuynh như con mãnh thú không thể không chế nổi, đã hoàn toàn đánh mất đi lý trí, ánh mắt nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống lại hận không thể tự giết chết chính mình.

Cô chỉ có thể mở to mắt nhìn anh, từng câu chữ mắc kẹt trong cuống họng, dường như đã đánh mất đi năng lực ngôn ngữ.

"Anh đã nghĩ, sớm muộn gì anh cũng sẽ quên em thôi, quên sạch sẽ, quên không còn manh giáp. Vậy mà trong những ngày không có em, anh thấy mình dường như không còn sống nữa, anh chết trong tương tư, chết trong giày vò. Em là cái gì hả? Đến cả trong giấc mơ mà em cũng có thể hành hạ anh. Em rốt cuộc là cái quái gì vậy? Anh nhớ em đến chết mất thôi Tang Họa à!"

Hai tiếng Tang Họa anh thốt ra, dường như còn là sự bất lực của nỗi nhớ.

"Rốt cuộc, rốt cuộc anh đến tìm tôi là muốn nói cái gì?" Cô ẩn nấp trong lòng anh, cuối cùng cũng có thể lấy lại giọng nói của bản thân, âm điệu có chút cứng nhắc.

Anh nhìn Tang Họa thật lâu, sâu trong phượng mâu ấy không biết chứa đựng bao nhiêu nỗi nhớ nhưng, anh ổn trọng hơi thở, đám cháy dữ dội vừa rồi như được dập tắt, con thú hoang cuối cùng cũng được ai đó vuốt lông, nặng nề gục đầu lên vai cô, khuôn mặt tái nhợt rúc sâu vào hõm cổ ngọc ngà, che giấu sự bất lực và tuyệt vọng, yếu ớt nói: "Anh yêu em"

Vì sao tiếng yêu anh nói ra, còn xót xa hơn cả lời từ biệt.

Tang Họa nắm chặt bàn tay đang run lên bập bập của mình, cố tỏ ra thật bình thường, đáp: "Ừ, tôi nghe rồi."

Bệnh tim của Tang Họa không biết như thế nào lại đột nhiên tái phát, cô khó khăn hô hấp, lồng ngực như tắc nghẽn lại.

Phượng Khuynh, anh sắp kết hôn rồi, bây giờ lại xuất hiện nói rằng anh yêu tôi, anh rốt cuộc có biết mình đang làm gì không?

"Anh thật sự rất yêu em." Anh lặp lại một lần nữa, có thể thấy anh cố chấp biết bao nhiêu, có tiếng gì đó vỡ nát, rồi rơi tan tã, cuối cùng hoá thành tiếng thì thào lâm bầm: "Anh yêu em đến phát đau."

Một tiếng yêu buồn triền miên, day dứt, quyến luyến vang vọng tới thiên hoang địa lão, mang theo vô tận thể lương.

Cần cổ cô, đột nhiên mát lạnh...

Sống lưng không tự giác cứng đờ. Trái tim như kim loại nặng nề rơi xuống.

Nước mắt Dung Phượng Khuynh lặng lẽ trào ra, trên dung mạo anh mặc sức càn rỡ, chỉ là cô không thể nhìn thấy được, ngoảnh một lúc, nước mắt anh đã thấm ướt cổ áo cô.

Lần đầu tiên trong sinh mệnh của bản thân, có một người đàn ông, có một người đàn ông rõ ràng ưu tú ngút trời, lại rũ bỏ hình tượng của bản thân, gục đầu trên vai cô khóc không thành tiếng, như một đứa trẻ tìm kiếm sự thương cảm từ người khác, không ngừng khàn giọng nghẹn ngào mà nói trong tiếng nấc rằng anh yêu cô, yêu cô...

Không gian im lìm, chỉ nghe thấy tiếng nấc rất khẽ của người nào đó. Một tiếng thờ dài dịu dàng vang lên, rồi rơi xuống như một đóa hoa điêu linh, mang theo một loại bất đắc dĩ: "Dung Phượng Khuynh, đừng khóc, tôi sẽ không lau nước mắt cho anh đâu."

Nhẹ nhàng, mà cũng thật nhẫn tâm.

"Ai cần chứ." Dung Phượng Khuynh hờn dỗi nói, dùng sức đè nén âm thanh chưa xót vào tận cổ họng.

Giờ phút này, cô lại chỉ nhìn thấy một đứa trẻ trong thân xác của một người đàn ông trưởng thành mà thôi. Tang Họa xoa nhẹ lưng anh, hơi thở mềm mại phun lên gáy anh, thanh âm từ tính không nghe ra bất kỳ cảm xúc khác lạ:

"Dung Phượng Khuynh, buông bỏ đoạn tình này có được không? Đừng có chấp nữa. Chúng ta đã trưởng thành cả rồi, đã không còn những thời non dại như ngày xưa nữa. Đừng biến yêu thương trở thành gánh nặng, sẽ chết đấy."

Trên đời này, có một loại tàn nhẫn, chính là sự dịu dàng của em.

Em dùng chính loại tàn nhẫn này, đem anh lẳng tri cho tới chết, từng chút từng chút mà cào cấu, xâu xé tâm hồn.

Rõ ràng là em yêu anh trước, tại sao đến cuối cùng kẻ bị bỏ rơi lại là anh?

"Trên đầu tôi vẫn còn ở đó một vết sẹo dài ngày ấy, rõ ràng tôi có thể tìm người xóa nó đi, nhưng tôi lại không muốn. Bởi vì, dù thời gian có trôi qua như thế nào, mười năm, hai mươi năm, thậm chí là cả một đời người dài, mỗi lần sờ lên nó, sẽ khiến tôi nhớ đến nhiều năm về trước mình đã từng thê thảm cỡ nào. Cũng đã từng yêu một người sâu đậm ra sao. Chỉ là vật đổi sao dời, tất cả đã không còn như trước nữa. Không còn oán niệm, không còn chấp nhất, không còn mê muội nữa."

Bởi vì, thân xác này đã được đổi mới bằng một cỗ linh hồn xa lạ. Linh hồn của một cô gái lạnh nhạt mang tên Mộc Lung Hoa.

Người mà anh yêu vốn dĩ đã chết rồi Dung Phượng Khuynh à.

Tất thấy oán niệm, hận thù cùng cố chấp dây dưa hơn nhiều năm của hai người, không có một phân liên quan gì đến tôi, một kẻ đang sống tạm bợ trong thân xác người khác.

Có thể nói, trong cái thế giới này, cô là một kẻ đi lạc. Lạc vào cuộc đời của rất nhiều người, cái biên số phận của rất nhiều người.

Tang Họa chết rồi, chỉ còn lại Mộc Lung Hoa mà thôi. Định mệnh trên người khiến cô sống nốt phần đời còn lại trong thân xác bắt đắc dĩ này. Mở ra phần thù hận giết mẹ của nguyên chủ trong câu chuyện không hề được tác giả nói tới.

Có lẽ, việc cô xuất hiện, đã mở ra rất nhiều uẩn khúc khác chẳng?

Tất cả hi vọng ái ô, sinh ly tử biệt. Đều đã mai táng cùng với phần linh hồn của nguyên chủ.

Cho nên, nam chính là dành cho nữ chính, nữ phụ là dành cho nam phụ. Còn cô? cô dành cho ai?

"Tang Họa, cầu xin em, giúp anh cứu vãn tình yêu của chúng ta." Người đàn ông thở hổn hển thì thào, âm sắc run rẩy như tiếng đàn đứt dây, khiến người khác nghe mà đứt từng khúc ruột, nhói tận tim gan.

Dung Phượng Khuynh là người, không phải là thần. Anh thắng hết tất cả phồn hoa trong thiên hạ, lại không thể thắng nổi lòng mình.

Anh hỏng thật rồi.

... Tình yêu của chúng ta sao?

Tang Họa sững người trong giây lát, rồi lại không khỏi bật tiếng cười giễu.

Cô cố chấp đến bây giờ, cố chấp không đón nhận tình yêu của anh. Bởi vì cô không có liên quan gì đến "tình yêu của chúng ta" cả.

Cô nào phải Tang Họa nguyên vẹn, sao có thể giúp anh cứu vãn tình yêu của hai người. Tình yêu của chúng ta ư? Đó là yêu giữa Tang Họa nguyên chủ và Dung Phượng Khuynh. Tình yêu của hai người, không có chỗ cho Mộc Lung Hoa cô dung thân.

Cô đuổi tay đẩy anh ra, có lẽ anh không lường trước được cô sẽ hành động như vậy, bước chân loạng choạng không vững, đôi mắt trống rỗng, ngập tràn mắt mát cùng thống khổ dữ dội, trên khoé mắt còn vương vài vệt sáng lấp lánh. Đáng vẻ ngu ngốc đến tội nghiệp!

Haha, bản thân mặt dày đến cầu xin, lại lần nữa bị người ta hất hủi không thương tiếc. Mà cảm thấy nhục nhã mà nhận về còn chưa đủ hay sao? Dung Phượng Khuynh à, chẳng lẽ đợi bản thân sức cùng lực kiệt, bị người ta lẳng nhục đến thân tàn ma dại, bị dẫm đạp không chút thương tiếc, thì mới chịu buông hay sao?

Tại sao người ta có thể điềm nhiên như thế? Còn mày lại gồng mình chịu đựng chỉ vì yêu?

"Tang Họa chết rồi! Đã không còn cái gọi là "tình yêu của chúng ta"."

Cô lạnh nhạt lên tiếng, dung mạo thoảng chốc như kết thêm một tầng băng, đôi mắt tịch mịch lạnh giá.

Tôi là Mộc Lung Hoa, không phải Tang Họa.

Tình yêu của các người không liên quan gì đến tôi cả.

Tang Họa lui về phía sau vài bước, kéo dẫn khoảng cách giữa hai người.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt thật lạnh lùng, rồi cũng thật lạnh lùng quay người rời đi, dứt khoát như vậy, tuyệt tình như vậy, không cho người ta một chút hi vọng nào.

Dung Phượng Khuynh chỉ có thể ngây ngốc nhìn về phía trước, hốc mắt đỏ hoe, nước mắt sớm đã cạn khô, anh không ngăn cô lại, cũng không nói năng gì, chẳng qua hai bàn tay đã xiết chặt đến rỉ máu.

Cổ họng đau đớn khó chịu, giống như mắc phải gai nhọn, nuốt không được mà nhổ ra cũng không xong, chỉ có thể nhẫn nhịn cam chịu.

Trái tim anh giờ đã hoàn toàn trở nên hoang phế.

Hết rồi...

Hết thật rồi.

"Chắc chắn, xem tôi đã thấy cái gì này? Đột nhiên nhận ra bản thân sống đến bây giờ đúng là không uổng phí rồi."

Lặng lẽ xem hết một màn kịch, lại náo nhiệt bước ra từ trong góc tối, đôi môi Dạ Diễm nở ra một nụ cười cực kỳ mỹ lệ, rõ ràng là đang cười trên nỗi đau của người khác.

"Đường đường là Huyết Sát Các chủ, nhấc tay làm mây, úp tay làm mưa vậy mà bây giờ lại chỉ vì một người phụ nữ mà bê bối như thế này sao? Kẻ thù của cậu biết thì mặt mũi Dung thiếu còn đâu nữa."

Bề ngoài phiêu diêu tự tại là thế, nhưng khi nhìn thấy Dung Phượng Khuynh biến thành cái dạng này, nói không kinh ngạc là nói dối. Đây rõ ràng không phải là Dung Phượng Khuynh mà anh ta biết. Dung Phượng Khuynh kiêu ngạo bất cần, duy ngã độc tôn, không phải là như vậy!

Dung Phượng Khuynh buông mắt, không có bất kỳ tức giận nào. Coi lời châm chọc của Dạ Diễm như gió thoảng bên tai.

"Người nên lo tốt bản thân của mình đi thì hơn, không ngồi tốt cái vị bá tước của người lại chạy sang đây đòi làm một cái hội trường quên."

"Bất quá nếu không sang đây sao ta lại có thể gặp được món đồ chơi thú vị này chứ, người nói có phải không?" Dạ Diễm xoa xoa cằm, không chút đứng đắn nói.

Như chạm phải vảy ngược của mình, Dung Phượng Khuynh chợt quét đôi phượng mâu tràn ngập băng tuyết, mạnh mẽ uy nghiêm, ánh sáng lạnh khiến người.

"Dạ Diễm, tốt nhất là nên thu lại ý nghĩ ngu xuẩn đó đi, kéo lúc hối hận lại không kịp."

Hối hận? Hai chữ này không có trong từ điển của anh. Khoé môi Dạ Diễm dương cao, không hề nào núng, bộ dáng càn rỡ ngông cuồng coi thường thiên hạ. Dường như không có gì là anh không thể khống chế, tất cả đều đã được anh nắm trong lòng bàn tay, kể cả tình yêu của bản thân cũng vậy.

"Tình yêu chỉ là một gia vị nêm nếm cho cuộc sống thêm đậm đà hơn thôi. Ta thì ăn nhạt cho đỡ khát nước."

Dung Phượng Khuynh nhìn Dạ Diễm, phảng phất như thấy mình của ngày trước, khoé miệng buông xuống tiếng cười ngập tràn mỉa mai.

"Dạ Diễm, nhìn người lúc này, ta thật là hoài niệm."

Dạ Diễm nhíu mày nguy hiểm.

Anh nhếch môi cười:

"Bởi vì trước kia, ta cũng đã từng có loại suy nghĩ giống như người vậy. Cuối cùng thì như thế nào? Hẳn là người cũng đã biết."

Tang Họa bước nhanh đến một góc vắng, cô khó khăn ngồi bệch xuống dựa vào tường, lục lọi trong người một hộp thuốc, sau đó nhanh chóng lấy ra một viên cho vào miệng.

Khi nhịp tim dần dần trở nên bình ổn, hô hấp không còn dữ dội. Tang Họa chậm rãi khép mắt lại, hồi tưởng về năm chữ vừa rồi.

Tình yêu của chúng ta?

Tình yêu của chúng ta sao?

Rốt cuộc là tình yêu của Dung Phượng Khuynh và Tang Họa? Hay là của Dung Phượng Khuynh...

... và Mộc Lung Hoa?

Có lẽ là về trước đi.

Dung Phượng Khuynh so với tất cả các nam chủ khác có phần đặc biệt hơn, anh ấy là ràng buộc lớn nhất trong cuộc đời của nữ phụ Tang Họa. Bởi vì anh ấy là người mà Tang Họa thật sự đem lòng yêu thương.

Trong thâm tâm cô luôn cho rằng, Tang Họa nguyên chủ bởi vì yêu Dung Phượng Khuynh mà nguyện bỏ qua hận thù, vì anh ta mà hi sinh tất cả những gì mình có, đánh đổi rất nhiều điều.

Còn cô chẳng qua chỉ là một con thú hủ chiếm tổ, rõ ràng không làm gì mà lại được Dung Phượng Khuynh yêu thương, cô là một kẻ cướp công trắng trợn, không làm mà hưởng. Chiếm đoạt thân xác của người khác, còn chiếm luôn cả người họ yêu.

Cô không có tư cách đoạt lấy tình yêu vốn dĩ nên thuộc về Tang Họa. Cứ để cho tình yêu của Dung Phượng Khuynh chôn theo phần linh hồn của Tang Họa nguyên chủ. Cho dù họa may sau này bản thân có yêu Dung Phượng Khuynh đi chăng nữa, cô cũng không có quyền nhận về một phần nữa tình cảm của anh ta.

Bởi vì người anh ta yêu là Tang Họa, mà cô lại là Mộc Lung Hoa.

Nguyện vọng lớn nhất của Tang Họa nguyên chủ là có được tình yêu của Dung Phượng Khuynh lúc bản thân còn sống.

Nhưng ông trời trớ trêu, không đợi được tình yêu của Dung Phượng Khuynh đã đau đớn bỏ mình.

Một người con gái vì yêu mà chịu nhiều tổn thương như vậy, sau khi Mộc Lung Hoa xuyên qua, đối mặt với tình yêu nồng nàn của Dung Phượng Khuynh, bản thân chỉ có thể vô lực chạy trốn.

Chỉ là...

Lời tác giả: Hm~ Tang Họa đang mâu thuẫn giữa việc Phượng Khuynh yêu Tang Họa trước khi cô chưa xuyên vào hay là yêu Tang Họa sau khi Mộc Lung Hoa xuyên vào. Bởi vì hai người đó dù gì cũng đã có một khoảng thời gian dài dây dưa đau khổ với nhau. Nếu như Dung Phượng Khuynh yêu Tang Họa nguyên chủ, vậy thì Mộc Lung Hoa không dám nhận lấy phần tình cảm ấy của anh. Bởi vì Tang Họa nguyên chủ tội nghiệp lắm rồi. Cô nào dám dành người đàn ông của Tang Họa chứ.

Cho nên hô hô, nếu chị Họa cứ giữ lối suy nghĩ đó thì anh Khuynh lại tiếp tục bị ngược rồi.

Có một số người sẽ cho là nữ chính ngu xuẩn, ngu ngốc. Nhưng tôi đang tận dụng hết tất cả lý do để ngược nam. Vì đây là truyện ngược nam, bạn có thể mong tôi ngược nhẹ anh ấy nhưng đừng bảo tôi thôi ngược. Một lần nữa, đây là truyện ngược nam, ngược bất chấp, ngược đến hận cả nữ chính. Đừng mong sủng ạ.

Với lại, tôi viết truyện câu từ lung củng, sơ sót rất nhiều, bạn đọc hay không đọc là quyền của bạn, nhưng tôi viết thế nào là sở thích của tôi. Nếu bạn muốn hay, thì tự bỏ công ra viết nhé. Thân!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuynh Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Trầm nịch

Căn phòng kim bích trang nhã, đèn treo làm bằng thủy tinh toả ra ánh sáng ấm áp, càng làm nổi bật lên vẻ đẹp xa hoa trong đêm tối.

Ngoài trời, mưa bụi ngày xuân bay lất phất.

Bóng dáng tĩnh lặng ngồi trên ghế sofa, nam nhân đem nửa người dựa vào bộ cửa sổ, thấp phần biếng nhác tùy ý nhìn ra ngoài, ánh mắt lơ đãng tiết lộ ý cười thấp thoáng.

Mưa phùn nhỏ từng giọt li ti vào chậu xương rồng bên cạnh, những sợi mưa mảnh như tơ trời, dao động giữa không trung đem chúng biến thành một tấm rèm hoa lệ, lung linh giữa màn sương khói mờ mịt.

Cậu thư ký trên tay bê một tách trà ấm nóng, từ từ tiến tới, bảo trì một khoảng cách, thấp giọng kêu lên: "Hội trưởng, trà của ngài đến rồi!"

Tiếng nói của cậu ta như vừa gọi tỉnh Dạ Diễm thức dậy từ trong một cơn mộng mị êm ái.

Dạ Diễm khép hờ hai mắt, mi mục như họa không giấu được vẻ tà khí, ngón tay thon dài cầm lấy tách trà đặt bên môi, cử chỉ tao nhã, một ngụm trà đắng chát đưa vào miệng, thần thái lười nhác thích ý, nhưng ánh mắt thủy chung vẫn chưa từng dời đi lần nào.

Đáng vẻ này của Dạ Diễm, đối với cậu là cực kỳ quen thuộc.

Mưa bụi ngày xuân, là một tuyệt tác của đất trời, bức tranh mỹ miều được vô số người trầm trồ khen ngợi, thật sự rất đáng thưởng thức.

Nhưng chỉ có cậu mới biết, ẩn nấp sau tấm voan buông xuống tựa trời mây ấy, mới chân chính là thứ mà Dạ Diễm thường xuyên ngăn người đời mắt ngắm nhìn.

Tại học viện Shallow tất đất tất vàng, vườn Phù Dung này được trồng tại một mảnh đất phía Tây, nhưng một chi tiết mà ít ai để ý đến, ngay cả Tang Họa cũng không biết được. Từ cửa sổ phòng Hội trưởng hội học sinh thông qua bên ngoài, liền có thể khái quát được toàn bộ khung cảnh khu vườn ấy từ cao xuống thấp.

Chính là giống như lúc này đây——

Thiếu nữ ấy thu mình ngồi dưới mái hiên, khuôn mặt điềm tĩnh dịu dàng, đôi mắt sâu thẳm trầm lắng, lặng lẽ trông ra màn mưa bụi.

Cậu ta biết, Tang Họa rất đẹp, nhưng vẻ đẹp này khiến cho người ta nhìn vào không hề có cảm giác thoải mái.

Rõ ràng lộng lẫy thần bí, lại lạnh nhạt lẻ loi. Rõ ràng gần trong gang tấc, lại không thể nào chạm tới.

Trên đời này, có một loại khuynh thành, dù biết rằng chỉ cần một cái liếc mắt thì trái tim cũng trở nên đau đớn.

Nhưng lại cứ muốn nhìn mãi không thôi.

Dù biết đó là thuốc độc, lại cố tình xem như nước giải khát.

Đó chính là cô gái này!

Cậu thư ký kín đáo liếc nhìn Dạ Diễm.

Hội trưởng, ngài có biết mình đang làm gì không?

Mỗi khi nhìn lấy Tang Họa từ xa như thế này, ngài bất giác lộ ra nét dịu dàng mà chính ngài cũng không biết.

Nếu cứ như vậy mãi, cậu ta đột nhiên có cảm giác rất mong chờ ngày ấy sẽ đến... Thật khó mà tin được!

Mưa xuân cứ kéo dài——

Vườn hoa Phù Dung khoe sắc trong làn mưa tươi mát. Con mưa mùa xuân lúc nào cũng nhẹ nhàng và lãng đãng, mang theo chút gió nhẹ, đem cánh hoa lượn lờ giữa không trung rồi đáp xuống mặt đất không tiếng động.

Ánh mắt Dạ Diễm đầy tính xâm lược, giống như loài thú hoang dã xác định được con mồi mà bấy lâu nay mình luôn để ý, khắp nơi mây nước vẩn vù, trong làn sương khói bàng bạc, thấp thoáng nhân ảnh của Tang Họa.

Góc nhỏ đó cứ như đã trở thành một thế giới của riêng cô, bốn phía chìm trong yên ắng vô tận, chỉ có tiếng mưa rơi tí tách bên thềm, sắc trời dịu dịu trong lành, những cuốn sách Anh Ngữ nhạt màu cũ kỹ, đặt ngay ngắn bên cạnh.

Có lẽ cô gái này đang nán lại vì bị cơn mưa bất chợt này giữ chân.

Dạ Diễm đột nhiên dâng lên một loại khao khát nóng bỏng, nếu như, cứ như thế này cả đời thì thật tốt biết mấy!

Nụ cười ưu nhã vẫn luôn thường trực trên khoé môi anh dần trở nên cứng đờ, rồi biến mất vô tung. Đáy mắt thoáng lộ ra thần sắc phức tạp, ngón tay cũng bất giác mà khẽ run rẩy.

"Hội trưởng, ngài làm sao vậy?" Cậu thư ký tinh ý phát hiện ra điểm khác thường này liền lo lắng hỏi han.

Dạ Diễm nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ mị hoặc cố hữu, anh phát tay một cái, chẳng thèm trả lời mà chỉ nhàn nhạt ra lệnh.

"Cậu đi gọi cô ta tới đây. Ta có một chuyện cần bàn giao lại."

Tác phong của hội trưởng ngày càng có điểm quái dị. Cậu ta một bụng nghi hoặc nhưng lại không dám hỏi lại, nhận mệnh rồi đi.

Cho đến khi bên tai vang lên tiếng cửa đóng sập lại, Dạ Diễm chậm chậm nâng mắt lên.

Thân ảnh thon dài đứng trước cửa sổ, tầm mắt lạnh lẽo rơi trên người cô, anh nheo nheo mắt, khí tức trên người trở nên nguy hiểm cùng đề phòng, giống như xem Tang Họa là một mối họa ngầm chưa nảy sinh.

Có ai ngờ, bản thân không sợ trời không sợ đất. Cứ nhiên lại bị chính suy nghĩ nhất thời của bản thân mà bị dọa cho ngây người một trận.

Dạ Diễm vươn tay kéo mạnh rèm cửa, tầm mắt bị vật cản che khuất, căn phòng một mảng tối om, nhấn chìm anh trong hàng vạn mối suy tư vẩn vơ.

Anh không biết bản thân đã không thể rời mắt khỏi cô gái ấy từ lúc nào?

Có lẽ là một ngày kia, dưới nắng sớm cô ấy chậm chậm đi tới, bờ vai mảnh mai thấm ánh bình minh dịu nhẹ, sợi tóc mềm mại đặt lên khuôn mặt anh một nụ hôn nóng rẫy, ngân nga điệu nhạc mà anh không biết tên, tâm hồn u uất như được vỗ về.

Hình ảnh đó, cảm giác đó, tiếng hát đó, đã muôn lần từ trong giấc mơ hiện về.

Thậm chí, khi cô nói với Dung Phượng Khuynh rằng cô yêu anh, có ngu đến đâu anh cũng hiểu Tang Họa chỉ là đem anh ra làm bia đỡ đạn. Nhưng trong một khắc khoải thoáng qua ấy, chưa tới ba giây, vậy mà anh đã mơ màng mừng rỡ tưởng đến cả đời sau này của hai ta.

Anh thật sự không hiểu sao mình lại thế này?

Anh bệnh rồi, có lẽ là một căn bệnh hiếm lạ nào đó? Phải, anh chỉ là bị bệnh vậy thôi!

"... Lần này thi học viện Ailen được chọn là địa điểm tổ chức dự thi cho các thí sinh trên phạm vi toàn cầu. Cô sẽ được hộ tống lên máy bay sang nước G, sẽ có người ở đó nói cho cô biết cô cần phải làm gì nên đừng lo lắng. Nếu như cô đạt được một trong số giải thưởng đề ra, thì tiền học phí cho những tháng ngày sau này sẽ không khiến cô phải bận tâm một lần nào nữa..."

Dạ Diễm thành thoi tựa lưng vào ghế dựa, đôi chân dài bắt chéo, nghiêng đầu nhìn Tang Họa, nhếch miệng nở nụ cười không rõ ý vị: "Cuối cùng, chúc cô may mắn."

"Cảm ơn, tôi sẽ cố gắng."

Cô cũng không muốn nói gì nhiều, cự tuyệt tình cảnh chung đụng với Dạ Diễm, cũng không nhìn đến sắc mặt tràn ngập sự không vui của ai đó mà đứng dậy rời đi.

Dạ Diễm đắm chiều nhìn theo bóng lưng của cô, trong lòng rối rắm khó tả, lại càng là bức tức vô cớ, giống như mình là không khí trong mắt cô, đến cả hạt bụi cũng không bằng.

"Tang Họa, nếu như không thích thì không cần đi nữa. Tôi có thể chu cấp cho cô."

Một câu này, đến cả Dạ Diễm cũng không tin được là do chính mình nói ra.

Nhưng nghĩ đến việc bản thân sẽ không còn nhìn thấy cô một khoảng thời gian là anh lại khó chịu vô cùng. Xuất phát từ cảm xúc kỳ lạ trong lòng, nhất thời buộc miệng nói ra mà thôi, nhưng anh cũng không có ý định lên tiếng bào chữa.

Bước chân Tang Họa dừng lại ở cửa, lạnh nhạt quay đầu, ánh mắt sắc bén dừng trên dung nhan tuyệt mỹ của Dạ Diễm, lạnh tanh nói: "Ý của anh là để tôi đi học bằng tiền của anh á? Tôi có thể hiểu thành bao nuôi được không?"

Dạ Diễm không trả lời, tâm tình buồn bực không thôi.

Nếu như lúc trước cảm giác còn mơ hồ không rõ ràng, thì hiện tại anh đã không thể coi như không để ý được.

Anh muốn cô gái này ở bên cạnh, anh muốn lúc nào cũng được nhìn thấy Tang Họa.

Anh không biết trước kia và sau này sẽ như thế nào, nhưng ít nhất bây giờ, ngay lúc này, thâm tâm nói cho anh biết, anh không muốn cô rời đi.

Ngoài tiền ra, thì Tang Họa dường như chẳng để bất cứ cái gì vào mắt cả. Nếu như thật sự có con đường nào khác, anh chắc chắn sẽ không đem tiền ra làm điều kiện đặt cược.

Anh biết tính Tang Họa quật cường, có trăm con lừa cũng kéo không lại. Câu nói vừa rồi chẳng khác nào hạ thấp tự trọng của cô.

Nhưng anh thật sự không cố ý, cũng hết cách rồi.

Phản ứng của Tang Họa lúc này, anh không lấy làm lạ, đó là điều rất đương nhiên.

Tuy rằng Lăng Gia Tuệ đã nôn ra hết số tiền mà bà ta nuốt của cô bấy nhiêu năm qua, nhưng thực sự nó cũng chẳng đáng là bao nhiêu. Huống hồ tiền tài

không có phải vô hạn, đến một lúc nào đó cũng sẽ hết.

Cho nên ngoài công việc làm thêm tại nhà hàng Phong Hoa thì cô còn là một cộng tác viên dịch thuật Tiếng Anh tự do trên một diễn đàn mạng xã hội.

Số tiền cô kiếm được tuy không đủ để cô tiêu xài hoang phí nhưng cũng không đến nỗi phải cạp đất mà ăn.

Anh coi cô là loại người gì? Loại phụ nữ chỉ biết sống dựa vào đàn ông, vì đồng tiền mà bán rẻ nhân cách sao?

Chẳng cần biết là anh đang nói thật hay nói giả, anh ta cũng đã quá xem thường cô rồi!

"Hội trường đại nhân từ khi nào lại tốt đến mức bỗng dưng đổ tiền vào một kẻ không mấy thân thiết là tôi vậy? Bộ làm từ thiện chắc? Hay là rù lòng từ bi? Anh cũng cao thượng quá nhỉ?"

Có đánh chết cô cũng sẽ không cho rằng Dạ Diễm tự dưng đổi tính, anh ta làm chuyện gì thì trước nhất đều phải nghĩ tới lợi ích của bản thân.

Dạ Diễm ăn cá, ăn thịt, nhưng tuyệt đối không ăn thịt!

Làm người xấu trong mắt cô quen rồi, nay muốn một lần làm người tốt, thì người ta lại không tin, hiện thực này thật giống như câu chuyện "Cậu bé chăn cừu."

Khoé môi nhọt nhọt câu lên một độ cong diêm lệ, lại xen lẫn vài tia ảo não: "Sao chuyện gì cô cũng xuyên tạc được vậy nhỉ?"

"Trên đời này chẳng có ai cho không ai cái gì bao giờ. Đạo lý này, hân anh phải là người hiểu rõ nhất chứ?" Có vay thì phải có trả, không có bữa tiệc nào miễn phí hết.

Cho dù có, thì đó chẳng qua cũng chỉ là một hình thức trao đổi được nguy trang rất khéo léo mà thôi.

Dạ Diễm nhìn Tang Họa sâu lắng, sự quật cường cùng bất khuất trong mắt cô rất rõ ràng, gò má cô hây hây đỏ như trái táo chín mọng, cảm giác kỳ lạ lại bắt đầu rục rịch không yên.

Do dự một hồi, anh nói, âm thanh lãng đãng trôi nổi trên chín tầng mây.

"Vậy thì hãy ở bên tôi đi."

Huân hương lượn lờ, thủy sắc miên man, đắm đuối lại say mê.

Giờ phút này, Tang Họa dường như không còn nhận dạng được tiếng mẹ đẻ của mình nữa rồi.

Anh ta đang nói cái quái gì vậy?

Không màng tới phản ứng của Tang Họa, Dạ Diễm một đường nói tiếp. Tầng mây ngũ sắc do Chức Nữ dệt thành cũng không sánh bằng nụ cười được phác họa trên khoé môi cong cong của Dạ Diễm.

"Tang Họa, ở bên cạnh tôi, làm tình nhân của tôi trong vòng ba tháng. Tôi sẽ không để cô chịu thiệt một chút nào, cô chẳng những không mất gì mà còn có thêm rất nhiều đặc quyền khác. Vinh hoa phú quý, quyền lực vô hạn, chỉ cần là thứ cô muốn, tôi đều sẽ cho cô. Cộng thêm..." Ánh mắt anh chứa đựng hàm ý sâu xa: "... Bí mật mà cô thầm giữ suốt mấy năm trời. Hết ba tháng, hai ta đường ai nấy đi, tôi lấy danh dự của chính mình ra đảm bảo, ngoại trừ cô và tôi, sẽ chẳng còn ai trên đời này biết điều đó nữa."

Môi mòng khê nhếch, loé lên tia nhìn giáo hoạt: "Nói tóm lại, cô cần tiền, còn tôi thì cần cô."

Trầm mặc nửa ngày, Tang Họa không tự giác lên tiếng hỏi: "Anh yêu tôi sao?"

Nụ cười Dạ Diễm có hơi khựng lại, rất nhanh cười nhạo một tiếng: "Yêu? Sao lại có thể được chứ. Nhưng đối với cô, tôi lại có một loại thương thức đặc biệt."

Tang Họa lộ ra thần sắc sớm biết là như thế, cô cũng chỉ hỏi cho có lệ mà thôi.

"Vậy anh hết đàn bà rồi à?" Phụ nữ được Dạ Diễm, có thể đem so với hậu cung của Hoàng Đế!

"Tôi đã nói rồi, tôi rất thương thức cô."

"Tôi không bán thân."

Nghe khẩu khí nghiêm túc của Tang Họa, Dạ Diễm ngược lại rất muốn đùa giỡn một phen, tiểu ý nồng đậm trên gương mặt: "Vậy thì hôn? Có thể chứ?"

"Tôi không bán bộ phận cơ thể." Giọng cô ngày càng có vẻ cương điệu.

Bầu không khí này cho cô có cảm giác như mình đang đàm phán với bọn buôn lậu nội tạng vậy.

Anh nhếch miệng lên, không buông tha: "Vậy cô bán gì?"

Tang Họa không nhanh không chậm nói: "Tôi bán quan tài!"

Dạ Diễm: "...Cô đang nguyên rủa tôi sao?"

Cô nhún nhún vai: "Tôi làm sao dám chứ, hội trưởng đại nhân chức cao vọng trọng, quyền lực vô biên, chỉ cần dùng một tay cũng có thể đè bẹp một con kiến hôi là tôi. Tôi sống còn chưa đủ, sao có thể tự tìm cho mình đường chết."

Muốn đùa giỡn bà đây sao? Còn chưa biết hưu chết về tay ai mà!

Dạ Diễm cười khế, khoe miệng anh cong lên vô cùng thư thái. Không có tức giận, chỉ có hứng thú lại càng thêm hứng thú. Dung nhan mỹ lệ tăng thêm vài phần tà mị, quyến rũ cũng có gọi cảm chết người.

Trong cuộc đời này anh có rất nhiều điểm giới hạn, Tang Họa là người đầu tiên còn sống sót đến bây giờ khi lần lượt vượt qua vô số giới hạn của anh.

Nếu như là kẻ khác, sợ là có một trăm cái mạng cũng chết không đủ.

"Quay trở lại vấn đề, không biết ý của cô thế nào? Kỳ hạn ba tháng, sau ba tháng, chúng ta đường ai nấy đi, tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa. Nhưng đến lúc đó, nếu như cô lỡ yêu tôi, tôi cũng sẽ suy nghĩ lại cho cô một vị trí bên cạnh mình."

Anh rất muốn nghe câu trả lời từ cô.

Trái lại là những người phụ nữ khác, tuyệt đối sẽ không có cái loại đặc quyền này. Tất cả bọn họ chỉ là gặp dịp thì chơi, đùa xong thì không màng gì đến nữa, đến một cái liếc mắt cũng trở nên trân quý. Cho dù họ có nhân danh tình yêu để đến với mình, thì Dạ Diễm cũng sẽ làm như không thấy.

Bởi vì không có ai đem đến cho Dạ Diễm cái loại cảm giác kỳ lạ như là Tang Họa đem đến.

Cái loại cảm giác mà anh cho là một loại bệnh hiểm gặp nào đó, phải, trước nay chưa ai từng..

Cho nên nếu người đó đổi lại thành Tang Họa, anh có thể xem xét lại, nếu như cô ta yêu anh, hoặc cần gì ở anh mà đánh đổi tự do của bản thân.

Anh sẽ không xua đuổi cô đi như bao người khác, sẽ cho cô ở bên cạnh mình, cho cô một danh phận phù hợp.

Tang Họa đối với anh, là hứng thú nhất thời, cũng có một chút luyến tiếc không nở buông.

Anh không biết cảm giác đó là gì? Có thể là vì cô ta khá đặc biệt, cho nên anh muốn giữ bên người vậy thôi. Chỉ cần Tang Họa an phận thủ thường, không làm gì gây bất lợi cho anh, anh thậm chí có thể vì cô mà xây lên một toà Kim Ốc.

Phải! Chỉ là vì cô ta khá đặc biệt mà thôi!

Dạ Diễm liệt kê ra hàng trăm lý do vì sao mình để ý đến Tang Họa. Anh thống kê tất cả, lại chỉ loại trừ ra một khả năng, cái loại cảm xúc mà anh chưa bao giờ nghĩ đến, cũng coi thường khi nghĩ đến.

Đó là yêu!

Tang Họa nghe Dạ Diễm nói như thế, đột nhiên cảm thấy buồn cười không sao chịu được, giống như là nghe phải một câu chuyện hài thế kỷ vậy.

Nhưng từ lâu đã quên mất cách cười, cô chỉ có thể nhếch môi, đem tiếng cười hoá thành hàng loạt từ ngữ châm biếm cùng trào phúng.

"Yêu anh sao? Dạ Diễm, có lẽ chín mươi chín phần trăm phụ nữ trên đời này gặp anh đều sẽ yêu anh, anh phong lưu như vậy, đa tình như vậy, quyền thế như vậy, không yêu anh thì cũng khó. Nhưng anh đừng quên, vẫn còn một phần trăm số người còn lại, mà tôi chính là nằm trong con số ít ỏi ấy, không vì sự cảm dỗ của anh mà sa ngã đâu..." Giống như sợ người ta nghe không hiểu, Tang Họa thân nhiên đấm chính lại một lần nữa, ngữ điệu chắc chắn, sự mỉa mai càng thêm sâu: "Dạ Diễm, nếu như yêu anh, tôi chết cũng không được từ tể."

Nếu như yêu anh, tôi chết cũng không được từ tể!

Chết không được từ tể!

Huyết mâu co rút, ánh mắt trở nên lạnh lẽo thấu xương, Dạ Diễm vô thức xiết chặt bàn tay.

Cô ta, lại dám nói như vậy!

"Tang Họa, cô dường như đã quên mất thân phận hiện tại của mình rồi? Cho rằng bản thân có tư cách mặc cả ở đây sao? Cô nghĩ mình còn là đại tiểu thư Tang Huân thông tuệ người gặp người thích như ngày xưa nữa sao? Cô cho rằng chủ mẫu đương thời của Tang gia còn là mẹ ruột của cô Hạ Thuần Hi tôn kính nữa hay sao? Tang Họa, cô của hiện tại, cái gì cũng không có! Ngay cả cái tên Tang Họa cũng là qua loa tùy tiện mà đặt, cái danh phận đại tiểu thư cũng là hữu danh vô thực mà thôi. Hoàn cảnh cùng danh tiếng hiện tại của cô dù có đi nơi nào cũng bị biến thành cái đích cho người ta chỉ trích.

Cô..."

Bópppp!

Một thanh âm giòn giã vang lên, đặt trong không gian im lặng, nghe vô cùng rõ ràng.

Cả căn phòng như rơi vào hầm băng. Không, đây rõ ràng còn hơn cả thời kỳ Kỷ Băng Hà!

Cậu thư ký từ đầu đến cuối đều cuộn một cục trong góc phòng tận lực đè nén giá trị tồn tại của bản thân, nếu như có thể, cậu thật sự rất muốn liều mạng tông cửa chạy ra ngoài.

Nhưng lại sợ Dạ Diễm trong con phần nộ thì xem ai cũng đều là kẻ thù, đến cả con kiến cũng không tha!

Dạ Diễm có ba điều cấm kỵ, Tang Họa của nhiều năm trước đã đem ba điều này quy cùng một lúc và làm trong một giây.

Sự kiện long trời lở đất đó đến ngày hôm nay khi vô tình nhắc đến nó vẫn còn là cơn ác mộng đối với bao nhiêu người.

Tuy rằng đã bị Dạ Diễm phong tỏa, nhưng phong làm sao khỏi miệng lưỡi thế gian. Càng phải nói, từng sợi tóc trên người anh quý giá cỡ nào, thân phận của anh tôn quý cỡ nào, lực lượng fans cuồng của anh hùng hậu ra sao?

Tang Họa lúc đó, thậm chí còn hơn chữ thảm, người ta gặp cô ở đâu thì đánh cô ở đó, đến mức cô còn chẳng dám ra khỏi nhà. Phải qua vài tháng trời rỗng rã, may ra cái mạng vẫn không thuộc về Diễm Vương.

Vậy mà, hôm nay cô ta còn thấy chết không sờn, đem lịch sử tái hiện lần thứ hai.

Dạ Diễm tuy đa tình thì đa tình, nhưng tàn nhẫn thì vẫn cứ tàn nhẫn thôi.

Lần này Tang Họa chết chắc rồi!

Cô ta chắc chắn không sống quá ba giây nữa!

Hiện trường sắp đổ rồi máu!

Sắp có án mạng xảy ra rồi!

Điều cậu có thể làm cho Tang Họa lúc này cũng duy nhất việc gọi sẵn trước xe cứu thương cho mà thôi.

Nhưng khi run rẩy cầm điện thoại trên tay...

Má ơi! Cậu sợ đến mức quên mất xe cấp cứu là ba con số nào rồi!

Mà giờ phút này, Dạ Diễm đi từ trong mê man vì bị đau mà nháy mắt trở nên tỉnh táo. Đôi môi màu Mân Côi gât gao mím chặt, cả người tàn ra hơi thở nguy hiểm kịch liệt, mắt đẹp bùng lên ngọn lửa dữ dội.

Từ nhỏ cho đến bây giờ, căn bản không có bất cứ kẻ nào dám đụng vào anh dù chỉ, là, một, ngón, tay!

"Chết tiệt..." Anh rủa thầm một tiếng, như một dấu hiệu nhận biết anh sắp sửa nổi trận lôi đình.

"Từ bé đến lớn, tôi chưa từng đánh ai bao giờ..." Tang Họa chợt mở miệng nói một câu không giải thích được, ngắn gọn, ánh mắt nghiêm túc nhìn anh, gần giọng: "Anh... là người đầu tiên!"

Dạ Diễm như bị dội xuống một gáo nước lạnh, cơn thịnh nộ cũng bất ngờ bị dập tắt không ít.

Anh sững sờ, rõ ràng không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy, cả người nháy mắt cứng đờ, giống như bị ai đó điểm huyết vị toàn thân, không cách nào nhúc nhích.

Tính tình Mộc Lung Hoa cực kỳ điềm đạm, tựa như dòng nước mềm mại ôn nhu nhất, cô khi xưa sống vô cùng dung dị, cũng chưa từng ra tay đánh người bao giờ.

Bởi vì cô sống quá mức im lặng, không thêm cùng thế gian phân tranh cao thấp, cho nên rất ít khi cùng người khác bắt hoà tranh cãi.

Cô chưa từng đánh ai bao giờ, khi trở thành Tang Họa, những kẻ mà cô ra tay, một là tự xông tới tìm đường chết, hai là vì hiềm khích đã có từ trước mà cô muốn trả thù thay cho Tang Họa nguyên chủ.

Nhưng hôm nay, nếu như cô không ra tay, thì cô sẽ không phải là Tang Họa nữa!

Cô quát cường ngắn đầu nhìn thẳng vào đôi mắt hồng sắc xinh đẹp lại rực lửa như muốn thiêu đốt đối phương của anh, mang theo thái độ thù địch nói rõ ràng từng chữ một.

"... Từ bé đến lớn, tôi chưa bao giờ thật sự căm ghét bất cứ kẻ nào, bởi vì tôi thấy thật không đáng. Nhưng anh, cũng là người đầu tiên."

Về mặt Dạ Diễm như bị đá kích nặng nề, anh há miệng thở dốc, mang loại tâm trạng hết như tội nhân bị phán án tử hình, mà cô chính là thẩm phán!

Sự chán ghét viết rõ trong tròng mắt lạnh lùng, không có một tia tình cảm, toàn bộ đều là băng tuyết, giống như biển Chết, hoàn toàn không dư ra một tia sinh mệnh hiếm hoi.

Dạ Diễm bị biểu tình của Tang Họa dọa cho ngây người, đầu óc trống rỗng, hô hấp cũng không thuận.

Sự phẫn nộ còn sót lại chút ít liền theo đó không cánh mà bay, ngược lại trào lên cảm giác áy náy cùng tự trách...

Tôi không lý giải nổi mình bị cái gì, cũng không lý giải được thứ ngôn ngữ kỳ lạ của trái tim. Anh chỉ biết khi Tang Họa mặt không đổi sắc nói ra câu đó, một kiểu thể độc đáng sợ, vừa mỉa mai anh lại vừa nguyên rủa chính mình khiến anh hỗn loạn cả lên.

Cái loại cảm giác vừa hoảng vừa sợ đột nhiên nảy sinh điên cuồng cắn xé lý trí.

Anh quả thật không nên nói cô như vậy! Anh chỉ là giận quá mất khôn mà thôi!

Dạ Diễm lúng túng mất kiểm soát, cũng không bận tâm gò má bỗng rất đau nhức. Anh muốn tiến lên biện bạch với cô rằng chỉ vì anh quá giận. Nhưng anh căn bản còn không biết mình vì sao lại vô cớ nổi giận?

"Là lỗi của tôi sao?"

Giọng nói yếu ớt từ hư không truyền tới, lại như có tiếng vọng cực đại nổ tung trong đầu anh, như muốn gom hết tất cả đau thương của thế gian đặt trong từng âm sắc.

"Nhà của chính mình từ nhỏ lớn lên lại bị nói là kẻ ăn nhờ ở đậu, đây là lỗi của tôi sao? Rõ ràng cha ruột sống sờ sờ ngay trước mặt, lại bị người ta mắng là mồ côi, đây cũng là lỗi của tôi sao. Cha vì danh vọng tiền tài căm dỗ mà không tiếc đánh đổi mạng sống của vợ con mình. Để rồi khi xương cốt mẹ tôi còn chưa lạnh ông ta liền rước người đàn bà cùng đưa con gái của bà ta vào cửa. Miệng thì nói lời yêu đương thắm thiết nhưng sau lưng lại ôm tình nhân tì tê thế non hến biển. Tôi bị mắng, bị đánh, bị xem thường, bị khi dễ trong chính ngôi nhà của mình, nhưng lại phải âm thầm chịu đựng, là lỗi của tôi sao?" Tầm mắt mông lung vô định, chập chòn nửa tỉnh nửa mê, giọng cô nghẹn lại, cuối cùng hoang mang tự hỏi: "Lẽ nào thật sự là lỗi của tôi?"

Nỗi đau giống như vừa mới xảy ra ngày hôm qua, rõ mồn một trước mắt.

Vì sao, lại phải moi móc cho bằng được vết thương vốn đã khép miệng của tôi, chẳng lẽ muốn cho tôi nhục nhã rơi lệ thì các người mới vừa lòng hả dạ sao?

"Tang Họa.. tôi..."

Anh không biết, anh chưa từng biết Tang Họa lại có một cuộc sống như vậy. Anh chỉ biết cô từng có tên là Tang Huân, nhưng ngoại trừ cái tên này, anh lại không biết trước khi cô từng trải qua cái gì! Bởi vì anh chỉ lừa cô mà thôi, tất cả trước giờ chỉ là suy đoán của anh.

Bởi vì anh thấy cô xuất hiện trong nghĩa trang ngày hôm ấy, thấy cô gọi Hạ Thuần Hi là mẹ, trong khi con gái bà ta đã chết rồi. Nổi lên từ tâm tư buồn chán mà muốn tìm kiếm trò chơi tiêu khiển, anh cố lừa Tang Họa vào tròng.

Anh chụp mũ cô, dùng những lời không có căn cứ, đánh vào tâm lý của cô, khiến cho cô lầm tưởng bí mật mình chôn giấu bị người ta phát giác, mà tự loạn trận địa, chẳng mấy chốc quân địch tan tác, chui vào cái bẫy anh giăng ra.

Thế lực của anh có lớn mạnh cỡ nào, nhưng cũng không thể nghịch thiên đến mức mà điều tra được bí mật cách hơn một thập kỷ, lại được người ta tìm mọi cách để giấu diếm.

Tang Họa sau đó hẳn đã nhận ra, nhưng cũng quá muộn màng để làm lại.

Nhìn Tang Họa đau đớn kể ra bao nhiêu oan ức của bản thân, anh mơ hồ cảm thấy tim mình như bị ai đó đâm cho một đao.

Dạ Diễm trong vô thức vươn tay tới, giây phút này anh chỉ muốn kéo dẫn hàng chân mày đang điểm nét sâu muộn của người con gái trước mắt mà thôi.

"Tôi ghét anh!"

Cô ngược đôi mắt lãnh đạm, trong veo nhìn anh.

Ba chữ, nhẹ bằng như lông hồng, lại làm cho Dạ Diễm chết đứng, bàn tay vừa mới đưa lên thoáng cái cứng đờ, hồi lâu mới phản ứng lại...

Thoáng chút mất mát, anh di chuyển tầm mắt, tựa hồ đang trốn tránh gì đó, cười một tiếng, làm ra vẻ chẳng thèm để ý: "Tôi không hỏi đến cảm nhận của cô."

Tang Họa chẳng thèm đếm xỉa, nhàn nhạt đáp: "Tôi cũng biết chắc là như vậy." Cô quay mặt đi, không định nói thêm gì nữa.

Sau đó, không có sau đó nữa...

Căn phòng rơi vào trạng thái yên tĩnh kỳ dị.

Dạ Diễm quay lưng nhìn ra ngoài cửa sổ, Tang Họa cũng lạnh lùng xoay bước rời đi. Cả hai không hẹn đều cho nhau một bóng lưng âm trầm, một ranh giới vô hình mà rõ rệt.

Câu thư ký đứng một góc tròn to đôi mắt, đối diện với tràng cảnh hiện tại, sớm đã chết lặng từ lâu!

Trời vừa tạnh mưa, quần áo vẫn còn mang theo chút ẩm ướt.

Tang Họa đạp trên một vũng nước mà đi, nước bắn lên đôi giày vải trắng tinh của cô, nhưng cô lại chẳng thèm để ý.

"Kia kia, nhìn đi, là cô ta đó, Tang Họa của Tang gia đó. Nghe nói khuôn mặt đó cô là do cô ta chi tiền làm một cuộc đại phẫu thuật."

"Cô em rõ ràng là mây bay trên trời, cô chị thì lại như bùn dưới chân."

"Tại sao cô ta có thể ở cùng hội trường cơ chứ? Cô ta cho mình là ai vậy? Có chút nhan sắc liền muốn trèo cao thành Phụng Hoàng được sao?"

"Đồ mới lạ mà, ai chẳng ham. Quen quá rồi sẽ sinh ra nhàm chán thôi, cô ta rồi cũng sẽ như đôi giày cũ thôi."

Thanh âm không lớn không nhỏ, vừa vụn đủ để lọt vào tai cô. Cho dù bản thân có thay đổi cách sống thì những hành động trước kia vẫn không thể coi như không tồn tại được.

Không sao, cô đã quen rồi, không có gì là cô không thể nhẫn được, tầm này đã là gì đâu.

"Cô là Tang Họa phải không?"

Tang Họa dừng lại, theo bản năng xoay người.

Người vừa gọi chính là một cô gái tuyệt sắc.

Cô gái sở hữu thân hình yếu điệu, đồng phục cao quý của học viện lừng danh càng tôn lên đáng vẻ gọi cảm cũng vọc người lỗi lồm hoàn mỹ của cô ta.

Đôi giày cao gót đắt giá dẫm lên vô số cánh hoa súng nước nằm ngả nghiêng trên mặt đất, tiến về phía Tang Họa vài bước, lộ ra khuôn mặt bình tĩnh, thân nhiên yêu cầu:

"Chúng ta tìm nơi nào để nói chuyện đi."

Spoiler chương 33:

Dạ Diễm thân tình hoảng loạn, thực sự gấp đến phát khóc, tâm thất lại không sao chịu nổi. Trong đầu chỉ nghĩ đến duy nhất một điều, cô gái đó tuyệt không thể là Tang Họa!

Tuyệt đối không thể!

Và rồi, cảnh tượng trước mắt, khiến anh dường như muốn gục ngã——

Cô gái mặc đồng phục học viện Shallow nằm trong vũng máu, váy áo trên người loang lổ một màu đỏ tươi như những đóa hoa Gloriosa Superba cực độc. Thân hình nhỏ nhắn nằm sấp, tóc tai rũ rượi che khuất gương mặt, làn tóc nâu lượn sóng giờ đây không còn ánh lên sắc màu hoang hoải của áng mây ngày cuối hoàng hôn.

Cô lặng thinh nằm đó, hô hấp không chút phập phồng——

Giống như người đã chết!

Yết hầu giống như bị dao cắt, Dạ Diễm ôm ngực, gần như thở gấp. Tận nơi sau thẳm nhất trong cõi lòng, nỗi hoảng loạn không tên khiến cả người anh co giật, giống như một người rơi xuống vách núi dựng thẳng, hoàn toàn không biết bám víu vào đâu để trèo lên.

Tang Họa! Không phải đâu! Không phải Tang Họa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuynh Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Nhầm lẫn

"Tôi tên Thẩm Tư Cát."

"Tư Cát tiểu thư." Tang Họa gật đầu, cô nhận ra, Thẩm Tư Cát - tuy tuổi đời còn trẻ nhưng đã là một trong những siêu mẫu đắt giá nhất của xứ sở sương mù.

Cải học viện Shallow này cũng quá khoa trương rồi, không cần phải thần thánh hoá đến mức cho ra lò luôn một cái siêu mẫu quốc tế đó chứ. Khụ! Được rồi, dù sao đã gọi là trường học quý tộc thì loại thân phận hiển hách nào mà không có. Huống chi đây còn là thế giới tiểu thuyết, bà tác giả mặc sức bung lụa. Cũng bởi vì thân phận có chút bất lợi này, vị tiểu thư họ Thẩm ngại tiền trong nhà quá nhiều liền vung tay bao luôn toàn bộ quán coffe của người ta!

"Không biết Tư Cát tiểu thư đến gặp tôi là có chuyện gì?" Tang Họa ngừng cảm thán trong lòng, cô mở miệng đi thẳng vào vấn đề.

Cảm giác người trước mắt cố tình không nghe thấy, tầm mắt chú mục trên gương mặt cô quan sát đánh giá. Trong mắt Thẩm Tư Cát lộ ra vẻ chế nhạo và thăm dò không chút kiêng kị gì khiến Tang Họa khẽ chau mày liếc. Nhìn cái gì mà nhìn, tưởng tôi là tranh triển lãm chắc?

Trong bầu không khí im ắng, cô đọc rơi xuống một âm thanh, cánh môi đỏ au của cô ta bật ra một câu không hợp hoàn cảnh: "... Cô đẹp thật đấy!"

Một lời khen ngợi lại mang hàm ý mỉa mai khá lộ liễu.

Dừng một chút, mắt đẹp của Thẩm Tư Cát làm ra vẻ hiếu kỳ tràn ngập xem thường: "Không biết Tang Họa tiểu thư đã tốn bao nhiêu tiền để có được nhan sắc như hiện tại vậy? Tuy điều này có hơi khiếm nhã một chút nhưng cô có thể nào bật mí cho tôi không? Cô sửa ở thẩm mỹ viện nào thế? Cô có làm mũi không? Gọt cằm, nâng hạ gò má? Hay tất cả đều là từ dao kéo mà ra?"

Đối mặt với sự công kích không ngừng của Thẩm Tư Cát, Tang Họa nhất thời tê liệt dây thần kinh phản ứng, không phải là cô nhu nhược không biết đáp trả, mà là cô chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra?!

Làm mũi? Gọt cằm? Nâng hạ gò má?

Bộ não Tang Họa dường như ngưng hoạt động vì bị những từ ngữ mới lạ xâm nhập. Cuối cùng đi đến một kết luận quái đản: Muốn trao đổi sắc đẹp thì cũng đừng đả kích người khác như vậy chứ? Trông cô ta như vừa mới uống thuốc lác vậy.

Nếu như để cho Thẩm Tư Cát có khả năng đọc được suy nghĩ theo một kiểu thoát tuyến trong đầu Tang Họa. Thì chắc cô ta sẽ tức đến phát điên mất. Vì có gì ông trời sinh ra một cô gái có IQ đội đỉnh, mà EQ thì thấp lè tè như thế?

Thẩm Tư Cát nhếch môi khinh thường, bày ra tư thế cao ngạo rồi nở một nụ cười giả tạo, nhìn cô nói: "Dường như cô đang cố tỏ ra ngây thơ không biết gì thì phải? Thời gian của tôi không nhiều, tôi cũng sẽ không dong dài nữa." Vừa nói cô ta vừa rút ra trong túi sách một tấm hình rồi đặt lên bàn: "Cô có nhận ra đây là ai không?"

Thời gian cô không có nhiều, tưởng tôi rảnh rỗi lắm hả? Khẩu khí thật sự con mẹ nó như đi đánh ghen!

Tang Họa đảo tròn mắt một cái, có chút cảm khái. Hai người này không phải là cô cùng với cái tên Dạ Diễm chết tiệt kia sao? Nhìn quan cảnh xung quanh cũng biết là được chụp tại vườn hoa Phù Dung rồi. Xem xem cô đang còn đang kiễng chân hôn vào má hấn ta nữa này! Ánh sáng vô cùng hài hoà, hai người thoát nhìn tràn đầy tình cảm. Ôi chào!

Từ từ——

Cái gì mà kiễng chân hôn vào má? Cô cả đời này còn chưa từng chạm tay đàn ông bao giờ! Tang Họa rất nhanh nhận thức được vấn đề mà này giờ vẫn khiến cô ngu ngơ không hiểu.

Cái cô Thẩm Tư Cát này rõ ràng là đi đánh ghen rồi còn gì nữa!

Này là kỹ xảo chụp hình quá có ý đồ rồi, người ta rõ ràng là đang nói chuyện tử tế, thế nào qua một tấm hình liền biến thành môi chạm má rồi? Chẳng lẽ ngày đó, Dung Phụng Khuyên nức nở hỏi cô vì sao hôn Dạ Diễm là tại cái tấm ảnh không rõ nguồn gốc này gây ra hay sao?

Giờ mà không hiểu nữa thì cô chính là đồ ngu!

Fuck...!

"Tư Cát tiểu thư, có lẽ cô hiểu đã lầm rồi."

Sự thật chứng minh, phụ nữ một khi đã ghen tuông thì cho dù có là đại bác hay hoá tiễn cũng không chui lọt vào tai được, đối phương còn cho rằng Tang Họa vì chột dạ mới lên tiếng, ghen tức đồ kỳ thiêu đốt con người: "Thì ra anh ta yêu thích mặt hàng đã bị đám đàn ông xài qua rồi. Đẹp thì có đẹp chỉ là kỹ thuật trên giường của cô tốt hơn tôi sao?"

Đúng là nói mà không biết ngượng mồm!

Trong lòng cô trầm xuống, khoe môi tràn ra nụ cười mang theo sự uy hiếp tựa như ác ma: "Miệng mồm hôi thối thì nên đi súc miệng cho sạch." Không đợi Thẩm Tư Cát lên tiếng, cô lại nói tiếp: "Thế sự vô thường, những kẻ ăn nói hàm hồ lúc đi trên đường cũng dễ lẫn đùng ra chết lăm đấy."

"Cô... cô nói thế là có ý gì? Cô dám nguyền rủa tôi à?" Khí thế của Tang Họa làm cho cô ta run sợ, lại càng là bị lời nói vừa rồi mà tức giận run người.

"Thì?" Một chữ, không nhiều không ít, giống như miến cường ban phát, thành công đổ thêm dầu vào lửa.

Thẩm Tư Cát oán hận cô giờ phút này vẫn giữ được vẻ mặt điềm tĩnh. Tang Họa rất đẹp, vẻ đẹp mà chẳng có thứ công nghệ nào có thể mô phỏng được. Càng nghĩ cô ta càng ganh tị, vì sao ông trời có thể thiên vị như vậy chứ, Thẩm Tư Cát rốt cuộc then quá hoá giận, âm lượng giọng nói trở nên cao vút, hung hãn như muốn đập chết người: "Hàng nát còn không cho phép người khác nói mình là hàng nát sao? Kỹ nữ mà còn muốn lập đền thờ trình tiết. Tôi khinh! Tôi còn tưởng tình địch của tôi địa vị danh giá cỡ nào? Hoá ra lại chỉ là mặt hàng rách nát này. Tôi có gì không bằng cô hả?"

Tình nhân của Dạ Diễm muôn màu muôn vẻ, có thể nói chính là một cái hậu cung khổng lồ. Thẩm Tư Cát thừa nhận, luận về thân phận địa vị, cô ta ít nhiều cũng sẽ không bằng với một vài tình nhân rải rác của Dạ Diễm.

Thiết nghĩ, khi anh ruồng bỏ cô ta, thì người tiếp theo ngã vào lòng anh sẽ là một cô gái hơn cô ta bội phần. Nhưng nào ngờ, anh ta lại chọn con ả trước mắt này. Thân xác trăm người đè, vạn kẻ áp. Thẩm Tư Cát vậy mà lại thua dưới mặt hàng đề tiện bản thù này sao?

Cô ta không phục! Trăm ngàn lần không phục!

"Cô nghĩ mình có gì đặc biệt sao? Sớm muộn gì cô cũng bị anh ta đá như một món đồ chơi quá hạn sử dụng mà thôi! Như giẻ rách cả thôi!" Thẩm Tư Cát càng nói càng hung tợn, cảm giác như mây giây sau sẽ nhào đến xé xác cô ra.

Roạt! Thẩm Tư Cát đứng bật dậy như lò xo, khó tin mở bừng mắt, cô ta không ngờ Tang Họa dám làm vậy với mình. Làn nước mát lạnh chảy dọc xuống phần cổ áo, vài giọt đọng vào rèm mi, rồi rơi vào đáy mắt đỏ bừng khiến nó đau xót.

Tang Họa thần sắc lạnh nhạt đặt ly nước xuống bàn, khuôn mặt không cảm xúc thờ ơ nhìn Thẩm Tư Cát. Rõ ràng trong đáy mắt là hình ảnh chiếu ngược của cô ta, nhưng sắc thái trống rỗng ấy khiến cho Thẩm Tư Cát có cảm giác mình như một kẻ vô hình.

"Tang Họa, cô dám..."

Tang Họa bắt chéo chân, hơi ngã người ra sau lưng ghế, nâng mắt nhìn Thẩm Tư Cát trong bộ dạng chật vật cùng cực.

Bộ kiếp trước tôi mắc nợ các người sao?

Bực bội nửa ngày, thật sự là dồn nén đến mức nghẹn khuất. Vừa bị Dạ Diễm nhục mạ xong, thì bây giờ lại đến lượt tình nhân của anh ta ra trận.

Chẳng lẽ thấy tôi ngày thường im lặng mà cho rằng tôi không biết tức giận?

Cọc mẹ không ra oai, các người lại tưởng tôi là mèo bệnh?!!!

Tơ trời đứng trước mặt Tang Họa, giống như bị lột sạch toàn bộ quần áo, Thẩm Tư Cát nhận ra cô ta ta toi nhếch nhác chẳng khác nào một con chuột cống ướt mửa chạy qua đường. Khí thế ngạo mạn của cô bị Tang Họa dồn ép đến âm vô cùng, hoàn toàn không còn là bộ dạng tiểu thư cao cao tại thượng như lúc ban đầu nữa.

Bộ dáng cao quý của Tang Họa, giờ phút này mới thực chất là Phượng Hoàng!

"Thẩm Tư Cát, có phải cô bị bệnh không?"

"Cái gì?"

Tang Họa liếc mắt một cái: "Cô không biết sao? Cô trông chẳng khác gì một con chó đột nhiên phát bệnh cả, là bệnh dại đấy."

Thẩm Tư Cát: "..."

Tang Họa: "Tôi thấy cô tốt nhất lập tức đến bệnh viện chữa trị ngay đi, đừng có đỡ thói quen cắn càn như thế là không tốt. Cơ mà tôi cũng thấy lạ thật đấy, ít nhất lúc con chó còn đang bình thường thì nó hẳn phải phân biệt được ai là có ý tốt ý xấu với nó chứ nhỉ? Đâu có giống như cô..."

"Ngậm miệng!" Cánh tay Thẩm Tư Cát mạnh mẽ vung lên, hung hăng tát vào mặt Tang Họa.

Tang Họa cười lạnh, dễ dàng bắt lấy cổ tay Thẩm Tư Cát, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Còn chưa chịu tỉnh ngộ ra sao? Vậy để tôi tiếp thêm cho cô một ly nữa nhé!"

Tang Họa giặt lấy ly nước còn lại trên bàn, vẫn giữ khuôn mặt bình tĩnh, lần thứ hai hất thẳng vào mặt cô ta.

"Cô, cô..." Thẩm Tư Cát hoàn toàn không có năng lực phản kháng, cả người run rẩy, nước bắn tung toé vào mắt mũi.

Tang Họa dẫn mạnh ly nước, mạnh tới mức mặt bàn cũng nảy lên, lạnh lẽo nhả ra từng chữ: "Cô điên như vậy đã đủ chưa? Bộ đáng tự cao tự đại trên sàn catwalk của cô đâu rồi? Cô có bao giờ soi gương không hả? Tự nhìn lại bản thân mình lúc này đi, có bao nhiêu hèn mọn, bao nhiêu đáng thương? Tôn nghiêm của cô đi đâu mất rồi?"

Thẩm Tư Cát bị Tang Họa một đường đi lên mà mũi mũi đầu óc, sức lực thoát cái cạn kiệt, ngã ngửa ra ghế ở phía sau, lớp trang điểm tinh vi cũng không che đậy nổi vẻ mặt tái nhợt như người bệnh.

"Tôi nói cho cô biết, tôi và Dạ Diễm chẳng có bất cứ quan hệ gì, dù có "đào tìm móc phổi" hai tay dâng ra trước mặt tôi thì tôi cũng sẽ không bao giờ để ý đến loại người coi thường tình cảm của người khác như anh ta đâu. Tôi ghét anh ta còn không hết, nói cái gì mà tình nhân với người yêu hả? Tầm ảnh này là vì có người muốn vu oan cho tôi mà thôi. Cô lớn như vậy rồi, không hiểu chuyện gì thì cũng phải đợi người ta giải thích chứ. Cứ nhảy vào miệng người khác ngồi thì kẻ chịu uất ức là chính bản thân mình thôi."

Tang Họa trầm đĩnh tiết thiết, cứ như vậy, không chút do dự đem từng chữ, từng câu nói ra, đánh vào thâm tâm đã loạn thành một đoàn của Thẩm Tư Cát.

Cô ta đứng bần thần, khí thế hung hăng can quấy bị rút cạn, cả người cứ như một quả bóng xì hơi nướng nhờ điểm tựa mới chống đỡ không ngã nhào xuống. Như kẻ u mê bồng tỉnh con đại ngộ, từng đầu ngón tay run rẩy dùng sức ôm lấy khuôn mặt, và rồi cô ta xúc động bật khóc, tất cả những cảm xúc đau khổ, tức giận, tủi thân mà cô ta kìm nén bấy lâu giờ đây vỡ oà thành những dòng lệ...

"Tôi yêu anh ấy, tôi thật sự rất yêu anh ấy..."

... Nhưng người ta lại chẳng yêu tôi.

Trẻ tuổi, tài năng, danh vọng... Thẩm Tư Cát sở hữu tất cả mọi thứ mà bất kỳ người phụ nữ nào cũng mơ ước có được. Cô ta kiêu ngạo hiêu hãnh, cho rằng bản thân đủ vốn liếng để chinh phục được tất cả.

Kể từ khi biết người đàn ông kinh tài tuyệt phẩm như Dạ Diễm tồn tại trên đời, còn ở ngay mí mắt cô nợ nộ cười yêu mị tà tử. Người con gái trẻ tuổi nông nổi ấy liền dâng lên quyết tâm muốn chinh phục được anh. Thử thách càng khó, thì cô mới càng cảm thấy kích thích. Thẩm Tư Cát tự tin vỗ ngực khẳng định, bản thân là người có quyền năng cảm hoá được trái tim tưởng chừng như đa tình lại bạc tình của anh.

Đeo đuổi đến bên anh, trở thành người yêu của anh. Từ không yêu biến thành yêu say đắm, như một kẻ ngu quên trên chiến thắng, bản thân cô ta đắm chìm trong hạnh phúc viên vọng. Lý tưởng hoá, tình giấc mộng, hiện thực trở nên cay đắng.

Một người phụ nữ như Thẩm Tư Cát, sao có thể chấp nhận nỗi đến cuối cùng vẫn đồng dạng bị anh ruồng bỏ như bao người phụ nữ khác. Cô ta đủ thông minh để hiểu, cô gái trước mắt này là vô tội, Dạ Diễm yêu ai từ bỏ ai là quyền của anh. Chính mình bất quá chỉ là một trong số những tình nhân của anh mà thôi.

Đắm chìm trong cảm bầy dụ dỗ, dù biết chỉ là hư tình giả ý, vẫn cứ ngu muội không tỉnh. Biết đó là vực sâu, nhưng vẫn muốn lao đầu xuống. Ghen tuông như một loại thuốc độc không tên, khiến Thẩm Tư Cát giận chó đánh mèo mà đổ hết bất mãn lên đầu Tang Họa.

Nước mắt không ngừng rơi xuống, Thẩm Tư Cát như một đoá hoa tàn ở trước mặt Tang Họa ní non.

Tang Họa không tin vào tình yêu, lại càng khinh miệt coi thường tình yêu. Thế gian này, tình thân còn có thể đem ra buôn bán đổi chác, thì đừng nói chi là đến hai kẻ chẳng có tí máu mủ ruột rà gì. Yêu thương của hồng trần giống như yên hoa trong đêm, sau thời khắc ngắn ngủi xinh đẹp, cũng liền nhanh chóng lụi tàn. Như bèo dạt mây trôi, hợp rồi lại tan giữa chốn vô thường. Đã tận mắt chứng kiến rất nhiều trường hợp, mới phút trước yêu đến sống đi chết lại, phút sau liền biến thành kẻ thù không đội trời chung. Khi mới cưới về tình chàng ý thiếp, tình yêu hoá củi kỹ chẳng phải liền biến thành bạo lực gia đình đó sao? Trên đời này, chẳng có ai mãi yêu ai đến hết một đời cả. Bọn đừng có mà ảo tưởng mấy câu chuyện trong tiểu thuyết hào môn, như hoàng tử yêu phải nàng lọ lem, khi tình cảm đậm sâu mặc nàng hưởng thụ vinh hoa phú quý, nhưng lúc hết yêu rồi, người ta tuyệt tình thu hồi lại tất cả, đến cái quần rách bạn cũng không tranh nổi đâu.

Càng ghê tởm hơn, chính là những kẻ nguy quân tử nhân danh tình yêu lừa dối bốn người khác, xem tổn thương của họ làm lạc thú. Dạ Diễm chính là một ví dụ điển hình, nguyên rủa anh ta cả đời không lấy được vợ!

Tang Họa lên tiếng hỏi: "Cô luôn miệng nói yêu anh ta, vậy anh ta đã bao giờ nói yêu cô chưa?"

Thẩm Tư Cát nghe tới đây, nhất thời không biết phản ứng như thế nào, khuôn mặt đĩnh trệ, biểu cảm ngây ngốc.

"Chưa bao giờ phải không?" Thấy đối phương phản ứng như vậy, Tang Họa cũng đoán được đáp án, cô thờ dãi, đối với mấy cái này thật sự chẳng am hiểu gì, nhưng cô chưa ăn thịt heo cũng đã thấy qua heo chạy. Ít nhiều vẫn có thể đưa cho cô ta một số lời khuyên của người đi trước, ừm... là Tang Họa trước đây: "Đối với loại người như Dạ Diễm, anh ta sẽ không bao giờ thật lòng với bất kỳ ai. Cô có hết lòng hết dạ với anh ta thế nào thì cũng vô nghĩa cả thôi. Đừng tự ru mình trong những ảo tưởng không có thật. Tỉnh lại đi! Không có cô, anh ta cũng sẽ có người khác. Cô có cố gắng thế nào, cũng vậy thôi."

Cô có cố gắng thế nào, cũng vậy thôi!

Lời nói của Tang Họa khiến thần kinh Thẩm Tư Cát đau nhói, thân hình cô ta gấp xuống run rẩy như đóa hoa ử rũ, một màu tái nhợt, lặng lẽ điều linh.

Anh kề bên tai cô những lời thì thầm giả dối, dù vậy anh chưa bao giờ, một lần nào đó nói rằng anh yêu cô cả! Chưa bao giờ! Thế mà mình khờ dại đến mức, vẫn cứ khẳng khẳng cho rằng chỉ cần kiên trì bỏ công thì mình có lẽ sẽ chạm đến trái tim anh từng chút một.

Đau đớn nhất là nghĩ mình có trong tay mọi thứ lại như chẳng có được cái gì...

Tầm mắt Tang Họa lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàng hôn chiều tím buông mình qua song chắn, thêm cô dại ẩm ướt sương hoa, ánh tà dương ngượng ngừng nhảy loạn. Con người vì sao luôn bỏ qua những thời khắc tươi đẹp như vậy, chỉ để theo đuổi một nỗi sầu trăm năm?

"Cô biết không, người đi yêu và người được yêu là hai khái niệm vô cùng bất công." Thế giới này vốn dĩ đã không công bằng, kể cả tình yêu cũng như thế, vậy thì việc gì phải gồng gánh quá sức, dùng chân thành để mua về một con ác mộng? Chỉ thiết thời cho kẻ đem lòng đi yêu mà thôi: "Đối với người yêu mình, chỉ cần mình chau mày một cái, anh ta cũng sẽ đứng ngồi không yên. Nhưng nếu đã không có yêu, thì cho dù mình thì khóc đến long trời lở đất, người ta đến mí mắt cũng chẳng thêm nhấc."

Đây chính là bi kịch của tình yêu!

"Tôi nên làm gì bây giờ? Tôi không biết nên làm gì cả? Tôi cố gắng bao nhiêu, kiên trì bao nhiêu. Nhưng người ta vẫn cứ lạnh nhạt thờ ơ!" Thẩm Tư Cát kích động, âm thanh pha lẫn sự nghẹn ngào.

Làm gì sao? Làm gì chứ nhỉ? Tang Họa lúc trước hình như cũng từng tự hỏi như thế rất nhiều lần. Ừ thì đã cũng đã từng làm qua rất nhiều chuyện, nhiều đến nỗi chẳng nhớ được nữa, cứ lèo đèo chạy theo sau người ta như một cái đuôi, thậm chí loại chuyện đề tiện cỡ nào cũng đã làm hết cả rồi. Nhưng chẳng phải, người ta đến nhìn cũng chẳng thêm liếc mắt đó sao?

Tang Họa của lúc đó, mỗi câu mỗi lời Dung Phượng Khuynh nói ra, đều như ban ơn!

Tang Họa rũ mắt, hàng mi dài rậm rạp đổ xuống, cõi lòng chợt trống rỗng tan hoang. Một lát, mới khẽ nói: "... Làm thỉnh thôi!"

Cái gì cũng làm hết rồi, nhưng vẫn níu giữ không được trái tim kẻ muốn đi. Thôi thì im lặng rồi đợi chờ. Không phải chờ cho anh quay đầu lại, mà là đợi cho lòng này hết yêu người.

...

Hiều lắm đã được hoá giải, khuyên nhủ cũng đã khuyên nhủ, cô ta tiếp theo như thế nào cũng là tự bán thân cô ta. Tang Họa cảm thấy không cần thiết phải ngồi gốc ở đây nữa, cô lặng lẽ đứng dậy, xoay người bước đi.

"Đợi một chút!" Thẩm Tư Cát thất thanh gọi lại.

Tang Họa dừng chân, quay đầu.

"Xin lỗi, thật sự xin lỗi, xin lỗi vì đã nói ra những từ ngữ xúc phạm đến cô, xin cô hãy tha thứ cho tôi." Thẩm Tư Cát vẫn ngồi như cũ, cũng không quay người, cô ta đã đủ thâm rồi, cũng rất xấu hổ về những lời nói không có tu dưỡng của bản thân, da mặt dù có dày cỡ nào cũng không dám đối diện với ánh mắt Tang Họa.

Tang Họa không đáp lại, cô sẽ không oán hận Thẩm Tư Cát, cũng sẽ không chán ghét cô ta. Bởi vì sau này không gặp lại, giữ trong lòng làm gì cho chật chội trái tim. Cho nên có tha thứ hay không tha thứ chẳng quan trọng nữa rồi.

Cô đưa tay định nắm lấy chốt cửa, cánh cửa liền bị ai đó mở ra từ bên ngoài.

Thật khéo! Sự trùng hợp này chỉ khiến cô có cảm giác rằng số phận đang trêu đùa mình thôi.

Tầm mắt Tang Họa cùng Dạ Diễm giao nhau, chưa đầy một giây, Tang Họa chẳng thêm đoái hoài đến anh, lách người, đi một mạch ra ngoài.

Nhịn xuống cảm giác khó chịu trong lòng, Dạ Diễm cảm thấy cực kỳ châm chọc việc bản thân vội vàng chạy đến đây khi nghe tin cô bị Thẩm Tư Cát đưa đi. Lại còn lo lắng sợ cô ta bị người khi dễ nữa chứ! Dạ Diễm ơi Dạ Diễm, mấy lúc nào đã hành xử lỗ mãng như vậy?

"Dạ Diễm, khoan đã!" Thẩm Tư Cát không ngờ mình lại được gặp anh ở đây, thấy Dạ Diễm như muốn bỏ đi, cô ta gấp gáp hét lên, không để ý toàn chân chặt vật, nóng lòng chạy tới.

Dạ Diễm có vẻ không kiên nhẫn, anh hỏi: "Em muốn nói gì?"

Sự lạnh nhạt của anh khiến toàn thân cô ê ẩm, giọng cô có chút run run và ngập ngừng, lấy hết can đảm hỏi: "Anh đã bao giờ, trong một phút giây ngắn ngủi nào đó... từng nghĩ rằng sẽ... yêu em chưa?"

Biết rằng câu hỏi này có bao nhiêu ngu ngốc, nhưng cô vẫn muốn từ chính miệng anh nói ra.

Rất lâu sau đó, không biết là đã trải qua bao lâu, trong sự khẩn trương chờ đợi, bên tai rơi xuống một tiếng thở trầm thấp của người đàn ông: "Em biết mà!" Anh nhẹ nhàng cho ra đáp án.

Toàn thân Thẩm Tư Cát như ngâm trong băng lạnh.

Thì ra có một câu nói, còn đau hơn cả hai chữ "Chưa từng!"

Em biết mà!

Dù bản thân đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng vẫn không sao thừa nhận nổi. Sự tàn nhẫn của anh đưa cô đến tuyệt lộ, nơi mà chẳng có bất kỳ lòng trắc ẩn cùng sự khoan hồng nào.

"Em hiểu rồi!" Thẩm Tư Cát cuối thấp đầu, gồng mình để không rơi lệ.

Em hiểu rồi, sự bi lụy của em đều là em tự chuốc lấy mà thôi!

Em hiểu rồi, là vì em mơ mộng hão huyền, tự vẽ tự tô, nên mới gục ngã đến mức không sao gượng dậy nổi!

Em hiểu rồi, là vì em đặt cược trái tim mình vào một giấc mơ không có thật, nên mới đi đến kết cục đau lòng như vậy!

Em hiểu rồi, cái gì cũng hiểu rồi!

Có lẽ trên đời này, chẳng có ai chạm được trái tim anh đâu!

Thâm tâm anh lạnh lẽo như vậy, cái vẻ đa tình của anh cùng lắm chỉ là nguy trang mà thôi. Dù cô có khóc đến tan nát cõi lòng, hai mắt đầm lệ, thì anh cũng không bao giờ hồi tâm chuyển ý. Dù có đem trái tim dâng ra trước mặt người đàn ông này, anh cũng sẽ làm như không thấy!

Bởi vì, anh không yêu!

"Băng đá thì..." Cô cười thảm: "... không đời nào tan hết!"

Một tiếng động lớn vang lên dữ dội, phía bên kia làn đường, đám đông náo nhiệt quây quanh thành vòng tròn lớn, những tiếng xì xào bàn tán nổi lên, thanh âm hỗn tạp thành công lôi kéo sự chú ý của hai người.

"Xảy ra tai nạn rồi! Mau báo cảnh sát đi!"

"Nhanh nhanh gọi 115! Có người bị thương rồi! Mau đi!"

"Tội nghiệp quá!"

"Chiếc xe vượt ẩu, gây ra tai nạn liền bỏ đi, người gì đâu mà thất đức!"

"Nhìn đồng phục của cô gái này, dường như đến từ học viện danh giá Shallow."

Cô gái!

Học viện danh giá Shallow!

Những từ ngữ rời rạc tưởng chừng vô hại, nhưng khi ghép lại với nhau, chúng liền tạo ra uy lực khủng khiếp đánh cho Dạ Diễm ngây ngẩn cả người.

Anh cảm thấy trái tim mình như bị ai đó hung hăng bóp nát, tiếng sấm bồm xuống ầm ầm khiến đầu anh tê dại. Nét cười ưu nhã thường trực trên dung mạo kinh tâm động phách trở nên cứng đờ.

"Dạ Diễm, anh làm sao vậy? Sao sắc mặt bỗng dưng tái nhợt thế này?" Thẩm Tư Cát nhận ra sự khác thường của anh, hoảng hốt kêu to.

Hoàn hồn từ trong nỗi kinh hoàng, Dạ Diễm máy móc xoay người, bỏ lại Thẩm Tư Cát mặt mày ngơ ngác. Trong đầu anh rỗng tuếch, để mặc cơ thể theo bản năng đi về phía đám đông ấy, rồi ba bước biến thành hai, anh điên cuồng lao đến.

Đám đông bu đen thành vòng tròn chật cứng, họ không dám đi đến, vì cần phải giữ nguyên hiện trường án mạng, đồng thời cũng chờ xe cấp cứu tới nơi nhưng nhiều hơn đều là vì sợ hãi cảnh tượng ấy.

Dạ Diễm lần đầu tiên chẳng màng đến bệnh sạch sẽ của bản thân, người có thân phận tôn quý như anh, có bao giờ nghĩ rằng sẽ cùng với một đám người lai lịch hỗn tạp chen lấn xô đẩy nhau đâu chứ?

Nhưng Dạ Diễm thần tình hoảng loạn, thực sự gấp đến phát khóc, tâm thất lại không sao chịu nổi còn tâm trí đâu mà để ý điều gì. Trong đầu chỉ nghĩ đến duy nhất một điều, cô gái đó tuyệt không thể là Tang Họa! Tuyệt đối không thể!

Và rồi, cảnh tượng trước mắt, khiến anh dường như muốn gục ngã——

Cô gái mặc đồng phục học viện Shallow nằm trong vũng máu, váy áo trên người loang lổ một màu đỏ tươi như những đóa hoa Gloriosa Superba cực độc. Thân hình nhỏ nhắn nằm sấp, tóc tai rũ rượi che khuất gương mặt, làn tóc nâu lượn sóng giờ đây không còn ánh lên sắc màu hoang hoải của áng mây ngày cuối hoàng hôn.

Cô lặng thinh nằm đó, hô hấp không chút phập phồng.

Giống như người đã chết!

Yết hầu giống như bị dao cắt, Dạ Diễm ôm ngực, gần như thở gấp. Tận nơi sâu thẳm nhất trong cõi lòng, nỗi hoảng loạn không tên khiến cả người anh co giật, giống như một người rơi xuống vách núi dựng thẳng, hoàn toàn không biết bám víu vào đâu để trèo lên.

Tang Họa! Không phải đâu! Không phải Tang Họa đâu!

Thẩm Tư Cát một phen chạy tới, bắt lấy tay anh, tha thiết khẩn cầu: "Dạ Diễm, xe cấp cứu rất nhanh sẽ đến, anh đừng hành động theo cảm tính."

"Cút..." Dạ Diễm không nhìn đến kẻ kia là ai, anh hất mạnh tay cô ra, Thẩm Tư Cát suýt chút nữa ngã bịch xuống mặt đất.

Đây là lần đầu tiên, Dạ Diễm đối xử với một cô gái như vậy. Bởi vì từ trước đến nay anh tự xưng là một thân sĩ, nào có hành động thô bạo với một cô gái bao giờ. Nhưng Dạ Diễm giờ phút này không còn nghe thấy được điều gì nữa. Mọi chú ý của anh đều đổ dồn hết lên người cô gái ấy.

Lòng ngực như bị tảng đá đè lên, bốn phía đều một mảnh yên tĩnh, đến hô hấp cũng nghe thấy thật rõ ràng. Người phía trước, chỉ tiến lên vài bước nữa, anh sẽ chân chính đối diện với sự thật, nhưng Dạ Diễm lại chỉ dám đứng ở đó, giống như hiện tại đi bất cứ một bước nào nữa cũng là một điều vô cùng gian nan.

Bởi vì anh sợ!

Nếu như thật sự là cô ấy thì sao?

Trái tim theo dòng suy nghĩ bỗng trở nên khủng hoảng trầm trọng!

...

Chẳng mấy chốc, xe cấp cứu đã đến, nhân viên y tế vội vã xuống xe, họ lật người cô gái lại rồi đặt lên cán cứu thương, ngay lúc này, làn tóc cô gái rũ qua một bên, diện mạo lộ ra rõ ràng giữa ban ngày.

Hồng mâu một trận co rút mãnh liệt, anh đứng ngây ra như phỗng, quên luôn cả hô hấp!

...

Này, không phải Tang Họa!

Đây là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ!

Bất động thanh sắc, Dạ Diễm thừ ra tại chỗ, hai chân không thể nào nhấc lên được, đứng như trời trồng. Đả kích tinh thần quá lớn khiến Dạ Diễm hồn xiu phách lạc, nửa ngày cũng không có phản ứng.

Anh cứ đứng như vậy, cho đến khi đám đông bắt đầu tản ra...

Từ trong biển người mênh mông đang chậm rãi thoái lui, một thân ảnh đơn bạc dần dần hiện ra trong không khí rồi rơi vào đáy mắt anh đau nhức.

...

Dưới tán cây ngô đồng, tia nắng cuối cùng của hoàng hôn dần dần lụi tắt, cảnh sắc vốn bình thường bỗng sáng bừng lên, quang mang lay động nhu tình tự thủy. Thiếu nữ nghiêng đầu, lộ ra cánh mũi tinh xảo phập phồng theo từng nhịp thở, mi mắt hơi run rẩy trong làn gió, ánh đèn neon phủ lên người cô một tầng mộng lung đẹp tựa ảo mộng.

Hình bóng kia quá đổi hư ảo, anh thậm chí còn không dám chớp mắt.

Cô gái ở trước mặt, hô hấp đều đặn, sắc mặt tái đi vì lạnh.

Trong lòng ngực trào lên một cảm giác tràn trề thỏa mãn trước nay chưa từng xuất hiện.

Anh cuối cùng cũng nhìn thấy cô rồi!

Tang Họa đang sống, cô đang sống sờ sờ trước mắt anh!

Khi biết bản thân mình nhầm lẫn, trái tim vẫn như cũ treo ở trên cao, không cách nào lấy xuống được. Nhưng lúc này, cảm nhận được nguồn sống một lần nữa chảy trôi trong sinh mệnh, tâm hồn luân lạc được cứu trở về.

Dạ Diễm đột nhiên ngửa đầu lên trời, vui mặt vào lòng bàn tay vốn đã ướt đẫm mồ hôi, cảm nhận sự run rẩy còn sót lại men theo từng đầu ngón tay truyền tới. Như vừa tìm được đường sống trong cõi chết, cổ họng khô khốc bật ra một tiếng cười khàn đục, mừng rỡ có, giải thoát có, vui sướng có, thanh âm ngập tràn reo vang như đã trút được gánh nặng ngàn cân vẫn luôn đè nặng trái tim mình.

Tạ ơn chúa lòng lành! Cô vẫn ở đây!

...

Là kẻ chứng kiến toàn bộ sự tình, Thẩm Tư Cát cả người hoá đá, cô ta mở bừng mắt nhìn. Về mặt lộ ra sự khiếp sợ như gặp quỷ trước nay chưa từng có.

Thẩm Tư Cát chưa bao giờ trông thấy một Dạ Diễm như vậy. Trong ký ức của cô, Dạ Diễm luôn luôn xuất hiện với hai bộ dáng duy nhất.

Khi tâm tình vui vẻ, nụ cười của anh là ly rượu độc, lại có thể khiến người ta tranh giành nhau đến kẻ sống ta chết, trầm luân trong ái dục triền miên.

Khi nổi trận lôi đình, anh hoá thân thành ác ma, khoé môi đỏ au nhếch lên nụ cười tàn bạo khát máu, phảng phất như trong chớp mắt sẽ vồ lấy đối phương mà cắn xé.

Vậy, người đàn ông trước mắt này là ai?

Thất thố giữa đám đông, thậm chí vì một cô gái mà vứt bỏ mọi thứ, bao gồm nguyên tắc của chính mình!

Chúa ơi!!!

Tâm như vỡ vụn, sắc mặt Thẩm Tư Cát xanh mét, suy sụp lão đảo lùi về phía sau, lệ châu đã tràn ra bên khoé mắt.

Có nằm mơ cô ta cũng không ngờ tới, sẽ có ngày, Dạ Diễm, một kẻ bạc tình bạc nghĩa như anh, mà cũng yêu sao?

Tác giả: Mọi người cảm thấy mình miêu tả nội tâm nhân vật vậy đã đủ chưa?

Cuối cùng, xin chúc mừng năm mới!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuynh Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Tình yêu hèn mọn đến mức nào?

Bây giờ tới.

"Tang Họa, ở đây này!"

Vừa nhìn thấy Tang Họa xuất hiện trước cửa, Lam Nhu ngồi cách đó không xa vẫy tay ra hiệu.

Tang Họa mỉm cười, đi đến...

"Vị mỹ nhân này gọi là Tang Họa ư? Thật hân hạnh được gặp mặt, tôi họ tên đầy đủ là Nguyên Mỹ Mỹ, cậu cứ gọi tôi Mỹ Mỹ là được rồi." Người nói là một vị tiểu mỹ nhân phong Đông điển hình, thân hình nhỏ nhắn, diện mạo lại thập phần khả ái, tầm mắt mê ly nhìn về phía cô nháy mắt một cái.

Ngược lại với sự nhỏ nhắn lung linh này, thiếu nữ tóc đen ngồi bên cạnh lộ ra một khuôn mặt hết sức bình thường, tựa hồ một khi lẫn vào đám đông cũng sẽ không dễ nhận ra. Hai tròng mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ cùng hưng phấn nhìn về phía Tang Họa vui vẻ chào hỏi: "Tôi là Bộ Ái, rất hân hạnh được làm quen. Ai lại ngờ rằng Lam Nhu thế mà có thể quen biết được một cực phẩm đại mỹ nhân như cậu. Ôi ôi, sao cái số này lại không rơi trúng đầu tôi chứ!"

Lam Nhu ngồi bên chế nhạo: "Tôi sợ cậu đỡ không nổi."

Bộ Ái xì mũi một tiếng.

Lam Nhu là một mỹ nhân dịu dàng điển hình, hệt như cái tên của cô vậy. Rất giống một nét nào đó của Tang Họa, chẳng qua là sự dịu dàng của Lam

Nhu luôn khiến người khác muốn được gần gũi, còn Tang Họa lại chính là xa cách đến muôn nghìn trùng khơi.

Nguyên Mỹ Mỹ xinh đẹp khéo léo, Bộ Ái lại bình thường đến không thể bình thường hơn, sự đối lập về nhan sắc này khá là ngộ nghĩnh.

Vốn đã được Lam Nhu thông báo ngày hôm nay sẽ dẫn theo hai người bạn cùng lớp nên Tang Họa không cảm thấy bất ngờ. Ôn hoà lễ độ cùng nhau chào hỏi vài tiếng rồi nhẹ nhàng ngồi xuống chỗ trống phía bên cạnh Lam Nhu. Hai tay nghiêm chỉnh chấp ở trên đùi, vẻ mặt điềm đạm đáng yêu, tư dung lan tâm huệ chất*.

Tang Họa ngồi đó, hệt như hạc trong bầy gà.

* Huệ chất lan tâm: Người mang khí chất của hoa huệ, tâm của hoa lan, thường là những người cao quý, thanh khiết.

Bộ Ái nhìn không chớp mắt, lại có chút xúc động đập nhẹ bàn, hướng Lam Nhu khời bình vấn tội: "Lam Nhu, nếu như tôi không đề nghị tổ chức một buổi hội họp chị em phụ nữ này thì cậu tính sẽ giấu đại mỹ nhân nhà cậu đến bao giờ hả?"

Lam Nhu cười bất đắc dĩ: "Không phải hôm nay tôi đã đưa Tang Họa ra mắt mọi người rồi đấy sao?"

"Tôi chết có thể miễn, nhưng tôi sống thì khó... Oái!" Lời còn chưa dứt thì bị đã một miếng bánh ngọt nhét vào miệng, Nguyên Mỹ Mỹ mặt đầy hắc tuyến bảo Bộ Ái: "Được rồi, ăn đi, cậu thật lăm lòi..."

Bị tọng cho một họng thức ăn, hai má liên căng phồng, Bộ Ái tròn tròn mắt, ai oán liếc Nguyên Mỹ Mỹ một cái, cố gắng đem đồng bánh ngọt nuốt xuống bụng.

Cả bốn người hoan hỉ cười đùa tán gẫu, đề tài của phụ nữ cũng chỉ xoay quanh mỗi đàn ông và sắc đẹp mà thôi. Nhưng Tang Họa lại chẳng biết tí gì, cô cũng không thích nói chuyện nhiều, cho nên cuộc đàm luận này chỉ diễn ra ở ba người, còn cô thì lâu lâu cũng chen vào góp vui một hai câu. Nhìn chung thì bầu không khí cũng có vẻ rất hoà thuận ấm áp.

Cho đến khi.

"Này, nói chuyện nửa ngày trời, chẳng lẽ các cậu không để ý đến cái gì sao?" Nguyên Mỹ Mỹ đột nhiên lên tiếng.

Lam Nhu hỏi: "Cái gì?"

Nguyên Mỹ Mỹ nhòai người đến, nhỏ giọng bí hiểm nhìn Lam Nhu nói: "Cái tên Tang Họa này không phải rất quen thuộc à?"

Trong nháy mắt, Lam Nhu như bị ai đó dội xuống một xô nước đá lạnh như băng.

Bộ Ái xoa cằm nghĩ nghĩ một chút, nhất thời kích động vỗ tay: "Ý cậu nói là tên cái xấu nữ của học viện Shallow đó á?" Sau đó theo bản năng liếc nhìn Tang Họa, nghiền ngẫm một hồi bèn lắc đầu: "Nói đến cái tên Tang Họa thì ở nơi nào mà chẳng có chứ. Huống gì người ở trước mặt cậu, liền có thể giống như cái cô Tang Họa xấu xí, ăn mặc lòe loẹt như con công bảy màu mà người ta vẫn đồn sao hả?"

Ánh mắt Lam Nhu nhất thời thay đổi: "Bộ Ái, cậu có cần đâm chọc người ta như vậy không? Lỡ như người ta chẳng phải như cậu nói thì sao đây?"

Sợ Tang Họa bị tổn thương khi nghe những lời không hay về mình, Lam Nhu thận trọng đảo mắt nhìn cô một cái, lại chỉ thấy Tang Họa đang cuối đầu đùa nghịch bông hoa hồng mà người ta cắm vào bình để trang trí, lấy ra, xoay xoay trong lòng bàn tay.

Lam Nhu: "... Tự bản thân không ngờ cô ấy lại có thể bình thân được như vậy? Hệt như mọi chuyện chẳng hề liên quan gì đến mình. Cũng có thể nói, ranh giới giữa sự ồn ào và thanh tịnh chỉ cách từ khoảng không giữa cô đến chỗ Tang Họa mà thôi.

Bộ Ái lại không cho là vậy: "Nè nè, một người nói thì tôi không thêm tin, nhưng con số là lên tới hàng trăm người, còn sắp nhảy tới hàng nghìn rồi, lại còn xuất hiện trên các trang báo này nọ thì còn cái gì mà không đúng nữa chứ."

"Truyền kỳ của cô ta còn có thể đem ra viết thành số luận ấy, người ngoài như tôi còn xấu mặt thay cho cô ấy nữa là." Nguyên Mỹ Mỹ vừa chống cằm tặc lưỡi, vừa lắc lắc đầu trầm nghĩ, tại sao lại có con người không biết vô liêm sỉ như vậy cơ chứ, quả thật là làm mất mặt chị em phụ nữ cô đây.

Cứ Bộ Ái một câu, Nguyên Mỹ Mỹ một câu. Sắc mặt Lam Nhu chẳng tốt đẹp gì nổi nữa.

Chợt, Tang Họa nói: "Cô gái."

Lam Nhu nhìn Tang Họa.

Nguyên Mỹ Mỹ, Bộ Ái: "Hả?"

Tang Họa hỏi: "Cô gái cùng tên với tôi trong miệng các cậu ấy, thanh danh thật sự nát bét đến như vậy sao?"

Nguyên Mỹ Mỹ khoát khoát tay, sự thật sáng như ban ngày: "Còn không phải đi."

Tang Họa rừ mi, từ mâu thâm u không biết suy nghĩ điều gì, bàn tay cứ vô thức vãn về bông hoa, đây chẳng qua chỉ là hình thức giúp cô phân tán sự chú

ý của bản thân mà thôi. Không để tâm, thì sẽ không khó chịu.

Thanh danh một người con gái quan trọng đến mức nào? Không cần nói thì ai cũng biết. Danh dự của Tang Họa vốn dĩ nát nay lại càng không thể nát hơn nữa, trên diễn đàn đám fan nào tàn của Tang Trương không ngừng tri triết, nhục mạ khi dám đẩy ngã thần tượng của họ. Làm người ai lại không chú trọng mặt mũi của bản thân.

Bị thiên hạ si và không thương tiếc, gánh trên lưng tội danh mà mình không hề làm.

Tang Họa có để ý không? Đường nhiên cô có!

Nhưng có một số chuyện, một khi đã mất sạch thì sẽ không có cách nào lấy về nữa.

Đến nước này, đi tìm ai trả lại thanh danh cho mình đây?

Không có, không có ai hết!

Bàn tay Tang Họa co cứng lại, giống như muốn bóp nát bông hoa trong lòng bàn tay.

Bọn họ đều là bạn của Lam Nhu, mà mình cũng không muốn cô ấy phải khó xử, thế nên Tang Họa lựa chọn cách ngó lơ. Huống chi cô cũng không cảm nhận được hai cô gái này có ý xấu, chỉ chung qui là đám phụ nữ nhàn rỗi, tìm chuyện để nói cho sướng mồm sướng miệng mà thôi.

Nhưng Lam Nhu chính là không im lặng nổi nữa, nhìn biểu tình trống rỗng trên gương mặt cứng ngắt vô hồn kia, Lam Nhu nào nghĩ mọi chuyện sẽ thành thế này cơ chứ? Cô chỉ là muốn Tang Họa làm quen thêm nhiều người bạn để không có cảm giác hiu quạnh một mình. Nhưng kế hoạch đều đi ngược lại với mong muốn ban đầu của Lam Nhu.

"Cậu đã gặp người ta chưa? Đã tiếp xúc với cô ấy được lần nào chưa mà phát ngôn như thể đã tận mắt chứng kiến rồi vậy?" Giọng Lam Nhu lạnh băng: "... Người ngoài cuộc như chúng ta, đã biết cái gì mà cứ luôn miệng chê trách người khác. Lười không xương nhưng họa thì từ miệng mà ra cả đấy."

Hai cô gái bị Lam Nhu không biết ăn phải thứ gì mà đột nhiên sắc mặt nghiêm trọng như vậy thì bị hù dọa cho một trận, nhất thời kinh hồn táng đảm, bốn con mắt nhìn Lam Nhu đầy vẻ hiếu kỳ, tìm tòi cùng nghiên cứu.

Có phải con nhò trước mắt này bị ai nhập rồi không?

Yên lặng một lát, Nguyên Mỹ Mỹ khó hiểu lên tiếng: "Lam Nhu, cậu làm sao thế? Nãy giờ tôi thấy cậu rất lạ lắm luôn đó nhé? Mà tôi cũng đâu phải nói Tang Họa bên cạnh cậu đâu, người tôi nói là Tang Họa tiểu thư Tang gia cơ mà? Cậu việc gì phải làm quá lên bênh vực cho cô ta thế?"

Sắc mặt Lam Nhu lại càng âm trầm hơn: "Tôi chỉ là thấy bất bình thôi, người ta như thế nào thì mặc kệ người ta đi, liên quan gì đến cậu chứ. Bộ cô ấy ăn cướp ăn trộm gì nhà cậu à? Tôi thấy cậu ăn cơm nhà lại cứ thích đi luận chuyện thiên hạ."

"Cậu!" Nguyên Mỹ Mỹ nhất thời nóng mặt, cau có nhìn Lam Nhu trở nên thật xa lạ trước mắt. Kế tiếp bờ vai liền bị ai đó vỗ bôm bốp đến phát đau, còn chưa kịp nổi giận đã bị Bộ Ái kích động lời lôi kéo kéo: "... Trời ơi, nhìn, nhìn kìa!"

Chuyện này tạm thời coi như bỏ qua. Mọi người đều đưa mắt nhìn lên.

Trên TV là công lớn hào nhoáng của Hội quán cao cấp nhất Đế Đô - Lan Hình Lầu, một đám đông phóng viên nhà báo hỗn tạp chẳng thèm có tổ chức trật tự gì mà kết thành một quân đoàn lấy cặp đôi tuần nam nữ thành trung tâm mà bao vây lấy không chừa một khe hở.

Phóng viên: "Thưa Dung thiếu, ngài và Tang Trương tiểu thư đã qua lại với nhau bao lâu rồi ạ? Quyết định hôn nhân một cách đường đột như vậy có phải hay không là bên trong có ẩn tình gì?"

Phóng viên: "Vị Tang Trương nhị tiểu thư này, thân là một nữ minh tinh hiện đang ở đỉnh cao sự nghiệp, sau hôn nhân liệu cô có tính lui về làm vợ hiền dâu thảo hay lại tiếp tục dẫn thân lên con đường nghệ thuật ạ?"

Phóng viên: "Theo tôi được biết, Tang gia mấy năm trở lại đây đã không còn hưng thịnh như trước nữa, Tang Trương tiểu thư có thể cho tôi biết việc cô lựa chọn gả cho đệ nhất gia tộc họ Dung trong truyền thuyết là vì muốn cứu vãn sự nghiệp của cha mình hay đơn thuần chỉ vì xuất phát vì tình yêu đôi lứa?"

Tang Trương nở nụ cười ngọt ngào như xuân hoa tháng ba, làn da tái nhợt màu ánh trắng trông có vẻ yếu đuối khiến người ta nảy sinh lòng thương tiếc cùng ý chí quyết tâm bảo hộ. Thiếu nữ không vì những câu hỏi mang tính chất công kích như thế mà tức giận, thay vì trả lời cô ta lại bẽn lèn e thẹn nép mình vào lồng ngực của người đàn ông bên cạnh. Ý tứ chính là người ta rất ngượng ngùng, muốn anh thay cô mà trả lời. Trái lại Dung Phụng Khuynh, chính là cái gì cũng không thêm cho vào mắt, đến nửa chữ cũng tiếc rẻ mà phun ra, bất quá lại cũng không có đẩy Tang Trương hiện đang dính chặt vào người mình ra ngoài.

Phóng viên: "Nghe nói đại tiểu thư Tang gia Tang Họa cũng từng theo đuổi ngài rất cuồng nhiệt. Chúng tôi hoặc thậm chí là cả thế giới này vẫn luôn muốn biết liệu rằng giữa hai chị em nhà họ Tang thì chân tâm của ngài đến cuối cùng là hướng về ai ạ?"

Dung Phụng Khuynh vẫn đang bức tức vì mình bị Tang Trương đeo bám tới tận đây, vừa định quay người bỏ đi, lại nghe thấy câu hỏi sau cùng, mũi chân lẩn tránh hướng, từng bước hung hiểm đi đến cậu chàng phóng viên nọ, bực môi mòng hé mở, thanh âm mê hoặc vang lên: "Phóng viên toà báo

nào?"

Giọng nói như băng tựa tuyết khiến sống lưng cậu ta run lên bần bật, đột nhiên bị chỉ mặt, nhất thời đầu óc trống không, lại có chút bối rối, máy móc đáp lại: "Tuần san XXX."

Dung Phượng Khuynh khoe môi cong lên, tiểu dung mơ hồ nở rộ: "... Hướng về ai?"

"Dạ?" Cậu ta tròn mắt ngơ ngác.

Anh mỉm cười, nhưng ánh mắt lại nguy hiểm tựa như một con rắn độc đang trong thời kỳ ngủ đông, hàn ý càng thêm sâu thẳm: "... Cậu nói xem chân tâm của tôi nên hướng về ai mới phải?"

Tang Tương sa sầm. Nay, làm sao lại đi lấy ý kiến từ người khác? Chẳng khác nào là đang vả vào mặt cô ta chứ?

"Cái này... A!" Vấn đề này, dù có cho cậu ta một trăm lá gan thì cậu ta cũng không dám trả lời, nhưng dưới con mắt tựa mê cung thần bí kia thì cậu ta lại không thể không đáp. Rốt cuộc thì trả lời cũng chết mà không trả lời cũng chết, còn đang khổ sở tiến thoái lưỡng nan thì đúng một cái cậu phóng viên đột nhiên trợn mắt trừng to.

Không chỉ có riêng mỗi cậu ta, mà là toàn bộ những kẻ có mặt tại hiện trường hàng trăm con mắt đều dồn về một nơi duy nhất, mồm ngoác ra tới tận mang tai, cảm đều muốn chạm tới mặt đất luôn rồi.

Vì, Dung Phượng Khuynh vậy mà đột nhiên cuối đầu, một đường thẳng tắp hôn xuống cánh môi đỏ au của mỹ nhân trong lòng!

Trong đầu bọn họ chính là...

Mẹ kiếp, quá nhanh, quá nguy hiểm!

Còn chưa đầy một phút sau, toàn thể đồng dân chính thức bùng nổ.

"Trai tài gái sắc là gì? Đây chính là trai tài gái sắc chứ còn gì nữa."

"Cuối cùng thì nam thần và nữ thần đã về chung một nhà!"

"Tình yêu trải qua rất nhiều gian nan trắc trở cuối cùng thì họ cũng đã về bên nhau rồi. Nói đi cũng phải nói lại, nếu như không có cái người thứ ba chen chân vào hẳn là mối tình này đã kết trái từ rất lâu rồi chứ chẳng phải là đợi tới bây giờ đâu."

"Tôi thật ngưỡng mộ tình yêu của họ quá đi."

...

Hình ảnh kích thích trên màn hình TV chui vào trong thị giác, chính là muốn bóng cả mắt người. Tang Họa từ đầu mày đến chân mày đều không nháy lấy một lần nào, chỉ là bên khoe môi thấp thoáng ý cười lạnh nhạt lãnh phùng.

Đám đông vẫn còn đang xôn xao!

Dung Phượng Khuynh chấm dứt nụ hôn trần trọc nóng bỏng, bước vài bước ngắn gọn tới gần cậu phóng viên vừa nãy. Nụ cười yêu mị lại càng thêm thâm sâu, như một nhánh dây leo nhiễm phải độc tố, điên cuồng túm lấy cổ đối phương mà siết chặt.

"Đừng bao giờ hỏi tôi câu hỏi ngu ngốc như vậy nữa nhé."

Soạt một tiếng, cảm thấy có cái gì đó không đúng, Tang Họa cuối xuống nhìn vào tay mình. Tại nơi đó, đóa hoa hồng ban đầu còn hãy còn xinh đẹp nở rộ hiện tại liền trở nên nát bươm...

Khỏi nói cũng biết là Tang Họa không kiểm soát được lực đạo mà đem nó bóp nát. Nhưng vì cái gì lại dẫn đến mất khống chế như vậy thì cô lại không có nghĩ ra.

...

Ngồi bên cạnh, bệnh nghề nghiệp một lần nữa trỗi dậy, lần này còn sôi nổi hơn lần trước, Nguyên Mỹ Mỹ cùng Bộ Ái vừa hay lại gặp trùng chuyện đề bát quái, hai cô gái liền quên bèn đi chủ đề ban đầu, cùng nhau chuyển sang đề tài khác mới mẻ hơn, cũng hấp dẫn hơn, hoa tay múa chân hăng say thao thao bất tuyệt một trận đến muốn văng cả nước bọt.

Nguyên Mỹ Mỹ như một oán phụ bị tượng phụ bỏ rơi hết lời ca thán: "Vi sao trên đời này lại tồn tại một con người đẹp đến như vậy cơ chứ? Trời ơi, chồng của tôi, cha của con tôi, ông nội của cháu tôi. Huhu!" Sau đó lại bùng mặt già bộ khóc to.

Bộ Ái chán nản lắc đầu: "Cậu bị điên rồi phải không? Chồng trong ảo tưởng của cậu sắp thành chồng thật giá thật của người ta rồi, Dung thiếu cuối cùng cũng là hoa có chủ rồi, bớt bớt chút đi. Loại nhân vật tầm cỡ như ngài ấy, hay Tuyết tổng đó hả, chỉ có thể hàng ngày lên mạng mà ngắm cho đỡ thèm thôi."

Nguyên Mỹ Mỹ chấm chấm nước mắt: "Người ta là tuyệt thế mỹ nam bốn ngàn năm có một đó, rõ ràng quý hiếm như vậy, đáng ra phải được trưng bày trong bảo tàng mới đúng."

Lam Như: "... Cho đám háo sắc như cô ngày ngày đập nát cái cửa nhà người ta luôn à?

Bộ Ái: "Nếu theo cậu nói như vậy thì hẳn là nguyên một cái tập đoàn mỹ nam đi. Cũng chả biết sau này có ai thần thông quảng đại đến mức có khả năng gom lại một đồng mỹ nam ngồi trên bàn tròn cùng nhau thảo luận sắc đẹp không nhỉ? Đã đẹp rồi lại còn ở chung với nhau, một bàn thịnh yến sắc đẹp người người nhỏ dãi."

Lam Như: "... Con nhỏ này mê trai đến phát rồ rồi?

Nguyên Mỹ Mỹ ngẩn phát đầu lên, vẻ mặt âm trầm nặng nề như bàn chuyện đại sự quốc gia: "Cái đó là cực hiếm! Là cực hiếm đó có biết không? Cậu nghĩ gặp cực phẩm là dễ lắm hả? Muốn thấy một chàng đẹp trai như trong tiểu thuyết thôi mà đã đã mất tới mười mấy năm vẫn không gặp được. Thì thịnh yến sắc đẹp là cái quái gì hả? Tìm kho báu còn dễ hơn, về mà nằm mơ đi cô em"

Khuôn mặt của Bộ Ái tràn ngập ao ước cùng khát vọng cháy bỏng: "Nếu như thật sự gặp được một chàng trai như vậy, tôi nguyện ăn chay trường ba năm, không không, đến cuối đời tôi... cũng... cam... nguyện.....!"

Thanh âm của Bộ Ái nhỏ dần, nhỏ dần, rồi tắt lịm. Biểu tình bỗng chốc hoá đá.

Tang Họa nghi hoặc, thấy bọn họ đưa mắt như không thể tin được liếc về phía mình, từ kinh ngạc chuyển thành kinh hãi, biểu tình trên gương mặt mỗi người thái quá đến nỗi cơ hồ trông mắt đều sắp muốn lồi ra ngoài.

Không đúng!

Tang Họa rất nhanh nhận ra sự kỳ quặc này, bọn họ giống như không phải đang nhìn cô, mà là nhìn một ai đó sau lưng cô thì đúng hơn.

Là ai vậy chứ? Tang Họa giật mình quay đầu.

Làn gió thoảng qua, mang theo từng trận mùi hương nồng nàn rải đều trong không khí, dưới ánh trăng rằm, đoái tình* đem mình ẩn náu sau làn mây mù, phảng phất như vị địa tiên đập trên hắc sắc liên hoa mà bước đến, dưới loan nguyệt* chiếu rọi càng thêm phá lệ mê hoặc lòng người.

* Đoái tình: Mảnh vỡ ánh trăng

* Loan nguyệt: Trăng rằm

Trong thoáng chốc, Tang Họa như nhìn thấy một đoá Mạn Châu Sa cô độc nở rộ nơi cuối Hoàng Tuyền, uống một gáo nước Vong Xuyên, tán ra khí tức tang thương chết chóc, lại nồng đậm bi sầu thâm lương.

Hiện trường im thin thít, hô hấp từng người cơ hồ đều bị người đàn ông này mạnh mẽ tước đoạt.

Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi đen tuyền, kết hợp với chiếc quần tây nhạt màu, hắc diệu thạch đen tuyền phản chiếu hình dạng xương quai xanh tinh xảo, tại l*ng ngực không ngừng phập phồng lên xuống khiến người khác... muốn chấm dứt một phen.

Từng lọn tóc như ẩn như hiện che khuất đi đôi mắt hồng sắc pha loãng vài vệt hắc ám hẹp dài mà thâm thúy.

Anh ta đứng đó, khiến người ta phải suy nghĩ về đẹp này thật sự tồn tại trên đời.

"Anh Đình, có phải lão cha nhà anh đầu óc có vấn đề không? Sao bỗng dưng lại muốn anh kết hôn cùng cô nàng Tang Họa nổi danh như sấm rền gió dữ đó vậy?" Một tên thư sinh mặt trắng không ngừng ở bên cạnh La Minh Đình hoa chân múa tay.

"Nghe nói cô ta xấu xí không sao chịu được, đến nhìn thôi cũng là xúc phạm con mắt. Tuy rằng anh không ăn kiêng, nhưng không phải cũng chơi được cái loại hàng này chứ?" Một tên khác trêu ghẹo nói.

La Minh Đình toàn thân từ trên xuống dưới xa hoa loè loẹt như muốn phô bày cho tất cả mọi người biết bản thân đây là thiếu gia nhà giàu, gã nhả ra một tảng khối thuốc mỏng manh, vẻ mặt chán ghét: "Kết hôn con mẹ gì chứ, lão già họ Tang rõ ràng là bán con gái lão cho nhà tao chỉ để nịnh nọt mà thôi. Tang gia giờ đây cũng chỉ bợ đỡ theo sau nhà tao thôi, con gái ông ta là hàng cho không đấy, đã cho không thì đại gì không nhận."

"Vậy anh muốn xử trí như thế nào?" Đám hồ bằng câu hữu tranh nhau hỏi han.

"Lão tử cái gì cũng chơi, nhưng loại hàng ô uế bản thiếu đó thì tao đây cóc cần. Chờ tao lấy về đưa nào thích thì cho đưa đó hường."

Đám bạn xấu trong lòng khịt mũi khinh thường, nhưng ngoài mặt vẫn rất mực thi nhau nịnh bợ lấy lòng. Hừ, mặt hàng bị người ta chơi chán bọn này động thôi cũng đã thấy tởm!

Rầm một tiếng vang dội, cửa phòng bị ai đó dùng lực đập mạnh một cái. Một đám bảo tiêu đứng gác cổng bên ngoài liền bay vèo qua đem cả người nện thẳng vào tường.

La Minh Đình tím mặt rống lên: "Mẹ kiếp! Là đứa khốn nào?"

Đêm khuya.

Dung Phượng Khuynh nằm tựa trên đầu giường, áo choàng tấm khăn hờ trên thân hình thon dài kiện mẩy, mái tóc còn dính nước rũ xuống hai gò má hõm sâu. Tấm thảm lông cừu rải rác tàn thuốc, ngay cả trên tay anh vẫn đang kẹp chặt một điếu thuốc còn cháy dở. Một bộ dạng hư hỏng lại gọi cảm chết người, đẹp đến nhân thần cảm phẫn.

Không có dự định gì cả, cũng không biết phải làm gì. Thuốc tàn, lại thay một điếu khác, giống như một cái máy được lập trình chỉ duy nhất một việc như vậy, khuôn mặt không cảm xúc, Dung Phượng Khuynh hút hết điếu này đến điếu khác như một kẻ nghiện ngập...

Không gian yên tĩnh bị phá vỡ bằng một tiếng nhạc chuông mặc định.

Dung Phượng Khuynh thờ ơ nhìn điện thoại không ngừng sáng nhấp nháy trên bàn, thấy rõ tên người gọi tới, trầm ngâm một chút, sau đó nhấn nút nghe, hờ hững buông xuống vài chữ: "Có chuyện?"

Bàn tay vẫn còn mân mê điếu thuốc.

Có thể nhận ra, nếu như không xuất hiện cuộc gọi này, Dung Phượng sẽ chết, anh chắc chắn sẽ hút thuốc cho đến chết mất!

"Cái tôi nhìn thấy trên TV không phải là sự thật, đúng không?" Giọng nói Lăng Băng Kỳ rất nhanh truyền ra, ngữ khí truy hỏi mồn một.

"Theo cậu thì?" Anh cũng không vội trả lời ngay.

"Khuynh, tôi không có tâm trạng cùng cậu đùa giỡn." Lăng Băng Kỳ nghiêng răng nói.

"Ai đùa với nhà cậu!" Dung Phượng Khuynh cũng nhanh chóng đáp trả.

Tức thời, trong lòng Lăng Băng Kỳ như ập đến một trận sóng dữ, từ khẩu khí của Dung Phượng Khuynh liền biết cậu ta chẳng phải nói chơi. Anh nghiêng người chống đầu ngồi trên ghế mây, khuôn mặt lạnh lẽo đến mức có thể phóng ra mảnh băng.

Như là một sự bình yên trước cơn bão.

"Uổng cho cậu một đời tài trí, liền yêu đến ngu luôn rồi."

Tâm khê động, Dung Phượng Khuynh nâng tay đưa điếu thuốc lên môi, rít vào một hơi thật dài, kết tiếp nhả ra một tầng khói mỏng, làn khói trắng miên man, phiêu đảng trong không khí. Nhất thời đã lấy lại được bình tĩnh.

"Tình yêu bất quá chỉ là một loại cảm xúc tiêu cực chi phối lý trí mà thôi, tôi sớm đã nhận thức được, chỉ là một lòng si mê nên không chịu thừa nhận. Tôi vốn cũng cho rằng đó là yêu, nhưng hoá ra lại không phải, nó chỉ là một thứ vốn dĩ có được rất dễ nhưng lại vô cơ mất đi khiến lòng hiếu thắng trong tôi bị đá kích nặng nề nên mới quyết tâm đánh lấy lại cho bằng được mà thôi." Dung Phượng Khuynh sắc mặt trầm tĩnh, giọng điệu thản nhiên, làm cho người khác đoán không ra tột cùng anh đang nghĩ cái gì.

Trái lại Lăng Băng Kỳ, khuôn mặt như hoa âm trầm đáng sợ, lãnh mâu ngày càng đông đặc, hạ xuống một tiếng cười ám phúng: "Cái loại suy nghĩ trốn tránh này sự thật này khiến tôi buồn cười chết đi được."

Nghe Lăng Băng Kỳ ngầm ám chỉ, Dung Phượng Khuynh mím môi thành một đường thẳng, thoáng trấn tĩnh một chút, tiếp tục lên tiếng bao biện: "...Nhưng rồi sự tuyệt tình của cô ta cuối cùng cũng đã khiến tôi khôn ra rồi, cô ta nói đúng, không yêu thì chính là không yêu thôi, việc gì tôi phải cứ như một con chó đội cô ta ngoắc ngoắc tay là liền vẫy đuôi lấy lòng. Dù sao thì tôi cũng cảm thấy mình đã trả giá quá đủ rồi, đến đây thì chấm dứt thôi. Phụ nữ ở đâu mà chẳng có, thiếu một cũng chẳng chết được, huống chi sắp tới tôi đây còn phải gọi cô ta một tiếng chị dâu nữa là..."

"Không yêu sao?" Băng lãnh rít lên một tiếng, tầm mắt sắc bén như lưỡi dao của Lăng Băng Kỳ loé lên hàn quang lạnh toát, tâm tình trở nên nóng nảy khác thường: "Không yêu nữa thì mắc mớ gì cậu lại tự biến bản thân mình thành bộ dạng lời thôi lếch thếch như thế hả? Nếu đã không yêu rồi thì chi bằng một đao dứt khoát mà đâm chết cô ta luôn đi cho rảnh nợ, đỡ khỏi vướng bận mấy chuyện sau này. Hạ thủ như cái cách mà cậu hay làm với những kẻ đã từng xem thường cậu ấy, cô ta cũng có coi cậu ra cái gì đâu, nhỉ?"

Cõi lòng Dung Phượng Khuynh rối loạn, như bị bao vây giữa maelstrom không cách nào thoát thân, bên tai lại văng vẳng câu từ ác ý cùng xúi bẩy của Lăng Băng Kỳ. Trông mặt anh hằn hót máu, tàn ra uy áp mãnh liệt của một bậc Đế Vương hoàn mỹ không tì vết, quát lên: "Mẹ kiếp, cái thằng khốn này, cậu cảm ơn mồm lại cho tôi."

Toàn thân Dung Phượng Khuynh run lên, Lăng Băng Kỳ không thêm đếm xỉa, lại chỉ sợ thiên hạ chưa loạn, tiếp tục cất cao giọng, như muốn đem trời đất phá hỏng thì mới thôi: "Không nỡ sao? Nãy giờ cậu nói năng nghe hùng hồn quyết đoán lắm mà. Sao bảo hành động đi thì lại như chó cụp đuôi vậy hả? Là ai bảo không yêu cơ mà?!"

Dung Phượng Khuynh gào lên: "Tôi không yêu, tôi không có yêu cô ta!"

Lăng Băng Kỳ cũng gào lên: "Sao lại giống như con mèo bị đâm phải cái đuôi thế? Mới bị tôi hù dọa có tí mà đã không chịu được rồi, vậy mà còn nói là không yêu? Sao không nói thẳng ra là cậu không thể sống thiếu cô ta đi."

Dung Phượng Khuynh không biết nói gì, trên mặt thoáng cái trống rỗng, hết như cái thứ mà mình một mực đem đi chôn cất kỹ lưỡng bị người ta trắng trợn đào lên, rồi huênh hoang rêu rao trước mặt. Trong lòng tràn ngập cảm giác bị đá kích nghiêm trọng, thật giả lẫn lộn, từng tầng từng tầng vùi dập khiến anh cũng muốn ngu luôn rồi.

"Lừa mình dối người bộ chơi vui lắm sao?" Giọng điệu khinh thường của Lăng Băng Kỳ không ngừng vang lên.

Thằng nhãi này, giấu đầu lòi đuôi như vậy, nhắc đến Tang Họa liền đầu óc ngáo ngơ, lại cứ thích làm mình làm mẩy.

Dung Phượng Khuynh cắn môi, rủa thầm: "Chết tiệt."

Lăng Băng Kỳ nhếch môi, màu mắt băng lam hiện lên ý cười trêu tức cho bỏ ghét: "... Tình yêu đúng là luôn khiến con người ta trở nên hèn mọn như vậy..."

Siết thật chặt năm ngón tay, khớp xương trên mu bàn tay rất nhanh liền trắng bệch, Dung Phượng Khuynh hít một hơi thật sâu để cho mình trấn định lại, lại lần nữa xây lên trong tâm tưởng một bức tường, chắn ngang giữa lý trí và trái tim, trầm giọng nói: "Tình yêu hèn mọn đến mức nào thì tôi không rõ, nhưng tôi biết, tôi hèn mọn đến mức chỉ cần thấy cô ta nhăn mày một cái thì tôi liền không chịu được mà muốn đau lòng thay. Rõ ràng vì tôi yêu cô ta, nên cô ta mới được đứng chân lên đẳng cấp như vậy, chung qui trong mắt cô ta, tôi chẳng khác nào là một thằng đàn." Cảm xúc tiêu cực như giọt mực đen tích lũy trên đầu bút lông, rơi xuống cốc nước trắng. Cứ loang dần, loang dần ra như mất trí: "...Nhưng giờ thì khác rồi, cô ta đừng hòng nghĩ tới việc tiếp tục nắm đầu tôi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuynh Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Không thấu nổi tương tư

"Như vậy đấy..." Em ngược đời mắt trong veo nhìn tôi, khí thế quật cường mà bất bại, sự hổ thẹn cùng tội lỗi trong tôi như mây đen ồ ạt kéo đến che lấp cõi lòng. Rõ ràng hóc mắt em đã muốn dỗ bình, nhưng em không rơi lấy một giọt nước mắt nào, cánh môi tôi liên hồi run rẩy, chờ đợi câu nói tiếp theo của em: "... Anh đã hủy hoại một người con gái như vậy đấy!"

Phải, tôi đau khổ thừa nhận, tự tay tôi đã hủy hoại cả cuộc đời em như vậy đấy!

Hoàng Cung nước G.

"Biến đi cho khuất tai ông!" Khói bốc nghi ngút trên đỉnh đầu, Lăng Băng Kỳ chỉ hận rên sắc không thành thép: "Trăm ngàn lần đừng để ông đây nhìn thấy cậu, nếu không dù có còn nữa cái mạng ông cũng phải giết cậu đấy."

"..." Dung Phượng Khuynh thật sự muốn hỏi: Cậu đánh lại tôi sao? Thì bên tai đã vang lên một loạt thanh âm... Tút! Tút! Tút!

Nhìn điện thoại trên tay, Lăng Băng Kỳ thật sự muốn lôi cậu ta ra mà đập một trận.

Thằng ranh này, dạy mãi cũng không khôn lên được. Bộ ba mẹ nó nuôi nó trong chuồng heo hay sao mà ngu dốt vậy?

...

Thủy tạ bên hồ ngàn hoa khoe sắc, hai bờ liễu xanh ngắt uống lượn theo gió thoảng trong veo như ngọc bích điểm xuyên sắc xuân, làn nước xa xăm, xá tử thiên hồng, mờ ảo tựa thiên đường trên mặt đất.

La Lan Uyển, Lăng Ba Đình, lựa mông tung bay, nổi bật lên sắc tử đằng hoa ẩn hiện mơ hồ giữa những làn lụa mong manh. Huân hương lượn lờ, thấm nhập tâm can, trong phút chốc thấu cả lòng người.

"Này Lilly, chẳng phải người nghe được tin bệ hạ thường tản bộ ở nơi này sao? Như thế nào vẫn mãi không thấy vậy?"

Dưới vòm hoa Tử Đằng, trăm ngàn chuỗi hoa buông rủ mềm mại tựa dải mây bông bồng bềnh trôi trong gió, ẩn trong bạt ngàn sắc tím như một thảm hoa trải dài miên man, nổi bật lên trong gam màu lạnh này là hình ảnh váy lụa đỏ thắm của một thiếu nữ, tuổi mới đôi chín, mầu hàm thu thủy, mi liễu tựa yên, xinh xắn động lòng người.

"Nô tì, nô tì cũng không biết."

"Hừ, đúng là vô dụng, vậy mà dám làm mất thời gian của ta."

Khuôn mặt xinh đẹp vì tức giận mà nhăn nhó như khi đột, tâm tình trở nên buồn chán cáu gắt, bấy giờ thấy cái gì cũng ngứa mắt vậy là cô ta bèn phát tiết lên đám hoa Tử Đằng đang rũ xuống đung đưa bên cạnh mình.

"Cho người đừng đưa này!" Tử Đằng thuộc loại cây thân leo, cành mềm, thế là rất hoa đã bị cô ta một phát kéo đứt.

Cô từ từ thấy tiểu thư nhà mình làm như vậy thì không được hay cho lắm, vội bước lên khuyên ngăn.

"Tiểu thư, đây là hoa của La Lan Uyển, không thể tùy tiện hái xuống, huống chi..." Huống chi chúng ta là hồi lộ gác cổng mới đi vào được nha~

Nhưng cô ta lại không thể nói tiếp câu cuối, bởi vì đã bị vị tiểu thư kia hung hăng ngắt lời.

"Hừ, tì nữ của ta bây giờ cũng muốn hơn cả chủ nhân mình rồi? Còn muốn cấm cản bản tiểu thư nữa hay sao? Bọn chúng chỉ là một đóa hoa vô tri vô giác, không phải chỉ để làm cảnh thôi sao, bản tiểu thư chơi đùa thì có sao nào?"

Đại khái là muốn ra vẻ ta đây không sợ trời không sợ đất, thái độ điều ngoa tùy hứng này cũng là vì được cha mẹ cưng chiều quá mà thành hư. Thế là à coi như đây là nhà của mình luôn, trở tay ngắt xuống vô số nhành hoa Tử Đằng đương mùa nở rộ, rồi xé vụn chúng ra thành từng mảnh nhỏ đem vứt xuống đất.

"Có chuyện gì ở đây vậy?" Một giọng nói hốt hoảng xen lẫn kinh ngạc vang lên từ đằng xa. Cả hai giật mình quay người lại, cũng liền nhanh chóng nhận ra, người này không ai khác ngoài vị Quân gia chương quân toàn bộ nội vụ trong Hoàng cung - tâm phúc bên cạnh hoàng đế bệ hạ - Ôn Du!

Nếu như Ôn Du cũng ở đây, vậy chẳng lẽ?!

Ánh mắt của cả hai không tự chủ được mà nhìn sang người đàn ông uy phong凛凛 liệt bên cạnh ông ta.

Ánh nắng xen qua giàn hoa chiếu xuống, như có ai đó dùng bàn tay tài hoa phát họa ra ngàn vạn cánh hoa lên y phục trắng tuyết của anh bằng mực tàu.

Phảng phất như mây che bóng nguyệt, phiêu diêu tựa gió bay làn tuyết. Từ xa ngắm nhìn, trắng như ráng mặt trời lên trong sương sớm. Tới gần nhìn kỹ, lại rực rỡ như hoa sen lên khỏi dòng nước trong.*

* Bốn câu này trong bài Lạc Thần Phú.

Tựa như... thiên sứ?

Caridwen từ ngẩn ngơ chuyển sang mừng rỡ như điên, chậm chạp còn muốn hét lên thật to, trái tim nhộn nhạo đập liên hồi không ngừng nghỉ trong lồng ngực. Mặt đẹp nhìn người ở phương xa từ mơ màng bỗng trở nên cực kỳ si mê, cũng cực kỳ thêm khát.

Gò má thiếu nữ nóng ran, thật sự muốn nhảy cẫng lên vì toan tính thành công của mình. Nhưng Caridwen vẫn giữ phong tư xước ước, cử chỉ duyên dáng, yêu kiều cúi người hành lễ:

"Kính chào hoàng đế bệ hạ!"

"Người là ai?" Thanh âm giáng xuống từ thiên đường, như rượu tiêu hồn say đắm lòng người.

Caridwen then thừng đứng lên, gò má trắng nõn chột ửng đỏ mê người, dung mạo thoát tục nở một nụ cười tựa như hoa Hàm Tiếu. "Thiếp * gọi là Caridwen, con gái của Hầu tước Sharon, ngự trị tại phía Bắc vùng Siria.

(* Không biết xưng hô thế nào, nên kệ đi ha~)

Lăng Băng Kỳ cười híp mắt nhìn về phía Caridwen: "Vậy Caridwen, giải thích xem, nhành hoa trong tay người là như thế nào đây?"

Nghe được đáng quân vương vậy mà gọi tên mình, Caridwen hưng phấn đến mức nào nhận ra hư tình giả ý trong ngữ điệu của anh, ngượng ngùng lên tiếng: "Thiếp là thấy loài hoa này đẹp mắt, sinh lòng si mê mà hái xuống..."

"Ai cho người hái?"

Đứt lời, thân hình anh khẽ động, trong chớp mắt đã đứng ngay trước mặt Caridwen. Từ trên cao nhìn xuống cô ta, nụ cười trên môi của Lăng Băng Kỳ trở nên vụn vặt đáng sợ, hơi thở lạnh lẽo u ám, từ trong cặp mắt băng lam bắn ra cái nhìn khiến người ta run sợ.

Caridwen mặt mày trắng xanh, đến thở mạnh cũng không dám.

Bạc môi anh cong lên, như đóa băng liên nở rộ giữa thiên sơn vạn tuyết, thân hình Lăng Băng Kỳ phủ xuống, cách hai má cô ta rất gần, tản ra uy áp mãnh liệt như núi cao làm người ta hít thở không thông.

Ôn Du tận lực làm giảm bớt giá trị tồn tại của bản thân, trong lòng mặc niệm. Bệ hạ thoát nhìn là đang cười, bất quá hơi thở quanh thân lại trở nên lạnh lẽo đáng sợ, ông biết, người đang rất tức giận.

"Là ai cho người lá gan lớn như vậy? Lại dám tùy tiện ngắt hoa của ta?"

"Thiếp... thiếp..." Tầm mắt Caridwen tối sầm.

Caridwen lần đầu tiên cảm nhận được một loại áp lực khủng bố như vậy. Ánh mắt người này sắc lạnh cực hạn, lạnh lẽo như băng xuyên hàn tuyến, âm u cùng cực xuyên qua da thịt, cảm giác ớn lạnh từ tận sâu trong thâm tâm rồi lan toả đến cơ thể.

Cô ta sợ đến cầm nín, cơ thể như đang bị đun trong chảo dầu. Caridwen trưng ra bộ mặt khiếp đảm nhìn Lăng Băng Kỳ, hơi thở cũng bắt đầu trở nên tán loạn.

Đôi mắt đáng sợ ấy một lần nữa nhìn xuống đám hoa đã bị xé tan nát thành từng mảnh dưới chân cô. Ánh mắt trở nên dữ tợn hơn, một tia tàn bạo quét ngang khiến cơ thể như muốn đứt lìa: "Rồi lại dẫm đạp nó dưới chân thể hửm?"

Con đàn bà đáng ghét này! Đóa hoa này anh yêu thích đến mức còn suýt chút muốn biến nó thành quốc hoa.

La Lan Uyển canh giữ nghiêm ngặt, là kẻ nào dám để cho lũ chuột nhắt này ngang nhiên xuất hiện ở đây?

Thật thể tha thứ được!

Lăng Băng Kỳ trong mắt tràn đầy tia máu mắt, ánh lên vẻ tuyệt tình tàn nhẫn: "Về nói lại với hầu tước Sharon, rằng con gái của người, bị phán án tử hình. Tội danh..." Anh dừng lại một chút, nhếch môi nói tiếp: "... Không có."

Tội danh: Không có.

Này có khác nào lạm quyền giết người mà không cần đến lý do?

Từng lời nói ra đều như đến từ âm tào địa phủ, làm cho người ta không rét mà run, như một con rắn độc đang trong thời kỳ ngủ đông, không có một tia tình cảm của nhân loại.

Caridwen hai chân bủn rủn, cả người mềm nhũn ngã quỵ trên mặt đất, thần sắc mê man hồn xiêu phách tán, liều mạng túm lấy ống quần trắng ngà của Lăng Băng Kỳ, lắc đầu nguây nguẩy, nước mắt không ngừng chảy xuống: "Không! Bệ hạ, chỉ vì vài đóa hoa này, mà người nhẫn tâm bức tử thiếp sao? Bệ hạ, không nên đối xử với thiếp như vậy, thiếp không muốn chết!"

Vì sao? Chỉ là vài ba đóa hoa tầm thường thôi mà, chỉ cần trồng chúng lại là được vậy? Hoặc lại đợi ngày khác ra hoa thôi? Vì sao mà chỉ là một chút chuyện nhỏ, mình đã phạm phải tội chết rồi?

Thiên sứ? Thiên sứ cái gì chứ? Rõ ràng là bạo vương, đây rõ ràng chính là bạo vương!!!

Thấy cô ta khóc đến tan nát cõi lòng, xác thực khiến người khác muốn đem phủng trong lòng bàn tay mà yêu thương. Lăng Băng Kỳ trông mắt sắc bén loé lên một tia suy tính. Nhưng mặt vẫn không đổi sắc, quay sang ra lệnh cho Ôn Du: "Tạm thời cứ giam cô ta lại trước." Anh nói tiếp, sát khí ngập trời: "Cho người kéo xuống hai tên gác cổng, mười ngày sau chém đầu làm gương."

"Tuân."

...

Lăng Băng Kỳ nhìn xác hoa bị dẫm nát nằm lẳng lẳng dưới nền đất. Một cơn gió bất chợt thổi đến, cuốn chúng bay lên tạo thành những vòng xoáy hoa đẹp mắt, sau đó tan ra như bèo công anh trong gió, trôi đến phương nào không hay.

Tầm mắt anh âm trầm không nói nên lời, trước ngực lại thấy rất đau như vừa mới mất đi cái gì đó quý giá lắm. Chính mình trong lòng là ngũ vị tạp trần.

Tang Hoa, thứ duy nhất mà anh có thể giữ lại để tự an ủi cuộc đời lạnh lẽo của mình, sưởi ấm bản thân trên vườn tọa thất đầm máu tươi, cũng chỉ có bấy nhiêu này thôi, mà người ta lại đành lòng dẫm nát.

Đã có lúc anh không thể phân định được, mình đối với em đến tột cùng là loại cảm giác gì? Cứ lần quanh trong cái vòng tròn bế tắc, sự thật đã bày ra trước mắt, nhưng lại không muốn làm sáng tỏ.

Bởi vì sợ, sợ cơ đồ của bản thân, vì cái sự thật kia mà đứt gánh giữa đường.

Chỉ cầu mong cô đừng xuất hiện trước mặt anh nữa, được ngày nào hay ngày đó, anh chỉ mong như vậy thôi. Rồi đến một năm nào đó, anh sẽ quên mất tên họ cô là gì, quên mất dung mạo cô ra sao, quên đi giọng nói cô thể nào?

Chúng ta vẫn tồn tại, chỉ là không tồn tại trong cuộc đời nhau. Khoảng cách giữa chúng ta không phải chỉ là chín trăm chín mươi chín bước hay một nghìn bước, mà là xa, xa đến cả vạn cuộc đời.

Bởi vì, không có giấc mơ nào dành riêng cho hai chúng ta cả.

Cũng may, anh... có lẽ chỉ là hơi thích cô một chút thôi, còn chưa có phải là yêu nhỉ, chưa đến mức khiến cho anh bị huỷ diệt hoàn toàn đâu. Anh muốn tiêu sái mà xoay người, e là cũng có thể đi!

Có thể Tang Họa là đặc biệt, Tang Họa là duy nhất. Nhưng cô ấy lại không phải là lựa chọn cuối cùng của anh.

Vĩnh viễn cũng không phải.

- - -

Trên đời này, sẽ có một người như vậy, người đó giống như một trái táo trong vườn địa đàng, không ngừng toát ra vẻ đẹp câu hồn đoạt phách, nhưng bạn lại chỉ có thể đứng nhìn từ xa. Một khi nảy sinh lòng tham, chính là lúc bạn vĩnh viễn rơi vào cảnh khổ ải tù đầy.

Người đàn ông bước ra từ ánh trăng này, là một ví dụ điển hình của sắc đẹp phi phạm ấy.

"... Đây... đây..." Nguyên Mỹ Mỹ không thể tin nổi vào mắt mình, cô ta bối rối quên cả thở.

Không phải là do cô ta mơ mộng dữ quá mà thành ra ảo giác rồi đấy chứ?

Bộ Ái mặt đơ như con rôi gỗ, lấp ba lấp bắp: "Mỹ Mỹ... hướng mười hai giờ... cậu có thấy gì không?"

"Cực... cực phẩm.. đại mỹ nam!!!" Nguyên Mỹ Mỹ than khẽ.

Nếu như không phải là ảo giác, vậy...

Rầm!

Ta ngất!!!

Cha mẹ ơi, người ở đâu mà đẹp trai dữ thần thế này!!!

Còn muốn để cho chị em phụ nữ trong thiên hạ sống nữa hay không đây?!!

Lam Nhu nhìn biểu tình ngu ngốc của hai người kia, khinh bỉ lắc đầu một cái, an phận uống vào phần thức uống của mình. Trong đầu thầm nhủ: Mình không quen biết hai cô ta.

...

Người đàn ông này, nét đẹp của anh ta so với Ánh Trăng lại càng mỹ lệ hơn, nét cao ngạo so với Mẫu Đơn còn muốn bắt mắt hơn vạn phần.

Người tới chẳng ai khác ngoài Dạ Diễm.

Tang Họa bất động thanh sắc nhìn Dạ Diễm, có điểm ngoài ý muốn. Quần áo anh ta có hơi xốc xếch, nhịp hô hấp dồn dập tán loạn, giống như, vừa mới chạy một quãng đường dài để tới được đây vậy?

Một kẻ lúc nào cũng để ý hình tượng như anh ta lại sẽ xuất hiện với bộ dạng này?

"Tang Họa." Dạ Diễm ổn định hơi thở, ban nãy vừa thấy Tang Họa lên xe, thế cô chúa là anh đã hoảng sợ cỡ nào. Thế rồi chẳng kịp suy nghĩ gì nữa, anh lao người đuổi theo, chạt vật một hồi, anh hẳn nên thấy mình may mắn vì điểm đến này không xa xôi.

Anh cẩn trọng nhìn sắc mặt cô, nhưng không nhìn ra được gì: "...Chúng ta nói chuyện một chút được không?"

"Tôi không muốn nghe." Cô thần nhiên liếc anh một cái, điềm nhiên như không nói: "Lời anh nói ra hết như kim đâm vào người, một lần thôi là đủ rồi."

Về mặt anh cứng đờ.

Nguyên Mỹ Mỹ cùng Bộ Ái quay ngoắt sang nhìn Tang Họa, ánh mắt như nhìn một đấng ngốc!

Siêu cấp đại mỹ nam đơn thương độc mã đến tận nơi đề nghị gặp mặt nói chuyện mà người ta lại lạnh lùng làm cao mở miệng từ chối!?

Bộ cô ta bị điên à???

Vốn đã đoán trước Tang Họa sẽ không dễ dàng gì mà đồng ý. Nhưng sự thắng thắng này của cô khiến tâm tình anh như bị cái gì đó buộc lại, anh nghe tiếng trái tim mình thút chut, co thành một khối, đau đớn...

Dạ Diễm nóng lòng giải thích: "Tang Họa, thật sự lúc đó tôi hoàn toàn không có ý định sẽ nói ra những lời làm tổn thương cô, tôi không cố ý..." Đến tận

bây giờ anh vẫn không hiểu nổi vì sao mình lại có thể phần nộ như vậy?! Tức giận là thế nhưng sợ hãi lại càng nhiều hơn.

Dù thái độ Dạ Diễm có thành khăn cỡ nào thì Tang Họa vẫn là mắt diếc tai ngơ: "Anh cố ý hay không cố ý thì cũng chẳng can dự gì đến tôi, ở cùng anh thì lúc nào cũng là ngày cá tháng tư hết."

Dứt lời, Tang Họa quay mặt đi, không thèm nhìn anh. Thật sự cô chẳng muốn dây dưa gì với Dạ Diễm cả. Nghĩ mà xem, mới vài tiếng trước vốn không tiếc lời sỉ vả cô đến miệng lưỡi trơn tru như vậy, thế mà vài tiếng sau liền chạy đến nói rằng mình không cố ý?

Chẳng lẽ anh ta nghĩ rằng nếu như mình tỏ ra đáng thương thì bất cứ ai cũng đều phải lựa chọn tha thứ cho anh ta ư? Sao lại có lắm người cứ thích dắt vàng lên mặt mình vậy nhỉ?

Càng nghĩ cô lại càng chán ghét Dạ Diễm tột độ. Thế là ánh mắt Tang Họa ngày càng lạnh đi, phớt lờ coi anh như không khí.

Thân hình cao lớn của anh thoáng qua một tia run rẩy khó phát hiện.

Trước kia, cô ấy tuy tính cách có lạnh lùng, nhưng vẫn khiến anh cảm nhận được sự tồn tại của mình trong mắt cô. Chứ không phải giống như bây giờ, từ vẻ mặt, ánh mắt, đến nội tâm, hoàn toàn là một mảnh tình lạng, như một khoảng nước tù đọng, bốn bề yên tĩnh.

Anh hiểu rồi, anh hiểu được cảm giác của Dung Phượng Khuynh lúc đó rồi.

Vũ khí lợi hại nhất của Tang Họa, không phải là nụ cười châm chọc chế giễu, hay là ánh mắt trào phúng khinh thường, mà chính là vẻ mặt lãnh đạm thờ ơ đến phát sợ này, khiến cho người khác nhìn không được mà nội tâm khủng hoảng.

Anh vừa rồi còn mới cười cợt Dung Phượng Khuynh, chính mình hiện tại lại là nạn nhân tiếp theo cho ánh mắt này.

Ngón tay anh xoắn xuýt lại với nhau, anh cảm nhận được, Tang Họa thật sự chán ghét anh, chán ghét đến mức thà rằng móc con mắt mình xuống cũng không muốn thấy anh chút nào.

Nếu như hôm nay anh thật sự rời đi thì mọi chuyện coi như đặt xuống dấu chấm hết.

Anh không muốn!!!

Nếu đã vậy, thì đành phải dùng đến cách này thôi.

"Tang Họa, cô hẳn hiểu con người tôi mà nhỉ, nếu như cô cứ tiếp tục từ chối lời đề nghị của tôi. Thì tôi cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện điên rồ gì đâu." Dạ Diễm dung nhan tuyệt sắc lộ ra nụ cười âm hiểm, ngữ điệu không chút che giấu sự uy hiếp cùng xen lẫn vài phần thách thức rõ mồn một.

Hèn hạ! Tang Họa rủa thầm một câu.

...

Cảm thấy mình như đang ngồi trên quả bom nổ chậm, Nguyên Mỹ Mỹ liền chẳng còn lòng dạ tha thiết mỹ nam được nữa, cô ta cũng không hi vọng mình bị nổ chết đâu. Quả thật bản thân là sắc nữ chính hiệu, bỏ qua cực phẩm như này là luyến tiếc lớn nhất trong cuộc đời của cô ta. Nhưng là dù sao cũng phải giữ lại cái mạng thì mới nắm được chứ. Thế là Nguyên Mỹ Mỹ nhanh chóng thức thời, bèn tìm cách chuồn nhanh: "A mọi người này, tôi đột nhiên nhớ ra là hôm nay CLB của tôi có tổ chức cuộc họp quan trọng, tôi cùng Bộ Ái đi trước nhé."

Nói xong liền không đợi mọi người đáp lại đã nhanh chóng bắt lấy cổ tay người bạn, lúi đi xềnh xệch không chút thương tiếc.

Bộ Ái say mê đến quên trời quên đất, vị mỹ nam trước mắt này đã khiến cho cô ta thần hồn điên đảo không còn để ý đến bất cứ thứ gì nữa. Bỗng nhiên cảm thấy khoảng cách giữa mình với mỹ nam ngày càng cách xa, thế là cô ta mới giật mình chực tỉnh: "O! Cậu làm cái quái gì vậy? Mau thả ra nào, tôi còn đang bận..." Ngắm mỹ nam mà~

"Câm mồm!" Nguyên Mỹ Mỹ tức tối gắt lên, con sắc nữ ngu ngốc này, đến giờ phút này mà vẫn không hiểu chuyện gì đang diễn ra à? Không tháo chạy trước, chẳng lẽ ngồi đợi bom nổ cho tan xác sao chứ? Ngu ngốc!

Lam Nhu bắt lực vỗ trán, thầm nghĩ tại sao mình lại có thể làm bạn được với hai con người này chứ? Cảm nhận không khí xung quanh ngột ngạt đè nén đến khó thở, Lam Nhu không an tâm quay sang trao cho Tang Họa một ánh mắt.

Hai người kia đã đi rồi, Tang Họa cũng không muốn Lam Nhu phải khó xử trong tình cảnh này, chỉ có thể tạm thời thỏa hiệp với anh ta thôi: "Cậu cứ về trước đi."

...

Cây kim giây trên đồng hồ cứ liên tiếp nhích từng chút rồi từng chút.

"Anh quả là chuyện gì cũng làm được. Tôi phục anh rồi!" Thanh âm châm biếm, nhưng thần sắc vẫn lạnh nhạt như cũ: "Có gì muốn nói thì nói đi, dù sao cũng không còn cách nào ngoài việc nghe anh nói cả." Vẻ mặt tựa hồ cũng chẳng mấy chuyên tâm, như là nghe cho có vậy.

Dạ Diễm yên lặng nhìn Tang Họa, vẻ mặt như là cam chịu.

"Anh muốn nói cái gì?" Thấy Dạ Diễm vẫn không nói lời nào, Tang Họa miễn cưỡng nâng mí mắt: "Nếu như anh muốn đem cái bí mật rũ rích đó ra uy hiếp tôi thì cũng không cần phải phí sức làm gì. Anh cứ việc tố cáo với thiên hạ, Tang Họa tôi dù sao cũng chẳng còn gì để phải lo sợ nữa cả. Nhưng tôi muốn nhắc cho anh biết, tôi không phải là loại người sẽ cam nguyện chịu thiệt một mình. Tôi lúc đó hai chúng ta đành cùng nhau ngọc thạch câu phân vậy..."

Dạ Diễm, nếu như có chết, tôi cũng sẽ kéo theo anh cùng đi.

"Tôi không có ý này!"

Dạ Diễm nhận ra, anh không tài nào chịu nổi việc Tang Họa hiểu lầm mình, anh mím môi mím, hàm răng cắn chặt vào nhau, ngực không ngừng phập phồng lên xuống, rèm mi dài kịch liệt run rẩy giống như cánh bướm kiên trì bay trong giông bão.

Thật ra có rất nhiều thứ muốn nói, nhưng không biết nên mở lời như thế nào? Lại chẳng biết phải bắt đầu từ đâu?

Dù sao trước mặt Tang Họa anh cũng chẳng còn gì để giữ lại nữa, chỉ bằng hôm nay vứt hết luôn đi. Trong đầu không ngừng đấu tranh tư tưởng, giọng anh toát lên sự thành thực xen lẫn một vài tia vô lực yếu ớt: "...Tang Họa, tôi phải làm thế nào, mới có thể khiến em bớt giận đi một chút?"

Chưa bao giờ anh nghĩ, mình sẽ lại có bộ dạng như ngày hôm nay. Loại sự tình này, đến năm mơ anh cũng không ngờ tới.

Anh ta là đang xuống nước nhường nhịn mình sao? Tang Họa có hơi choáng, chẳng lẽ Dạ Diễm đổi tính rồi? Trong ấn tượng, thì anh ta chưa bao giờ ăn nói cẩn thận cùng nhỏ nhẹ như vậy.

Cứ như... nàng dâu nhỏ bị mẹ chồng la rầy vậy?! Thật CMN mở mang tầm mắt mà!

Bên ngoài, trời lại đổ cơn mưa.

Đưa mắt lặng nhìn mưa tan ngoài cửa sổ, đối với tiết trời ẩm ướt giá lạnh này, Tang Họa vô thức sờ lên đỉnh đầu một chút, vết thương cũ đã bắt đầu đau râm ran.

Đúng là, chẳng thể nào quên được.

Trong cái tĩnh mịch này, anh nghe thấy Tang Họa nhỏ giọng gọi tên anh: "Dạ Diễm..." Rồi cô nhìn anh, để chắc rằng anh đang lắng nghe cô nói, giọng cô ôn tồn và dịu dàng như biển cả, còn anh thì lại như một con tàu cũ nát, chìm dần dưới đáy đại dương: "Anh giống như một hạt cát, từ đầu đến cuối cứ vướng víu nơi đây mắt tôi vậy, tôi đợi mãi mà chẳng có cách nào lấy xuống được, lại chỉ khiến cho con mắt ngày càng trở nên đau đớn. Cho nên, tôi chỉ mong anh tận lực đừng để tôi nhìn thấy anh nữa."

"Tang Họa..." Dạ Diễm ngập ngừng, cúi đầu ừ ừ: "... Xin lỗi em."

Anh biết mình sai rồi, sai ngay tại thời điểm mình buông xuống lời nói làm cô tổn thương. Nhưng bản tính anh như vậy, đòi nào nhìn nhận lỗi lầm. Nhưng là, kể từ khoảnh khắc những tưởng cả đời sẽ mất đi Tang Họa vĩnh viễn. Chút ít tự tôn này anh đành lòng buông bỏ, chỉ cần cô có thể ở lại. [Ngày thì chút ít:]

Giờ phút này anh không biết phải nói gì thêm nữa cả, liệu có đủ để nhận về dù chỉ là một phần nhỏ nào đó sự khoan dung ít ỏi của cô?

"Dạ Diễm." Rồi giọng Tang Họa lại truyền đến, nghe có vẻ đè nén và nặng nề, lòng anh cũng theo đó mà muốn rơi xuống đáy vực sâu.

Không hiểu từ đâu, anh lại chẳng hề muốn nghe cô nói tiếp những điều sắp tới. Sợ trông chốc lát, loại dự cảm dự tới tẩm trong mơ hồ của mình sẽ biến thành sự thật. Cái loại sự thật khiến cho mình cả đời cũng đừng mong rút chân ra khỏi vũng bùn.

Như có cái gì đó đã chết vào buổi tối hôm trước đột nhiên sống dậy. Hai tiếng "xin lỗi" của Dạ Diễm nhẹ nhàng là thế, tưởng chừng như chẳng có chuyện gì, lại không hề đơn giản chút nào.

"Tôi lớn đến từng này rồi, nhưng chưa bao giờ thấy một ai trơ trẽn như anh cả. Dạ Diễm đại nhân lần đầu tiên nói lời xin lỗi với người khác, trông khổ sở khó khăn biết chừng nào? Nếu như đã không thể thì cũng đừng gượng ép chính mình như vậy. Tôi thấy thắc mắc một điều, sau khi nói xong ba từ đó, anh không nhớ chút gì sao?" Giọng cô đột ngột trở nên cao vút, sắc bén như lưỡi dao: "Từ xưa đến nay cũng chỉ có kẻ khác quý gồi dập đầu xin lỗi anh, nào có ai được anh tận mặt xin lỗi bao giờ. Tiếng xin lỗi này của anh, Tang Họa tôi nhận không nổi!"

Dạ Diễm đến lúc này, hận không thể bịt lại hai tai của chính mình.

Giọng nói lạnh tanh từ cánh môi đỏ au của cô tràn ra, lạnh lẽo bao trùm lên không khí ngột ngạt và đặc sệt như một vũng bùn: "Là ai năm xưa, khi tôi tìm anh muốn giải thích, nhưng ngay cả mặt anh cũng chưa thấy liền bị người của anh đá văng ra ngoài? Còn bây giờ, anh bộ đáng cao cao tại thượng ra lệnh liền không cho người khác nửa câu từ chối. Tại sao lời xin lỗi tôi hướng anh nói tổng cộng là hai trăm bảy mươi tám lần, nhận lại được chính là con chó anh thả ra ngoài dọa tôi sợ đến mức ngất đi tại chỗ? Còn anh, có lẽ anh nghĩ mình hẳn phải uy khuất cùng nhục nhã lắm khi phải thốt ra câu đó với một kẻ hèn mọn như tôi? Dạ Diễm, anh đừng nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy, tôi chẳng làm gì có lỗi với anh cả. Đừng khiến tôi phải đeo thêm tội danh vào người, khiến cho đám người cuồng quyền anh cứ hễ thấy mặt tôi là kêu đánh, kêu giết."

Nhẹ nhàng nói ra toàn bộ, giọng điệu Tang Họa nhàn nhạt như sương khói, mà tay chân Dạ Diễm lại lạnh như băng.

Ngày hôm ấy, sau khi bị đám bảo tiêu của Dạ Diễm đuổi đi, cô lại bắt đầu trốn chui trốn nhủi chạy về nhà vì sợ đám fan cuồng của anh ta trông thấy. Về đến nơi, lại bị Tang Minh lôi lôi kéo kéo đi đến đó lần nữa, không nói không rằng liền bắt cô quỳ xuống tại đó, dập đầu xin lỗi. Mỗi lần trán đập xuống đất, một tiếng xin lỗi lại vang lên. Tang Họa tổng cộng dập đầu hai trăm bảy mươi tám lần thì cũng liền có hai trăm bảy mươi tám lời xin lỗi được nói ra. Nếu như cô không vì con chó hung dữ kia mà sợ hãi ngất đi, hẳn là con số cũng chẳng dừng lại ở đó.

Trước khi chìm vào mê man, Tang Họa lúc đó khuat nhục cùng hận thù lên đến đỉnh điểm, trong lòng không ngừng quanh quẩn một câu. Rồi sẽ có một ngày, cô cũng sẽ khiến cho Dạ Diễm trả lại cả vốn lẫn lãi.

Nhưng bản thân đến lúc chết vẫn không thực hiện được nó.

"Như vậy đây..." Cô ấy ngược đời mắt trong veo nhìn anh, khí thế quật cường mà bất bại, sự hổ thẹn cùng tội lỗi trong anh như mây đen ồ ạt kéo đến che lấp cõi lòng. Rõ ràng hốc mắt Tang Họa đã muốn đỏ bừng, nhưng cô vẫn không rơi một giọt nước mắt nào, cánh môi anh liền hồi run rẩy, chờ đợi câu nói tiếp theo của cô: "... Anh đã hủy hoại một người con gái như vậy đây!"

Dạ Diễm như chết lặng đi, cảm thấy trước mắt mình toàn là màu đen, cơ thể lão đảo, anh vội vàng bám vào thành bàn bên cạnh, rồi gất gao nắm chặt lấy như thể nó là một cọng cỏ cứu mạng, mạnh đến mức lộ ra khớp xương trắng hếu, cổ họng lại như bị ai đó bóp nghẹt, đau đớn đến mức cả người gần như tê liệt.

Hồi ức kinh khủng này đến quá bất ngờ, anh không biết nói gì? Không biết phải hành xử ra sao?

Tang Họa nhắm mắt lại, giây phút chính miệng mình nói ra chân tướng năm xưa, vậy mà mình lại không thấy đau đớn chút nào. Hoặc có lẽ, chỉ có người sống mới cảm nhận được nó, còn mình đã chết từ rất lâu rồi...

Mở mắt ra lần nữa, từ mâu đã trở lại đáng vẻ cô quanh trầm lắng như lúc ban đầu, cơ hồ vẫn chưa có gì xảy ra: "Tôi hẳn nghĩ chúng ta nên chung sống hoà bình, cái gọi là chung sống hoà bình này chính là nước sông không phải nước giếng, không ai nợ ai, không ai làm khó ai, nếu như cả hai có tình cờ thấy nhau ở đâu đó, cũng xin chậm chậm mà đi qua."

Dạ Diễm hết há miệng rồi lại ngậm miệng muốn nói gì đó, nhưng thanh âm duy nhất mà anh có thể thốt ra được, chính là sự im lặng...

... Một sự im lặng đến trơ trọi.

Tang Họa nhẹ nhàng rời khỏi ghế, đi ra khỏi quán.

Mà Dạ Diễm giờ đây cũng chẳng còn can đảm giữ cô ở lại nữa. Nói đúng hơn, chính là không dám!

Anh bỗng thấy đời mình bất lực. Tinh thần cứ thế suy sụp đi.

Dạ Diễm bản thân ngồi ngả ra ghế, khí lực như thể đã bị rút cạn. Xung quanh giờ đây chỉ còn lại là một vùng tối tăm, hoang vắng và điều tàn, bao vây lấy tầm hồn mục nát của chính mình.

Anh dùng một đôi mắt trống rỗng thu vào những khoảnh khắc động lòng của thế gian. Những chiếc ô với đủ màu sắc bình thản đi qua nhau giữa một ngày mưa tầm tã, như một điệp khúc dai dẳng không có hồi kết. Hạt mưa đục ngầu bám vội vào thành kính đã không còn trông rõ được dung mạo. Vậy mà, lại không thể không nhìn thấy được sự hoang tàn đổ nát của mình tại nơi này.

Trên đời này, đau đớn nhất là khi người ta cảm thấy hối hận, lại nhận ra đã không kịp nữa rồi.

Trên đời này, có một số chuyện bản thân chưa kịp tỉnh ngộ, lại nhận ra người đã chẳng còn ở nơi đây.

- - -

Tác giả: Về sau sẽ có mấy phiên ngoại về nội tâm mấy anh chính, người đọc sẽ rõ ràng hơn~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khuynh Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.